

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Industrial Magic

BANTAM BOOKS

Special Price
Only

\$4.99

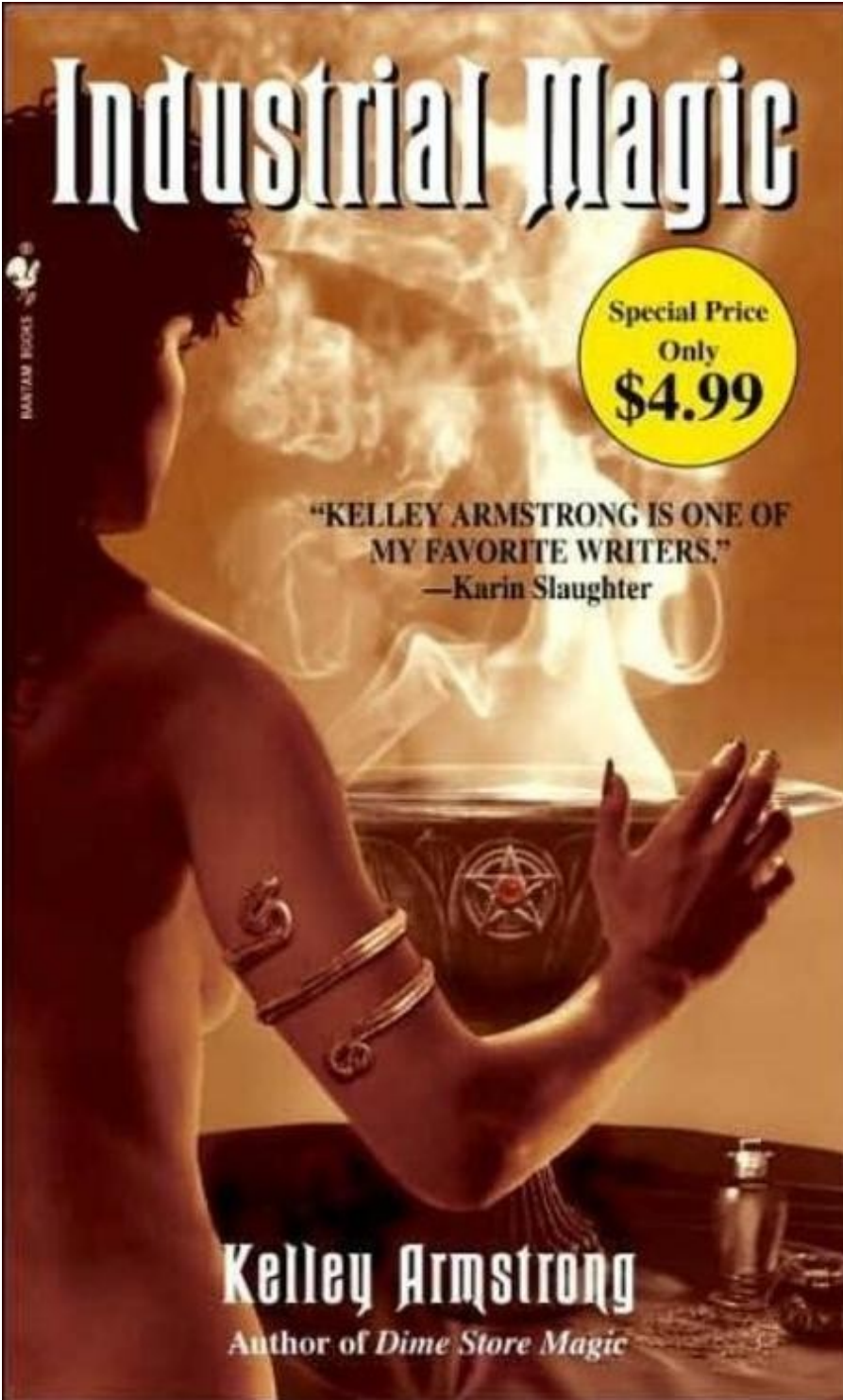
"KELLEY ARMSTRONG IS ONE OF
MY FAVORITE WRITERS."

—Karin Slaughter

Kelley Armstrong

Author of Dime Store Magic

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İçerik

Adanmışlık

Teşekkür Önsöz

Şu Cortez denen çocuk

Onursuzluktan Önce

Ölüm

Reddedebileceğim Bir

Teklif

Manipülasyon Beyni

Günahın Bedeli Gerçekten de Çok Güzel

Ödeniyor Ailevi Şiddet Sigortası

Minibar Boşaltma Zamanı

Miami'ye Hoş Geldiniz

Yerel Yaban Hayatı

Bir Örüntünün Kanıtı

Gezegendeki En Tehlikede Olan Çocuk

Ziyaret Saati

Koşulların Tesadüfi Bir Çarpışması

Meridian Tiyatrosu Gururla Sunar . Ölüler

Divası

Gitti

İkiye Bir Özel Bir

Teori

Yasal Olmayan Maceracılık

Bir Umut Mesajı

Her Zaman Suçu Atan Kızı

Yakalarlar

Son Derece Uygunsuz

İmzalı. Mühürlü. İşaret

Parmaklarıyla Teslim

Edildi

Ölüleri Uyandırmak

Üzgünüm. Burada

Bakire Yok

Olağan Şüpheliler

Edebiyat Uğrakları

Teslim Edilmemiş Mesaj
Kasırğa Sırasında Akıntıya Karşı Kürek
Çekmek Henüz Ölmedim
Yırtıcı İçgörü Doğal
Doğmamış Katil Vekil
Kayınvalide Bağlantısı
Kesildi
New Orleans Vampir Durumu Zamana
Ayak Uydurmak
Cassandra'yı Anlayan Vampir Egosunun Gücünü
Asla Küçümsemeyin
Kültürel Mirası Kucaklamak Edward ve
Natasha
Ölümsüzlük Arayışı
Sanat için İştah
Banyo Yapmak İçin Tuhaf Bir
Yer Çok İstenmeyen Bir
Davetsiz Misafir
Haklı Histeri
Net Görüşün Laneti Nefretin
Kara Deliği
Otel Alışverişi
The Target
Coup de Grâce
Arka Kapıdan İlkel
Bataklık Körleştirildi
Yakalandı
Kötü Adam
Öldü mü?
Çatışma
Sürü Lideri Siyah-
Büyülü Bekleme
Maskeli Balosu
Bir Korkağın Planı
Kayıp: Bir Ünlü Ölü Çağırın Güzel
Köpekçik
Tam Döngü

Yazar Hakkında

Endüstriyel Sihir

Öteki Dünyanın Kadınları

Kitap IV

Kelley Armstrong

Telif Hakkı © 2004 KLA Fricke, Inc.
Kapak illüstrasyonu © 2004 Franco Accornero
Kapak tasarımı Jamie S. Warren Youll
ISBN 0-553-58707-2

Adanmışlık

*Kayınvalidem Shirley'e ... benimle gurur duyduğun için
teşekkür ederim.*

Teşekkür

Teşekkürlerimizle . . .

Menajerim Helen Heller'a, beni her zaman doğru yolda tuttuğu için.

Bantam US'den Anne Groell'e, bunu şekillendirmeme yardım ettiği için.

Time Warner UK'den Antonia Hodgson'a, düz finalim için mükemmel bir "tekme" önerdiği için.

Random House Kanada'dan Anne Collins'e, devam eden desteği için.

Random House Kanada pazarlama müdürü Constance MacKenzie'ye ve yayıncım Adrienne Phillips'e bu seriyi mümkün olduğunca çok kişiye ulaştırmak için gösterdikleri çabalar için teşekkür ederim.

Florida bağlantım Taylor Matthews'a, Miami ve Everglades sahnelerimi okuyup bana harika tavsiyelerde bulunduğu için.

Ve son olarak, Otherworld serisine dayanan harika RPG sitesini (www.kaotherworld.com) yaratan Ary'ye özel bir teşekkür. Ve sürekli büyüyen bu sitenin bakımında ona yardımcı olan Jen, Matt ve Raina'ya da teşekkürler. Sizler harika bir iş çıkarıyorsunuz!

Önsöz

Simon elinde bir kucak dolusu kâğıtla iletişim merkezine girerken Gloria, "Sana bir CS/ sorusu daha var," dedi. "Eğer meşgul değilsen."

"Mükemmel zamanlama," dedi Simon. "Ben de tam kahve molama başlamak üzereydim." Gloria'nın çalışma masasına bir sandalye çekmeye başladı, sonra duraksadı. "Sana bir şey getireyim mi?"

Gloria gülümsedi ve başını salladı. Simon sandalyeyi onunkinin yanına taşıdı, yan duvardaki dijital ekranlı şehir haritasını görmesini engellememeye dikkat etti. Gloria'nın şamanlarda sevdiği şey buydu, çok düşünceliydiler. İyi bir adam istiyorsan, bir şaman bulursun. Kendini beğenmiş bir pislik istersen, yarı iblis olur.

Vardiya arkadaşı Erin, Gloria'nın bunu söylemesinden nefret ederdi.

Buna ırk ayrımcılığı diyordu. Elbette Gloria her yarı iblisin bir pislik olduğuna inanmıyordu -kendisi de bir yarı iblisti- ama bu onu Erin'e bunu söylemekten alıkoymuyordu. İletişim merkezindeki gece vardiyası ölümcül derecede sıkıcı olabiliyordu ve ortalığı canlandırmak için iyi bir politik doğruluk tartışması gibisi yoktu.

Gloria sandalyesini geriye itti, bir gözü hâlâ monitördeydi. "Tamam, geçen hafta CS/'ı izliyordum ve bir adamı DNA vermesi için kandırıyorlardı. Beş dakika sonra da DNA'nın eşleştiğini söylediler. DNA'yı gerçekten bu kadar hızlı analiz edebilir misiniz?"

"Yapabilirler mi? Yoksa biz mi?" Simon söyledi. "Bir belediye suç laboratuvarı için bu neredeyse imkânsız. Bizim laboratuvarımızda ise fazla mesai, bütçe ve dava önceliği gibi politik çekişmeler yok. Bir DNA örneğini beş dakika içinde analiz edemeyiz ama-"

Gloria'nın kulaklığı iki kez bipledi: acil durum hattına gelen bir çağrı. Parmağını Simon'a doğru kaldırdı, sonra arkasını döndü. Daha arama bağlanmadan önce, arama izleyici çalışmaya başladığında bilgisayar ekranında veriler yanıp

sönmeye başladı. O

omzunun üzerinden baktığında Miami haritasının yerini başka bir şehrin aldığını gördü: Atlanta.

Gloria, Erin'i öğle yemeğinden geri çağırmak için düğmeye uzandı ama Simon ondan önce davrandı ve aynı anda Erin'in kulaklığını kapıp taktı.

Hat tıklandı.

Gloria, "Cortez acil servisi," dedi.

Tiz ve panikle karışık bir kadın sesi duyuldu. "- yardım-park-adam-"

Gloria arayan kişiyi yardımın yolda olduğuna dair güvence vererek yatıştırdı. Arayanın söylediği tek bir kelimeyi bile zar zor anlayabiliyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Bilgisayarlar çoktan yeri tespit etmişti, Atlanta'da bir parkta ankesörlü bir telefon. Kabal'ın Atlanta'da bir ofisi vardı, bu da orada bir acil durum ekibi olduğu anlamına geliyordu ve bilgisayar çağrının kaynağını bulduğu anda onları otomatik olarak gönderdi. Gloria'nın tek görevi ekip gelene kadar arayan kişiyi sakin tutmaktı.

"Bana adını söyleyebilir misin, tatlım?" "D-na M-ur."

Hıçkırıklar kelimeleri noktalayarak anlaşılmaz hale getirdi. Gloria monitörüne baktı. Bilgisayar sesi analiz ediyor, duyduklarını Kabal çalışanları ve çalışan ailelerinin listesiyle eşleştirmeye çalışıyordu. Birkaç düzine isimden oluşan bir liste belirdi. Sonra bilgisayar cinsiyet, yaş tahmini ve aramanın yapıldığı yeri hesaba kattı. Beş isimden oluşan bir listeye geri döndü. Gloria bilgisayarın en iyi tahmini olan en üsttekine odaklandı.

"Dana?" dedi. "Dana MacArthur sen misin, tatlım?"

Boğuk bir "Evet."

"Tamam, şimdi senden bir yer bulmanı istiyorum-" Hat kesildi.

"Lanet olsun!" Gloria dedi ki.

"Atlanta ekibi az önce aradı," dedi Simon. "Tahmini varış süresi on dakika. Kim o?"

Gloria ekrana doğru bir el salladı. Simon fotoğrafa bakmak için eğildi. Genç bir kız sırtarak karşılık verdi.

"Ah, kahretsin," dedi. "Bir tane daha olmasın."

Şoför cipi park yerine çekti ve ışıkları söndürdü. Dennis Malone pencereden dışarı, bulutlu geceye baktı. Simon'a iyi bir aydınlatmaya ihtiyaçları olduğunu söylemek için döndü ve olay yeri teknisyeninin çoktan el feneriyle oynadığını, pilleri değiştirdiğini gördü. Dennis başıyla onayladı, bir esnemeyi bastırdı ve biraz hava almak için camı indirdi. Uçakta kafein yüklemişti ama işe yaramıyordu. Bunun için çok yaşlanmıştı. Bu düşünce aklından geçerken bile gülümseyerek reddetti. Savaşmadan emekli olduğu gün, onu yatağında soğuk ve kaskatı bulacakları gün olacaktı.

Bir polisin isteyebileceği en iyi işe sahipti. Ülkedeki en iyi soruşturma biriminin başındaydı, FBI'daki eski dostlarının sadece hayal edebileceği türden kaynaklara ve finansmana sahipti. Ve sadece suçları çözmekle kalmıyor, onları planlıyordu. Cortezler birinden kurtulmak istediklerinde Dennis'e geliyorlar, o da ekibiyle birlikte yetkilileri şaşkına çevirecek mükemmel bir suç tasarlıyordu. İşinin en iyi yanı buydu. Bu gece yaptığı ise en kötüsüydü. Bir haftada iki cinayet. Dennis kendi kendine bunun bir rastlantı olduğunu, Kabal'la bağlantısı olmayan rastgele saldırılar olduğunu söyledi. Diğer alternatifi kimse düşünmek istemiyordu.

SUV durdu.

"Şurada," dedi şoför, işaret ederek. "Solda, şu ağaçların arkasında."

Dennis kapısını açtı ve dışarı çıktı. Etrafı incelerken omuzlarındaki düğümleri çözdü. Görecek hiçbir şey yoktu. Ne olay yeri şeridi, ne televizyon ekibi, ne de bir ambulans. Cabal'ın sağlık görevlileri gelmiş ve gitmişlerdi; plakasız bir minibüsle sessizce gelmişler, sonra da gecenin karanlığında hızla geri dönerek havaalanına gitmişler, yolcularını Dennis ve Simon'ı Atlanta'ya getiren jete bindirmişlerdi.

Ağaçların arasında bir el feneri yanıp sönerek sinyal verdi.

"Malone," diye seslendi Dennis. "MiamiSD."

Işık yandı ve iri yapılı sarışın bir adam dışarı çıktı. Yeni adam, St. Cloud Cabal'dan yeni geldi. Jim mi? John mu?

Selamlaşmalar kısa bir merhabalaşma şeklindeydi. Gün ağarana kadar sadece birkaç saatleri vardı ve ondan önce yapacak çok işleri vardı. Hem Jim hem de onları havaalanından getiren şoför Dennis ve Simon'a yardım etmek için eğitilmişlerdi ama yine de kalan saatlerin her dakikası olay yerini incelemek için geçecekti.

Simon Dennis'in arkasından yaklaştı, bir elinde kamera, diğerinde ışık kaynağı vardı. Işık kaynağını sürücüye uzattı. -Ve Kyle'ın nişan almasını istediği yeri işaret etti. Sonra da fotoğraf çekmeye başladı. Dennis'in Simon'ın neyi fotoğrafladığını görmesi bir an aldı. Şaman suç teknisyenlerine sahip olmanın bir avantajı da buydu - onları bir olay yerine götürdüğünüzde içgüdüsel olarak şiddetin titreşimlerini alırlar ve nerede çalışmaya başlayacaklarını bilirlerdi.

Simon'ın kamera merceğinin açısını takip eden Dennis başını kaldırdığında, tepedeki bir daldan sarkan ve ucu kesilmiş bir ip gördü. Bir başka ip de yerde yatıyordu, sağlık görevlileri onu kızın boğazından çıkarmışlardı.

"Onu bulmam biraz zaman aldı," dedi Jim. "Birkaç dakika daha hızlı olsaydım ..."

"Yaşıyor," dedi Dennis. "Eğer o kadar hızlı olmasaydın, hayatta olmayacaktı."

Cep telefonu titredi. Cebinden çıkardı. Bir kısa mesaj.

"Bay Cortez'e bilgi verdiniz mi?" diye sordu Jim. "Henüz bir saha raporu almadı."

Jim'in yüz ifadesinden, Dennis onun göndermediğini anladı. St. Cloud Cabal'da Tokyo borsası çökmediği sürece muhtemelen sabahın üçünde aileden kimseyi aramazdınız. Cortez'ler için çalışırken öyle değildi.

"Ön rapor formunu doldurdunuz, değil mi?" Dennis söyledi. Jim başını salladı ve modifiye edilmiş Palm-Pilot'unu ceketinden çıkarmaya çalıştı.

"Peki, hemen Bay Cortez'e gönderin. Dana'nın babasına haber vermek için bekliyor ve ayrıntıları öğrenmeden bunu yapamaz."

"Bay . . . ? Hangi Bay Cortez?"

Simon fotoğraf çekmeye devam ederken, "Benicio," diye mırıldandı. "Bunu Benicio'ya göndermen gerek."

"Ah? Ah, doğru."

Jim raporu iletirken, Simon yerdeki ipin fotoğrafını çekmek için geri çekildi. Bobinin alt tarafında kan izleri vardı ve Dennis torununun orada yattığını hayal ederek irkildi. Bunun olmaması gerekiyordu. Kabal çocuklarına değil. Bir Kabal için çalışıyorsanız, çocuklarınız korunurdu.

"Randy'nin kızıydı, değil mi?" Simon arkasından usulca konuştu. "Büyük olan mı?"

Dennis, Randy MacArthur'un kaç çocuğu olduğunu bilmek bir yana, onu hayal bile edemiyordu. Yine de Simon neredeyse kesinlikle haklıydı. Adamı bir kez şirket pikniğine götürseydi, ertesi gün muhasebedeki Joe Blow'a oğlunun soğuk algınlığının iyileşip iyileşmediğini mutlaka sorardı.

"Babası kim?" Jim sordu.

"Yarı iblis," dedi Simon. "Sanırım bir Exaudio."

Hem Jim hem de Dennis başlarıyla onayladılar. Kabal'ın polis gücünün çoğu gibi onlar da yarı iblisti ve bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Dana'ya babasının güçlerinden hiçbiri miras kalmayacaktı.

"Zavallı çocuğun hiç şansı olmadı," dedi Dennis.

"Aslında onun doğaüstü bir varlık olduğuna inanıyorum," dedi Simon. "Yanılmıyorsam annesi bir cadı, yani o da bir cadı olabilir."

Dennis başını salladı. "Dediğim gibi, zavallı çocuğun hiç şansı olmadı."

Şu Cortez denen çocuk

Bir otel odasında, takım elbiseli otuzlu yaşlarında iki cadının karşısında oturmuş, onlar doğru şeyleri söylerken onları dinliyordum. Tüm kibar şeyleri. Annem hakkında ne kadar harika şeyler duyduklarını. Onun öldürüldüğünü öğrendiklerinde ne kadar dehşete düştüklerini. Cadılar Meclisi'nden ayrılmama rağmen iyi olduğumu görmekten ne kadar memnun olduklarını.

Tüm bunları, üzüntü, teselli ve desteğin doğru karışımıyla gülümseyerek söylediler. Konuşmanın çoğunu Wendy Aiken yaptı. O konuşurken küçük kız kardeşi Julie'nin gözleri on üç yaşındaki gözetimim Savannah'nın yatağa tünediği yere kaydı. Julie'nin ona attığı bakışları yakaladım, korkuyla karışık bir hoşnutsuzluk. Siyah bir cadının kızı, otel odalarında.

Wendy'nin dudakları prova edilmiş basmakalıp sözlerle kıpırdarken, bakışları yanımdan geçip saate kaydı. O anda başarısız olacağımı biliyordum. .

. yine. Ama ben yine de konuşmamı yaptım. Onlara teknoloji çağı için yeni bir Coven vizyonumu anlattım; yakınlık yerine kardeşlik bağıyla bağlı, her cadı kendi seçtiği yerde yaşayan, ancak tam bir Coven destek sistemi sadece bir telefon veya e-posta uzaklığında olan.

Sözlerimi bitirdiğimde kız kardeşler birbirlerine baktılar.

Devam ettim. "Bahsettiğim gibi, bir de grimoire'lar var. Nesillerdir kayıp olan üçüncü seviye büyüler. Onlara sahibim ve cadıları eski ihtişamlarına döndürmek için paylaşmak istiyorum."

Bana göre bu kitaplar benim kozumdu. Kız kardeşlik ya da destek umurunuzda olmasa bile, kesinlikle bu gücü isterdiniz. Hangi cadı istemez ki? Yine de Wendy ve Julie'ye baktığımda, sanki oturma odası takımının yanında bedava biftek bıçağı teklif ediyormuşum gibi sözlerimin üzerlerinden akıp gittiğini gördüm.

Wendy gülümseyerek, "Çok çekici bir pazarlamacısınız," dedi.

"Ama ..." Savannah yataktan mırıldandı.

"Ama itiraf etmeliyiz ki, şu anki arkadaşlarınızla ilgili bir sorunumuz var."

Julie'nin bakışları Savannah'ya kaydı. Gerildim, onu savunmak için sıçramaya hazırdım.

"Şu Cortez denen çocuk," dedi Wendy. "Şey, genç adam demeliyim. Evet, ailesinin Kabal'ına bulaşmadığını biliyorum ama hepimiz böyle şeylerin nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Gençlik isyanı iyidir hoştur ama faturaları ödemez. Ve duyduğuma göre bu konuda pek başarılı değilmiş."

"Lucas-"

"Hâlâ genç, biliyorum ve çok fazla karşılıksız iş yapıyor. Bu çok asilce, Paige. Genç bir kadının bunu nasıl romantik bulacağını anlayabiliyorum-"

"Ama," diye araya girdi Julie, "Wendy'nin dediği gibi, faturaları ödemiyor. Ve o bir Cortez."

Wendy başıyla onayladı. "Evet, o bir Cortez."

"Hey," dedi Savannah, ayağa kalkarak. "Bir sorum var." Kız kardeşlere doğru bir adım attı. Julie geri çekildi. "En son ne zaman bir cadıyı Kabal haydutları tarafından öldürülmekten kurtardın? Lucas bunu daha geçen ay yaptı."

"Savannah . . ." Dedim ki.

İki kadına bir adım daha yaklaştı. "Bir Kabal tarafından tuzağa düşürülen bir şamanı savunmaya ne dersiniz? Lucas şu anda bunu yapıyor. Paige de hayır işleri yapıyor. Aslında şu anda da yapıyor, sizin gibi iki yüzlü sürtüklere meclisinde bir yer teklif ediyor."

"Savannah!"

"Ben koridorda olacağım," dedi. "Burada bir şeyler kokuyor." Döndü ve otel odasından dışarı çıktı.

"Aman Tanrım," dedi Wendy. "O annesinin kızı." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedim ve oradan ayrıldım.

Arabayı şehir merkezinden çıkarırken Savannah sessizliği bozdu. "Ne dediğini duydum. İyi bir geri dönüşü."

"Öyle demek istememiş olsan bile" sözleri aramızda asılı kaldı. Başımı salladım ve trafiği taramakla meşgul oldum. Hâlâ Savannah'nın annesi Eve'i anlamaya çalışıyordum. Bu hiç kolay değildi. Karanlık bir cadıyla empati kurma düşüncesi tüm varlığımı isyan ettiriyordu. Ama Eve'i asla hayranlık duyabileceğim biri olarak düşünemesem de, onun iyi bir anne olduğunu kabul etmeye başlamıştım. Bunun kanıtı yanımdaydı. Tamamen kötü bir kadın Savannah gibi bir kız çocuğu doğuramazdı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi. "Onlar hakkında. Onlar da tıpkı Cadılar Meclisi gibiler. Sen hak ediyorsun-"

"Yapma," dedim sessizce. "Lütfen."

Bana baktı. Bakışlarını hissedebiliyordum ama dönmedim. Bir süre sonra, pencereden dışarı bakmak için yer değiştirdi.

Annemin deyimiyle bir bunalım içindeydim. Kendim için üzülüyordum ve bunun için iyi bir neden olmadığını biliyordum. Mutlu olmalıydım, hatta mest olmalıydım. Elbette hayatım dört ay önce kötü bir dönemeçten geçmişti - tabii "bildiğim hayatın sonu" kötü bir dönemeç olarak adlandırılabilirse - ama hayatta kalmıştım. Gençtim. Sağlıklıydım. Aşıktım. Kahretsin, mutlu olmalıydım. Mutlu olmadığımı ise bu sadece hüznüme suçluluk duygusu ekliyor ve şımarık, bencil bir velet gibi davrandığım için kendimi azarlamama neden oluyordu.

Sıkılmıştım. Bir zamanlar içimde bir tutku uyandıran Web sitesi tasarım işi şimdi masamın üzerinde yığılmıştı - evimizde yemek yemek isteyen biri varsa tamamlamam gereken bir angarya. Ev mi dedim? Daire demek istedim. Dört ay önce Boston yakınlarındaki evim, sahip olduğum her şeyle birlikte yanıp kül olmuştu. Artık Portland, Oregon'da daha berbat bir mahallede iki yatak odalı berbat bir dairenin gururlu kiracısıydım.

Evet, daha iyisini karşılayabilirdim ama sigorta parasına el atmaktan nefret ediyordum, bir gün bankada hiçbir şey olmadan uyanmaktan ve sonsuza kadar günde on sekiz saat bangır bangır talk show izleyen sağır ve yaşlı bir kadının altında yaşamak zorunda kalmaktan korkuyordum.

İlk iki ay iyiydim. Lucas, Savannah ve ben yazı seyahat ederek geçirmiştik. Ama sonra Eylül geldi ve Savannah'nın okula gitmesi gerekti. Biz de Portland'da bir ev-daire tuttuk ve hayatımıza devam ettik. Ya da Savannah ve Lucas devam etti demeliyim. İkisi de daha önce göçebe hayatlar yaşamıştı, yani bu yeni bir şey değildi. Benim için öyle değildi. Boston yakınlarında doğmuş, orada büyümüş ve hiç ayrılmamıştım -okul için bile. Yine de geçen bahar Savannah'yı korumak için verdiğim mücadelede yanan tek şey evim olmamıştı. Tüm hayatım duman olmuştu -işim, özel hayatım, itibarım- hepsi magazin çöplüğüne sürüklenmiş ve ülkenin öbür ucuna, kimsenin Paige Winterbourne adını duymadığı bir yere taşınmak zorunda kalmıştım. Skandal yeterince çabuk sönmüştü ama geri dönemedim. Meclis beni sürgüne göndermişti, bu da eyalet sınırları içinde yaşamamın yasak olduğu anlamına geliyordu. Yine de pes etmemiştim. Kederimi içime attım, gözyaşlarımı kuruttum ve mücadeleye geri döndüm. Meclisim beni istemiyor muydu? İyi, ben de kendiminkini kurardım. Son sekiz hafta içinde dokuz cadıyla görüştüm. Her biri doğru şeyleri söyledikten sonra beni geri çevirdi. Her reddedilişte uçurum daha da genişliyordu.

Akşam yemeği için dışarı çıktık, ardından erkenden sinemaya gittik. Savannah'ya bir cadı bulma seansı daha yaşattığım için özür dileme yöntemim.

Eve döndüğümde Savannah'yı aceleyle yatağına götürdüm, sonra saat radyosu 10:59'u gösterdiğinde odama girdim. Telsiz telefonu kaptım, yatağa atladım ve saate baktım. Saat 11:00'i gösterdikten iki saniye sonra telefon çaldı.

"İki saniye gecikti," dedim.

"Asla. Saatiniz hızlı çalışıyor olmalı."

Gülümsedim ve tekrar yatağına uzandım. Lucas Chicago'daydı, St. Paul tarafından tuzağına düşürülen bir şamanı savunuyordu.

Cloud Cabal, ters giden bir kurumsal casusluk planının suçunu üstlenecek.

Lucas'a davanın nasıl gittiğini sordum, o da bana bilgi verdi. Sonra öğleden sonramın nasıl geçtiğini, özellikle de cadılarla olan toplantımı sordu. Bir an için, kendi etki alanı dışındaki hayatımı bilmeyen ya da umursamayan erkek arkadaşlardan birine sahip olmayı dileyecektim neredeyse. Lucas muhtemelen tüm randevularımı Zamanlayıcı'sına not ediyordu, böylece daha sonra onları sormamak gibi düşüncesizce bir şey yapmazdı.

"Vuruldu," dedim.

Bir anlık sessizlik. "Özür dilerim."

"Önemli değil-"

"Evet, öyle. Öyle olduğunu biliyorum. Ancak, aynı derecede eminim ki, doğru koşullar ve zamanlama sağlandığında, sonunda kendinizi Meclisinize katılmak için can atan cadıların sayısının ihtiyaçlarınızı çok aşacağı bir konumda bulacaksınız."

"Başka bir deyişle, biraz zaman verin ve onları sopayla dövmem mi gerekecek?"

Hattan yumuşak bir kıkırdama yayıldı. "Mahkemede bir gün geçirdikten sonra daha az tutarlı oluyorum, değil mi?"

"Arada bir böyle konuşmasaydın, bunu özlerdim. Tıpkı benim seni özlediğim gibi. Benim için bir tahmini varış zamanının var mı?"

"En fazla üç gün. Bu bir cinayet davası sayılmaz." Boğazını temizledi. "Konu açılmışken, bugün dikkatimi çeken başka bir dava daha oldu. Nevada'da öldürülen bir yarı iblis, görünüşe göre Kabal'ın infaz emri altında olan bir başkasıyla karıştırılmış."

"Hoppala."

"Aynen öyle. Boyd Cabal, düzgün bir soruşturma ve prosedür incelemesi yapmak bir yana, hatalarını bile kabul etmiyor. Bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm. Yani, eğer meşgul değilseniz-

" "Ne zaman gidebiliriz?"

"Pazar günü. Savannah geceyi Michelle'lerde geçirebilir, biz de Pazartesi akşamı döneriz."

"Sesler-" Durdum. "Savannah'nın Pazartesi öğleden sonra ortodonti randevusu var. Yeniden planlardım ama ..."

"Almak altı hafta sürdü, biliyorum. Evet, tam burada işaretledim. Doktor Schwab ile saat üçte. Sormadan önce kontrol etmeliydim." Durakladı. "Belki de Pazartesi sabahı erkenden gelip gidebilirsiniz?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

Kelimeler boş çıktı, sadece bir an önce yükselen sevinç, geleceğime dair bu ani bakışla, ortodonti randevuları, Cumartesi sabahı sanat dersleri ve sonsuzluğa uzanan veli toplantılarıyla tıka basa dolu takvim sayfalarıyla tükendi.

Bu düşüncenin hemen ardından bir başkası geldi. Ne cüretle şikayet ederim? Bu sorumluluğu üstlenmişim. Bunu ben istedim. Bunun için savaştım. Sadece birkaç ay önce, geleceğimin aynı görüntüsünü görmüş ve mutlu olmuşum. Şimdi, Savannah'yı ne kadar sevsem de, ara sıra içimde beliren kızgınlığı inkâr edemiyordum.

"Bir şeyler ayarlarız," dedi Lucas. "Bu arada, bugün kısa bir aradan yararlanarak Chicago'nun daha az bilinen alışveriş mekânlarından bazılarını ziyaret ettiğimi ve seni neşelendirebilecek bir şey bulduğumu belirtmeliyim. Bir kolye."

Sırıttım. "Bir muska mı?"

"Hayır, sanırım Kelt düğümü dedikleri şey bu. Gümüş. Basit bir tasarım ama oldukça zarif."

"Tabii. Güzel. Harika."

"Yalancı."

"Hayır gerçekten, ben-" Durakladım. "Bu bir kolye değil, değil mi?" "İyi bir otoriteden duyduğuma göre, mücevherler

uygun bir sevgi simgesi. İtiraf etmeliyim ki şüphelerim vardı. Nadir bulunan bir büyüü tercih edeceğiniz düşünülebilir ama mücevher dükkânındaki tezgâhtar tüm kadınların kolyeleri küflü parşömenlere tercih ettiğini söyledi."

Karnımın üzerine yuvarlandım ve sııttım. "Bana bir büyü mü aldın? Ne tür bir büyü? Cadı mı? Büyücü mü?"

"Bu bir sürpriz."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Yok artık! Sakın buna cüret etme..." "Bu sana, eve geldiğimde dört gözle bekleyeceğin bir şey verecek."

ev."

"Bu iyi Cortez, çünkü Tanrı biliyor ya, ben de başka bir şey beklemiyordum."

Yumuşak bir kahkaha. "Yalancı."

Yatağa geri döndüm. "Bir anlamaya ne dersin? Sen bana büyüünün ne işe yaradığını söyle, ben de *sana dört gözle bekleyeceğin bir şey vereyim.*"

"Cezbedici."

"Cazip olmaktan fazlasını yapacağım." "Bundan hiç şüphem yok."

"Güzel. Şimdi anlaşma şu. Size seçeneklerin bir listesini veriyorum. Eğer birini beğenirsen, bu gece bana büyüden bahsedersen eve döndüğünde onu alabilirsin."

"Başlamadan önce sizi uyarmalıyım, gizlilik konusunda oldukça kararlıyım. Bu kararlılığı kırmak, ne kadar yaratıcı olursa olsun, seçeneklerden oluşan bir çamaşır listesinden daha fazlasını gerektirir. Detay anahtar olacaktır."

Sııttım. "Yalnız mısın?"

"Bunu söylemeye gerek yok. Eğer otel odamda olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım evet."

Sırıtişım genişledi. "Güzel, o zaman halledebileceğin kadar detay alacaksın."

Büyünün ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim, çünkü muhtemelen konuşmanın beşinci dakikasında ikimiz de konuşmayı neyin başlattığını unuttuk ve konuşmayı bitirdiğimizde, en temel gece tuvaleti rutinlerini bile unutarak yorganın altına girdim ve hemen uykuya daldım, tatmin edilmemiş tek şey merakımdı.

Onursuzluktan Önce Ölüm

Sabah olduğunda, dünyayı ele geçirmeye hazır bir şekilde yataktan fırladım. Son iki haftadır her sabah aynı şeyi yapmamış olsaydım bu olumlu bir işaret olurdu. Uyandım, yenilenmişim, bugünün kışımı çukurdan çıkaracağım gün olacağına kararlıydım. Savannah için kahvaltı hazırlayacaktım. Lucas'ın cep telefonuna neşeli bir destek mesajı bırakacaktım. İki mil koşacaktım. Web sitesi projelerime yenilenmiş bir güç ve hayal gücüyle dalarım. Öğleden sonra pazarda sezon sonu domateslerini avlamak için zaman ayırırdım. Küçük dondurucumuzu dolduracak bir fiçı spagetti sosu pişirirdim. Liste uzayıp giderdi. Genellikle Lucas'a mesaj bırakmamla iş gününe başlamam arasında bir yerde raydan çıkardım... kabaca sabah dokuz civarında.

O sabah, koşuya hala hevesli bir şekilde çıktım. Şu anda beşinci haftasında olan koşu kariyerim boyunca bir mili hiç geçmediğimi düşünürsek, iki mile ulaşamayacağımı biliyordum. Son on sekiz ay boyunca fiziksel kondisyon seviyemin yetersiz olduğunu birçok kez fark etmiştim. Şimdiye kadar, iyi bir bilardo oyunu ancak bu kadar aktif olabiliyordu. Hayatımı kurtarmak için kaçmamı isterseniz, kalp yetmezliğinden bahsediyor olabilirdik.

Madem kendimi yeniden keşfediyordum, bir fitness rutini de ekleyebilirdim. Lucas koştuğu için bu mantıklı bir seçim gibi görünüyordu. Ona henüz bundan bahsetmemiştim. İki mil sınırına ulaşana kadar. Sonra, "Bu arada, birkaç gün önce koşmaya başladım," diyecektim. Tanrı korusun, hiçbir şeyde anında başarılı olamadığımı itiraf etmeliydim.

O sabah, nihayet bir mil sınırını geçtim. Tamam, sadece yirmi metre farkla geçmiştim ama yine de kişisel rekorumdu, bu yüzden eve yürürken kendime buzlu çay ısmarladım.

Son köşeyi döndüğümde, binamın önünde duran iki şüpheli figür fark ettim. İkisi de takım elbise giyyordu,

Bu da mahallemde son derece şüpheli bir durumdu. İncil ya da ansiklopedi aradım ama elleri boştu. Biri binaya baktı, belki de şirket merkezine dönüşmesini bekliyordu.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım. Kafamı kaldırdığımda iki kız erkeklerin yanından geçiyordu. Neden okulda olmadıklarını merak ettim.

-Bu mahallede aptalca bir soruydu, ama hala alışmaya çalışıyordum - sonra "kızların" en az kırk yaşında olduğunu fark ettim. Hatam boyut farkından kaynaklanıyordu. İki erkek, kadınlardan bir karış daha yüksekti.

Her iki adamın da kısa, siyah saçları ve temiz tıraşlı, yontulmuş yüzleri vardı. İkisi de Ray-Ban gözlük takıyordu. İkisi de kabaca kızılağaç büyüklüğündeydi. Aralarında bir santimlik boy farkı olmasaydı, tek yumurta ikizi olduklarına yemin edebilirdim.

Bunun dışında onları ayırt edebilmemin tek yolu kravat renkleri idi. Birinin koyu kırmızı, diğerinin yeşim yeşili kravatı vardı.

Ben yaklaştıkça iki adam da bana doğru döndü. "Paige Winterbourne?" Kırmızı Kravat dedi.

Yavaşladım ve zihinsel olarak bir büyü hazırladım.

"Lucas Cortez'i arıyoruz," dedi Yeşil Kravat. "Bizi babası gönderdi."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve şaşkınlığımı gizlemek için gözlerimi kırptım.

"Fath-?" Dedim. "Benicio mu?"

"Bu o olmalı," dedi Kırmızı Kravat.

Bir gülümseme yapıştırdım. "Üzgünüm ama Lucas bugün mahkemede." "O zaman Bay Cortez sizinle konuşmak istiyor."

Yarım dönerek bakışlarımı köşede, duraksız bölgede rölantide duran büyük boy siyah bir cipe yöneltti. Yani bu ikisi sadece kurye değillerdi; Benicio'nun kişisel yarı iblis korumalarıydılar.

"Benicio benimle konuşmak mı istiyor?" Dedim. "Onur duydum. Ona yukarı gelmesini söyle. Çaydanlığı koyayım."

Kırmızı Kravat'ın ağzı buruştu. "O yukarı çıkmıyor. Sen oraya gidiyorsun."

"Gerçekten mi? Vay canına, sen şu psişik yarı-şeytanlardan biri olmalısın. Onlardan biriyle hiç karşılaşmadım."

"Bay Cortez sizi istiyor-"

Önünü kesmek için elimi kaldırdım. Elim göbeğinin hizasına ancak ulaşabildi. Düşündüğünüzde biraz korkutucu.

Neyse ki ben yapmadım.

"İşler şöyle yürüyor," dedim. "Benicio benimle konuşmak mı istiyor? İyi, ama bu görüşmeyi ben talep etmediğim için o bana geliyor."

Yeşil Kravat'ın kaşları gözlüklerinin üzerinden kalktı. "Bu değil-" Kırmızı Kravat başladı.

"Sizler elçisiniz. Ben mesajı verdim. Şimdi teslim edin."

İkisi de kıpırdamayınca, nefesimin altında bir ses çıkardım ve parmaklarımı salladım.

"Beni duydun. Kışt."

Parmaklarım fiske vurunca geri çekildiler. Yeşil Kravat'ın kaşları yukarı kalktı. Kızıl Kravat dengesini sağladı ve sanki bana bir ateş topu fırlatmak istiyormuş ya da şeytani uzmanlığı her neyse onu yapmak istiyormuş gibi ters ters baktı. O harekete geçmeden Yeşil Kravat bakışlarını yakaladı ve çenesini arabaya doğru salladı. Kızıl Kravat ters ters bakmakla yetindi, sonra da tepinerek uzaklaştı.

Kapının koluna uzandım. Kapı açıldığında, başımın üzerinde bir el belirdi ve onu yakaladı. Yeşil kravatlı korumayı görmek için başımı kaldırdım. Kaçamayayım diye kapıyı kapalı tutmasını bekliyordum ama onun yerine kapıyı çekip açtı ve benim için tuttu. İçeri girdim. O da beni takip etti.

Bu noktada, akli başında her kadın canını kurtarmak için kaçardı. En azından arkasını döner ve sokağa, halka açık bir yere geri dönerdi. Ama sıkılmışım ve böyle bir sıkıntının akıl sağlığım üzerinde zararlı bir etkisi vardır.

İç kapının kilidini açtım. Bu sefer, onun için kapıyı açık tuttum.

Sessizce asansöre doğru yürüdük.

"Yukarı mı çıkıyorsunuz?" Ben sordum.

Dügmeye bastı. Asansör dişlileri gıcırdarken kararlılığım sarsıldı. Küçük, kapalı bir odaya girmek üzereydim.

tam anlamıyla benim iki katım olan bir yarı iblisle. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmeyecek kadar çok film izlemiştim.

Yine de seçeneklerim neydi? Eğer kaçarsam, tam da onların beklediği gibi olacaktım: ürkek bir cadı-fare. Gelecekte yapacağım hiçbir şey bunu silemezdi. Öte yandan, asansöre binebilir ve asla inmeyebilirdim. Ölüm mü, onursuzluk mu? Bazı insanlar için gerçekten başka seçenek yoktur.

Asansör kapıları açıldığında, yürüdüm.

Yarı iblis onu takip etti. Kapılar kapanırken güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar soğuk bir maviydi. Dur düğmesine bastı. Asansör inleyerek durdu.

"Bu sahneyi hiç bir filmde gördün mü?" diye sordu.

Etrafıma bakındım. "Şimdi sen söyleyince, sanırım anladım."

"Sonra ne olacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "İri yarı kötü adam savunmasız genç kahramana saldırıyor, o da aniden daha önce hayal bile edemediği güçlerini ortaya çıkarıyor ve bu güçleri kullanarak adamın saldırısını savuşturmakla kalmayıp onu kanlı bir şekilde dövüyor. Sonra kaçıyor" -başımı arkaya attım- "o kullanışlı kaçış kapağından çıkıyor ve kabloları tırmanıyor. Kötü adam bilincini geri kazanıyor ve saldırıyor, bunun üzerine kadın kendi ahlak kurallarına karşı gelerek kabloyu bir ateş topuyla koparmak ve onu ölüme göndermek zorunda kalıyor."

"Böyle mi oluyor?"

"Elbette. Bunu görmedin mi?"

Dudakları bir sırıtişla kıvrıldı ve buz gibi bakışlarını çözdü. "Evet, belki de yaptım." Arkasını duvara yasladı. "Ee, Robert Vasic nasıl?"

Gözlerimi kırptım, irkildim. "Ah, iyi...

güzel." "Hâlâ Stanford'da ders veriyor musun?"

"Ah, evet. Yarı zamanlı."

"Yarı iblis bir demonoloji profesörü. Bunu hep sevmişimdir." Sırıttı. "Gerçi yarı iblis bir rahip olması daha çok hoşuma gitmişti. Etrafta onlardan yeterince yok. Robert'ı bir daha gördüğünde Troy Morgan'ın selamını

söyle."

"Ben yaparım."

"Robert'ı son gördüğümde Adam hâlâ çocuktı. Arka bahçede beyzbol oynuyordu. Lucas'ın kiminle çıktığını duyduğumda, Winterbourne'lu kız olduğunu düşündüm. Adam'ın arkadaşı. Sonra kaç yaşında olduğunu düşündüm, on yedi, on sekiz falan. ?"

"Yirmi üç."

"Dostum, yaşılanıyorum." Troy başını salladı. Sonra benim bakışlarımla karşılaştı. "Sen onunla konuşana kadar Bay Cortez gitmiyor, Paige."

"Ne istiyor?"

Troy kaşlarını kaldırdı. "Sence bana söyler mi? Benicio Cortez bir mesajı şahsen iletmek istiyorsa, bu kişiseldir. Aksi takdirde, kendini yolculuktan kurtarıp büyücü bir uşak gönderirdi. Her iki durumda da, yarı iblis korumaların haberi olmaz. Bildiğim tek şey seninle gerçekten konuşmak istediği, eğer onu yukarı davet etmekte ısrar edersen gelecektir. Asıl soru şu: Bu senin için sorun olur mu? Bu güvenli. İstersen yukarı gelip nöbet tutabilirim. Ama halka açık bir yerde kendini daha rahat hissedeceksen, onunla konuşabilirim."

"Hayır, sorun değil," dedim. "Daireye gelirse onu görürüm." Troy başını salladı. "Yapacak."

Reddedebileceğim Bir Teklif

Daireme adımımı attığım anda kapıyı çarpmamak ve sürgüyü fırlatmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Benicio Cortez'le tanışmak üzereydim. Ve utancımдан korkuyordum.

Benicio Cortez, Cortez Cabal'ın başındaydı. Kaballar ve Mafya arasındaki karşılaştırma organize suçun kendisi kadar eskiydi. Ancak bu kötü bir benzetmeydi. Mafyayı bir Kabal ile karşılaştırmak, genç Neo-Nazilerden oluşan bir çeteyi Gestapo ile karşılaştırmak gibiydi. Yine de Benicio'yla tanışmaktan korkuyordum, dünyanın en güçlü Kabal'ının CEO'su olduğu için değil, Lucas'ın babası olduğu için. Lucas'ın olduğu ve olmaktan korktuğu her şey bu adamda vücut bulmuştu.

Lucas'ın kim olduğunu ilk öğrendiğimde, hayatını Kaballarla savaşmaya adanmış olan Lucas'ın babasıyla hiçbir teması olmayacağını düşünmüştüm. Çok geçmeden bunun o kadar basit olmadığını anladım. Benicio aradı. Doğum günü hediyeleri gönderdi. Lucas'ı tüm aile etkinliklerine davet etti. Sanki ortada bir yabancılaşma yokmuş gibi davranıyordu. Oğlu bile bunun nedenini anlamıyor gibiydi. Telefon çaldığında ve Benicio'nun numarası arayanın kimliğinde görüldüğünde, Lucas orada durup ona bakıyordu ve gözlerinde hayal bile edemeyeceğim bir savaş görüyordum. Bazen cevap verirdi. Bazen de açmazdı. Her iki durumda da, seçiminden pişmanlık duyuyor gibiydi.

Şimdi o adamla tanışmak üzereydim. Gerçekten neyden korkuyordum? Yeterli olamamaktan. Benicio'nun bana bir kez bakıp oğlu için yeterince iyi olmadığıma karar vermesinden. En kötüsü de neydi? Şu anda yanıldığından emin değildim.

Kapıya tek bir vuruş.

Derin bir nefes aldım, kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Orada duran adamı gördüm ve kalbim boğazıma

düğümlendi. Bir an için kandırıldığımdan emindim.

Bu Benicio değil, onun oğullarından biriydi; dört ay önce ölüm emrimi veren oğlu. Uyuşturulmuştum ve kendime geldiğimde gördüğüm ilk şey Lucas'ın gözleriydi -kabus versiyonu, koyu kahverengi gözleri Troy Morgan'ın buz mavisi bakışlarından daha soğuktu. Lucas'ın üvey kardeşlerinden hangisi olduğunu bilmiyordum. Lucas'a olanları hiç anlatmadığım için hâlâ da bilmiyordum. Ama şimdi, o gözlere bakarken, omurgamdaki elik cıvaya dönüştü ve kendimi sabitlemek için kapının kolunu kavramak zorunda kaldım.

"Bayan Winterbourne."

O konuşurken, yaptığım hatayı duydum. O gün duyduğum ses kafatasıma perinlenmişti, kelimeler keskin, kesik kesik ve acı bir şekilde ısırılmıştı. Bu ses kadife yumuşaklığındaydı, kimsenin dikkatini çekmek için bağırmak zorunda kalmayan bir adamın sesiydi. Onu içeri davet ettiğimde, daha dikkatli bir bakış hatamı doğruladı. Tanıştığım oğul kırklı yaşlarının başındaydı, bu adam ise yirmi yaş daha büyüktü. Yine de anlaşılabilir bir hataydı. Yüzündeki derin çizgilerden bazılarını düzeltse Benicio oğlunun karbon kopyası olurdu. Her iki adam da geniş omuzlu, tıknazdı ve Lucas'ın uzun boylu, incecik fiziğinin aksine en fazla beş yedi yaşındaydı.

Benicio odayı geerirken, "Anneni tanırdım," dedi. "İyi bir kadındı" ya da "Kaybınız için zgnm" demedi. Bakışları kadar duygusuz bir ifade. Bakışları odayı taradı, ikinci el mobilyaları ve çıplak duvarları inceledi. Bir yanım açıklama yapmak istiyordu, diğer yanım ise bu dürtüden dehşete düşmüştü. Bu adama bir açıklama borçlu değildim.

Benicio, yıpranmış olsa da gayet kullanışlı bir takımın parçası olan kanepenin önüne geldi. Takım elbisesini kirletip kirletmeyeceğini tartışıyormuş gibi koltuğa baktı. O anda eski Paige'in küçük bir kırıntısı yüzeye ıktı.

"Oturmaya zahmet etmeyin," dedim. "Bu bir çay ve çörek ziyareti değil. Oh, ve ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Benicio boş bakışlarını bana çevirdi ve bekledi. En az yirmi saniye boyunca sadece birbirimize baktık. Dayanmaya çalıştım ama önce ben kırıldım.

"Adamlarınıza söylediğim gibi, Lucas mahkemede, şehir dışında. Eğer bana inanmadıysanız-"

"Oğlumun nerede olduğunu biliyorum."

Söylenmemiş bir nitelemeyi duyduğumda ensemde bir ürperti hissettim: "Oğlumun nerede olduğunu *her zaman bilirim*." Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi onu dinlerken, Benicio'nun Lucas'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını her zaman bildiğine dair aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı.

"Bu çok komik," dedim. "Çünkü adamlarınız ona bir mesajınız olduğunu söyledi. Ama burada olmadığını biliyorsanız, o zaman .

. . Oh, anladım. Bu sadece bir bahaneydi, değil mi? Lucas'ın gittiğini biliyorsun ve buraya bir mesaj iletmek istiyormuş gibi gelip yeni kız arkadaşıyla tanışma şansı yakalamayı umuyorsun. Bunu Lucas etraftayken yapmak istemezsin çünkü oğlunun gerçekten de bir cadıyla çıktığını -hoppala, bir cadıyla yaşadığını- doğruladığında hayal kırıklığını kontrol edemeyebilirsin."

"Bir mesajım var," dedi. "İkiniz için de." "Sanırım bu 'tebrikler' değil."

"Lucas'ın ilgisini çekebilecek bir davam var," dedi. "Senin de özellikle ilgini çekebilecek bir dava." Konuştuğumuz süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı ama şimdi ilk kez gerçekten bana bakıyor gibiydi. "Hem Nast Cabal'ın Savannah'yı ele geçirme girişimini savuşturduğun için hem de geçen yıl Tyrone Winsloe ile olan işi bitirmedeki rolün nedeniyle oldukça ün kazanıyorsun. Bu özel dava da böyle bir uzmanlığa sahip birini gerektiriyor."

O konuşurken, içimde bir haz heyecanı dalgalandı. Hemen ardından bir utanç dalgası geldi. Tanrım, ben bu kadar şeffaf mıydım? Önüme birkaç boş övgü sözcüğü attığında mutlu bir köpek yavrusu gibi kıvrılıyor muydum? İlk buluşmamızdı ve Benicio hangi düğmelere basacağını çoktan biliyordu.

"Lucas en son ne zaman senin için çalıştı?" diye sordum.

"Bu benim için çalışmıyor. Ben sadece oğlumun ilgisini çekeceğine inandığım bir davayı aktarıyorum-"

"Peki bunu en son ne zaman denedin? Ağustos'tu, değil mi? Colorado'daki bir Vodoun rahibiyle ilgili bir şey? Lucas her zaman yaptığı gibi seni geri çevirdi."

Benicio'nun yanağı seğirdi.

"Ne," dedim, "Lucas'ın bana bundan bahsettiğini düşünmedin mi?"

Sanki bana, ya diğer Kabalları kızdırmak ya da senin isteğin üzerine bir şey yapması için onu kandırmak amacıyla birkaç ayda bir ona nasıl bir dava getirdiğini anlatmadı mı? Hangisi olduğundan emin değil. Ben her ikisi de olduğunu tahmin ediyorum."

Durakladı. Sonra bakışlarımla buluştu. "Bu dava farklı."

"Eminim öyledir."

"Çalışanlarımızdan birinin çocuğuyla ilgili," dedi. "Dana MacArthur adında on beş yaşında bir kız."

Sözünü kesmek için ağzımı açtım ama yapamadım. "On beş yaşında bir kız" dediği an, gerisini duymam gerekiyordu.

Benicio devam etti. "Üç gece önce, bir parkta yürürken birisi ona saldırmış. Boğulmuş, bir ağaca asılmış ve ölüme terk edilmiş."

İçim sıkıştı. "O ?" Son kelimeyi zorla söylemeye çalıştım ama başaramadım.

"O yaşıyor. Komada ama hayatta." Sesi yumuşadı ve gözleri uygun bir üzüntü ve öfke karışımıyla doldu. "Dana ilk değildi."

Besbelli soruyu sormamı beklerken, yutkundum ve beynimi ray değiştirmeye zorladım.

"Bu ... çok kötü," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Umarım iyileşir. Ve umarım suçluyu bulursunuz. Gerçi size yardım edemem ve eminim Lucas da edemez ama mesajı iletirim."

Ön salona doğru yürüdüm.

Benicio yerinden kıpırdamadı. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Dudağımı ısırdım. *Sakin sorma. Bu tuzağa düşme. Sakin-*

"Kız," dedi. "Dana MacArthur. O bir cadı." Bir an için bakışlarımız kilitlendi. Sonra ben bakışlarımı ayırdım, Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. "Çık dışarı," dedim. Ve beni şaşırtarak, yaptı.

Sonraki yarım saatimi bir müşterinin Web sitesi için bir müşteri geri bildirim formu kodlamaya çalışarak geçirdim. Basit bir şeydi ama muhtemelen beynimin yüzde doksanı durmadan Benicio'nun bana anlattıklarını düşündüğü için bir türlü çalıştıramadım. Genç bir cadı. Boğulmuş ve bir ağaca asılmış. Şimdi komada. Bunun onun cadı olmasıyla bir ilgisi var mıydı? Benicio onun ilk olmadığını söylemişti. Biri cadıları mı hedef alıyordu? Cadıları mı öldürüyordu?

Ellerimi gözlerime sürdüm ve Benicio'yu dairemize hiç almamış olmayı diledim. Bunu düşünürken bile bunun anlamsızlığını fark ettim. Öyle ya da böyle Dana MacArthur'dan haberdar olmamı sağlayacaktı. Bunca yıl Lucas'a dava getirdikten sonra mükemmel olanı bulmuştu ve biz öğrenene kadar da bırakmayacaktı.

Mutfaktan gelen hafif bir hışırtı dalgınlığımı böldü. İlk düşüncem "Farelerimiz var" oldu, ardından da "Bu günümü tamamlamaz mı?" dedim. Sonra masanın yanındaki gevşek döşeme tahtası gıcırdadı ve mutfaktaki şeyin bir kemirgenden çok daha büyük olduğunu anladım.

Sürgüyü takmış mıydım? Kilit büyüünü yapmış mıydım? Hatırlayamıyordum ama nedense Benicio'nun ziyareti yüzünden bu tür sıradan şeylerle ilgilenemeyecek kadar bunaldığımdan şüpheleniyordum. Zihinsel olarak iki büyü hazırladım, biri davetsiz misafirle başa çıkmak için, diğeri de doğaüstü bir tür için daha güçlü bir büyü. Sonra sandalyemden kalktım ve mutfığa doğru süzıldüm.

Bir tabak tıkırdadı, ardından bir yemin geldi. Hayır, yemin değildi, sesi tanıdığımda fark ettim. Sadece sözsüz bir öfke solumasıydı. Başkaları "lanet olsun" ya da "kahretsin" diye mırıldanırken, bu kişi asla "lanet olsun" bile demeyen biriydi.

önce duruma uygunluğunu değerlendirmeden küfür etmek.

Gülümsedim ve köşeden baktım. Lucas hâlâ mahkeme için giyinmiş, koyu gri bir takım elbise ve aynı derecede kasvetli bir kravat takmıştı. Bir ay önce Savannah ona yeşil ipek bir kravat almıştı, geciktiğini söylediği bir renk cümbüşüydü bu. O zamandan beri şehir dışına üç kez gitmiş, her seferinde kravatı paketlemiş ve eminim ki hiç takmamıştı.

Görünüşü söz konusu olduğunda Lucas görünmezlik kılığına girmeyi tercih ederdi. Tel çerçeveli gözlükleri, kısa kesilmiş siyah saçları ve sıra dışı olmayan yüzüyle Lucas Cortez'in bir odadan fark edilmeden geçmesi için bir gizlenme büyüüne ihtiyacı yoktu.

Şimdi karton bardaklardan fincanlara kahve doldururken hem sessiz hem de görünmez olmak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Okuldan kaçıyor musunuz, Avukat Bey?" Köşeyi dönerken söyledim.

Başka biri olsa sıçrardı. Lucas sadece gözlerini kırptırdı, sonra başını kaldırıp baktı, dudakları gülümseme olarak yorumlamayı öğrendiğim kırıksıklıkla kıvrıldı.

"Sabah atıştırmalığıyla sana sürpriz yapmak buraya kadarmış." "Beni şaşırtmak için buna ihtiyacın yoktu. Ne oldu da senin davan mı?"

"Büyücüyle yaşanan fiyaskodan sonra, savcılık son dakikada bir tanık bulmak için yirmi dört saatlik bir ara vermeye başladı. Başlangıçta isteksizdim, meseleyi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordum, ancak dün gece sizinle konuştuktan sonra, beklenmedik bir ziyarete karşı çıkmayacağınıza karar verdim. Bu yüzden yüce gönüllü olmaya ve savcılığın talebini kabul etmeye karar verdim."

"Tanıklarını bulurlarsa bu davanıza zarar vermez mi?"

"Etmez. O öldü. Yangına uygunsuz müdahale-Sürü." "Ateşli silah mı?"

"Hayır, ateş sığağı."

Başımı salladım ve masaya oturdum. Lucas bir tabağa iki çörek koyup getirdi. O gelene kadar bekledim.

ilk lokmasını aldı.

"Tamam, ısıracam. Ateş sarmalı nedir ve tanışınıza ne yaptı?"

"Benim tanışım değil-"

Peçetemi ona fırlattım. Çeyrek gülümsemesi sırtmaya dönüştü ve hikâyeye başladı. Doğaüstü olayların avukatı olmak böyle bir şey işte. Maaş boktan ve müvekkiller ölümcül olabiliyor, ama doğaüstü olayları alıp bir insan mahkeme salonunda sunmaya çalıştığınızda, bazı harika hikayeler elde etmeniz kaçınılmaz. Yine de bu kez, ne kadar eğlenceli olursa olsun hiçbir hikâye dikkatimi Benicio'nun söylediklerinden uzaklaştıramadı. İlk birkaç cümleden sonra Lucas durdu.

"Bana dün gece ne olduğunu anlat," dedi.

"Son-?" Zihnim yavaşça vites değiştirdi. "Ah, şu Cadılar Meclisi olayı. Onlara konuşmamı yaptım ama akşam yemeği rezervasyonlarını kaçırmamakla daha çok ilgilendikleri çok açıktı."

Bakışları benimkileri aradı. "Ama seni rahatsız eden bu değil, değil mi?"

Tereddüt ettim. "Baban bu sabah erken saatlerde geldi."

Lucas durdu, parmakları peçetesini sıkıca kavradı. Yine gözlerimi aradı, bu sefer çok kötü bir şaka yaptığımı dair bir işaret arıyordu.

"Önce muhafızlarını gönderdi," dedim. "Sözde seni arıyorlardı ama burada olmadığını söyleyince benimle konuşmak istedi. I . . . Ona izin vermenin en iyisi olacağına karar verdim. Emin değildim - eğer ne yapmam gerektiğini hiç konuşmamıştık-"

"Çünkü bu olmamalıydı. Burada olmadığımı anladığında, seninle konuşmak için ısrar etmemeliydi. Zaten bilmediğine şaşırdım-" Durdu, gözleri benimkilerle buluştu. "Burada olmadığımı biliyordu, değil mi?"

"Ee, uh ... Gerçekten emin değilim."

Lucas'ın ağzı gerildi. Sandalyesini geriye itti, ön salona doğru yürüdü ve ceketinden cep telefonunu çıkardı.

Telefonu kapatamadan koridora doğru eğildim ve onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Eğer onu arayacaksan, ne istediğini söylesem iyi olur, yoksa mesajı iletmeyi reddettiğimi düşünecek."

"Evet, elbette." Lucas cep telefonunu cebine soktu, sonra burnunun kenarını sıktı ve bu hareketle gözlüklerini kaldırdı. "Özür dilerim Paige. Bunun olmaması gerekiyordu. Buraya gelebileceğini düşünseydim seni önceden uyarırdım ama babamın organizasyonundan kimsenin seninle ya da Savannah'yla iletişime geçmemesi gerekiyordu. Bana söz verdi-"

"İyiymi," dedim gülümsemeyi başararak. "Kısa ve güzeldi. Bizi, yani sizi ilgilendirebilecek başka bir davası olduğunu söylememi istedi."

Lucas kaşlarını çatı ve hatamı anladığını biliyordum.

"İkimizin de ilgisini çekeceğini söyledi," dedim. "Ama seni kastetti. Sadece merakımı uyandırmak için 'biz' kısmını araya sıkıştırdı. Bilirsin işte, yeni kız arkadaşının ilgisini çek, belki o da seni pes etmeye zorlar."

"Ne dedi?"

Ona Benicio'nun hikâyesini anlattım. Bitirdiğimde Lucas gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum, hayır, bunu yaptığına *inanabiliyorum*. Seni uyarmalıydım."

Lucas duraksadı, sonra beni tekrar mutfağa yönlendirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Bu son birkaç ay pek de Senin için kolay ve hayatımın bu kısmından gereğinden fazla etkilenmeni istemiyorum. Meclisinize katılacak cadı bulamamanızın sebebinin ben olduğumu biliyorum."

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Gencim ve henüz kendimi kanıtlamadım - yani Cadılar Meclisi'nden atılabileceğimi kanıtlamaktan öteye gidemedim. Ama onların takıntıları ne olursa olsun, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Küçük, solgun bir gülümseme. "Yalan söylemen hiç gelişmemiş."

"Şey, fark etmez. Eğer istemiyorlarsa-" Başımı salladım. "Hem neden benim hakkımda konuşuyoruz ki? Yapman gereken bir arama var. Baban zaten mesajını iletmeyeceğime ikna olmuş durumda, o yüzden iletene kadar peşini bırakmayacağım."

Lucas telefonunu çıkardı ama sadece tuş takımına baktı. Bir süre sonra bana baktı.

"Bu hafta tamamlamanız gereken kritik bir proje var mı?" diye sordu.

"Bu hafta bitmesi gereken her şey geçen hafta bitmiş olacaktı. Savannah yanımdayken son teslim tarihlerinin gözüme batmasına izin veremem, yoksa acil bir durum beni işimden edebilir."

"Evet, tabii ki. Şey ..." Boğazını temizledi. "Yarına kadar mahkemeye çıkmam gerekmiyor. Savannah bu gece bir arkadaşında kalabilseydi, sen de kalabilir miydin - ya da *istekli mi* demeliydim?"

-Miami'ye bir gecelik gezide bana katılır mısın?"

Ben daha ağzımı açamadan aceleyle devam etti: "Bunu yeterince erteledim. Kendi güvenliğiniz için sizi Kabal'a resmen tanıtmanın zamanı geldi. Bunu aylar önce yapmalıydım, ama ... şey, bunun gerekli olmayacağını, babamın sözüne güvenebileceğimi umuyordum. Görünüşe göre değil."

Ona baktım. İyi bir bahaneydi ama gerçeği biliyordum. Dana MacArthur'un hikâyesinin geri kalanını dinleyebilmem için beni Miami'ye götürmek istiyordu. Eğer bunu yapmazsam, ihtiyacım olan cevapları almanın bir yolunu bulana kadar endişe ve merak içimi kemirecekti. Benicio'nun istediği tepki buydu ve ben umutsuzca ona bu tepkiyi vermek istemiyordum. Yine de, neler olduğunu öğrenmenin, belki bu cadıyı görmenin ve iyi olduğundan emin olmanın gerçekten bir zararı var mıydı? Benicio onun bir Cabal çalışanının kızı olduğunu söyledi. Kaballar kendi adamlarına göz kulak olur. O kadarını biliyordum. Tek yapmamız gereken "Hayır, teşekkürler," demekti ve Kabal bir soruşturma başlatacak ve Dana MacArthur adaletini bulacaktı.

Bu benim için yeterince iyiydi. Öyle olmalıydı.

Ben de kabul ettim ve hemen yola çıkmak için plan yaptık.

Manipölasyon Beyni

Miami'ye giden bir uçakta yer ayırttık. Sonra Savannah'nın gece bir arkadaşının evinde kalmasını ayarladık, onu okuldan aradık ve haberi verdik. Bir saat sonra havaalanındaydık.

Son dakika bilet rezervasyonu konusunda bir sorun yaşamadık ve yaşamayı da beklemiyorduk. Bir ay kadar önce teröristler uçakları WorldTradeCenter'a sürmüştü ve pek çok yolcu eğer kaçınabiliyorlarsa pek de dostane olmayan gökyüzünde uçmamayı tercih etmişti. Güvenlikten geçmenin eskisi kadar hızlı bir süreç olmayacağını bildiğimiz için erken gelmiştik.

Gardiyan Lucas'ın çantasını açıp içini karıştırdıktan sonra karton bir tüp çıkardı. Metal dedektörünü tüpün üzerinden geçirdikten sonra yavaşça kapağını açtı ve içine baktı.

"Kâğıt," dedi ortağına. "Bu bir parşömen," dedi Lucas.

İki adam da sanki bu otomatik tüfek için yeni bir sokak adı olabilirmiş gibi ona ters ters baktı.

"Üzerinde eski yazılar olan bir kâğıt," dedi Lucas.

Muhafızlardan biri parşömeni çıkarıp açtı. Kâğıt yepyeni, pırıl pırıl beyazdı ve üzerinde zarif hat darbeleri vardı.

Gardiyan yüzünü buruşturdu.

"Ne yazıyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. İbranice. Bir müşteri için taşıyorum."

Açılmış ve buruşturulmuş olarak geri verdiler. Onlar dizüstü bilgisayarımı ve gece çantamı kontrol ederken Lucas da parşömeni düzeltip yuvarladı. İşleri bittiğinde Lucas iki çantayı da kaldırdı ve biniş alanına doğru yöneldik.

"Bu da ne?" Fısıldadım. "Benim büyüüm mü?"

"Bugünden sonra dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bu ne işe yarıyor?"

"İkinci seçeneği seçiyorum."

Opsiyon oyununu hatırladım ve güldüm. "Çok geç Cortez. Anlaşmaya göre dün gece bana söylemen gerekiyordu. Artık evdesin, bu yüzden parşömen benim, seçeneksiz."

"Beni amacımdan saptırmasaydınız bir seçenek belirleyecektim."

"Ne yani, seçenekleri sıralamam bir tanesini seçmenizi mi engelledi?"

"En etkili şekilde. İkinci seçenek."

"Ver onu Cortez."

Parşömeni uzattığım elime sıkıştırdı. "Soyuldum."

"Pekala, bir çözüm var. Bana başka bir büyü bulabilirsin."

"Açgözlü," dedi ve beni yol boyunca sessiz bir noktaya yönlendirdi.

Duvar. "Büyü yapma gücü ve çeşitliliği için bastırılamaz bir susuzluk. Bu ilişkimiz için iyiye işaret değil."

"Neden? Sen de benim kadar kötü olduğun için mi?"

Lucas akıcı bir iki adımla yanımdan önüme geçti ve bana doğru döndü. Tek kaşını kaldırdı.

"Ben mi?" dedi. "Pek sayılmaz. Ben disiplinli ve temkinli bir büyücüyüm, sınırlarımdan farkındayım ve onları aşmaya hiç niyetim yok."

"Ve bunu yüzünüz kızarmadan söyleyebiliyor musunuz?"

"Her şeyi yüzüm kızarmadan söyleyebiliyorum, bu da beni doğuştan yetenekli bir yalancı yapıyor."

"Peki benim büyüümü kaç kez denedin?"

"Büyünü denemek mi? Bu yanlış olur. Kibarlıktan bahsetmiyorum bile, Noel hediyesi olarak paketlemeden önce bir romanı okumak gibi son derece kabaca."

"İki kez mi?"

"Üç kez. İki de bırakacaktım ama ikinci denemede bir nebze şansım yaver gitti ve tekrar denedim. Ama ne yazık ki başarılı bir döküm yapamadım."

"Üzerinde çalışacağız. Peki ne işe yarıyor?" "İkinci seçenek."

Koluna vurdum ve büyüyü açmaya başladım. "Bu nadir bir gama sınıfı büyücü buz büyü," dedi.

"Bir nesne üzerine yapıldığında, beta seviyesindeki bir buz büyü gibi etki ederek nesneyi dondurur. Ancak bir kişi üzerine yapıldığında geçici hipotermiye yol açarak hedefi bilinçsiz hale getirir.

Dört seçenek vardı, değil mi?"

"Üç ... hayır, sinema salonu dört yapar."

"Dört seçenek. Dolayısıyla, size dört büyü sağlarsam ..."

"Şimdi kim açgözlü?"

"Ben sadece tek bir seçenek için tek bir büyü vaadinin, dört büyüün beni kurtaracağı anlamına gelip gelmeyeceğini soruyorum-"

"Tanrı aşkına, bir seçenek seç artık. İstediyin zaman hiçbirini elde edemeyecek değilsin ya."

"Doğru," dedi. "Ama ona ulaşmanın getirdiği ek zorluğu seviyorum. Dört seçenek için dört büyü."

"Bu değildi-" "İşte uçağımız."

Eşyalarımızı aldı ve ben daha tek kelime edemedi biniş alanına yöneldi.

Resmi "ebeveynlerle tanışma" ziyareti. Flört tarihinde daha büyük bir işkence olmuş mudur? Kulaktan dolma bilgilerle konuşuyorum, tecrübeyle değil. Elbette, teknik olarak pek çok eski erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmıştım ama hiçbir zaman resmi bir tanışma süreci yaşamamıştım. Daha çok kapıdan çıkarken karşılaşmak gibi. "Anne, baba, bu Paige. Görüşürüz" türünden bir tanışma.

Lucas'ın annesiyle tanışmıştım ama öncesinde bir şey olmamıştı. Bir gün kapımızda belirdi, elinde yeni ev hediyeleri vardı. Geleceğini bilseydim dehşete düşerdim. Latin olmadığım için onaylamayacak mıydı? Katolik olmadığım için mi? Tam olarak sıfırdan sonra tek çocuğuyla mı yaşıyordu?

Haftalar süren bir randevu mu? Bunun bir önemi yoktu. Lucas mutluysa, Maria da mutluydu.

Cortezeler başka bir meseleydi. Benicio'nun dört oğlu vardı ve Lucas bunların en küçüğüydü. Büyük üçü, merkez ailenin tüm üyeleri için geleneksel olduğu üzere Kabal için çalışıyordu. Yani Lucas zaten dışlanmış bir adamdı. Benicio ve Maria'nın hiç evlenmemiş olması da bu duruma pek yardımcı olmamıştı, çünkü Benicio Lucas'ın doğumu sırasında hâlâ karısıyla evliydi ve bu da Lucas'ı . aile toplantılarındaki en popüler adam değildi.

Bir Kabal merkez ailesinde, her "kraliyet" ailesi gibi, veraset meseleleri çok önemlidir. CEO'nun oğlunun, genellikle de en yaşlı olanının, işi devralacağı varsayılır. Benicio'da öyle olmadı. En büyük üç oğlu yetişkin hayatlarını ailenin servetini artırmak için çalışarak geçirirken, Benicio varis olarak kimi seçmişti? Yetişkinlik hayatını aile şirketini yok etmeye ya da en azından iyice batırmaya adanmış olan gayrimeşru en küçük oğlu. Bu Benicio dışında kimseye mantıklı geliyor mu? Tabii ki hayır. Adam ya aile manipölasyonunun beyni ya da kafadan kontak. Bu kelimeyi pek kullanmam ama bazı durumlarda başka hiçbir şey uymuyor.

Havaalanından şehre gitmek için bir taksiye bindik. Lucas şoförün bizi bir kafenin önünde indirmesini sağladı ve orada soğuk bir şeyler içmek için durmamızı önerdi çünkü hava en az doksan dereceydi ve tam güneş vururken, özellikle de Oregon sonbaharının soğuğundan sonra yüz derece gibi geliyordu. İyi olduğumu söyledim ama o ısrar etti. Oyalyordu. Buna inanmakta güçlük çektim ama yirmi dakika boyunca kafenin verandasında oturup buzlu kahvelerimizi içiyormuş gibi yaptıktan sonra bunun doğru olduğunu anladım.

Lucas şehirden, Miami'nin iyi, kötü ve çirkin yanlarından bahsediyordu ama sözleri aceleye gelmiş, zaman doldurma telaşıyla neredeyse çılgınca bir hal almıştı. İçkisinden bir yudum aldığında,

Niyetten çok refleksle yanakları soldu ve bir an için hasta olacaktı gibi göründü.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim.

"Var. Tanıtımı benim yapmam gerekiyor. Takip edilmesi gereken prosedürler, doldurulması gereken formlar var. Resmi olmalı. Aksi takdirde güvende olmazsınız." Bakışlarını masadan kaldırdı. "Sizi buraya getirmemin başka bir nedeni daha var.

Beni endişelendiren başka bir şey var." Durakladı.

"Dürüstlüğü severim," dedim.

"Biliyorum. Sadece benimle olmanın dezavantajlarına bir yenisini daha eklersem, çığlık çığlığa Portland'a geri dönüp kilitleri değiştirmenden korkuyorum."

"Yapamam," dedim. "Dönüş biletimi çantana koymuşsun." Yumuşak bir kahkaha. "Bilinçaltında anlamlı bir hareket, eminim.

Bugün sona erdiğinde onu geri isteyebilirsin." Kahvesini yudumladı. "Babam, beklediğimiz gibi, ilişkimizden pek memnun değil. Bundan bahsetmedim çünkü şüphelerinizi doğrulamak için bir neden olmadığını düşündüm."

"Bu bir veriydi, şüphe değil. Oğlunun bir cadıyla çıkmasından çok memnun *olsaydı* şüphelenirdim. Ne kadar yüksek sesle şikayet ediyor?"

"Babam itirazlarını asla fısıltının ötesinde bir sesle dile getirmiyor, ama bu sinsi, sürekli bir fısıltı. Bu noktada sadece 'endişelerini' dile getiriyor. Ancak benim endişem, Portland'a yaptığı seyahatle birlikte sizin üzerimdeki etkinizi değerlendiriyor gibi görünmesi. Eğer sizin etkinizin benimle olan ilişkisini ya da benim varis olma olasılığımı olumsuz etkileyeceğine karar verirse..."

"Baban ikinizin arasına girdiğimi düşünürse tehlikede olacağımdan mı korkuyorsun?"

Lucas durakladı.

"Dürüstlük, hatırladın mı?" Dedim.

Gözlerimin içine baktı. "Evet, endişeliyim. O halde işin püf noktası, bunun olacağını düşünmesine izin vermemek. Bu

Seninle olan mutluluğumun ona faydalı olacağına onu ikna edebilirsem daha da iyi olur. İlişkimizin gücü hayatımdaki diğer ilişkileri yıkmak yerine daha da güçlendirebilir."

Anlıyormuş gibi başımı salladım ama anlamamıştım. Kendi hayatımdaki hiçbir şey beni, basit bir ev ziyaretinin askeri bir angajmanın stratejik kurnazlığıyla planlanması gereken bir ebeveyn ilişkisini anlamaya hazırlamamıştı.

"Umarım bu davayı kabul etmeyi planladığınız anlamına gelmiyordur," dedim.

"Hayır. Niyetim sadece normalde yaptığım gibi şiddetle reddetmemek, yoksa ne kadar mantıksız olursa olsun seni suçlar. Onu dinleyeceğim ve babalık ilgisine karşı her zamankinden daha anlayışlı olmaya çalışacağım."

"Uh-huh."

Lucas gülümsedi. "Başka bir deyişle, iyi davranacağım." Yarı dolu bardağını masanın ortasına doğru itti. "Yürümemiz gereken birkaç blok var. Havanın sıcak olduğunu biliyorum. Bir taksi çağırabiliriz-"

"Yürümek iyidir," dedim. "Gerçi nemin saçlarıma ne yaptığını tahmin edebiliyorum. Ailenizin karşısına kışına elektrik kablosu sokulmuş bir fino köpeği gibi çıkacağım."

"Çok güzel görünüyorsun."

O kadar içten söyledi ki eminim kızardım. Elini tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

"Hadi şu işi bitirelim. Aileyle tanışırız. Formları doldururuz. Bir otel buluruz, bir şişe şampanya alırız ve şu büyüğü senin için çalıştırıp çalıştıramayacağıma bakarız."

"Çalıştıracak mısın?"

"Alınma Cortez ama İbranice berbat. Muhtemelen kelimelerin yarısını yanlış telaffuz ediyorsundur."

"Ya öyle ya da benim büyü yapma yeteneğim sizin uzmanlığınıza yoksun."

"Hiç söylemedim. Ama bugün değil. Bugün sana iyi davranıyorum."

Güldü, dudaklarını alnımda gezdirdi ve beni kafeden dışarı kadar takip etti.

Daha önce Miami'ye hiç gitmemiştim ve şehre taksiyle geldiğimde pek etkilenmemiştim. Şöyle diyelim, eğer taksinin lastiği patlasaydı, bir dizi ateş topu büyüyle silahlanmış olsam bile araçtan ayrılmazdım. Şimdi ise şehir merkezinin güneydoğu bölümünden, Biscayne Körfezi'nin inanılmaz mavilikteki sularına bakan çelik ve aynalı cam gökdelenlerden oluşan dramatik bir sıra boyunca yürüyorduk. Ağaçlarla çevrili sokaklar temizlenmiş gibi görünüyordu ve kaldırımda takılan tek insan kafe verandalarında beş dolarlık kahvelerini yudumluyordu. Hot-dog satıcıları bile tasarım gözlükler takıyordu.

Lucas'ın beni şehrin köhne bir yerine götüreceğini, orada Cortez Şirketi'nin köhne bir depoda zekice gizlenmiş ofislerini bulacağımızı sanıyordum. Bunun yerine, yeryüzünden fırlatılmış ham demir cevherinden bir monolit gibi görünen bir gökdelenin önünde durduk, aynalı pencerelerden oluşan kuleler güneşi yakalayıp bir parlaklık halesiyle geri yansıtmak için açılıydı. Binanın dibindeki gömme kapılar, ahşap banklar, bonsai, sarkan eğrelti otları ve yosun kaplı taşlarla çevrili dairesel bir şelalenin bulunduğu cadde cephesindeki bir vahaya açılıyordu. Şelalenin üzerinde granitten oyulmuş bir çift *C harfi yer alıyordu*. Çift genişlikteki cam kapıların üzerindeki pirinç levhada neredeyse mütevazı bir sadelikle "Cortez Corporation" yazıyordu.

"Vay anasını," dedim.

Lucas gülümsedi. "CEO'nun karısı olmama yeminini yeniden mi gözden geçiriyorsun?"

"Asla. Yine de eş CEO olmayı düşünebilirim."

İçeri adım attık. Kapılar kapandığı anda sokağın gürültüsü kayboldu. Klimalı bir esintiyle yumuşak bir müzik yayılıyordu. Arkamı döndüğümde dış dünya gerçekten de kaybolmuş, koyu renkli aynalı camlarla kapatılmıştı.

Aval aval bakmamak için kendimi zor tutarak etrafıma bakındım. Gerçi yersiz de sayılmazdım. Hemen önümüzde bir grup turist boyunlarını her yöne çevirmiş, iki duvarı kaplayan on iki ayak yüksekliğindeki tropikal akvaryumları inceliyordu. Takım elbiseli bir adam gruba yaklaştı ve dışarı atılacaklarından emin olarak gerildim. Bunun yerine, tur rehberini selamladı ve onları bir başhemşirenin buzlu su döktüğü bir masaya yönlendirdi.

"Tur grupları mı?" Fısıldadım.

"On dokuzuncu katta bir gözlemevi var. Halka açık."

"Etkilenmemeye çalışıyorum," dedim.

"Kendinize her şeyin nereden geldiğini hatırlatın. Bu yardımcı olur."

Öyle de oldu, sanki biri kafamdan aşağı bir sürahi buzlu su dökmüş gibi, içimdeki hayranlık duygusunu bir anda yok etti.

Resepsiyona yaklaştığımızda, haber sunucusu gülümsemesine sahip otuzlu yaşlarında bir adam, masanın arkasından çıkmak için acele ederken neredeyse diğer memur arkadaşını uçuruyordu. Sanki az önce güvenliği ihlal etmişiz gibi bize doğru koştu, ki muhtemelen etmiştik.

"Bay Cortez," dedi yolumuzu keserek. "Hoş geldiniz efendim. Sizi görmek bir zevk."

Lucas mırıldanarak selam verdi ve beni sola doğru itti.

Adam peşimizden koştu. "Sizin

için birini çağırabilir miyim,
efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Lucas, hâlâ yürüyordu.

"Ben asansörü getireyim. Bugün yavaş çalışıyor. Beklerken ikinize de bir bardak buzlu su getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Adam önümüzde "Özel" yazan bir asansöre doğru ilerledi. Lucas sayısal tuşlara uzandığında görevli ondan önce davrandı ve bir kod girdi.

Asansör geldi ve biz de bindik.

Günahın Bedeli Gerçekten de Çok Güzel Ödeniyor

Asansörün içi abanozdan oyulmuş gibi görünüyordu. Tek bir parmak izi bile pırıl pırıl parlayan siyah duvarları ve gümüş süslemeleri bozmamıştı. Zemin beyaz damarlı siyah mermerdi. Bir şirketin asansörlere mermer zemin döşemeye başlaması için ne kadar para kazanması gerekir?

Yumuşak bir vızıltı duyuldu ve kesintisiz bir duvar gibi görünen yerde bir kapı kayarak açıldı ve ortaya bir bilgisayar paneli ile küçük bir ekran çıktı. Lucas'ın parmakları tuş takımının üzerinde gezindi. Sonra başparmağını ekrana bastırdı. Bilgisayarın sesi duyuldu, panel kapandı ve asansör yükselmeye başladı.

En üst kattan çıktık. Yönetici katından. Aşırı etkilenmiş gibi görünme riskini göze alarak, çevreyi tarif etmeyi bırakacağım. Enfes olduğunu söylemek yeterli. Sade ve abartısız, ancak her yüzey, her malzeme paranın satın alabileceği en iyisiydi.

Fuayenin ortasında mermer panelli bir masa, sanki mermer zeminden fıskırıyormuş gibi yükseliyordu. Takım elbiseli iri yarı bir adam televizyon ekranlarından oluşan bir panelin arkasında oturuyordu. Asansörün zili geldiğimizi haber verdiğinde sertçe başını kaldırdı. Lucas beni asansörden çıkarıp fuayenin sol tarafına doğru yönlendirdi. Fuayenin sol tarafındaki masif ahşap kapı açıldı. Lucas güvenlik görevlisine baktı, başıyla onayladı ve beni kapıdan geçirdi.

Uzun bir koridora girdik. Arkamızdaki kapı kapandığında, bir şeylerin yerinde olmadığını hissederek yavaşladım. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Sessizlik. Ne bir müzik sesi, ne bir ses, ne de bir klavye şakırtısı. Sadece bu da değil, koridorun kendisi de daha önce gördüğüm hiçbir ofis koridoruna benzemiyordu. İki tarafta da kapı yoktu. Sadece

uzun bir

koridor, ortada dallanıyor ve büyük bir cam kapı setinde sona eriyor.

Yolun ortasındaki kavşaktan geçerken her iki tarafa da şöyle bir göz attım. Aslında her iki tarafta da, her biri cam bir kapıyla sonlanan iki çapraz koridor vardı. Dört cam kapının her birinden bir resepsiyon masası ve sekreterlik personeli görebiliyordum.

"Hector'un ofisi solda," diye mırıldandı Lucas. "Benim en büyük üvey kardeşim. Sağda William ve Carlos'un ofisleri."

"Diğer ofis kimin?" Ben sordum. "Hector'unkinin yanında mı?"

Kelimeleri söyler söylemez cevabı biliyordum ve keşke sormasaydım diyordum.

"O benim," dedi Lucas. "Gerçi içinde bir saat bile çalışmadım. En iyi gayrimenkulün saçma bir israfı ama babam orayı personel ve stokla dolu tutuyor çünkü her an aklım başıma gelebilir."

Ses tonunu hafif tutmaya çalıştı, ama gerginliğin içeri sızdığını duyabiliyordum.

"Peki bu gerçekleşirse, hangi ofisi alacağım?" diye sordum. "Çünkü biliyorsun, ben o sessiz ortak eşlerden biri olmayacağım. Yönetim kurulunda bir koltuk ve manzaralı bir ofis istiyorum."

Gülümsedi. "O zaman sana bunu vereceğim."

Koridorun sonuna gelmiştik. Cam kapıdan, yan koridorlarda gördüklerimin üç katı büyüklüğünde bir resepsiyon alanı gördüm. Saat altıyı geçmiş olmasına rağmen, ofiste sekreter ve memurlardan oluşan bir ekip görev yapıyordu.

Diğer kapı gibi bu da otomatikti ve geçen seferki gibi biz daha on adım yaklaşmadan biri kapıyı açmıştı. Kapılar açıldığında, personel denizi bize resepsiyon masasına giden yolu açmak için ayrıldı. Genç sekreterler gelişimizi belli belirsiz bakışlarla ve kekeleyerek selamlayarak müjdelediler. Daha yaşlı olanlar ise bizi bastırılmış gülümsemelerle karşıladıktan sonra hızla işlerine döndüler.

"Bay Cortez," dedi resepsiyon görevlisi biz masaya yaklaşırken. "Sizi görmek bir zevk efendim."

"Teşekkür ederim. Babam
içeride mi?" "Evet, efendim. İzin
verin-"

"Toplantıda." İri yapılı bir adam iç koridordan yürüyerek dosya dolaplarına doğru yöneldi. "Aramanız gerekirdi."

"Zile basacağım efendim," dedi resepsiyon görevlisi.
"Gelişinizden her zaman haberdar edilmek istiyor."

Odanın karşısındaki adam dikkatimizi çekecek kadar yüksek sesle kâğıtları karıştırdı. "O meşgul, Lucas. Habersizce ortaya çıkıp onu toplantılardan alıkoyamazsın. Burada bir iş yürütüyoruz."

"Merhaba William. İyi görünüyorsun."

William Cortez. Ortanca kardeş. Bu sonuca daha önce varmadığım için affedilebilirdim. Adam ne Lucas'a ne de Benicio'ya çok az benziyordu. Orta boylu ve yaklaşık yetmiş kilo fazlaydı, bir zamanlar kız gibi yakışıklı olabilecek ama hamurumsu bir mülayimliğe dönüşmüş yumuşak yüz hatları vardı. William ilk kez bize döndü ve Lucas'a sinirli bir bakış fırlattı. Bakışları sadece küçük bir baş sallamasıyla üzerimden geçti.

"Babamı çağırma Dorinda," dedi William. "Lucas da hepimiz gibi bekleyebilir."

Yardım için sekreter arkadaşlarına baktı ama onlar daha çok çalışarak onun otorite çatışmasının bataklığına battığını fark etmemiş gibi davrandılar.

"Belki de talebin tam olarak ne olduğunu öğrenmeliyiz," dedi Lucas. "Babam kendisine haber *verilebileceğini mi* yoksa haber verilmesi *gerektiğini mi* söyledi?"

"Olmalı, efendim. Bu konuda çok netti." William'a yan gözle baktı. "Çok açıktı."

"O halde eminim ne William ne de ben başınızı belaya sokmak istemeyiz. Lütfen geldiğimi kendisine bildirin, ancak acil bir mesele için burada olmadığımı söyleyin, bu yüzden toplantısının bitmesini bekleyebilirim."

Resepsiyon görevlisi rahat bir nefes alıp başını salladı ve telefonu açtı. O ararken Lucas beni hâlâ dosya dolabının başında olan William'a yönlendirdi.

"William," dedi Lucas sesini alçaltarak. "Seni tanıştırmak isterim-"

William çekmeceyi çarparak onu kısa kesti. Kolunun altına bir yığın klasör aldı.

"Meşgulüm, Lucas. Bazılarımız burada çalışıyor."

Topuklarının üzerinde döndü ve ana kapıdan dışarı çıktı.

"Bay Cortez?" diye seslendi resepsiyon görevlisi masadan. "Sizin

Babam hemen çıkacak. Ofisinde beklemenizi istiyor." Lucas ona teşekkür etti ve beni koridorun sonundaki camlı odaya götürdü.

camlı çift kapıdan geçtik. Onlara ulaşmadan önce sol tarafımızdaki kapı açıldı ve standart orta düzey yönetici takımları giymiş üç adam dışarı çıktı, sonra durup Lucas'a baktı. Çabucak toparlandıktan sonra veliaht prenze hoş geldiniz deyip tokalaştılar, selamları hürmetin bir tık altında kalıyordu. Lucas'a gizlice bir göz attım. Normalde fark edilmeden hayatını sürdüren biri olarak, burada her fırsatta tanınmak, yaşının iki katı olan başkan yardımcılarının saygılarını sunmak için birbirlerini ezmeleri nasıl bir şeydi?

Onlar gittikten sonra çift kapıdan geçtik, küçük bir resepsiyon odasına girdik ve Benicio'nun iç mabedine ulaşmadan önce bir başka çift kapıdan geçtik. Daha önce ofisinin bir resmini görmüş olsaydım, şok olurdum. Şimdi, binanın geri kalanını gördükten sonra, tam da beklediğim gibiydi. Sade, abartısız ve ortalama bir şirket başkan yardımcısının ofisinden daha büyük değildi. Tek dikkat çekici yanı, tüm duvar boyunca tabandan tavana uzanan tek bir cam bölmeden oluşan pencerenin daha da muhteşem hale getirdiği manzaraydı. Cam tertemizdi ve odanın aydınlatması yansıma yapmayacak şekilde ayarlanmıştı, yani bir pencere değil, parlak mavi Miami gökyüzüne doğru açılan bir oda görüyordunuz.

Lucas babasının bilgisayarına doğru yürüdü ve bir şifre girdi. Ekran yanıp sönererek canlandı.

"Beklerken güvenlik formlarının bir kopyasını çıkaracağım," dedi.

O bunu yaparken ben de Benicio'nun masasındaki fotoğrafları inceledim.

Gözüme ilk çarpan, sahilde, en fazla beş yaşında olan küçük bir çocuğun, beş yaşındaki herhangi bir çocuğun sahip olabileceği en ciddi ifadeyle kameraya baktığı fotoğraftı. Bu ifadeye bir kez baktığımda onun Lucas olduğunu anladım. Yanında bir kadın yüzünü buruşturarak gülümsemesini sağlamaya çalışıyor ama bunun yerine sadece kendini güldürüyordu. Geniş sırtışı sade yüzüne güzelliğe yakın bir şey katıyordu.

Maria. Sırtışı Lucas'ın ayık bakışları kadar belirgindi.

Benicio'nun diğer oğulları, babalarının eski metresinin resmini bu kadar belirgin bir şekilde sergilerken, yasal karısı olan kendi annelerinin resmini görmediklerinde ne düşünmüşlerdi? Sadece bu da değil, Benicio'nun masasındaki üç fotoğraftan ikisinde Lucas yer alırken, üçü bir grup portresini paylaşıyordu. Böyle bir şey yaptığında Benicio'nun aklından neler geçiyordu? Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor muydu? Yoksa meşru oğulları ile "piç varis" arasındaki ateşi kasıtlı olarak körükleyen daha derin bir neden mi vardı?

"Lucas."

Benicio yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeyle kapıdan içeri girdi. Lucas öne çıktı ve elini uzattı.

Benicio üç adımda odayı geçti ve onu kucakladı.

Benicio'ya Portland'a kadar eşlik etmiş olan iki koruma, cüsselerine göre şaşırtıcı bir şekilde göze batmadan içeri süzöldüler ve duvarın karşısında yerlerini aldılar. Troy'a gülümsedim, o da bana göz kırparak karşılık verdi.

"Seni gördüğüme sevindim evlat," dedi Benicio. "Bu ne sürpriz. Ne zaman geldin?"

Lucas cevap verirken kendini babasının kucağından kurtardı. Benicio henüz beni kabul etmemişti. İlk başta

Bunun kasıtlı bir küçümseme olduğunu düşünmüştüm ama Lucas'la konuşmasını izlerken Benicio'nun beni fark etmediğini fark ettim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Lucas'la aynı odada olsa öfkeli bir gorili fark edeceğinden şüpheliydim. Yüzünde, tavırlarında, babalık şefkati göstermeye çalıştığına dair bir işaret aradım ama göremedim. Bu da diğer her şeyi çok daha açıklanamaz kılıyordu.

Lucas yanımda geri adım attı. "Sanırım Paige'le tanıştın."

"Evet, tabii ki. Nasılsın Paige?" Benicio elini uzattı ve gülümsemesi neredeyse oğlununki kadar parlaktı. Anlaşılan kibar davranabilen tek Cortez Lucas değildi.

"Paige benimle konuşmak istediğini söyledi," dedi Lucas. "Bu elbette telefonla kolayca gerçekleştirilebilecek bir şey olsa da, ilişkimizle ilgili herhangi bir yanlış anlaşılma olmaması için onu Miami'ye getirmenin ve uygun güvenlik izni formlarının doldurulmasını sağlamanın iyi bir zaman olacağını düşündüm."

"Buna hiç gerek yok," dedi Benicio. "Onun hayatı istatistiklerini zaten tüm saha ofislerimize gönderdim. Bana ilişkinizden bahsettiğiniz anda onun korunması garanti altına alınmıştı."

"O zaman ben de sigorta departmanını memnun etmek için bunu bir belgeyle açıklığa kavuşturuyorum. Şimdi, meşgul olduğunuzu biliyorum, Peder. Bu davanın detaylarını konuşmak için en uygun zaman ne zaman olur?" Durakladı, sonra devam etti. "Belki, eğer bir planınız yoksa, üçümüz birlikte bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Benicio göz kırptı. Küçük bir tepkiydi ama o göz kırpışta ve onu takip eden sessizlik anında bir şok okumuştum ve Lucas'ın babasıyla gönüllü olarak bir yemeği paylaşmasının, hele hele böyle bir davette bulunmasının üzerinden uzun zaman geçtiğinden şüphelenmiştim.

Benicio Lucas'ın sırtını sıvazladı. "Mükemmel. Ayarlamaları yapacağım. Bu saldırıları tartışmaya gelince.

akşam yemeğini sosyal zaman olarak bırakın. Eminim ikiniz de daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorsunuz-"

Kapıdaki bir hışırtı onu kısa kesti. William içeri girdi, bakışları babasının üzerindeydi, muhtemelen bizi tanımak zorunda kalmamak için.

"Özür dilerim efendim," dedi William. "Ama Wang raporunu bırakırken Lucas'ın teklifine kulak misafiri oldum ve valiyle bir akşam yemeği randevunuz olduğunu hatırlatmak istedim."

"Hector benim yerime geçebilir."

"Hector New York'ta. Pazartesi gününden beri orada." "O zaman yeniden planlayın. Valiliğe söyle önemli bir şey çıktı." William'ın ağzı gerildi.

"Bekle," dedi Lucas. "Lütfen benim yüzümden programınızı yeniden düzenlemeyin. Paige ve ben bu gece burada kalacağız. Birlikte kahvaltı edebiliriz."

Benicio durakladı, sonra başını salladı. "O zaman yarın kahvaltı, bu gece de validen yeterince erken uzaklaşabilirsem bir şeyler içeriz. Diğer meseleye gelince-"

"Efendim?" William söyledi. "Kahvaltı hakkında mı? Sabah erkenden bir toplantınız var."

"Yeniden planlayın," diye tersledi Benicio. William gitmek için döndüğünde onu durdurdu. "William, gitmeden önce Paige'le tanışmanı istiyorum-"

"Cadı. Tanışmıştık."

Bana doğru bir bakış bile atmadı. Benicio'nun kaşlarının arasındaki çizgi kırıştı ve İspanyolca bir şeyler geveledi. İspanyolcam oldukça iyiydi ve Lucas, Savannah dinlemeden konuşabilmemiz için İspanyolcamı geliştirmeme yardım ediyordu ama Benicio benim çeviri becerilerime göre çok hızlı konuşuyordu. Yine de William'ı kabalığı yüzünden azarladığını tahmin etmek için bir tercümana ihtiyacım yoktu.

"Peki Carlos nerede?" Benicio İngilizceye dönerek, "Carlos nerede?" diye sordu. "Kardeşini görmek ve Paige'le tanışmak için burada olmalı."

"Saat dördü geçti mi?" William söyledi.

"Tabii ki öyle."

"O zaman Carlos burada değil. İzin verirsiniz-"

Benicio, sanki William çoktan gitmiş gibi arkasını döndü.

"Neredeydim? Evet. Şu diğer mesele. Size tüm ayrıntıları anlatmak için yirmi dakika içinde bir toplantı düzenledim. Paige'e soğuk bir içecek verelim ve toplantı odasına gidelim."

Aile İçi Şiddet Sigortası

Yirmi dakika sonra Lucas konferans odasının kapısını benim için açtı. Gözleri bana doğru sessiz bir soru yöneltti. Önce onun gitmesini istiyor muydum? Başımı iki yana salladım. O toplantı odasında yattığını bildiğim şeyle yüzleşmek için sabırsızlansam da bunu Lucas'ın arkasına saklanmadan yapmalıyım.

İçeri adımımı attığımda bakışlarım içerideki bir düzine kadar yüzü taradı. Büyücü, büyücü, büyücü. . . başka bir büyücü. Odadaki adamların dörtte üçünden fazlası büyücüydü. Her bir çift göz benimkilerle buluştu. Sandalyeler karıştı ve sesler onaylamadıklarına dair sözsüz sesler mırıldandı. "Cadı" kelimesi koro halinde bir küçümseme fısıltısıyla odaya yayıldı. Odadaki her büyücü bana söylenmeden ne olduğumu biliyordu. Göz göze geldiklerinde cadı büyücüyü, büyücü cadıyı tanırdı ve bu tanışma ikisini de nadiren memnun ederdi.

Benicio, Lucas'la bana masanın başındaki boş sandalyelerin yanındaki iki boş sandalyeyi işaret etti.

"İyi günler beyler," dedi. "Geç saate kadar kalıp bize katıldığınız için teşekkür ederim. Hepiniz oğlum Lucas'ı tanıyorsunuz."

Tokalaşma mesafesindeki erkekler ellerini uzattı. Diğerleri de sözlü olarak selam verdi. Kimse bana doğru bakmadı.

"Bu Paige Winterbourne," diye devam etti Benicio. "Çoğunuzun bildiğinden emin olduğum üzere, Paige'in annesi Ruth Amerikan Meclisi'nin Lideriydi. Paige de birkaç yıldır ırklar arası konseyin bir üyesiydi ve bu sıfatla MacArthur davasına ilgi duyduğunu belirtmekten memnuniyet duyuyorum."

Nefesimi tutmuş, Cadılar Meclisi'nden sürgün edilmem ya da utanç verici derecede kısa süren Liderliğim hakkında bir yorum bekliyordum. Ama Benicio hiçbir şey söylemedi. Her ne kadar

Benim aksime, kız arkadaşına hakaret ederek Lucas'ı üzmezdi.

Benicio masanın ayakucunda oturan tıknaz bir adamı işaret etti. "Dennis Malone bizim güvenlik şefimiz. Olayı en iyi bilen kişi o, bu yüzden ondan genel bir bakışla başlamasını isteyeceğim."

Dennis'in açıkladığı gibi, Dana MacArthur gerçekten de bir Kabal çalışanının kızıydı ama benim sandığım gibi Kabal cadısının değil. Savannah gibi Dana da her iki ebeveyninden de doğaüstü kan aldığını iddia ediyordu, babası Cortez Şirketi'nin satışlarında çalışan bir yarı iblisti. Randy MacArthur şu anda denizaşırı ülkelerde, Doğu Avrupa'nın yeni kapitalistleşen bölgelerinde ticari bir yer edinmeye çalışıyordu. Dana'nın annesi Lyndsay MacArthur adında bir cadıydı. Bu ismi hatırlamayı umuyordum ama hatırlayamadım. Meclis cadılarının Meclis dışı cadılarla çok az teması olurdu. Annem bile dışarıdan gelen cadıları sadece sorun çıkardıklarında fark ederdi. Meclis'le ilgili değiştirmek istediğim ama artık asla değiştiremeyeceğim pek çok şeyden biri de buydu.

Dennis'in verdiği bilgilere göre Dana'nın anne ve babası boşanmış ve Dana annesiyle birlikte yaşıyormuş. Dennis annesinin Macon, Georgia'da yaşadığından ve saldırının Atlanta'da gerçekleştiğinden bahsetmişti, bu yüzden Dana'nın seyahat ettiğini veya arkadaşlarını ziyaret ettiğini varsaydım. Görünüşe göre gece yarısı tek başına yürüyüşe çıkmıştı - on beş yaşında bir kız için çok garip görünüyordu, ama daha sonra bir açıklama alacaktım. Önemli olan o yürüyüş sırasında bir parkın içinden geçmiş ve saldırıya uğramış olmasıydı.

"Dana şimdi nerede?" Dennis sözünü bitirdiğinde sordum. "Marsh Kliniği'nde," dedi Benicio.

"Bu Cabal çalışanları için özel bir hastane," diye açıkladı Lucas. "Burası Miami'de."

"Annesi de yanında mı?" Dedim.

Benicio başını salladı. "Ne yazık ki Bayan MacArthur Miami'ye gelemedi. Her türlü umudumuz var,

Yine de fikrini değiştirecektir."

"Fikrini değiştirmek mi? Sorun ne ki? Eğer uçak biletini karşılayamıyorsa, birilerinin karşılayacağını umuyorum-"

"Kendisine hem ticari uçak bileti hem de özel jetimizle bir uğuş teklif ettik. Bayan MacArthur'un şu anda uçak yolculuğu konusunda bazı endişeleri var."

Masanın öbür ucundan gelen bir sesle bakışlarım sıradaki yüzlerde aşağı doğru kayarak en genç katılımcıya, otuzlu yaşlarında bir büyücüye geldi. Bakışlarımı yarım bir tebessümle karşıladı. Benicio'nun ters bakışıyla gülümsemesi öksürüğe dönüştü.

"Uçak yolculuğuyla ilgili endişeler," dedim yavaşça, bir cadının kızının hasta yatağına koşmasını engelleyecek her şeye izin vereceği fikrini kafamda oturtmaya ęalıřarak.

"Bugünlerde bu alışılmadık bir şey değil sanırım. Bir otobüs bileti olabilir-"

Sırıtan büyücü araya girdi. "Gelmek istemiyor." "Dana ve onun arasında bir yabancılaşma oldu

Annesi," dedi Benicio. "Dana Atlanta'da tek başına yaşıyordu."

"Tek başına mı? O daha on beş yaşında-"

Birden durdum ve bir düzine gözün üzerimde olduğunu fark ettim. Bir cadı için bundan daha aşağılayıcı bir şey düşünemezdim, büyücülerle dolu bir odada oturup aile bağlarıyla gurur duyan ırkınızdan birinin genç kızının sokaklarda yaşamasına izin verdiğini söylemek. Sadece bu da değil, Cabal hastanesinde komada ve yalnız yatan kızının yanına gelecek kadar bile umursamıyordu. Bu akıl almaz bir şeydi.

"Belki onunla konuşabilirsem," dedim. "Bir yanlış anlaşılma olabilir..."

"Ya da yalan söylüyor olabiliriz," dedi büyücü. "İşte cep telefonum. Lyndsay MacArthur'un numarası olan var mı? Bırakın cadı-"

"Yeter," dedi Benicio, sesi elmasları kesecek kadar keskindi. Bu tonu daha önce oğlundan da duymuştum.

"Gidebilirsin Jared."

"Ben sadece-"

"İzinlisiniz."

Büyücü gitti. Irkımı savunmak için bir yol bulmaya çalıştım. Lucas'ın eli dizimi sıktı. Ona baktım ama masaya dönmüş, benim yerime konuşmak için ağzını açmıştı. Hemen araya girdim. Her ne kadar desteğini arzulasam da bunu daha da kötüleştirebilecek tek şey onun beni kurtarmak için atlaması olurdu.

"Dana'nın babası durumun farkında mı?" Dedim.

Benicio başını salladı. "Randy bahardan beri Avrupa'da. Dana'nın annesinden uzaklaştığını bilseydi, eve dönmek için izin isterdi."

"Saldırıyı kastetmiştim. Bunu biliyor mu?"

Bir baş sallama daha. "Şu anda çok dengesiz bir yerde bulunuyor. Kendisine telefon, e-posta ve telepati yoluyla ulaşmaya çalıştık, ancak haberleri iletemedik. Bir hafta içinde büyük bir şehre dönmesini bekliyoruz." "Güzel.

Tamam. O zaman davaya geri dönelim. Sanırım biz Dana'nın saldırganının bulunmasını istediğin için buradasın." "Bulunsun ve cezalandırılsın."

Her nasılsa, bu cezanın yerel yetkilileri de kapsayacağından şüpheliydim, ama Dana'ya yapılanları duyduktan sonra, umursayacak durumda değildim.

"Ama Kabal kendi başına soruşturma yürütebilir, değil mi?"

Masanın altından gelen cılız bir ses cevap verdi. "Bayım. MacArthur C sınıfı bir çalışandır."

Konuşmacıya baktım, hayalet gibi ince, hayalet gibi soluk bir adamdı ve siyah bir cenaze levazımatçısı kıyafeti giymişti. Ölü çağıran. Bu bir klişe, biliyorum ama çoğu nekroda mezar kokusu vardır.

"Paige, bu Reuben Aldrich, aktüerya departmanımızın başı. Reuben, Bayan Winterbourne bizim tanımlamalarımıza aşina değil. Onun için açıklar mısın lütfen?"

"Elbette, efendim." Sulu mavi gözler bana doğru baktı. "Çalışanlar F sınıfından A sınıfına kadar değişmektedir. Yalnızca A ve B sınıfı çalışanlar ailevi şiddet sigortası hakkına sahiptir."

"Ailevi . . . ?"

Lucas bana döndü. "Adam kaçırma, saldırı, cinayet, psişik yaralanma ya da kişinin ailesinin Kabal'da çalışmasının bir sonucu olarak karşılaşılabileceği diğer tehlikeler gibi cezai konularla ilgili kurumsal soruşturmaları kapsayan bir sigorta."

Reuben Aldrich'e baktım. "Yani C sınıfı olan Bay MacArthur'un kızına yapılan saldırıyla ilgili ücretli bir soruşturma hakkı yok. Öyleyse neden bunu bize, Lucas'a getirdin?"

"Kabal onu işe almayı teklif ediyor," dedi yanımdaki adam. "Kaynakların ve çalışma saatlerinin yeniden tahsisi, bir iç soruşturmanın maliyetini engelleyici hale getirecektir. Bunun yerine, Bay Cortez'i sözleşmeli bir pozisyonda tutmayı teklif ediyoruz."

Lucas ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Sosyal yardım paketi kapsamına girmeyen bir saldırıyla ilgili dışarıdan bir soruşturma için ödeme yapmak cömert ve düşünceli bir teklif ama-" Babasının bakışlarını düzgün bir ifadeyle karşıladı. "-Şirketin kârlılık standartlarını karşılaması pek mümkün değil. Paige'e Bayan MacArthur'a yapılan saldırının ilk olmadığını söylemişsiniz."

Benicio, "Muhtemelen bağlantılı ikinci bir vaka daha var," dedi. "Dennis mi?"

Dennis açıkladı. Sekiz gün önce başka bir Kabal çalışanının kaçak genci saldırıya uğramıştı. Holden Wyngaard bir şamanın on dört yaşındaki oğluydu. Birisi gece vakti onu birkaç blok boyunca takip etmiş, sonra da bir ara sokakta üzerine atlamıştı. Hiçbir şey olmadan önce genç bir çift ara sokağa girmiş ve Holden'a saldıran kişi kaçmıştı. Kabal soruşturma yapmıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Bay Wyngaard C seviyesinde bir çalışan."

"Seviye E," dedi Reuben. "Madde bağımlılığı sorunları statüsünün düşmesine neden oldu. Şu anda askıya alınmış durumda ve bu nedenle yalnızca en temel sağlık yardımlarından yararlanma hakkına sahip."

"Ama vakaların bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyoruz," dedi Benicio. "Eğer bir düzen olduğuna dair elimizde net kanıtlar olsaydı, kendi soruşturmamızı yürütürdük. Bu haliyle, rahatsız edici bir tesadüf: Her ne kadar kapsamlı bir soruşturma için gerekli masraflar yapılmasa da, proaktif davranmak ve Lucas'ı konuyu incelemesi için işe almak istiyoruz."

"Ben değil," dedi Lucas, sesi yumuşaktı ama odanın içinde yankılanacak kadar da sertti. "Paige."

"Elbette, Paige size yardım etmekle ilgileniyorsa-" "Şu anda bir müvekkilimi savunmanın tam ortasıdayım ve bunu sizin istediğiniz zamanda yapmam mümkün değil. gerektirir."

"

Benicio tereddüt etti, sonra başını salladı. "Anlaşılabilir. Başka yükümlülükleriniz var. Buna itiraz edemem. Eğer Paige'i bu davaya vermek ve denetlemek isterseniz-"

"Paige'in benim gözetimime ihtiyacı yok. Bir cadıyla ilgili olduğu için ilgisini çekebileceğini umarak bu davayla ona yaklaştınız. Bu davayı alıp almamak onun tercihi."

Her çift göz bana döndü. Hevesli anlaşma sözcüklerinin boğazıma düğümlendiğini hissettim. Bu odadaki hiç kimse Dana MacArthur'u umursamıyordu. Onun yanında birine ihtiyacı vardı ve ben de o kişi olmak için can atıyordum. Yine de ağzımı kilitledim ve beynime kalbimi geçersiz kılması için zaman tanıdım.

Her ikisi de Cortez Cabal çalışanlarının kaçak çocuklarıyla ilgili bir trajedi ve neredeyse trajedi. Akraba olduklarını düşünmüş müydüm? Hayır. Sokaklar gençler için sert ve şiddet dolu bir yerdi. Bu soğuk bir gerçek. Ben de aynı derecede soğuk bir karar vermek zorundaydım. Dana için adaleti başkasının bulmasına izin vermeliydim. Eğer bu davayı alırsam, Lucas'ı da işin içine katacaktım, sadece onu Kabal'la benim aramda aracı olmaya zorlayarak. Bunu ona yapamazdım. Bu yüzden herkese geldikleri için teşekkür ettim ve onları geri çevirdim.

Minibar Boşaltma Zamanı

Toplantıdan sonra Benicio gece çantalarımızı almak için bizimle birlikte ofisine kadar yürüdü.

"Bu gece Troy'u almanı istiyorum," dedi Benicio.

"Endişeliyim. Eğer birisi Cabal çocuklarını hedef alıyorsa-"

Lucas, "Bu gerekliliği yerine getirmenin on yıl kadar üzerinde olduğuma inanıyorum," dedi.

"Ama sen hâlâ *benim* çocuğumsun. Troy'u bilirsin, mümkün olduğunca göze batmayacaktır. Ben sadece Güvende olmanı istiyorum."

Lucas gözlüğünü kaldırıp burnunun kenarını ovuşturduktan sonra bana baktı.

Başımı salladım.

"O zaman güvenlik havuzundan bir koruma alayım," dedi Lucas. "Sen kendininkini tutmalısın-"

Benicio, Troy'un ortağını başıyla selamlayarak, "Griffin hâlâ bende," dedi. "Bu gece bu kadar yeter."

Lucas sonunda kabul ettiğinde, Benicio birkaç "istekte" daha bulundu. Bizi buraya getirdiği için otelimizin hesabını ödemek istedi. Lucas reddetti. Benicio geri adım attı ama ardından başka bir talepte bulundu. Bu yeni tehdit ve 11 Eylül'ün birleşimiyle, Lucas'ın ticari bir havayoluyla uçmasını istemiyordu. Bizi eve götürmesi için şirket jetine yakıt ikmali yapılmasını sağlayacaktı. Lucas yine reddetti. Benicio topuklarını sıktı ve Lucas sonunda sırf bizi oradan çıkarmak için otel odasını kabul edene kadar da sıkmaya devam etti.

Sokağa kaçtığımızda Lucas'ın alnında on yıllık stres kaşları belirmişti. Bahçenin yanında durdu, gözlerini kapadı ve içine çekti.

"Özgürlüğün tatlı kokusu," dedim.

Gülümsemeye çalıştı ama dudakları titredi ve yorgun bir çizgiye düştü. Gözlerini kısarak caddeyi bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra doğuya yöneldi.

Troy iki adım gerisinde pozisyon aldı. Birkaç metre sonra Lucas omzunun üzerinden baktı.

"Troy? Lütfen yanımızda yürü." "Özür dilerim," dedi Troy, adımlarını hızlandırarak. "Alışkanlık."

"Evet, iki yüz elli kiloluk bir yarı iblis beni takip ettiğinde, bu asla iyi bir şey değildir. Genellikle hayatım için kaçmak zorunda kalırım."

Troy sıırttı. "Bir korumaya ihtiyacın var."

"Daha akıllı başında bir hayata ihtiyacım var. Ya da daha hızlı ayaklara. Ama şu anda ihtiyacımız olan ..."

"Tekerlekler," dedim. "Ardından sert içkiler."

"Uh, efendim?"

Lucas yüzünü buruşturdu.

"*Lucas'ı* kastetmiştim," dedi Troy. "Kapalı otopark ofisin yanında. Arabayı almak için geçitten karşıya geçmemiz gerekiyordu."

Lucas içini çekti. "Şimdi sen söyle."

"Hey, düşünmek bana düşmez. Bu siz büyücülerin işi. Ben mi? Ben çenemi kapalı tutmak, yabancılara ters ters bakmak ve iyi bir günde birkaç diz kapağı kırmak için para alıyorum."

"Cushy işi" dedim.

"Kendine has anları var. Yine de dizkapağı kırma biraz bayatlıyor. Ara sıra çene kırmayı ve kafatası parçalamayı denedim, ama Bay Cortez, o bir dizkapağı adamı."

Lucas başını salladı ve binaya doğru geri döndü.

Otelde Troy bizi içeri almadan önce odamızı kontrol etti. Bana aşırıya kaçmak gibi geldi ama bu onun işiydi.

"Her şey yolunda," dedi dışarı çıkarken. "Odalarımız arasında bir kapı var. Bana ihtiyacın olursa kapıyı çal. Eğer yemeğe çıkarsan ..."

."

"Sana anlatacağız," dedi Lucas.

"Yoldan uzak dururum, köşedeki bir masaya otururum, her neyse." "Muhtemelen sessiz bir gece geçiririz, oda servisi sipariş ederiz."

"Hey, her şeyin parası ödendi, o yüzden devam et." Troy, Lucas'ın bakışını yakaladı. "Evet, biliyorum, yaşlı adamın parasını kullanmaktan hoşlanmıyorsun ama sen onun oğlusun, değil mi? Eğer benim babam olsaydı..." Sırıttı. "Şey, babam olsaydı, sanırım bana ömür boyu ateş ve kükürt teklif ederdi ve şahsen ben parayı tercih ederdim, ama bu sadece benim. Ciddiyim, yine de bundan yararlanın. Minibarı temizleyin, oda servisi faturasını kabartın, bornozları çalın. Olabilecek en kötü şey, yaşlı adamı kızdırırsınız ve sizinle bir yıl boyunca konuşmaz."

"Hayal edebileceğim en kötü ceza değil," diye mırıldandı Lucas.

"Aynen öyle. O yüzden tadını çıkar. Minibar konusunda yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Kapıyı kapattım, bir kilitleme büyüğü yaptım ve kanepeye yığıldım.

"Özür dilerim," dedi Lucas. "Onları geri çevirmenin senin için zor olduğunu biliyorum."

"Bunu düşünmeyelim. Şimdi değil. Belki sabah. Sabah hastaneye uğrayacak vaktimiz olacak mı? Nasıl olduğuna bakarız?"

"Zaman yaratacağız."

"Güzel. Onun iyi olduğundan emin olabilir, o açıdan yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakabilir ve gerisini unutmaya çalışabilirim. Şimdi kendimize şu içkiden alalım."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama Lucas bana el salladı.

"Orada kal. Ben bakarım."

Önce mini bara, sonra da kapıya baktı.

"Minibar daha yakın," dedim. "Ve eğer içki içmek için dışarı çıkarsan, Troy'u da götürmen gerekecek. Baban bizi buraya koşarak getirdi, en azından otelimizin ve bir içkinin parasını ödeyebilir."

"Haklısın. Önce içki. Sonra yemek. Sipariş veririz-" Durdu ve başını salladı. "Hayır, dışarı çıkıyoruz. Güzel bir yere. Ardından bir gösteri ya da sahilde bir yürüyüş ya da ne istersen. Ben ısmarlıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İstiyorum. Ve daha önce söylemeyi ihmal etsem de, param var. Yani, biraz param var. Yasal bir konuda ödeme aldım ve aylardır ilk kez makul ölçüde param var."

"Bu şu anda çalıştığın dava için mi? Şamanla mı?"

"Hayır, bu birkaç yıl öncesine ait, mali durumu iyileşen ve bana geri ödeme yapmak isteyen bir müşteri. Şu anki duruma gelince, bir ödeme olasılığı var. Tabiri caizse bir takas. O-" Lucas duraksadı, sonra başını salladı. "Daha sonra tartışabileceğimiz bir konu, eğer gerçekleşirse ve gerçekleştiğinde. Şimdilik sana güzel bir akşam ısmarlayacak ve önümüzdeki birkaç ayın kirasını ödeyecek kadar param var. Şu içkiyi hazırlayayım, sonra Troy'a bir saat içinde yemeğe çıkacağımızı söyleyeceğim."

Her ne kadar ustaca araya sıkıştırmış olsa da "kirayı öde" kısmını kaçırmadım. Ev masraflarının aslan payını ben ödüyordum. Kendi isteğimle ödediğimi de eklemeliyim. Bunun Lucas'ı rahatsız ettiğini biliyordum - "Ben erkeğim, evin geçimini ben sağlarım" gibi bir şekilde değil, daha ince bir gurur meselesi olarak.

Lucas zar zor geçinebilecek bir ücret kazanıyordu. Mahkeme ve soruşturma işlerinin çoğunu karşılıksız yapıyor, bir avukat ya da özel dedektif tutmaya gücü yetmeyen doğaüstü varlıklara yardım ediyordu. Kazandığı az miktardaki para genellikle, birçoğu kolayca ve daha rahat bir şekilde yerel bir avukat tutabilecek olan ama Lucas'ı ücretsiz çabalarını desteklemenin bir yolu olarak tutan daha zengin doğaüstü müşterilerin yasal evrak işlerini yapmaktan geliyordu. Bu bile Lucas'ı rahatsız ediyordu, çok fazla hayırseverlik kokuyordu ama tek alternatifi para ödemeyen davaları almaktan vazgeçmekti ki bunu asla yapmazdı.

Onu köhne motellerde uyurken, toplu taşıma araçlarını zar zor karşılayabilirken, masraflarımızın bir kısmını karşılayabilmek için her kuruşunu biriktirirken görmek çok acı veriyordu. İkimize de yetecek kadar param vardı. Ama onun katkılarını nasıl geri çevirebilirdim?

abalarını küçümsemek mi? İlişkimizde çözmemiz gereken başka bir sorun daha.

Akşam yemeğini birkaç tur bilardo ve birkaç turdan fazla bira ile takip ettikten sonra gece yarısından hemen önce otel odasına geri döndük. şoför/koruma anlaşmasının kesin avantajı: yerleşik şoför. Dezavantajı ise Troy'un üç bilardo oyunundan ikisinde beni yenmesiydi ki bu egoma ciddi bir darbe indirdi. Suçu ikiye attım. Reflekslerimi kreltmişti ama günün geri kalanını unutmamda harikalar yaratmıştı. Lucas'a gelince, o da kendini daha iyi hissediyordu.

"Ben hile yapmadım!" Kendimi kısıtırılmış bulduğum kanepenin arkasındaki baş aşağı pozisyondan kurtulmak için mücadele ederek söyledim.

Bluzumu eteğimden çekip çıkardı ve kaburgalarımı gıdıkladı. "ok hile yaptın. İkinci oyun. Yedi top, sol köşe cebi. Küçük telekinezi büyüsü."

Ciyakladım ve ellerine vurdum. "Top yuvarlandı."

"Yardımla."

"Bir kez. Sadece bir kez. Ben-dur-" Utanç verici bir kız çığlığı daha. "Sen-nc oyun-sekizinci top. Atışının önünden çektin."

Bizi kanepeye yatırdı ve bir elini eteğimin altına soktu.

"Oyalama taktikleri, Avukat Bey," dedim.

"Suçluyum." Parmaklarını klotumun üzerine geçirdi ve soyarak çıkardı.

"O kadar hızlı değil, Cortez. Bana büyü yapma sözü vermiştin." "Bence bunu bilardo salonunda yeterince yaptın."

ığlıklarımı bir öpücükle bastırdı.

"Bekle. Hayır-" Yanlara doğru kıpırdandım ve yere düştüm, sonra da ulaşamayacağım bir yere kaydım. "Bir oyuna ne dersin? Soyunarak büyü yapma."

"Soyun-?" Glmsemesini ovaladı. "Tamam, ısıracağım. Nasıl oynuyorsun?"

"Tıpkı strip poker gibi, ama sadece büyü yaparak. Yeni büyüü sırayla deniyoruz. Her başarısız olduğumuzda, bir parça giysimizi çıkarıyoruz."

"Bu büyüün zorluğu göz önüne alındığında, muhtemelen önce ikimizin de giysileri tükenecek."

"O zaman daha yaratıcı olmamız gerekecek."

Lucas güldü ve bir şeyler söylemeye başladı ama kapı çalındı. Ana kapıya baktı. Bizim odamızı Troy'unkine bağlayan kapıyı işaret ettim. Lucas içini çekti, ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Yerden gözlüğünü aldım.

"Teşekkür ederim," dedi onları alırken. "Hemen döneceğim."

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa sensiz başlarım."

Lucas kapıya doğru giderken gömleğinin düğmelerini ilikledi. Kanepeye süründüm, eteğimi düzelttim ve külotumu minderlerin arasına tıktırdım.

Lucas bitişik odanın kapısını açtı. "Başka bir saldırı daha oldu," dedi Troy. "Nerede?"

Kanepeden fırlayarak sordum.

"Burada. Miami'de." Troy bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Yüzü solgundu. "Az önce bir çağrı aldım. Bu hafta nöbetçiymişim.

Bu gece kimse beni listeden çıkarmadı. Telefon edip gelemeyeceğimi bildirebilir misin?"

"İçeri gel," dedi Lucas.

"Yapmam gereken bazı aramalar var. Bu Griffin. En büyük oğlu. Jacob. Ben-"

"İçeri gelmelisin. Lütfen." Lucas kapıyı Troy'un arkasından kapattı. "Griffin'in oğlunun saldırıya uğradığını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyoruz. Acil durum hattını aradı ve şu anda kayıp. Bir arama ekibi gönderdiler."

"Neden onlarla gitmiyorsun?" Ben de dedim ki. "Biz iyi olacağız."

"Yapamaz," dedi Lucas. "Beni geride bıraktığı için çok sert bir şekilde azarlanır. Ben de gidersem bu sorun kolayca çözülür.

Bize katılmak ister misin?"

"Sorman mı gerekiyor?" Ayağa kalkarak söyledim.

"Asla olmaz," dedi Troy. "Patronun oğlunu ve kız arkadaşını arama-kurtarmaya götürmek beni azarlatmaz, kovulmama neden olur. Ya da daha kötüsü."

"Beni hiçbir yere sürükleyemezsin," dedi Lucas. "Yardım etmeye gidiyorum, bu yüzden sen de beni takip etmek zorundasın. Yolda ayrıntıları öğrenmek için telefon edeceğim."

Miami'ye Hoş Geldiniz

Cipin ön koltuğuna oturup Lucas'a arka tarafta mahremiyet sağlayarak güvenlik departmanını arayıp bilgi almasını sağladım.

Çiseleyen bir yağmur tavana vuruyor, karanlıkta yolu kaygan ve pırıltılı hale getirmeye yetiyordu. Ancak ön camımız kuruydu ve Troy'un görüş mesafesini on kat artırıyordu. Bunu görünce Troy'un Robert Vasic'i nasıl tanıdığını anladım. Robert gibi Troy da bir Tempestras, bir fırtına iblisiydi. Birçok yarı iblis soydaşı gibi bu isim de melodrama kaçıyor ve sahte reklamın sınırlarını zorluyordu. Bir Tempestras fırtına çağıramazdı. Ancak yakın çevresindeki havayı kontrol edebilir, rüzgâr, yağmur ya da gerçekten iyiye yıldırım çağırabilirdi. Ayrıca, Troy gibi, yağmuru ön camından uzak tutmak gibi küçük ama pratik bir şey de yapabilirdi. Yorum yapmayı düşündüm ama Troy'un gergin yüzüne bir bakış bana güçleri hakkında konuşacak durumda olmadığını söyledi. Araba sürmeye o kadar odaklanmıştı ki, muhtemelen yağmuru ön camdan uzaklaştırdığının farkında bile değildi.

"Bir şey sorabilir miyim?" Sessizce söyledim. "Griffin'in oğlu hakkında mı?" "Hmm? Oh, evet, elbette."

"O bir kaçak mı?"

"Jacob? Kahretsin, hayır. Çok sıkılar. Griffin ve çocukları yani.

Üç tane var. Karısı birkaç yıl önce vefat etti. Meme kanserinden."

"Oh."

"Evet, Griff'in çocuklarıyla arası çok iyidir. Çok yakınlar." Troy, sessizliği yağmurun şıptısından başka bir şeyle doldurma şansına minnettarmış gibi koltuğunda geriye yaslandı. "Griffin bir pislik gibi görünür ama iyi bir adamdır. Sadece işini çok ciddiye alıyor. Eskiden St. Clouds için çalışırdı.

işleri farklı yürütmek. Lanet olası ordu gibi. . Fransızcamı bağışlayın."

"Aziz Bulutlar en küçük Kabal, değil mi?" "İkinci en küçük. Cortezes'in yaklaşık yarısı kadar.

Griffin'in karısı hastalandığında, St. Clouds onu kemoterapiye götürürken geçirdiği her dakika için izin kullanmasını istemiş. Eşi öldükten sonra iki hafta önceden haber verdi ve Bay Cortez'den gelen teklifi kabul etti."

Arka koltuktan gelen bir tıkırtı üzerine Troy dikiz aynasına baktı.

"Haber var mı?" diye sordu.

"Dışarıda iki arama ekibi var. Dennis-" Lucas bana doğru baktı. "Dennis Malone. Onunla bugünkü toplantıda tanışmıştın. Merkezden operasyonu koordine etmesi için çağrıldı. Jacob'ın telefon ettiği yerden birkaç blok öteden başlamamızı öneriyor. Ekipler şu anda o noktanın iki yanındaki blokları arıyor."

Lucas'la yüzleşmek için döndüm. "Jacob'a ne olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Dennis benim için telefon görüşmesini tekrarladı-" "Dokuz-bir-bir?"

Lucas başını salladı. "Kişisel acil durum hattımız. Tüm Kabal çalışanlarının çocuklarına bu numara verilir ve aramaları söylenir. Kaballar doğaüstü olabilecek herhangi bir konuda polisin müdahalesinden kaçınmayı tercih ederler. Bir çalışanın ailesine bu numarayı aramanın dokuz-bir-bir'i aramaktan daha hızlı yanıt süresi sağlayacağı söylenir ki öyle de olur. Daha büyük Kabalların günün yirmi dört saati müdahale etmeye hazır güvenlik ve sağlık ekipleri vardır."

"Demek Jacob'ın aradığı kişi buydu."

"Saat on bir yirmi yedi. Aramanın kendisi hem yağmur hem de telefonun zayıf çekmesi nedeniyle belirsiz. Görünüşe göre bir filminden çıktıktan ve arkadaşlarından ayrıldıktan sonra takip edildiğini söylüyor. Sonraki kısım belirsiz. Babasına bir şey söylediğini söylüyor.

Üzgünüm. Operatör ona sakin olmasını söyler. Sonra arama sona erer."

"Kahretsin," dedi Troy.

"Şart değil," dedi Lucas. "Hücresel sinyal kesilmiş olabilir. Ya da meseleyi çok büyüttüğüne karar verip utanmış ve telefonu kapatmış olabilir."

"Griffin onun arkadaşlarıyla sinemaya gitmesine izin verir mi?" Troy'a sordum.

"Okul gecesinde mi? Asla olmaz. Griff böyle şeyler konusunda çok katıdır."

"O zaman muhtemelen öyledir. Jacob gizlice dışarı çıktığı için başının belaya gireceğini anladı ve telefonu kapattı. Muhtemelen bir arkadaşının evinde kalacak ve cesaretini topladığında babasını arayacak."

Troy başını salladı ama benim hissettiğimden daha ikna olmuş görünmüyordu.

Troy, Dennis'in park etmemizi tavsiye ettiği alana girerken, "Tanrım," dedi.

Cipi iki binanın arasına sıkıştırmış ve sokağın kendisinden sadece birkaç metre daha geniş olan küçük bir park alanına çıkmıştı. Gördüğü her binanın pencereleri tahtalarla kapatılmıştı, tahtaların kendileri de kurşun delikleriyle doluydu. Güvenlik ışıkları çoktan söndürülmüştü. Yağmur, tepedeki yeni ayın parıltısını yutmuştu. Troy park yerine girdiğinde farlar grafitilerle kaplı tuğla duvarı aydınlattı. Bakışlarım semboller ve isimler üzerinde gezindi.

"Uh, bunlar ?"

"Çete işaretleri," dedi Troy. "Miami'ye hoş geldiniz." "Burası doğru yer mi?" Dedim ki, gözlerimi kısarak
Karanlık. "Jacob bir gösteride olduğunu söyledi, ama bu ..."

"Birkaç blok ötede bir sinema var," dedi Troy. "Şehrin ortasına yerleştirilmiş milyonlarca ekranlı bir

Cehennem gibi. Tam da Cumartesi matinesi için çocukları bırakmak isteyeceğiniz bir yer." Motoru kapattı, sonra ışıkları söndürdü. "Kahretsin. El fenerine ihtiyacımız olacak."

"Bu nasıl?" Bir büyü yaptım ve elimde beyzbol topu büyüklüğünde bir ışık damlası belirdi.

Arabanın kapısını açtım ve ışığı dışarı fırlattım. Birkaç metre ötede durdu ve orada asılı kalarak etrafı aydınlattı.

"Harika. Bunu hiç görmemiştim."

"Cadı büyü," dedi Lucas. Büyüyü kendisi yaptı, daha zayıf bir ışık topu yarattı ve avucunun içine bıraktı.

"Bizimkinden daha pratik bir yönelimi var. Bu büyüde henüz Paige kadar başarılı değilim, o yüzden tabiri caizse ışığımı elimde tutacağım. Eğer onu dışarı atarsam... şey, nadiren işbirliği yapar."

"Kaldırıma yumurta gibi sıcıyor," dedim ve ona hızlıca sııttım. "Tamam o zaman, el fenerlerini hallettik.

Troy, şemsiye işini halledebileceğini varsayıyorum. Yani her şey hazır."

Otoparkın kenarına doğru yürüdük. Bir binanın iskelet kalıntıları, en az bir şehir bloğu büyüklüğündeki boş bir araziden yükseliyordu. Çalı çırpı ağaçlar, yarısı yıkılmış duvarlar, kırık beton yığınları, yırtılıp açılmış çöp torbaları, atılmış lastikler ve kırık mobilyalar manzarayı darmadağın ediyordu. Büyük bir yığının üzerine örtülmüş ıslak bir karton tabakayı kaldırmak için eğildim. Troy bir şırıngayı tekmeleyerek önümden çekti ve elimi tuttu.

"İyi bir fikir değil," dedi. "Bir sopa kullansan daha iyi olur."

Tarlaya göz gezdirdim ve bir bakışta Jacob'ın saklanıp yardım bekleyebileceği bir sürü yer seçtim.

"Onu aramayı deneyelim mi?" Ben sordum.

Troy başını salladı. "Yanlıştürden bir dikkat çekebilir. Jacob beni tanıyor ama akıllı bir çocuk. Eğer burada saklanıyorsa, yüzümü görene kadar bize cevap vermeyecektir."

Hiçbirimiz söylemesek de, sadece adını söyleyip yolumuza devam etmememiz için başka bir neden daha vardı. Yaralanmış ve cevap veremeyecek durumda olabilirdi. Ya da daha kötüsü.

"Yağmur hafifliyor ve Paige'in topu hepimizin arama yapmasına yetecek kadar ışık saçıyor," dedi Lucas. "Ayrılmamızı öneriyorum, her birimiz on metrelik bir alan alıp etrafı iyice tarayalım." Durdu. "Tabii ... Paige? Senin algılama büyün bunun için mükemmel olurdu."

"Büyü mü?" Troy söyledi. "Harika."

"Ah, doğru. Tek sorun ..." Troy'a baktım. "Bu dördüncü seviye bir büyü. Teknik olarak ben hâlâ üçüncü seviyedeyim, yani ben .

. ." Tanrım, bu acıttı. "Ben pek iyi değilim-"

"Hâlâ isabet oranını geliştiriyor," dedi Lucas. Bu benim söyleyeceğimden çok daha iyi bir cümleydi. "Bir deneyebilir misin?"

Başımı salladım. Lucas, Troy'a onu takip etmesini ve beni yalnız bırakarak aramaya başlamasını işaret etti. Gözlerimi kapattım, konsantre oldum ve aramaya başladım.

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda büyünün başarısız olduğunu anladım. Çoğu cadı sonuçları bekler ama annem bana içgüdülerimi kullanmayı, başarılı bir büyünün ince tıkırtısını hissetmeyi öğretmişti. Bu kolay değildi. Bana göre sezgi her zaman tuhaf bir Yeni Çağ şeyi gibi görünür. Beynim kalıplarda mantık arıyor; net, kesin sonuçlar arıyor. Yine de daha zor büyülere geçtikçe, kendimi bu içsel hissi geliştirmeye zorluyorum. Aksi takdirde, algılama büyüsünde bir varlık tespit edemezsem, bunun orada kimse olmadığı için mi yoksa büyü başarısız olduğu için mi olduğunu bilemezdim.

Yeniden yaptım. Klik sesi, neredeyse bilinçaltımdaki rahatlama hissini takip etti. Şimdi işin zor kısmı gelmişti. Böyle bir büyüyü ışık topu gibi öylece yapıp bırakamazdım. Onu sürdürmem gerekiyordu ve bu da konsantrasyon gerektiriyordu. Kendimi sabit tuttum ve büyüye odaklanarak gücünü ölçtüm. Dalgalandı, neredeyse kayboldu, sonra tutundu. Gözlerimi açma dürtüsüne direndim. Büyü yine de işe yarayacaktı ama hissetmek yerine gördüklerime çok

fazla güvenecektim. I

yavaşça döndü ve iki varlığı hissetti. Troy ve Lucas. Yerlerini saptadım, sonra tekrar kontrol etmek için baktım. İşte oradaydılar, tam olarak hissettiğim yerde.

"Anladım," dedim sesim sessizlikte yankılanarak.

"Güzel," diye karşılık verdi Lucas onlar bana doğru gelirken. "Peki bu nasıl çalışıyor?" Troy sordu.

"Yavaş yürürsem, yirmi adımlık bir yarıçap içindeki herkesi tespit edebilirim."

"Harika."

Nefes aldım. "Tamam, işte başlıyoruz."

İki seçeneğim vardı. Kaçık bir spiritüalist gibi gözlerimi kapatıp etrafta dolanmak ya da gözlerimi açıp bakışlarımı yerde tutmak. Doğal olarak ikinci seçeneği tercih ettim. Aptal gibi görünmemek için her şeyi yaparım.

Lucas ve Troy takip etti. Birkaç metre sonra büyüün bozulduğunu hissettim. Sinirlerime paniğe gerek olmadığını, burada baskı olmadığını söyledim. Bana yalancı dediler ama bir süreliğine numara yapmayı kabul ettiler. Rahatladım ve büyü tam gücüne ulaştı.

Zayıf varlıklar farkındalığın sınırlarında gıdıklanıyordu. Onlara odaklandığımda, şekilsiz kalıyorlardı. Küçük memeliler, muhtemelen sıçanlar. Aklıma bir görüntü geldi: Çocukken bir arkadaşımın birlikte ağabeyinden "ödünç" aldığımız bir roman. Sıçanların delirip insanları yemesiyle ilgili bir şeydi. Bir sahnede ... vardı. Görüntüyü geri ittim, bakışlarım yerde sıçrayarak sıçan kakası aradı.

Büyü bozuldu ama ben yürümeye devam ettim. Yirmi metrelik bir şeridi bitirdik ve diğerine başladık. Bira kutularından oluşan bir mayın tarlasının içinden ve bir kamp ateşi çukurunun siyah izinin etrafından dolandım. Sonra diğerlerinden iki kat daha güçlü bir varlık hissettim.

"Bir şey buldum," dedim.

Kaynağa doğru aceleyle ilerledim, üç metrelik bir duvar kalıntısının üzerine tırmandım ve kocaman gri bir tekiri ürküttüm. Kedi tısladı ve hissettiğim varlığı da yanına alarak tarlayı boydan boya geçti. Büyü bozuldu.

"Bu kadar mıydı?" Troy söyledi.

"Yapamam-" Lucas'a ters bir bakış fırlattım. Bunu hak etmediğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Tarlanın sonuna doğru ilerledim, bir sopa kaptım ve bir yığın paçavrayı dürttüm.

"Paige?" Lucas arkamdan yaklaşarak, "Yapma," dedi. "Yapma. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama nefret ediyorum-"

"Başarısız olmadın. Büyü işe yarıyordu. Kediye buldun."

"Eğer bir kedi ile on altı kedi arasındaki farkı anlayamıyorsam-

o zaman, hayır, işe yaramıyor. Unut gitsin, tamam mı? Jacob'ı arıyor olmalıydım, büyüleri test ediyor değil."

Lucas arkamdan yaklaştı, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Sesini mırıltıya düşürdü. "Yani yol boyunca bir ya da iki kediye ortaya çıkardın. Kimin umurunda? Troy büyüünün nasıl çalışması gerektiğini bilmiyor. Kat etmemiz gereken çok yol var."

Çok fazla yer var. En az otuz dakikadır buradaydık ve ancak bin metre karelik bir alanı aramıştık. Jacob'ın dışarıda kurtarılmayı beklediğini düşündüm. Ya Savannah olsaydı? O zaman da Lucas'a söylenerek tarlayı arşınlayacak mıydım?

"Elle aramaya devam edebilir misiniz?" Troy duymasın diye fısıldadım. "İstemiyorum. Benim büyüme güvenmenizi istemiyorum."

"Sorun değil. Bu şekilde daha hızlı yol alırız. Benim ışık büyüüm var, ne kadar zayıf olsa da. Sen kendininkini al, alanın karşı tarafına git ve oradan başla."

Başımı salladım, özür dilemek için koluna dokundum ve ışık topum peşimden gelirken yola koyuldum.

Bu sefer algılama büyüü ilk seferinde işe yaradı. Ya da işe yaradığını sandım ama bir şeyler yanılttı. Büyüyü yaptığım anda, kedininkinden bir düzine kat daha güçlü bir varlık hissettim. Büyüyü bozdum ve tekrar denedim. Başarısızlık, sonra başarı. Ama varlık hâlâ oradaydı, iki binanın arasındaki dar bir sokağın aşağısındaydı. Lucas ve Troy'u uyarmalı mıydım? Ne yani, onları bir kedi sürüsünü ortaya çıkarmama yardım etmeleri için mi sürükleyecektim? Bu ben

kendimi kontrol edebilirdim. On altı yaşındaki hiçbir çocuk beni görünce korkup kaçmaz.

Algılama büyüsünü sonlandırdım ve ışık topumu binanın köşesinde kalması için yönlendirdim. Orada loş bir parıltı yayacaktı, görmeye yetecek kadar ama muhtemelen doğaüstü şeyler hakkında çok az şey bilen bir çocuğu rktmeye yetmeyecek kadar.

Ara sokağa girdim. Varlık birkaç metre aşağıdan, doğu tarafından geliyordu. On metreden daha az bir mesafede girintili bir kapı gördüm. Burası olmalı. plerin arasından mümkün olduğunca az ses çıkararak ilerledim. Kapının yanında kendimi duvara yasladım. Bir koku yayılıyordu. Sigara dumanı mı? Ben daha bu düşünceyi sindiremeden, vücudum ilk hareket tarzını izleyerek kapı aralığının etrafında dönmeye başladı. Orada, gölgelerin içinde, genç bir ocuk vardı.

Gülümsedim. Sonra ilkinin yanında başka bir ocuk gördüm, onun arkasında da bir başkası. Arkamda bir şey hışırdadı. Döndüğümde ıkışımın başka bir bandana giyen genç tarafından engellendiğini gördüm.

Arkadaşlarına hızlı hızlı İspanyolca bir şeyler söyledi. Güldüler.

Bir şey bana bunun Jacob olmadığını söyledi.

Yerel Yaban Hayatı

Tavır her şeydir. Bu nedenle, dört - oh, bekle, bir beş şehir içi çete üyesi daha var - ile karşılaştığınızda yapabileceğiniz en kötü şey kuyruğunuzu kıstırıp kaçmaktır. Neden kaçasınız ki? Ölümcül silahların varlığı bu soruya cevap olabilir ama ben öyle görmüyorum. Bunlar çocuk, değil mi? Tıpkı herkes gibi insanlar. Bu nedenle, doğru bir duruş sergilendiği sürece onlarla anlaşılabilir. Sert ama kibar. İddialı ama saygılı. Burada olmak için her türlü hakka sahiptim ve dahası, iyi bir nedenim vardı. Yardım edebilecekleri bir neden.

"Merhaba," dedim, dik durdum ve lider olduğunu tahmin ettiğim kişinin gözleriyle buluşmak için yukarı baktım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Buralarda kaybolan genç bir çocuğu arıyorum. Onu gördünüz mü?"

Bir an için bana baktılar.

"Öyle mi?" dedi arkadakilerden biri sonunda. "Şey, biz biraz para arıyoruz. Hiç gördünüz mü? Belki cüzdanınızda?"

Bir tur kıs kıs gülüşme. Hoparlöre döndüm.

"Muhtemelen fark etmişsinizdir, çanta taşımıyorum. I-"

"Cüzdan yok mu?" Arkadaşlarına döndü. "Sanırım saklanıyor Gömleğinin altında. İki büyük çanta." Büyük göğüsler için evrensel erkek jesti yaptı.

Kaçınılmaz kahkahalar arasında bekledim ve onlara, meme şakaları arasında bunun duyduğum en kötü şakalardan biri olduğunu söyleme dürtüsüne direndim.

"On altı yaşında," dedim. "Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Beyaz. Biri onu kovalıyormuş. Yaralanmış olabilir."

"Eğer onu görseydik, yaralanmış olurdu. Kimse buraya gelip öylece çıkıp gidemez." Bakışlarımı karşıladı. "Hiç kimse."

"Ah," dedi arkamızdan bir ses. "Belki bu akşam siz beyler bir istisna yapabilirsiniz." Lucas benim

Kol. "Yanlış anlaşılma için özür dileriz. Lütfen bize müsaade edin."

Arkamdaki haydut Lucas'a yaklaşıp bir sustalı açtı ve bıçağı gizli bir tehdit olarak yanında tuttu.

"Güzel takım, *pocho*," dedi, sonra bakışlarını eteğimin ve bluzumun üzerinde gezdirdi. "Siz ikiniz nereden geldiniz? Lanet olası görevden mi?"

"Aslında şehir dışındayım," dedi Lucas. "Şimdi, bize izin verirsiniz-"

"İşimiz bittiğinde," dedi bıçaklı haydut. "Ve daha işimiz bitmedi."

Bana sırtıttı ve boştaki elini göğsüme doğru uzattı. Bir bağlama büyüü mırıldanmaya başladım ama ben daha büyüü yapamadan Lucas elini kaldırdı ve gencin elini engelledi.

"Lütfen bunu yapma," dedi Lucas.

"Evet, peki beni kim durduracak?"

"Ben," diye gürledi bir ses.

Herkes Troy'u görmek için yukarı baktı. Bıçağı haydutun elinden aldı.

"Görev koruması," dedim. "Üzgünüm çocuklar ama yapacak işlerimiz var. İşbirliğiniz için teşekkürler ve çok geç saatlere kadar dışarıda kalmayın. Bu gece okul var."

Mırıldanan bir İspanyolca korosu, eminim hiçbiri ücretsiz değildi, bizi ara sokaktan takip etti, ama çocuklar kapılarının önünde kaldılar.

Kulak misafiri olmadığımızda Lucas Troy'a baktı.

"Farkındasın değil mi? Beni nadir bir fırsattan mahrum bıraktın.

Dövüş hünerlerimi sergileme ve kadınların haftalarca sürecektir kazanma fırsatı."

"Bunun için üzgünüm."

Sırtıttım ve Lucas'ın kolunu sıktım. "Merak etme. Onları bir enerji şimşegi büyüüyle patlatmana sadece milisaniyeler kaldığını biliyorum."

"Kesinlikle." Omzunun üzerinden Troy'a baktı. "Paige'in aşırı hevesli arkadaş olma girişimini affetmelisin.

yerel vahşı yaşam. Geldiği yerde onların türünden pek yok."

"Hey, Boston'da çeteler var."

"Ah, evet. Özellikle iskelenin aşağısında çok kötü olduklarını düşünüyorum, orada dikkatsiz birinin üzerine çullanıp, yatlarıyla etrafını sararak, iyi seçilmiş ve zarif bir şekilde söylenmiş lakaplarla bağırabilirler."

Troy güldü.

Lucas devam etti, "Çete üyeleriyle uğraşırken, Paige, onlara kuduz bir köpeğe davrandığın gibi davranmak en iyisidir. Mümkün olduğunca onların bölgesinden uzak dur. Eğer yanlışlıkla biriyle karşılaşırsan, göz temasından kaçın, yavaşça geri çekil ... sonra da iyi bir enerji şimşegiyle onları patlat."

"Anladım."

"Devam edelim mi-"

Lucas'ın cep telefonu bipledi. Cevap verdi. On beş saniye sonra kapattı.

"Onu buldular mı?" Troy söyledi.

Lucas başını salladı. "Sadece var mı diye kontrol ediyordum." "Sanki olsaydı aramazdık." Troy etrafına baktı alan. "Ah, siktir et. O burada değil. Ne var biliyor musun? Sanırım haklısın. Sanırım bir arkadaşının evinde saklanıyor. Griffin diğer saldırılar hakkında her şeyi biliyor. Bu yüzden Jacob'a cep telefonunu verdi ve olağandışı bir şey olursa bildirmesini söyledi.

Jacob muhtemelen mahallenin kötü çocuklarından birini gördü, panikledi ve telefon etti. Sonra da kendini aptal gibi hissedip kaçtı."

Birbirimize baktık.

"Ee," dedim. "Siz kuzey tarafını tekrar almak ister misiniz, ben de güney tarafını alayım?"

Başlarıyla onayladılar. Tam ayrılmak üzereydik ki Lucas'ın telefonu çaldı. Kısa bir konuşma daha.

"Griffin ikinci sektörde ortaya çıktı," dedi Lucas. Troy yüzünü buruşturdu. "Ah, kahretsin."

"Kesinlikle. Araştırmacılar için işleri zorlaştırıyor. İstemedenden tabii ki, ama oldukça perişan durumda. Yetenekleri göz önüne alındığında anlaşılabilir bir şekilde endişeliler."

"Ne tür bir yarı iblis o?" diye sordum. "Bir Ferratus," dedi Lucas.

Yaygın yarı-şeytanlardan biri değil. Aslında o kadar nadir ki, hatırlamadan önce adını Latince'den çevirmek zorunda kaldım. Ferratus. Demir kaplamalı. Tek hünerli bir yarı iblis, ama o tek hüneri çok fena. Bir Ferratus yarı iblisi gücünü çağırdığında, derisi demir gibi sertleşiyordu.

Benicio'nun Griffin'i St. Clouds'dan kapmasına şaşmamalı. O mükemmel bir korumaydı ... ve saldırıya geçmesini isteyeceğiniz son adamdı.

"Dennis benden araya girmemi istedi," dedi Lucas. "Sadece bir blok ötedeler. Yürümemizi ve yol boyunca aradaki alanı kapatmamızı öneriyorum."

"Burada kalabilirim ve-" Ben başladım. İki adam da "Hayır," diye koro halinde bağırdı. Onları ara sokağa kadar takip ettim.

Yürürken Lucas ve Troy'un arkasından sürüklendim. Madem hareket ediyorduk, ben de algılama büyümünü yapıp bir şey yakalayıp yakalamadığıma bakabilirdim. Ne yaptığımı bilmelerine gerek yoktu, bu sadece sonuç vermeleri için üzerimdeki baskıyı artırırdı. İkisi de yoldaki her kuytu köşeyi inceledikleri için benim de aynısını yaptığımı düşündüler ve daha da geride kaldığımı fark etmediler.

İki sokak kedisi daha buldum. Hayvan Kontrol'deki alternatif kariyerim parlak görünüyordu. İşin olumlu tarafı, üç numaralı kediyi hissettiğim anda onun bir kedi olduğunu anlamıştım, bu da varlık güçlerini ayırt etmeyi öğrendiğim anlamına geliyordu.

Dördüncü sokak kedimi bulmayı henüz bitirmiştim ki uzaktan gelen bir ses bizi selamladı. Troy ve Lucas'a yaklaşan birkaç adam görmek için ara sokağa baktım. İkinci arama ekibi. Adımlarımı hızlandırdım. Yaklaşık on adım gitmiştim ki başka bir varlık hissettim. Bir kediden daha güçlüydü ama... Yürümeyi bıraktım ve konsantre oldum. Hayır, insan olamayacak kadar zayıftı. Bir adım daha attım. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

belirsizlik beynimi kemirdi. Kedi olamayacak kadar güçlü, insan olamayacak kadar zayıf. Peki neydi bu?

İleride adamlar bir araya toplanmıştı, sesleri bana sadece ses dalgaları olarak ulaşıyordu. Lucas beni gördü ama el sallamadı. Aramaya devam etmek için zımni bir izin. Yani o varlığı kontrol etmekten zarar gelmezdi. Bitişikteki bir ara sokağa kadar izini sürdüm. Lucas'a nereye gittiğimi göstermek için döndüm ama o gruptan ayrılmıştı. Griffin'i bulup sakinleştirmeye gitmişti şüphesiz. O gittiğimi fark etmeden ara sokağa dalıp geri dönecektim.

Varlığı ara sokak boyunca bir kapıya kadar takip ettim. Kapıyı açmak için bir karton parçası kullanılmıştı. Islak karton, içeriye doğru açılan bir kapıyı destekliyordu. Rutubet belirtisi var mı diye kapının kendisini kontrol ettim ama kuruydu. Rüzgârsız bir gece ve çiseleyen bir yağmur ıslak kartonu açıklayamazdı, yani son bir saat içinde ara sokaktan getirilmişti.

Kapının dışında duraksadım, bir ateş topu hazırladım, sonra ışığımı girişe, içerideki odayı aydınlatacağı yere kaydardım. Kapı aralığına doğru ilerledim. Köşedeki bir yığın paçavra dışında oda boştu. Hissettiğim varlık o köşeden, o paçavraların altında bir yerden geliyordu. Işık topunu yaklaştırdığımda, yığının paçavra değil, güve yeniği pis bir battaniye olduğunu gördüm. Battaniyenin altından, her yerde bulunan Nike swoosh ile süslenmiş yüksek topuklu bir spor ayakkabı çıkıyordu.

Odanın karşısına koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve battaniyeyi çektim. Altında cenin pozisyonunda kıvrılmış bir adam vardı. Çıplak koluna dokundum. Güzeldi. Ölüydü. Varlık, onu ilk fark ettiğimden beri daha da zayıflamıştı. Vücut ısısının son izleri de kayboluyordu. İçimi bir hüznün kapladı, ardından aradığım çocuğun o olmadığına dair suçlu bir rahatlama hissi geldi.

Geri çekildim. Bunu yaparken gölgem adamın yüzünden düştü ve onun bir erkek olmadığını fark ettim. Büyüklüğü

Beni kandırmıştı ama şimdi yumuşak yüz hatlarını ve korkmuş gözlerini görünce Griffin'in oğluna baktığımı anladım.

Ellerim boynuna gitti, yaşam belirtisi aradım ama bulamayacağımı biliyordum. Kalp atışlarını kontrol etmek için onu sırt üstü yatırdım. Kolları göğsünden düştüğünde, tişörtünün bıçak yaralarıyla çaprazlama kesilmiş kanlı yamasını görerek nefes aldım.

"Paige!" Lucas dışarıdan bir yerden seslendi.

"In-" Sesim bir gıcirtı olarak çıktı. Yutkundum ve tekrar denedim. "Buraya."

Ayağa kalktım, sonra Jacob'ın kanlı gömleğini gördüm ve battaniyeyi çekmek için eğildim. Kocaman gözleri bana bakıyordu. İnsanlar eskiden bir adamın hayatının son anını gözlerinde görebileceğinize inanırdı. Jacob'ın gözlerine baktım ve gerçekten de o son anı gördüm. Dipsiz, iktidarsız bir dehşet gördüm. Dudağımı ısırdım ve battaniyeyi yukarı çekmek için kendimi zorladım.

Kapıda bir ses. Büyük bir gölge kapının çerçevesini doldurdu. "Troy," dedim. "Güzel. Ben gelene kadar herkesi geride tut.

Lucas'a söyleme şansım oldu-"

Adam birkaç uzun adımda odayı geçti. Yüzünü görmeden önce bile Troy olmadığını biliyordum.

"Griffin," dedim Jacob'ın bedenini engellemek için geri sıçrayarak. "I-"

Beni omzumdan yakaladı ve yolun dışına fırlattı. Yere düştüm. Bir an için sersemlemiş bir halde orada yattım. O an Griffin'in oğlunun yanına diz çöküp battaniyeyi geri çekmesine yetecek kadar uzundu.

Bir uluma havayı böldü. Bir lanet, bir çığlık, bir uluma daha. Yumruğun tuğlaya çarpması. Bir tane daha. Sonra bir tane daha. Başımı kaldırıp baktığımda tuğla ve harç tozundan oluşan bir sis ve onun içinden Griffin'in duvarı dövdüğünü gördüm, her darbe doğaüstü bir ulumayla noktalanıyordu.

"Griffin!" Bağırdım.

Beni duymayı geçmişti. Çok hızlı bir bağlama büyüü yaptım ve başarısız oldu. Dışarıdan sesler ve koşan ayakların sesi geldi, sonra Griffin'in öfkeli kederi onları boğdu

Dışarı. Kırık tuğla yağmuru, tahta ve taş parçalarının arasına karıştı. Bina Griffin'in darbeleri altında sarsılırken düşen bir kiremit omzuma çarptı.

Birkaç dakika içinde bir şey çökecekti -çatı, duvar, bir şey. Tozların arasından, beni güvenliğe çağıran açık kapıyı görebiliyordum. Bunun yerine gözlerimi kapattım, konsantre oldum ve bağlama büyüsünü tekrar yaptım. Büyünün yarısında bir tuğla parçası koluma çarptı ve geriye doğru tökezledim. Daha fazla tuğla yağdı, şimdi daha büyük parçalar, acıtacak kadar büyük. Dışlerimi sıktım, gözlerimi kapattım ve tekrar büyü yaptım.

Çarpıntı durdu. Gözlerimi açmaya cesaret edemedi önce büyüü birkaç saniye tuttum. Açtığımda Griffin'i gördüm, yumruğu havada durmuştu. Homurdandı, sonra hırladı, kurtulmaya çalıştı, ama onu hareketsiz tutmak için her şeyimi ortaya koydum.

Bakışlarımız karşılaştı. Gözleri öfke ve nefretle karardı.

"Özür dilerim," dedim.

Lucas ve diğerleri kapıdan içeri girdiler.

Bir Örüntünün Kanıtı

İki yorucu saatin ardından SUV'a döndük. Sağlık görevlileri Jacob'ın cesedini muayene ve otopsi için Cabal morguna götürmüşlerdi. Bir adli tıp ekibi olay yerini inceliyordu. Müfettişler tanık ve ipucu bulmak için bölgeyi tarıyordu. Bir cinayet soruşturması için standart prosedür. Ancak adli tabipten fotoğrafçıya kadar bu profesyonellerin her biri doğaüstü bir varlıktı ve bir Cortez Cabal çalışanıydı.

Bunların hiçbirisi saat altı haberlerine çıkmazdı. Kaballar, deyimim en saf anlamıyla kendi başlarına bir kanundu. Kendi yasal kanunları vardı. Bu kanunu uyguluyorlardı. Kuralları çiğneyenleri cezalandırırlardı. Ve insan dünyasındaki hiç kimse farklı bir şey bilmiyordu.

"Griffin'le kalmak ister misin?" Bize arabaya kadar eşlik ederken Troy'a sordum. "Güvenlik ekibinden başka bir koruma bulabileceğimize eminim."

Troy başını salladı. "Griffin'i çocuklarını görmeye götürüyorlar.

Bana orada ihtiyacı yok."

SUV'a yaklaştığımızda Troy kumandayı kaldırdı. Arkamızda ağır ayak sesleri duyuldu. Griffin'di.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Lucas'a doğru yaklaşarak. Troy onu durdurmak için elini kaldırdı ama Lucas başını salladı.

Bir bağlama büyüü hazırladım. Griffin, Lucas'a birkaç santim kala durdu, herhangi birinin kişisel konfor alanının çok içindeydi. Troy da ben de gözle görülür bir şekilde gerildik. Lucas sadece Griffin'e baktı.

"Seni işe almak istiyorum," dedi Griffin. "Bunu yapanı bulmanı istiyorum."

"Kabal araştıracak. Babam bununla ilgilenecek."

"Cabal'ın canı cehenneme."

"Griff," diye uyardı Troy.

"Ciddiyim," dedi Griffin. "Cabal'ın canı cehenneme. Bir büyücünün çocuğu zarar görene kadar bir bok yapmayacaklar. Senden bir büyücü bulmanı istiyorum."

bu orospu çocuğunu bana getir. Sadece onu bana getir."

"|-"

"Sana ödeme yapabilirim. Özel dedektiflik ücreti ne kadarsa, iki katını veririm. Üç katına." Vurgulama için yumruğunu kaldırdı, sonra eline baktı, cebine soktu ve sesini alçalttı. "Bana sadece ne istediğini söyle, ben de onu alayım."

"Bunu yapmana gerek yok Griffin. Babam bir soruşturma açılmasını emredecek ve benimle boy ölçüşemeyecek kaynaklara sahip."

"Ben C sınıfıyım. Soruşturma *hakkım* yok." "Ama bir tane alacaksın."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman ben yaparım," dedim sessizce.

Griffin sanki beni fark etmemiş gibi başını çevirdi. Uzun bir dakika boyunca sadece bana baktı. Sonra başını salladı.

"Güzel," dedi. "Teşekkür ederim."

Döndü ve gecenin içine doğru yürüdü.

"Tanrım, az önce ne dedim ben?" Başımı deri arka koltuğa çarparak mırıldandım. Yanımda emniyet kemerini bağlayan Lucas'a baktım. "Çok özür dilerim."

"Olma. Sen söylemeseydin, ben söyleyecektim. Onun içini rahatlattın. İhtiyacı olan da buydu. Takip etmeye gelince, buna gerek kalmayacak. Babam, çalışanlarına Kabal'ın harekete geçtiğine dair güvence vermekten başka bir sebep olmasa bile, bir soruşturma başlatılmasını isteyecektir."

Bu sefer Troy odamızı aradığında orada birini buldu. Benicio. Lucas odaya şöyle bir baktı ve sanki gecenin yorgunluğu tüm gücüyle üzerine çökmüş gibi olduğu yere yığıldı.

"Minibar mı?" Fısıldadım.

"Lütfen."

Benicio'yla başımızı salladık ve yanından geçip bar dolabına doğru ilerledim. İki bardak çıkardım, sonra durdum ve Benicio'ya döndüm.

"Sana bir şey getireyim mi?"

"Su iyi olur," dedi. "Teşekkür ederim, Paige." İki adam arkamdan konuşurken ben de içecekleri hazırladım.

Benicio, "Arama çalışmalarına katıldığınız için size teşekkür etmek istedim," dedi. "Aileden birinin yardım etmesi herkes için çok şey ifade ediyordu."

"Evet, bir şey değil. Uzun bir gece oldu. Belki de -"

"Bırakın gönüllü olmayı, kardeşlerinizi doğrudan bir emirle bile oraya getiremezdim. Liderliğin her gün ofise gelip emir vermek ve kağıt imzalamak olduğunu düşünüyorlar. Çalışanların ne beklediği, neye ihtiyaç duydukları konusunda hiçbir fikirleri yok."

Lucas'a baktım. Babasının en sevdiği konuşmayı bininci kez dinlemek zorunda kalan bir çocuğun acılı ifadesiyle öylece duruyordu.

"Eminim Hector da giderdi."

Benicio homurdandı. "Tabii ki Hector gider. Gidecekti çünkü gitmesini isteyeceğimi biliyordu. Eğer benim iyiliğimi kazanacağını düşünseydi, çocuğu kendisi öldürürdü."

Lucas yüzünü buruşturdu. Ona sek bir viski uzattım. Ağzıyla teşekkür etti. Benicio'ya suyunu verdim ve devam etmeden önce başıyla teşekkür etti.

"Bir düzen olduğuna dair daha fazla kanıt elde ettik. Bir St. Cloud Başkan Yardımcısı sorunumuzdan haberdar oldu ve Lionel'i aradı. Bazı ailevi sorunlardan sonra akrabalarıyla birlikte yaşayan büyüğü kızlarından biri geçen Cumartesi, Dana'dan önceki gece saldırıya uğramış."

"O iyi mi?" Ben sordum.

Benicio başını salladı. "Jacob gibi o da acil durum hattını arayarak takip edildiğini söylemiş ama onu bulduklarında ölmüş. Thomas Nast ve Guy Boyd'u arayarak çalışanların çocuklarına yönelik herhangi bir saldırıdan haberdar olup olmadıklarını sordum. Thomas, iki olay yaşadıklarını geçici olarak doğruladı, ancak

ayrıntılarını telefonda vereceğim. Kaballar bilgi paylaşmak üzere yarın Miami'de toplanıyor."

Lucas, "Sanırım ortak bir soruşturma başlatıyorlar," dedi.

"Evet, bu yüzden sizden tekrar düşünmenizi istiyorum."

"Tekrar düşünmek mi?" Dedim. "Eğer Kaballar araştırıyorsa, sen bize ihtiyacınız yok."

"Hayır. Eğer Kaballar *ortaklaşa bir* soruşturma yürütüyorsa, yardımınıza her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Lucas'ın da size söyleyebileceği gibi, Kaba içi bir operasyon-"

Lucas bir elini kaldırdı. "Yorulduk baba," dedi usulca. "Çok uzun bir gece oldu. Bu yeni endişeni anlıyorum ve bunun bir endişe *olduğuna* katılıyorum. Yine de bu gece Paige'e durumu açıklamama izin vermeni, biraz uyumaya çalışmanı ve sonra kahvaltıda seninle tartışmamı isteyebilir miyim?"

"Evet, elbette," dedi Benicio. "Yarın saat kaçta mahkemede olmanız gerekiyor?"

"Öğlen."

"O zaman kahvaltımızı yediden sekize alalım, böylece uyumak için zamanınız olur. Daha sonra jetle sizi Chicago'ya uçuracağım."

Lucas tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Teşekkür ederim." Kapıya doğru döndü.

"Son bir şey daha," dedi Benicio.

Lucas durakladı, hâlâ kapıya bakıyordu, bir eli kapı kolundaydı ve dudakları sessiz bir iç çekişle ayrılmıştı. "Evet, baba?"

"Bu son trajedinin ışığında, katilin amacının Kaballara en az bekledikleri ve en çok hissedecekleri yerden zarar vermek olduğunu varsaymamız gerektiğini düşünüyorum. Bunu göz önüne aldığımızda, onun için nihai ödülün bir CEO'nun ailesinin bir üyesi olacağını da varsaymak zorundayız."

"Evet, elbette, ama bunu tartışabiliriz-"

"Genel konuşmuyorum, Lucas. Bunu senin dikkatine sunuyorum çünkü bu açıkça seni ve Paige'i etkiliyor ve bunu hemen düşünmen gerekiyor."

"Gençleri hedef alıyor. Ben genç değilim-"

"Sizi kastetmiyorum. Bu katil belli ki kenarlara saldırarak, sürüden en savunmasız olanları, Kabal korumasından en uzakta olan çocukları koparacak kadar zeki. Bir Kabal CEO'sunun yakın ailesinden bir genç isteseydi, bir Kabal ile yaşamayan ve yirmi dört saat koruma altında olmayan sadece bir tane var."

"Tanrım," dedim. "Savannah."

Gezegendeki En Tehlikede Olan Çocuk

Bu yılın başlarında, Kristof Nast Savannah'nın velayeti için dava açtığında, bunu onun babası olduğunu iddia ederek yapmıştı. Başta ona inanmamıştım. Hem cadı hem de yarı iblis olan güçlü bir kadının kızı olan Savannah, annesinin güçleriyle eşleşme ya da onları aşma konusunda her türlü işareti gösteriyordu ve bu nedenle herhangi bir Kabal için değerli bir kazanım olurdu.

Kristof'un babası olmasına gelince, bu çok mantıksızdı. Hiçbir cadı bir büyücüyle ilişkiye girmezdi, hele ki yüksek rütbeli bir Kabal büyücüsüyle. Sonra Kristof'la tanıştım, Savannah'nın bana bakan gözlerini gördüm ve babalık konusunda hiçbir şüphe olmadığını anladım.

Hâlâ şüphe etsem bile, yaptıkları potansiyel bir çalışanı işe almaya çalışmadığını kanıtlıyordu. Kristof, Savannah'yı kaçırmak için gönülsüzce bir girişimde bulunmamıştı. Velayeti almak için her şeyini ortaya koymuş ve Savannah'nın kendine zarar vermesini engellemeye çalışırken ölmüştü. Kristof Nast gibi bir büyücü, kızı olmayan bir cadı için bunu asla yapmazdı.

Bu hikâye aylardır Kabal dedikodu değirmeninde dönüp duruyordu. Kabal çocuklarını arayan herkes Savannah'yı bilirdi. Ayrıca bir Kabal CEO'sunun diğer tüm çocuklarının ve torunlarının aksine, yarı iblis korumalarla dolu zırhlı bir arabayla özel bir okula götürülüp getirilmediğini de bilirlerdi. Sadece Lucas ve bana sahipti ve şu anda bize bile sahip değildi.

Bir nebze gurur duyarak paniklemediğimi söyleyebilirim. Tamam, birkaç kez kalp çarpıntısı ve hızlı nefes alma hissi yaşadım ama klinik anksiyete aşamasına geçmeden önce kendimi toparlamayı başardım.

Lucas ve babasının, beni kapıdan fırlayıp bir sonraki uçağa binmekten alıkoyacak bir plan yapmaları sadece birkaç dakika sürdü. Benicio şirket jetini Portland'a göndermişti bile. Savannah'ya olası tehlikeden bahsettiğinde Kabal muhafızları onu almak için yola çıkmıştı. Kısa bir an "Ya bunların hepsi bir tuzaksa ve Savannah'yı kaçıracaksa?" endişesine kapıldığımı itiraf etmeliyim ama ağızımdan çılgınca suçlamalar çıkmadan önce bunu bastırmayı başardım. Lucas Savannah'yı buraya getirmesi için babasına güvenmişti, ben de ona güvendim.

Lucas Michelle'in ailesini aradı, onları uyandırdığı için özür diledi ve birkaç iri adamın Savannah'yı almak için neden kapılarına dayandıklarını açıklamak için makul bir hikâyeye uydurdu. Ya da makul bir hikâyeye uydurduğunu varsayıyorum. Hiçbirini duymadım. Yine de Lucas'ı bir anda en inandırıcı yalanları uydurabilecek kadar iyi tanıyordum - babasının bir başka doğuştan hakkı.

İsteğim üzerine Lucas, Savannah ile de konuştu. Ona ne anlattı? Gerçeği. Bundan eminim. Eğer telefondaki ben olsaydım, ona şekerle kaplardım. Elimde değildi. Hayatını kolaylaştırma dürtüsü çok büyüktü. Bu yüzden ona sulandırılmış bir versiyonunu anlatırdım ve o da dinler, sonra da gerçeği öğrenmek için Lucas'la konuşmak isterdi.

Benicio gittikten sonra Lucas kanepeye doğru yürüdü, yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Elini sıktım ve belli belirsiz bir gülümsemeyle geçiştirdim. "O geldiğinde daha iyi olacağım ama ben iyiyim."

"Bu dava hakkında," dedi. "Bunu istediğinizi varsaymakta haklı mıyım?"

"İstiyorum, ama-"

"Bu gece olanlardan sonra, çıkar çatışması konusunda endişelenme lüksünü aştık. Birilerinin bunu soruşturması gerekiyor."

"Kabalların bununla başa çıkabileceğini düşünmüyor musunuz?" "Bireysel olarak, Kaballar'ın oldukça yetenekli olduğunu söyleyebilirim. durumu idare etmek. Ama birlikte? Birlikte kapasitelerinin çok altında çalışıyorlar."

"Çatışma mı?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Savaşan iki ülkenin ortak bir düşmana karşı bir araya gelmesi gibi. Her biri saldırıya öncülük etmek isteyecektir. Her biri bağlantılarını ve tekniklerini ifşa etmekten korktuğu için bilgilerini paylaşmayacaktır. Her biri diğerinin *kendi* adamlarını riske atmasını isteyecektir. Bir eylem planına karar verilmeyecek, sadece müzakere edilecektir."

"Ve bu arada daha fazla çocuk zarar görecektir." "İkincil hasar. Kabalların umurunda değil demeyeceğim; Canavar değiller. Ancak kar elde etme ve kendilerini koruma üzerine yapılandırılmışlardır. Bilerek ya da bilmeyerek bu öncelikler her zaman ilk sırada yer alacaktır."

"Ama belli ki baban bunu öngörmüş, yoksa hala senden davayı almanı istemezdi. Neden diğer Cabal'lara 'Teklifiniz için teşekkürler ama biz tek başımıza devam edeceğiz' demiyor?"

Lucas kanepeye yaslandı. "Politika. Bu seviyede babamın bile eli kolu bağlı. Eğer işbirliği yapmayı reddederse, bu sadece diğer Kaballar nezdindeki konumunu etkilemekle kalmaz, aynı zamanda içeride de muhalefete neden olur. Anlaşılır bir şekilde, çalışanları neden ekstra yardımı reddettiğini sorgulayacaktır."

"Yani iş bize düşüyor. Bu durumda, o zaman, kesinlikle istiyorum

-" Durdum. "Bir dakika. Savannah ne olacak? Onun peşime takılmasına kesinlikle izin veremem ve-"

"Bu konuda bir fikrim var. Ona bakabilecek biri."

Başımı salladım. "Nasıl olduğumu bilirsin. Ya ona kendim bakarım ya da endişelenmekten deliririm. Kimseye güvenmiyorum-"

Bana aklında kimin olduğunu söyledi. "Oh," dedim. "Bu işe

yarayabilir."

Benicio arayıp Savannah'nın jette olduğunu ve saat altıdan sonra Miami'ye varacağını söyledi. Lucas ona bizim

davayı benim alacağıma karar verdik, hemen başlayarak. Lucas'ın rolüne gelince, kurnazlık yerine dürüstlükte karar kılmıştık.

Elbette bana yardım edecekti. Evet, bu Kaballarla birlikte çalışmak anlamına geliyordu, ama amaç doğruydı ve o da katılımını gizleyerek bunu ucuzlatmayacaktı. Eğer Benicio bir zafer kazandığını düşünüyorsa, bu tatmini yaşamasına izin vermeliydik. Tek savunmamız bu iş için Kabal'ın maaş çekini kabul etmeyeceğimizdi. Bunu kendi başımıza, kendi nedenlerimiz için yapıyorduk.

Savannah'nın güvenliğini sağlamak artık en önemli önceliğimiz olduğu için Lucas babasından kahvaltıyı ertelemesini istedi.

Bunun yerine Benicio dava dosyalarının bir kopyasını sabah Lucas gittikten ve ben Savannah'yı otele yerleştirdikten sonra bana getirecekti. Benicio, Lucas'a Savannah için koruma ayarlamalarına yardım edeceğine söz verdi ve Lucas akıllıca davranarak bunu zaten yaptığımızı söylemekten kaçındı. Benicio'nun yardımına minnettar olsak da ikimiz de Savannah'nın uzun süre Benicio'nun gözetiminde kalmasını istemiyorduk çünkü Benicio bu fırsatı kullanarak Savannah'yı gelecekteki bir çalışanı olarak göstermeyi umuyordu.

Savannah'yla havaalanında buluştuk. "Biz" derken Lucas, ben ve Troy'u kastediyorum. Evet, Troy hâlâ bizimle birlikteydi ama öğle yemeğinden sonra onu patronuna teslim etmek niyetindeydim. Troy'a karşı değilim ama kocaman bir yarı iblisin her adımınızı takip etmesinde rahatsız edici bir şey vardı.

Ancak Savannah yeni gölgemizi sanki bir korumaya/şoföre sahip olmak hiç de olağandışı bir şey değilmiş gibi rahatça karşıladı; bu da damarlarında Kabal kraliyet kanının dolaştığının bir başka kanıtıydı.

Kahvaltı sırasında Savannah'nın saldırılarla ilgili sorularını yanıtladık. Endişeden çok merakla dinledi. Fedakârlık Savannah'nın güçlü yanı değil. Kendime bunun ergen olmanın bir parçası olduğunu söylüyorum ama bundan daha fazlası

olduğundan şüpheleniyorum.

"Bir daha kaçırılmadığım sürece sorun yok," dedi. "Bir yıl içinde iki kez kaçırılmak herkes için yeterli. Yemin ederim, gezegendeki en tehlike altındaki çocuk ben olmalıyım."

"Sen özelsin."

Homurdandı. "Evet, özel olan hiçbir zaman beladan başka bir şey getirmez. Şimdi annemin bizi neden bu kadar çok dolaştırdığını anlıyorum." Sertçe başını kaldırdı. "Tekrar taşınmak zorunda değiliz, değil mi?"

"O tür bir sorun değil. Tek yapmamız gereken ben bu adamı ararken sana kalacak güvenli bir yer bulmak."

"Ne?" Benden Lucas'a baktı. "Yok artık. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Paige senin için endişelenirken araştırma yapamaz, Savannah."

Gözleri benimkilerle buluşmak için döndü. "Sen bunu yapmazdın. Beni göndermezdin."

Ağzımı açtım ama suçluluk duygusu sesimi

kısımtı. "Savannah..." Lucas beni uyardı.

Bakışları benimkilere yapıştı. "Son seferini hatırlıyor musun? Gitmeyeceğini söylemiştin. Asla."

"Savannah-" Lucas'ın sesi keskinleşti.

"Dava üzerinde birlikte çalışabiliriz. Tüm o yeni büyülere sahipsin. Beni herkesten daha iyi koruyabilirsin. Sana güveniyorum, Paige."

Belden aşağı bir sağ kroşe. Boğuk bir sesle "Ben-biz -"

Lucas ona kimin bakacağını söyledi.

Savannah gözlerini kırptırdı, sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Peki, neden öyle demedin?" Portakal suyundan bir yudum aldı. "Hey, bu okulu asabileceğim anlamına mı geliyor?"

Kahvaltıdan sonra Lucas'ı uğurlamak üzere havaalanına döndük.

Savannah Troy'la sohbet ederken Lucas'la davadaki sonraki adımlarımı konuştuk.

"İlk saldırıya uğrayan çocuk, Holden," dedim. "O da acil durum hattını aradı. Sence de bu garip değil mi?"

Neredeyse her kurbanın saldırıya uğramadan önce yardım çağırarak zamanı olduğunu mu? Jacob'ı anlayabiliyorum çünkü cep telefonu vardı. Ama diğerlerinin?"

"Belki de bir telefona ulaşabilmek için kovalamacayı uzatarak arama yapmalarına izin verilmiş olması ihtimalini kuvvetle değerlendirirdim."

"Ama neden?"

"Yardım gelmesi için artık çok geçti, bu yüzden katil muhtemelen davanın Kabal'ın yetki alanında kalmasını ve kurbanların önce insanlar tarafından bulunmamasını sağlamaya çalışıyordu. Ancak, yorumdan ziyade gerçeklere odaklanmalıyız. Bunun için henüz çok erken."

"Gerçeklerden bahsetmişken, Holden'ın saldırganı görmesini isterdim." Aklıma bir fikir geldi. "İhtiyacımız olan şey kaçmaması gereken birinin görgü tanığı raporu. Bir büyücüye ihtiyacımız var."

Lucas başını salladı. "İyi fikir ama cinayet kurbanları öldükten hemen sonra onlarla iletişim kurmak çok zordur ve bir büyücünün iletişim kurmayı başardığı nadir durumlarda, ruhlar neredeyse her zaman ölümleriyle ilgili ayrıntıları hatırlayamayacak kadar travmatize olurlar."

"Jacob'ı kastetmiyorum. Dana'yı kastediyorum. İyi bir büyücü komadaki biriyle temas kurabilir."

"Haklısın, bunu unutmuşum. Harika bir fikir. Hepsi de bana hatırı sayılır iyilikler borçlu olan birkaç büyücü bağlantım var. Uçakta birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve hangisinin Miami'ye en çabuk ulaşabileceğini öğreneceğim."

Ziyaret Saati

Savannah'yı havaalanına götürmeden önce, kabal muhafızları daha fazla kıyafet alması için ona dairemize kadar eşlik etmişlerdi.

Benicio ondan Lucas ve benim için de bavul hazırlamasını istemişti, çünkü Miami'ye sadece tek bir kıyafetle gelmiştik. Düşünceli biri olduğunu kabul ediyorum. Savannah için o kadar endişelenmişim ki bunu kendim düşünememişim. Bunun tek dezavantajı, Savannah'ın giymemiz gerektiğini düşündüğü şeyleri seçmesi anlamına geliyordu.

Lucas bavulunu açmadan doğruca uçağa götürmüştü, muhtemelen içine baktığında yüzünde belirecek ifadenin Savannah'ya çabalarının takdir edilmediğini hissettirmesinden korkuyordu. Lucas'ın gündelik kıyafet olarak çok az şeyi olmasına rağmen, her parçasının o çantada olduğundan ve mahkemeye uygun tek bir parça bile bulunmadığından şüphelenmişim. Tek umudum ona birkaç çorap ve iç çamaşırı almayı düşünmüş olmasıydı.

Çantamı açtığımda iç çamaşırı eksikliğinin benim için sorun olmayacağını gördüm.

"Ne yaptın, tüm iç çamaşırı çekmecemi çantaya mı boşalttın?" Sütyen ağını çözerek söyledim.

"Tabii ki hayır. O kadar büyük bavullar yaptıklarını sanmıyorum." Sütyen düğümünden bir çift jartiyer askısı çıkardı. "Bunları gerçekten giyiyor musun? Yoksa sadece seks için mi?"

Jartiyerleri aldım. "Onları giyiyorum."

Elbette, onları giydiğimde bunun tek nedeni etek giymenin cinsel açıdan avantajlı olmasıydı; naylon çoraplarla bunu başarmak çok zordu. Ne var ki bunu kimseyle paylaşmıyordum, Lucas dışında ama o zaten biliyordu.

"Liseye gittiğimde böyle şeyler alacağıma söz vermiştin," dedi bir çift yeşil ipek külotu kaldırarak.

"Öyle bir şey için söz vermedim."

"Bahsettim ve sen hayır demedin. Bu söz vermekle aynı şey. Soyunma odasında üstümü değiştirirken kızların beni pamuklu nineler giyerken görmesinin ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

"Onları takmaya devam etmen için bir neden daha. *Kızların onları görmesi* seni utandırıyor, erkeklerin onları görmesi daha da utanç verici olur. Modern bir bekaret kemeri gibi."

"Senden nefret ediyorum." Geriye, yatağa yayılmış bir şekilde düştü, sonra başını kaldırdı. "Biliyor musun, eğer onları benim için almazsan, arkandan iş çevirip kendiminkini alabilirim. Bu kötü olur."

"Çamaşır yıkamaya da başlayacak mısın?" "Sanki!"

"O zaman endişelenmiyorum."

Biri kapıyı çaldı. Savannah yataktan fırladı ve ben bir avuç dolusu iç çamaşırımı çekmeceye yerleştiremeden odadan çıktım. Savannah'nın selamlama çığlığını duydum ve kim olduğunu anladım.

"Paige yatak odasında iç çamaşırlarını kaldırıyor," dedi Savannah. "Biraz zaman alacak."

Bir avuç daha aldım.

"Kahretsin," dedi arkamdan bir ses. "Şaka yapmıyor. Ne yaptın, iç çamaşırı dükkânı mı soydun?"

Orada dünyanın tek dişi kurtadamı duruyordu, bu unvan kapıdaki sarışın kadından çok bir sirk ucubesi gösterisini tanımlıyor gibiydi. Uzun boylu ve zayıf olan Elena Michaels, bir kurtadamın tipik atletik yapısına ve erkeklerin "Vay canına, biraz süslense tam bir afet olabilir" gibi şeyler söylemesine neden olan türden sağlıklı bir güzelliğe sahipti. Yine de böyle şeyler söylemeye cesaret edenlerin kendilerini nakavt edilmiş bulma olasılıkları daha yüksekti.

Bugün Elena bir tişört, kısa bir kot şort ve spor ayakkabı giymiş, uzun gümüş-sarı saçlarını elastik bir bantla arkadan bağlamış ve belki, sadece belki, dudak parlatıcısı sürmüştü ... ve saatlerce çalıştıktan sonra benden çok daha iyi görünüyordu.

Bakım. Kışkandığımdan falan değil. Otuz iki yaşında olduğunu ve yirmili yaşlarının ortasında görüldüğünü söylemiş miydim? Ya da on altı onsluk bir porterhouse bifteği yiyebildiğinden ve bir ons bile almadığından? Kurtadamlar tüm güzelliklere sahipler: uzatılmış gençlik, aşırı metabolizma, keskinleştirilmiş duyular ve süper güç. Ve evet, kıskanıyorum.

Yine de, eğer bir kurt adamın yeteneklerine sahip olamayacaksam, bir kurt adamı arkadaş olarak kabul ederim. Yarı kurt olmaları onları son derece sadık ve koruyucu yapıyor. Bu da Elena'yı Savannah'yı emanet edebileceğim tek kişi yapıyor.

Elena yatağın üzerine dağılmış iç çamaşırlarını inceledi. "Bunların yarısının nereye gittiğinden bile emin değilim."

Savannah Elena'nın yanından hızla geçip yatağa atladı, bir sütyen kaptı ve göğsüne doğru kaldırdı.

"Bu benim," dedi Savannah sırtarak. "Belli olmuyor mu?"

Elena güldü. "Belki birkaç yıl içinde."

Savannah homurdandı. "Bu hızla gidersem, birkaç yıl ve birkaç çift çorap gerekecek. Dokuzuncu sınıfta hâlâ alıştırma sütyeni takan tek kız benim."

"Onuncu sınıfta hâlâ bir tane giyiyordum, yani seni yendim." Elena yere düşürdüğüm bir sabahlığı almak için eğildi. "Gördüğüm kadarıyla Lucas'la baş başa çok zaman geçirmeyi bekliyorsun." "Keşke," dedim. "O çoktan

Chicago'ya geri döndü.

Savannah kıyafetlerimi topladı ve umarım

giysiler bu çantanın içinde bir

yerde." "En altta," dedi

Savannah.

Son iç çamaşırlarını da çekmeceye tikiştirdikten sonra yarısı dolu bavulu dolaba yerleştirdim ve Elena'ya döndüm. Ona sarılma isteğime direndim. Elena sarılıp öpülecek bir tip değildi. El sıkışmak gibi kısa süreli fiziksel temaslar bile onu belli belirsiz rahatsız ediyordu, ama hiçbirisi bir başkasını rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiyordu ... bu da bana bu buluşmada birinin eksik olduğunu fark ettirdi.

"Clay nerede?" Dedim. "Arabada mı bekliyor? Bana merhaba demekten kaçınmasını mı umuyorsun?"

"Merhaba Paige," dedi oturma odasından Güneyli bir ses.
"Merhaba Clayton."

Kafamı yatak odasının kapısından uzattım. Elena'nın ortağı Clayton Danvers pencerenin yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü, muhtemelen bilinçsiz bir hareket değildi. Clay de Elena gibi sarı saçlı, mavi gözlü ve yapılıydı. Elena çekici olsa da, Clay trafiği durduracak kadar güzeldi ... ve bir engerek yılanının tüm cazibesine sahipti.

İlk tanıştığımızda Clay bana içinde kesik bir insan kafası olan bir çanta atmıştı ve işler o andan itibaren yokuş aşağı gitti. Ben onu anlamıyorum, o da beni anlamıyor ve tek ortak noktamız Elena, ki bu da çözdüğünden daha fazla soruna neden oluyor.

Sonunda benimle yüzleşmeye tenezzül etti. "Lucas burada değil mi demiştin?" "Davası için Chicago'ya geri dönmek zorunda kaldı."

Clay başını salladı, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Benimle sohbet etmek zorunda kalmamak için konuşacak başka birini bulmayı umduğu söylenebilirdi ama gerçek şu ki Clay, Lucas'tan gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve bu beni çok şaşırtmıştı. Lucas sevilebilir biri olmadığından değil. Sadece Clay kimseyi pek sevmezdi. Kendi sürüsü dışındakilere karşı her zamanki tepkisi hoşgörüyü düpedüz nefret arasında değişiyordu. Ben bu skalanın mümkün olan en uzak ucuna düşmüştüm ama yine de yavaş yavaş eşikten uzaklaşıyordum.

"Gitmeye hazır mısınız?" Clay arkamdan Elena'ya bakarak, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. "Daha yeni geldim," dedi.

"Uzun bir yolumuz var-"

"Ve onu sürmek için dünyadaki tüm zaman." Elena yatak odasından çıktı ve bana baktı. "New York'a geri dönebilmek için bir araba kiraladık, acele etmeyelim, etrafı görelim, tatil yapalım diye. Eğer Savannah'nın peşinde biri varsa, Jeremy eve dönmek için acele etmektense birkaç gün yola devam etmemizin daha akıllıca olacağını düşündü."

"İyi fikir. Benim için ona teşekkür et."

Sırıttı. "Bizi birkaç günlüğüne başından savması ihtiyacı olan tek teşekkür."

"Orlando'da durabilir miyiz?" Savannah sordu. "Disney World'e mi gitmek istiyorsun?" Elena söyledi. Savannah gözlerini devirdi. "Pek mümkün değil." Elena'ya bir şeyler mırıldandım. O da sıırıttı.

"Ah, Universal Stüdyoları. Kusura bakmayın. Ben de Disney World'ün kulağa hoş geldiğini düşünmüştüm ama Paige için sorun olmazsa Universal'a gidebiliriz."

"İyi eğlenceler," dedim. "Savannah'nın hesabına biraz para aktardım, kendi parasını ödediğinden emin ol."

Elena'nın başını kısaca sallamasından Savannah'nın parasının abur cubur ve hediyelik eşya dışında bir şeye harcanmayacağını anlamıştım, tıpkı bu yaz onlarla geçireceği hafta için ona para verdiğimde olduğu gibi. Tartışmamam gerektiğini biliyordum. Alfa'ları Jeremy Danvers'ın durumu çok iyiydi ve üçü banka hesapları da dahil olmak üzere her şeyi paylaşıyordu. Asfaltlama konusunda ısrar edersem Jeremy'ye hakaret etmiş olurum. Ona kalsa Savannah kendi parasını şeker ve tişört için bile kullanmazdı.

"Çantayı hazırladın mı?" Clay Savannah'ya sordu. "Hiç açmadım."

"Güzel. Al da gidelim."

"İkinize iyi yolculuklar," dedi Elena kanepeye çökerek. "Paige'i ziyaret ediyorum."

Clay boğazından bir ses çıkardı.

"Hırlamayı kes," dedi Elena. "Buradayım ve gitmeden önce Paige'le biraz vakit geçirmek istiyorum. Tabii eğer benim burada *kaldı*. Biliyor musun, bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Etrafta kalıp ona yardım edebilirim-"

"Hayır."

"Bu bir emir mi?"

"Savannah?" Ben araya girdim. "Birkaç blok ötede bir Starbucks var. Neden Clay'e yerini gösterip bize kahve getirmiyorsun?" Clay'e baktım. "Geri döndüğünde gitsen iyi olur. Benicio yakında uğrayacak ve

Savannah'yı koruyucu gözetim altına almakla ilgili bazı sesler duydum, bu yüzden o geldiğinde burada olmamasını tercih ederim."

Clay başıyla onayladı, sonra kapıya doğru yürüdü ve Savannah için kapıyı açtı. Kapı arkalarından kapandığında Elena bana baktı.

"Lucas'tan arabuluculuk dersleri alıyorsun, anladığım kadarıyla. Bunun için üzgünüm. Bizi dinlemekten daha önemli işlerin olduğunu biliyorum." Başını iki yana salladı. "Pek çok şeyi hallettik ama hâlâ hayatımın bir köşesini, onu içermeyen bir köşeyi kendime ayırmam gerektiği fikriyle başı dertte."

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. "Benden hoşlanmıyor. Bunu anlıyorum."

"Hayır, sen değilsin." Şüpheli bakışımı yakaladı. "Ciddiyim. Sadece arkadaşlarım olmasından hoşlanmıyor. Tanrım, kulağa kötü geliyor, değil mi? Bazen kendimi böyle şeyler söylerken duyuyorum ve bana çok mantıklı geliyor, ama sonra başkalarına nasıl geldiğini düşünüyorum-" Durdu. "Bana bu davadan bahset."

"Ahh. 'Kişisel meselelerden uzak durma' seansları üzerinde çalışmalısın."

Güldü. "O kadar belli, ha?"

"Clay'in arkadaş edinmeni istememesine gelince, onun böyle olduğunu biliyorum ve nedenini de biliyorum, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Sana kadın sığınma evlerinin broşürlerini postalamayacağım. İtiraf edeyim, bir zamanlar biraz endişeliydim. Tacizci falan olduğunu düşündüğümünden değil, ama o, uh, son derece kararlı-"

"Saplantılı."

"Bunu söylemeyecektim."

Güldü ve ayaklarını sehpanın üzerine koyarak koltuğa yaslandı. "Merak etme, bunu her zaman söylerim. Genellikle ona. Bazen bağırarak. Bazen de uçan bir nesne eşliğinde. Yine de üzerinde çalışıyoruz. O bana biraz alan bırakmayı öğreniyor, ben de onun bu konuda asla mutlu olmayacağını öğreniyorum. Ona bu kışki kayak gezisi fikrimizden bahsettim mi? Çıldırdı. Sonra ben de dedim ki

dördümüz, sadece sen ve ben değil, ve o sakinleşti, aslında kulağa hoş geldiğini söyledi. Sanırım işin püf noktası bu. Nefret edeceği bir şey öner, sonra daha az acı verici bir alternatif sun."

"Eğer bu işe yaramazsa, bir dahaki sefere benim hakkımda tartıştığınızda, ona bunun yerine Cassandra ile arkadaş olabileceğini hatırlatın."

Elena bir kahkaha attı. "Oh, bu onun içine korku salar. . . gerçi muhtemelen buna inanmayacaktır. İnanmaktan bahsetmişken, beni hala aradığına inanabiliyor musun?"

"Ciddi misin sen?"

"Bir şekilde cep telefonu numaramı almış."

"Ben yapmadım-"

"Yapmadığını biliyorum, bu yüzden sormadım. Sorun şu ki, şimdi onunla konuşmak zorundayım, en azından onunla konuşmak istemediğimi söyleyecek kadar uzun süre. Ev telefonunu aradığında Jeremy evde olmadığını söylüyordu ve Clay de onun merhabayı geçmesine asla izin vermiyordu." Elena bacaklarını aşağı salladı ve kanepenin diğer ucuna, bana bakacak şekilde oturmak için döndü. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama korkuyorum. Yani, yaptıklarından sonra dost olmamızı isteyemez, o zaman *gerçekten* ne istiyor?"

"Dürüstçe mi? Muhtemelen bir art niyeti yoktur. Bence seni gerçekten daha iyi tanımak istiyor ve sevgilini çalmaya ya da konseyi seni ölüme terk etmeye ikna etmeye çalışmakla bunun arasında bir çelişki görmüyor." Omuz silktim. "O bir vampir. Onlar farklı. Ne diyebilirim ki?"

"İki kelime. Ciddi psikoterapi."

Sırıttım. "Yarı yarıya anlarız ve ona Noel için bir hediye çeki alırız."

Elena tam cevap verecekti ki kapı açıldı. Savannah bir elinde anahtar kartım, diğer elinde dumanı tüten bir kahve fincanıyla içeri girdi. Fincanda her ne varsa sıcak çikolata olmadığından ve muhtemelen kafeinsiz bile olmadığından emindim ama bir şey söylemedim. Clay'in onu fark ettiğinden şüpheliydim.

kahve için çok gençti. Tek umudum şarap ve viski geldiğinde Elena'nın devreye girmesiydi.

Savannah, içinde üç bardak bulunan karton bir bardak tutacağı taşıyarak içeri giren Clay için kapıyı açık tuttu.

"Bu çok hızlıydı," dedi Elena. "Çok hızlıydı. Ne yaptın sen? Oraya kadar koştun mu? Yoksa arabayla mı?"

"Sadece yarım blok ötedeydi." "Uh-huh."

"O haklı," dedi Savannah. "Paige'in düşündüğünden daha yakınmış ama biz sadece içkilerinizi bırakacağız, sonra da siz konuşurken marinayı kontrol edeceğiz."

Elena Clay'e baktı, sanki bunu yalanlamasını bekliyormuş gibi gerilmişti. Ağzı açıldığında parmakları kanepenin minderinde sıkıştı.

Savannah'ya, "Önce bavulunu arabaya götürüyoruz," dedi. Elena'ya döndü ve ona bir kahve fincanı uzattı. "Burada işin bittiğinde gel ve bizi al."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Uzun sürmez." Başını salladı ve bana bir fincan uzattı.

"Çay," dedi, sonra Savannah'ya baktı. "Değil mi?"

"Chai," dedi Savannah.

Teşekkür ederek bardağı aldım, sonra yere bıraktım ve Savannah'nın hazırlanmasına yardım ettim.

Koşulların Tesadüfi Bir Çarpışması

Savannah söylediği gibi çoktan toparlanmıştı. Ama bir kucak dolusu talimat almadan gitmesine izin veremezdim; bunların çoğu "uslu dur" ya da "dikkatli ol "un bir çeşidiydi.

Savannah'yı herhangi birine, onu hayatları pahasına koruyacağını bildiğim insanlara bile teslim etmek benim için kolay değildi. Yine de Elena günde iki kez sabah on bir ve gece on bir olmak üzere bir kontrol saati ayarlayarak bunu kolaylaştırdı. Eğer ikimizden biri belirlenen saatte meşgul olursa, diğerini önceden haberdar ediyorduk, böylece kimse yapılmayan ya da cevaplanmayan bir arama için endişelenmek zorunda kalmıyordu. Evet, obsesif kompulsif sınırındaydı ama ne Elena ne de Clay bana aşırı tepki verdiğimi hissettirmedi ve bunu gerçekten takdir ettim.

Elena'yla birlikte aşağı inip onları uğurlamayı planlamıştım, bu yüzden Savannah'yla vedalaşmaya zahmet etmedik. Kapı arkalarından kapandığında Elena'ya döndüm.

"Clay Savannah'yla çok iyi anlaşıyor," dedim. "Hı-hı."

"Öyle düşünmüyor musun?"

Kanepenin üzerine çöktü. "Hayır, sadece bu yorumun ikinci bölümünü bekliyorum."

"Yani 'Biliyor musun, muhtemelen çok iyi bir-' kısmını mı kastediyorsun?"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Evet, o kısım."

Güldüm ve sandalyeme çöktüm. "O konuda bir gelişme var mı?"

"Şaka kılığına girmiş ipuçlarından düpedüz ipuçlarına geçti. Bu bir yıl sürdü, bu yüzden gerçek tartışmaya geçmek için ısrar etmeden önce bir yılım daha olduğunu düşünüyorum. Yine de bu konuda oldukça iyi davranıyor. Acele etmiyor, soruyu sormadan önce beni bu fikre alıştırtıyor."

"Hazır olmadığını biliyor."

"Sorun şu ki, hiç olamayacağımdan eminim. Çocuk istiyorum. Gerçekten istiyorum. Hep büyüyeceğimi, iyi bir adamla evleneceğimi, banliyöde yaşayacağımı ve bir ev dolusu çocuk yetiştireceğimi düşünmüştüm. Ama Clay'le bir hayatın tüm bunlardan vazgeçmek anlamına geldiğini düşünmüştüm. Hatta 'büyümek' kısmından bile."

"Çok abartılıyor."

"Sanırım öyle." Sırıttı ve bacaklarını kanepeye doğru uzattı. "Yine de çocuklar büyük bir adım ve sadece normal nedenlerden dolayı değil. Clay hiçbir yere gitmeyeceğini biliyor, yani bu bir bağlılık meselesi değil. Kurt adam meselesi. İki kurt adamın bebek sahibi olması mı? Daha önce hiç yapılmadı. Kim bilir ne-" Ellerini kollarının üzerinde ovuşturdu. "Şey, henüz hazır değilim ve şu anda, tüm bu işe alım sorunları varken bunun için endişelenecek zamanım yok."

Çayımı bıraktım. "Bu doğru. Bu hafta o yeni acemiyle tanıştın. Nasıl-"

Kapıdaki iki tıkırtı beni durdurdu.

"Sanırım Clay sabırsızlanmaya başladı," dedim. "En azından denedi." Elena başını salladı. "Bu kapıyı çalmak için fazla kibar bir Clay."

"Ve bu yanlış kapı," dedim sesi takip ederek. "Bu bizim korumamız olmalı."

Elena güldü. İki süiti birleştiren kapıyı açtım ve Troy'u gördü.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Şaka yapmıyormuşsun."

"Az önce Bay Cortez'in arabasının otoparka girdiğini gördüm," dedi Troy. "Önceden haber vermek istersiniz diye düşündüm. Sesler duyduğumu sandım" -odaya doğru eğildi ve Elena'yı gördü- "sesler. Merhaba."

Daha iyi görebilmek için odanın içine doğru eğildi ve bir tanışma olmadan hiçbir yere gitmeyeceği belliydi.

"Troy, bu Elena; Elena, bu Troy Morgan, Benicio'nun koruması, geçici olarak kiralandı."

Elena ayağa kalktı ve elini uzattı. Troy elini tutmak için neredeyse ayağı takılıyordu. Her zamanki gibi Elena'nın ilgiyi fark ettiğini sanmıyorum ve kesinlikle karşılık vermedi.

"Sen Paige'in arkadaşı mısın?" dedi.

"Konsey üyesi bir arkadaş," dedim. "Sadece ziyaret için uğradı. . kocasıyla birlikte."

"Hus-" Elena'nın eline baktı ve nişan yüzüğünü gördü. "Ah." İsteksizce geri adım attı. "İrklar arası konsey, ha? Yani sen doğaüstü birisin. Dur tahmin edeyim-"

"Üzgünüm," dedim. "Ama Benicio geliyorsa, Elena'yı götürsek iyi olur."

Kapıya bir kez daha vuruldu, bu kez koridordaki kapıya.

"Hadi," dedi Troy Elena'ya. "Benim odamdan sıvışacağız."

"Savannah'ya benim için hoşça kal de," dedim. "Seni bu gece arayacağım."

Elena, Troy'un onu odasına götürmesine izin verdi. Durakladım, sonra koridorun kapısını açtım ve Benicio'yu içeri davet ettim. Yeni koruması koridorda kaldı. Ben daha kapıyı kapatmadan bitişikteki kapı yeniden açıldı ve Elena kafasını içeri uzattı. Koridoru işaret ederek "koruma" dedi. Onu gizlice içeri aldım. Ana kapıdan çıkıp Benicio'nun şüphelerini biraz olsun uyandırması, Troy'un odasından gizlice çıktığını gardiyanın görüp Benicio'nun şüphelerini daha da artırmamasından daha iyiydi. Troy'un görevdeyken genellikle geceyi kadınlarla geçirdiğinden şüpheliydim.

"Savannah burada mı?" Benicio etrafına bakınarak sordu. Elena'yı gördü.

"O da şimdi gidiyordu," dedim.

Elena küçük bir gülümseme ve başıyla Benicio'nun yanından geçti. Kapıyı açık tuttum, sonra arkasından kapattım ve Benicio'ya döndüm.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Dedim ki. "Oh, dava dosyalarını getirmişsin. Teşekkürler."

Dosyaları aldım. Benicio yarı açık yatak odasının kapısına baktı, içeriyi görmeye çalışıyordu.

"Savannah-"

"Lucas Chicago'ya sağ salim varabildi mi?" diye sordum.

"Geç kalacağı için endişeliydi. Bu sabah çok az kaldı."

"Uçak 11'de indi." "Boş zamanımız var o zaman. Güzel."

Benicio yatak odasının kapısından içeri bir göz attı. "Sanırım Savannah-"

"Her şey bunun içinde mi?" Dosyayı kaldırarak söyledim.

O cevap vermeden önce pencereye doğru yürüdüm ve dosyayı geniş pervaza yaydım, aşağıdaki otoparkı incelerken dosyaya bakıyormuş gibi yaptım. Clay ve Elena'nın sarışın kafalarının dağınık arabaların arasından hızla ilerlediğini gördüm, Savannah'nın esmer kafası da aralarında duruyordu.

"Bir bakalım. Olay raporları ..." Elena, Clay ve Savannah bir arabanın önünde durdular. Üstü açık bir araba tabii ki. Bir an durakladılar, sonra Clay Elena'ya anahtarları verdi ve arabaya bindiler. "Olay yeri fotoğrafları, tıbbi raporlar ..." Araba otoparktan çıktı. "Görünüşe göre her şey burada. Şimdi, diyordun ki ... ?"

"Savannah," dedi. "Onu burada göremiyorum Paige ve umarım otelde refakatsiz dolaşmasına izin verecek kadar aptal değildir."

"Tabii ki hayır. Ben bunu araştırırken o arkadaşlarıyla kalıyor."

"Arkadaş mı?" Durakladı. "Sanırım az önce giden kadın. Belki de bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında değilsiniz. Paige'i bir insana teslim edemezsin-"

"O bir doğaüstü. Savannah'ya çok iyi bakacak biri."

Benicio sadece bir an durakladı, doğaüstü bağlantılarım hakkında bildiği her şeyi, çoğu insanın Fransa'nın başkentini saymasından daha kısa bir sürede işledi.

"Kurt adam," dedi. "Elena Michaels."

Bir an tereddüt ettiğimi itiraf etmeliyim. Kurtadamlar mahremiyetlerine önem verirlerdi, bu yüzden Troy'a Elena'nın kim olduğunu söylememiştim. Benicio ödevini yaptığında hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Kurt adam mı?" Troy arkamızdan mırıldandı. "O bir kurtadam mıydı? Vay be. İşte bana kulüpte birkaç içki kazandıracak bir hikâye."

"Hayır," dedi Benicio. "Kimseye söylemeyeceksin." Troy doğruldu. "Evet, efendim."

"İrklar arası nezaket gereği, kurtadamların mahremiyetine saygı göstermeliyiz. Ancak, bunu telafi etmek için benim kulüp hesabımdan birkaç içki alabilirsiniz."

Troy sırtıttı. "Evet, efendim."

"Eleştirmek istemiyorum Paige," dedi Benicio.

"Arkadaşlarına hakaret etmek de istemem ama Kabal'ın Savannah'yı korumak için çok daha donanımlı olduğunu belirtmeliyim. Bu tür konularda deneyiminiz yok ve size iyi bir fikir gibi görünen şey her zaman en akıllıca seçenek olmayabilir."

"Bu benim fikrim değildi."

"O zaman kim-?" Tek olası cevabı fark ederek durdu. Sonra başını salladı. "Eğer Lucas bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsa, kızı şimdilik onlarla bırakacağız. Ama durum daha da kötüleşirse seçeneklerimizi yeniden gözden geçirmemiz gerekebilir."

"Anlaşıldı," dedim. "Şimdi, bana bu dava hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Benicio bizim için oda servisinde bir öğle yemeği sipariş etti ve davayı tartışırken otel odasında yedik. Benicio'nun bir cadıyla Kabal sorunlarını tartışmakla ilgili bir sorunu varsa bile, buna dair hiçbir işaret vermedi ama bilgi ve yardım tekliflerinde istediğim kadar cömert davrandı. Dürüst olmak gerekirse, istediğimden daha cömertti. Benicio'nun bize getirdiği bir vakayı almaktan yeterince rahatsızdım. Onunla gereğinden fazla yakın çalışmak istemiyordum.

Benicio için çalışırken kendimi daha az kandırılmış hissetmemi sağlayacak birkaç stratejik hamle yapabilirdim.

Daha önce otele kalacağımı bildirmiş ve faturalandırmayı kredi kartıma yapmalarını istemiştim. Üçte birinden azı doluydu ve yakın zamanda büyük bir rezervasyon umudu yoktu, bu yüzden biraz tartıştıktan sonra uygun bir fiyatta anlaştık. Faturayı değiştirdiğimi Benicio'ya söylemedim. Öğrendiğinde itiraz etmek için çok geç olacaktı.

Benicio'ya korumasını da geri verdim. İtiraz ettiğinde, Griffin'in keder izninde olması nedeniyle Benicio'nun normal korumalarından birine ihtiyacı olduğunu ve yarı iblis bir gölge olmadan kendi soruşturmamın daha az dikkat çekici olacağını savundum.

Benicio saat 1'de ayrıldı. Lucas hâlâ büyücü hakkında aramadı. Beklerken dosyaları gözden geçirdim. Cep telefonumu masanın üzerinde tuttum, iki kez mesaj olup olmadığını kontrol ettim ve bir kez de zil sesini ayarladım. Lucas'ın arayacağı için biraz endişeli miydim? Hayır.

Telefon nihayet çaldığında arayanın kimliğine baktım ve "Birini mi buldun?" diye cevap verdim.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bağlantıda olduğum iki kişi geri aramakta yavaş davrandı, ardından mahkemenin ara vermesini beklemek zorunda kaldım."

"Ama birini buldun?"

"Koşulların tesadüfi bir çarpışması. Bu hafta Miami'de iş için bulunan birinci sınıf bir büyücü." Sesi garip bir şekilde gergin geliyordu, sanki neşeli olmaya zorluyormuş gibi. Bağlantı yüzünden olmalı.

"Mükemmel," dedim. "Benimle ne zaman buluşabilir?"

Yoksa o mu?" "Aslına bakarsanız bu akşam erken saatlerde. Çok şanslıyız.

Diğer tek ihtimal Pazartesi gününe kadar gelememektir, dolayısıyla bu büyük bir şans."

Beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi mi geliyordu? Ya da kendini?

"Tamam, anlat bakalım-"

"Bekle." Başka birine boğuk bir iki kelime. "Görünüşe göre teneffüs beklediğimden erken bitti. Kalemınız var mı?" Bana adresi ve yol tarifini verdi. "Şimdi, her şey ayarlandı. Birisi sizinle orada buluşacak.

Sizi altı buçuk ile yedi arasında bekliyorlar. Şehrin oldukça iyi bir bölgesinde, ama yine de taksi şoföründen siz içeri girene kadar beklemesini istemenizi tavsiye ederim. Arka kapıya gidin, kapıyı çalın ve isminizi söyleyin."

"İsimden bahsetmişken, bu nekro-"

"Beni şimdi çağırıyorlar. Gitmem gerek ama seni bu akşam ararım. Oh, Paige?"

"Evet?"

"Bu konuda bana güvenin. Her şey nasıl görünürse görünsün, lütfen bana güvenin."

Ve böylece gitmiş oldu.

Meridian Tiyatrosu

Gururla Sunar ...

"Burası mı?" diye sordu şoför.

Öne doğru eğildim ve tabelayı okudum: MERIDIAN ÇALIŞANLARI VE MİSAFİRLERİ İÇİN PARK YERİ. TÜM İZİNSİZ ARAÇLAR SAHİBİNİN PARASIYLA ÇEKİLECEKTİR. RISK VE MASRAF. Meridian'ın misafiri miydim? Meridian neydi? Lanet olası Lucas. Cep telefonuna mesaj bırakıp daha fazla bilgi için beni aramasını istemiştim ama belli ki mahkeme bugün geç saatlere kadar sürecekti.

Verdiği yol tarifi, yeni Miami haritama göre aynı caddeye ana caddeden ulaşabilecekken, taksiyi sanayi bölgesinin içinden geçen dolambaçlı bir yola sokmuştu. Tabii ki şoför daha kısa bir rota önermemişti, ancak onu taksimetreye bir iki kez gülümserken yakalamıştım.

Lucas'ın bana verdiği adres tam burasıydı. Park yeri. Tam olarak ne demişti? Bir arka kapı olacaktı. Solumda havalandırma delikleri ve parmaklıklı pencerelerle dolu bir blok uzunluğunda bir duvar, ayrıca iki giriş vardı: bir yükleme rıhtımı ve gri boyalı metal kapılardan oluşan çift set.

Şoföre beklemesini söyledim, indim ve kapılara doğru yürüdüm. Gerçekten de sağlamdılar, kolları ya da kilitleri yoktu. Yanlarında TESLİMAT yazan bir kapı zili vardı. Adresi iki kez kontrol ettim ve zili çaldım.

Otuz saniye sonra kapı açıldı ve dışarıya bağırان sesler, rock müzik ve elektrikli aletler yayıldı. Genç bir kadın gözlerini kısarak güneş ışığına baktı. Kedi gözü gözlükleri, kırmızı deri pantolonu ve isim alanında müstehcen bir yazı bulunan bir kimlik kartı vardı.

"Merhaba, ben-" Sesimi yükselttim. "Ben Paige Winterbourne. Buluşmam gerekiyordu-"

Kadın omzunun üzerinden ılık attı. "J.D!" Bana baktı. "İçeri gel kızım. Bütün klimalarımızı dışarı çıkarıyorsun."

Taksi şoförüne parasını öderken müsaade isteyip aceleyle binaya geri döndüm. İçeri girdiğimde yeni bir şarkı başladı, sesi açılmıştı. İlk feryatta irkildim.

Genç kadın arkamdan kapıyı çarparak, "Bu iğrenç değil mi?" dedi. "Bu Jaime'nin ısınma şarkısı. 'My Way.'"

"Bana bunun Frank Sinatra olmadığını söyle." "Hayır, ölü bir İngiliz."

"Uzun ve acılı bir şekilde ölürken kaydedildi." Kadın güldü. "Doğru söyledin kızım."

Kırk yaşlarında, zayıf, kel, elinde bir pano taşıyan ve yorgunluktan bitkin düşmüş gibi görünen bir adam belirdi. "Oh, Tanrı'ya şükür. Gelemeyeceğinizi düşünmüştüm."

Beni dirseğimden tutup odanın içine çekti ve iskeleye benzeyen bir şey üzerinde çalışan matkaplı adamların arasından geçirdi.

"Sen Paige'sin, değil *mi*?" diye sordu, bizi warp hızında ilerleterek.

"Ah, doğru."

"J.D. Ben Jaime'nin yapım müdürüyüm. Seni ön tarafa göndermediler, değil mi?"

Başımı salladım.

"Tanrı'ya şükür. Dışarısı hayvanat bahçesi gibi. Geçen haftadan beri biletlerimiz tükenmişti, ancak WKLT'deki bir moron tüm gün boyunca hala boş yerimiz olduğunu duyurdu ve şimdi buradan Küba'ya kadar çok mutsuz insanlarla dolu bir kuyruk var."

Ağır kadife bir perdenin arkasından pembe saçlı bir kadın belirdi. "J.D., ses seviyelerinde bir sorun var. Buranın akustiğ i berbat ve-"

"Elinden geleni yap Kat. Bunu daha sonra rezervasyon acentesiyle görüşürüz."

Beni kadının yanından geçirdi, sonra da perdeye doğru itti. Yan sahneye çıktık, hızla dolan bir kalabalığın önünde

oditoryum. Bakmak için durdum ama J.D. beni çekiştirerek sahnenin karşı tarafına geçirdi.

"Ne tür-" Ben başladım.

J.D. adımlarının ortasında durdu ve neredeyse ona çarpıyordum. "Buna inanamıyorum," dedi.

"İnanmıyorum amina koyayım.

Tara! Tara!"

Bir kadın aceleyle merdivenleri çıktı. J.D.'nin ikizi olabilirdi, aynı tip bir pano taşıyordu, onun kadar zayıf ve telaşlıydı, kel değildi ama saçlarını yolmaya hazır görünüyordu.

"Ön sıra," dedi J.D. "Koridorun sağındaki ikinci koltuk. Orası Jaime'nin misafiri için ayrılmamış mı?"

Tara panosuna baktı. "Bayan Winterbourne. Paige Winterbourne."

J.D. parmağını bana doğru sallayarak, "Bu Bayan Winterbourne," dedi. Sonra aynı parmağı ikinci koltukta oturan altmış yaşındaki platin sarışına doğru uzattı. "Bu Bayan Winterbourne değil.

Winterbourne."

"Güvenliği
çağıracağım."

Tara perdenin arkasında kayboldu. J.D. şu anda neredeyse dörtte üçü dolu olan ve sürekli bir akışın olduğu tiyatroyu inceledi.

"Umarım fazla rezervasyon yapmamışlardır. Houston fazla rezervasyon yapmıştı ve tam bir kâbustu." Durdu. "Aman Tanrım. Şu anda kapıdan girenlere bir bakın. Ne giydiğini görüyor musun? Bunların mor renkte olduğunu bilmiyordum. Bazı insanlar Jaime'nin dikkatini çekmek için her şeyi yapar. Geçen ay Buffalo'da. Güzel. Yeriniz boş. Beni takip edin."

Elini dirseğimin üzerinde tuttu, sanki aksi takdirde kalabalık tarafından yutulabilirmişim gibi. Bir güvenlik görevlisi platin saçlı büyükanneye koridordan aşağıya kadar eşlik etti. Döndü ve bana ölümcül bir bakış fırlattı. J.D. bizi hızlı adımlarla merdivenlerden indirdi.

"Ön sıra iyi mi? Senin için çok yakın değil mi?"

"Uh, hayır. Sorun yok. Bu Jamey, değil mi? Buralarda mı? Belki ben-"

J.D. beni duymuyor gibiydi. Bakışları, asi bir koyun sürüsünü inceleyen bir çoban köpeği gibi kalabalığın üzerinde geziniyordu.

"Daha fazla yer göstericiye ihtiyacımız vardı. Gösteriye on dakika kaldı. Jaime'ye söyledim-" Saat kontrolü. "Tanrım, sekiz dakika olsun. Sekiz dakika içinde herkesi buraya nasıl sokacaklar? Hadi, oturun ve rahatınıza bakın. Arada sizi görmeye geleceğim. Gösterinin tadını çıkarın."

Bir grup insanın arasına daldı ve gözden kayboldu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Gösterinin tadını çıkarın... her neyse."

Otururken iki yanımdaki insanlara baktım, içlerinden birinin, tanışmaya geldiğim büyücü olduğunu tahmin ettiğim Jaime olabileceğini umuyordum. Sol tarafımda, akla gelebilecek her yerinde piercing olan bir genç kız vardı... ve hayal etmemeyi tercih ettiğim birkaç tane daha. Diğer tarafımda ise dul otları içinde, başını tespihine eğmiş yaşlı bir kadın vardı. Seyirci çeşitliliğinden bahsediyorum.

Şimdi afallamıştım. Ne tür bir şovun bu iki insanın da ilgisini çekeceğini hayal bile edemiyordum.

Etrafıma bakındım, tiyatrodan gösteriyle ilgili bazı ipuçları yakalamaya çalıştım ama duvarlar düz siyah kadifeyle kaplıydı. Gösteri her neyse, umarım Jaime'yle konuşmadan önce sonuna kadar oturmam beklenmiyordu.

Belki başladıktan sonra gelip beni alırdı. Tiyatro sahibi ya da müdürü olduğunu tahmin ettim. J.D.'nin söylediğine göre önemli biri. Bir büyücü için garip bir meslek.

Tabii bu Jaime büyücü değilse. Belki de o sadece beni büyücüye götürecek olan adamdı. Lanet olsun! Bunun için zamanım yoktu. Cep telefonumu çıkarıp Lucas'ın numarasını tekrar aradım ama sadece sesli mesajını aldım.

Bir mesaj bıraktım. "Şu anda bir tiyatroda oturuyorum ve neden burada olduğumu, neler olup bittiğini ya da kiminle konuşmam gerektiğini kesinlikle bilmiyorum. Bu iyi bir şey olsa iyi olur Cortez, yoksa *seninle* iletişime geçmek için bir büyücüye ihtiyacım olacak. "

Telefonu kapattım ve tekrar komşularıma baktım. Tespihli kadını rahatsız etmek istemediğim için gence döndüm ve en parlak gülümsememi sundum.

"Bu gece ev dolu, ha?" Dedim. Bana ters ters baktı.

"Harika bir gösteri olacak," dedim. "Hayranı mısınız?" "Dinle sürtük, eğer elini kaldırırsan gözlerini oyarım."

Nesli tükenmekte olan gözlerimi tekrar sahneye çevirdim ve tespihli dul kadına yaklaştım. Bana ters ters baktı ve kulağa Portekizce gibi gelen bir şeyler söyledi. Tek kelime Portekizce bilmiyordum ama sesindeki bir şey, ne söylerse söylesin çevirisinin kabaca yanımdaki piercingli kızın söylediklerine benzeyeceğinden şphelenmeme neden oldu. Koltuğuma gömüldüm ve gösterinin geri kalanında göz temasından kaçınmaya yemin ettim.

Müzik başladı, yumuşak, senfonik bir melodi, kulisteki caterwauling rock'tan çok uzaktı. Müzik yükselirken ışıklar söndü. Son insanlar da yerlerine koşuştururken bir hareketlilik yaşandı. Salon karanlığa gmlene kadar ışıklar sönmeye devam etti.

Daha fazla hareketlilik sesi, bu sefer yanımdaki koridordan geliyordu. Müzik azaldı. Birkaç ışık belirdi, duvarlarda ve tavanda küçük, parıldayan ışıklar, ardından daha fazlası, sonra daha fazlası, oda binlerce ışıkla aydınlanana kadar, hepsi de mürekkepli kadifeye yıldız ışığının yumuşak parıltısını yansıtıyordu.

Koro halinde bir ooh ve ahh mırıltısı yükseldi ve sessizliğe gömüldü. Mutlak sessizlik. Müzik yoktu. Gevezelik yok. Boğaz temizleme öksürüğü bile yoktu.

Sonra, mikrofonla güçlendirilmiş bir fısıltıyla bir kadın sesi.

"Bu onların dünyası. Barış, güzellik ve neşe dolu bir dünya. Hepimizin girmek isteyeceği bir dünya."

Yanımdaki tespihli kadın bir "Amin" mırıldandı, sesi diğerlerinin sessiz dalgasına katıldı. Neredeyse karanlıkta, sahnede loş bir figürün belirdiğini fark ettim. Kenara doğru süzüldü ve sanki orta koridorda havalanıyormuş gibi ilerlemeye devam etti. Gözlerimi kıstığımda, ışıklar sönerken koridorda hızla inşa edilmiş bir podyumun karanlık şeklini algılayabildim.

dışarıdaydı. Kadının sesi fısıltının biraz üzerinde, bir ninni kadar rahatlatıcı bir şekilde devam etti.

"Bizim dünyamızla onlarınki arasında ağır bir perde var. Çoğu kişinin kaldıramayacağı bir perde. Ama ben kaldırabilirim. şimdi benimle gelin ve sizi onların dünyasına götürmeme izin verin. Ruhların dünyasına."

Işıklar titredi ve parladı. Yükseltilmiş podyumun ortasında kızıl saçlı bir kadın duruyordu, sırtı ön sıralardaki bizlere dönüktü.

Kadın döndü. Otuzlu yaşların sonunda. Muhteşemdi. Parlak kızıl saçları toplanmış, dalları boynundan aşağıya dökülüyordu. Parıltılı zümrüt yeşili ipek bir elbise, mütevazı kesimli ama hayal gücüne herhangi bir kıvrım bırakmayacak kadar dar. Tel çerçeveli gözlükler sahte profesyonel takımını tamamlıyordu. Eski Hollywood'un "seks tanrıçası kılığına girmiş Bayan Prim-and-Propert" rutini. Bu düşünce beynimde dolaşırken, bir deja vu dalgasını tetikledi. Bu kadını daha önce görmüş ve tamamen aynı şeyi düşünmüştüm. Nerede . . . ?

Gür bir erkek sesi odayı doldurdu.

"Meridian Tiyatrosu sadece bir gece için Jaime Vegas'ı gururla sunar."

Jaime Vegas. Savannah'nın en sevdiği televizyon spiritüalisti. Ruh çağırıcımı bulmuştum.

Ölülerin Divası

"Bir erkeğin varlığını hissediyorum," diye mırıldandı Jaime, bir şekilde gözleri kapalı yürümeyi ve konuşmayı başarıyordu. Tiyatronun arka tarafına doğru yöneldi. "Ellili yaşlarda, belki altmışlı yaşların başında, kırklı yaşların sonunda bir adam. Adı M ile başlıyor. Bu köşedeki biriyle akraba."

Kolunu sallayarak odanın sol arka üçte birlik bölümünü ve en az yüz kişiyi içine aldı. İnlememek için dilimi ısırđım. Son bir saat içinde o kadar sık ısırmıştım ki muhtemelen bir hafta boyunca yemeklerin tadını alamayacaktım. Jaime'nin gösterdiği "köşedeki" bir düzineden fazla insan ellerini kollarını sallamaya başladı ve beşi ayağa fırlayarak heyecanla dans etti. Bu seyirciler arasında hafızasını yeterince yoklayan *herkesin* ailesinde orta yaşta ölmüş bir Mark, bir Mike ya da bir Miguel bulabileceğinden emindim.

Jaime el sallayanların en yoğun olduğu bölüme döndü. "Adı Michael, ama kimsenin ona böyle seslenmediğini söylüyor. Küçük bir çocukken bazı insanların ona Mikey demesi dışında hep Mike'mış."

Yaşlı bir kadın aniden feryat ederek öne doğru eğildi, kederden yumruk yemiş gibiydi. "Mikey. O benim Mikey'im. Benim küçük oğlum. Ona hep böyle seslenirdim."

Jaime kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi ona doğru yaklaşırken bakışlarımı kaçırdım, kendi gözlerim öfkeli yaşlarla doldu.

"Benim Mikey'im mi?" dedi yaşlı kadın, gözyaşları arasında güçlkle anlaşılır bir sesle.

Jaime usulca, "Sanırım öyle," dedi. "Bekle. . . evet. Senin oğlun olduğunu söylüyor. Senden ağlamayı kesmeni istiyor. O iyi bir yerde ve mutlu. Bunu bilmeni istiyor."

Kadın akan gözyaşlarını sildi ve gülümsemeye çalıştı.

"İşte," dedi Jaime. "Şimdi de fotoğraftan bahsetmemi istiyor. Onun bir fotoğrafını sergilediğinizi söylüyor. Bu doğru mu?"

"Birkaç tane var," dedi.

"Ah, ama belli birinden bahsediyor. Her zaman nefret ettiğinden bahsediyor. Hangisini kastettiğini biliyor musun?"

Yaşlı kadın gülümsedi ve başını salladı.

"Gülüyor," dedi Jaime. "O fotoğrafı astığın için seni azarlamamı istiyor. Onu indirmeni ve düğündeki fotoğrafını asmanı istiyor. Bu mantıklı mı?"

"Muhtemelen yeğeninın düğününü kastediyor," dedi kadın. "O ölmeden hemen önce evlenmişti."

Jaime boşluğa baktı, gözleri odaklanmamıştı, başı hafifçe eğikti, sanki başka kimsenin duyamayacağı bir şey duymuş gibiydi. Sonra başını salladı. "Hayır, bu başka bir düğün fotoğrafı. Daha eski bir tane. Albüme bakarsan bulacağını söyledi."

Şimdi, düğünlerden bahsetmişken ..."

Ve Jaime kalabalığa neredeyse her hayata uygulanabilecek "kişisel" bilgiler verirken, kişiden kişiye geçerek devam etti - Hangi ebeveyn çocuklarının fotoğraflarını göstermez? Hangi insanın nefret ettiği fotoğrafları yoktur? Kimin albümünde düğün fotoğrafları yoktur?

Yanlış değerlendirdiğinde bile, karşı taraf bir şey söylemeden önce yüzündeki şaşkınlığı okuyacak, geri adım atacak ve kendini "düzeltecek" kadar anlayışlıydı. Tamamen yanıldığı çok az durumda, sanki suçlu kendisi değil de hafızalarıymış gibi, karşısındakine "eve git ve düşün, aklına gelecektir" derdi.

Bu Jaime gerçekten bir büyücü olabilirdi ama burada yeteneklerini kullanmıyordu. Savannah'ya da söylediğim gibi, hiç kimse, bir nekro bile, bu şekilde "ölüleri çağıramazdı". Jaime Vegas'ın yaptığı şey, genç kızlara "Geleceğinde düğün çanları görüyorum" diyen medyumlardan çok da farklı olmayan psikolojik bir dolandırıcılıktı. Bir yıl önce annemi kaybetmişim.

Bu insanların neden burada olduklarını, doldurmak için acı çektikleri boşluğu anladım. Bir büyücünün diğer taraftan gelen sahte haberlerle bu kederden faydalanması ... Jaime Vegas'ı birlikte çalışmak istediğim biri yapmadı.

Soyunma odası cenaze salonu gibi kokuyordu. Uygun, sanırım. Sandalye aradım ve iki düzine siyah gülden oluşan bir buketin altında bir tane buldum. Güllerin siyah renkte olduğunu bilmiyordum.

J.D., Jaime ölmüş annesini çağırana kadar yerinden kalkmayı reddeden bir adam hakkında bir şeyler mırıldanan asistanı tarafından sürüklenmeden önce bana buraya kadar eşlik etmişti.

Sandalyedeki gülleri temizledikten sonra Lucas'ı tekrar aramayı denedim.

Hala cevap yok. Aramalarımın kaçındığından şüpheleniyordum. Lanet çağrı ekranı. Kapı açılıp Jaime içeri girdiğinde mesajlar için evi arıyordum.

"Paige, değil mi?" dedi yutkunarak. Gözlükler gitmişti ve sahnede çok ustaca düzenlenmiş gibi görünen saçlarının gevşemiş dalları şimdi terden sıırıslam olmuş bir halde boynuna ve yüzüne yapışmıştı. "Lütfen bana Paige olduğunu söyle."

"Ah, evet. I-"

"Tanrı'ya şükür. Buraya koşuyordum ve birden ya o değilse diye düşündüm. Yabancı bir kıza göz kırptıyor ve onu kuliste bana katılmaya davet ediyordum ki buna hiç ihtiyacım yok. Magazin basınındaki yerim bu olmadan da garanti altında. Yani, Paige-"

Durdu ve etrafına bakındı, sonra kapıyı açtı ve bağırdı. "Merhaba! Sordum mu-?"

Kapının arkasından havada süzülen bir tepsi belirdi. Muhtemelen kapının arkasında onu tutan bir uşak vardı. Ya da ben öyle umuyordum. Büyücülerden asla emin olamazsınız.

Tepsiyi kaptı, ardından tek malt viski şişesini kaldırdı. "Siz bana ne yapmaya çalışıyorsunuz? Bu gece içki yok dedim. Nişanım var. İçki yok, kafein yok. Sanki yeterince zıplamıyormuşum gibi."

Şişeye özlemle baktı, sonra gözlerini kapatıp şişeyi uzattı.
"Al lütfen."

Şişe kapının arkasında kayboldu.

"Ve daha fazla Gatorade getir. Mavi olanından. O turuncu şeylerden olmasın." Kapıyı kapattı, bir havlu aldı ve yüzünü sildi. "Tamam, nerede kalmıştık?"

"İ-"

"Oh, doğru. Düşünüyordum da, ya bu o değilse? Cadıyı bekliyordum. Belki beklemiyordum ama umuyordum, anlıyor musun? Lucas aradı ve bana birini göndereceğini söyledi - kadın birini- ve ben de, aman Tanrım, belki de cadıdır, diye düşündüm."

"The-?"

"Bu hikayeyi duydun mu?" Jaime elbisesini başının üzerinden çekiştirirken sesi boğuklaşarak devam etti. "Lucas ve cadı hakkında mı? Şahsen ben bunu göremiyorum."

"Lucas'ın bir cadıyla çıkmasını mı kastediyorsun? Şey-"

"Hayır, Lucas çıkıyor. Nokta." Jaime sütyenini silkti. "Adama alınma, gerçekten. O harika biri. Ama sosyal bir hayatı olduğunu hayal bile edemeyeceğin insanlardan biri. Öğretmenleriniz gibi. Onları sınıfın dışında görürsünüz ve bu sizi korkutur."

Artık külotuna kadar soyunmuş olan Jaime, konuşmaya devam ederek yüzüne soğuk krem sürmeye başladı.

"Onun bir bilgisayar delisi olduğunu duydum. Muhtemelen kendi gölgesinden korkan, büyük gözlüklü ve aşırı ısırmalı sıska bir çocuk. Tipik bir cadı. Lucas'ın böyle bir kızla takıldığını görebiliyorum-"

"Ben cadıyım," dedim.

Jaime yüzünü temizlemeyi bıraktı ve bana baktı. "Ne oldu? -?"

"Cadı. Lucas'ın kız arkadaşı. O ben oluyorum." Yüzünü buruşturdu. "Oh, kahretsın."

Kapı kırıılarak açıldı ve J.D.'nin sesi içeri süzüldü.

"Söndürmem gereken bir yangın var, Jaime. Senin özel dokunuşuna ihtiyacı var."

"Biraz bekle, tamam mı?" dedi bana, üzerine bir bornoz

geçirirken. "Hemen döneceğim."

"Selam, benim," dedim cep telefonunu diğer kulağıma götürerek. "Baban orada mı?"

"Paige, sesini duyduğuma sevindim," dedi Adam. "Ben iyiyim.

Ara sınavlar iyi geçti. Sorduğun için teşekkürler." "Özür dilerim," dedim. "Ama biraz acelem var-"

Soyunma odasının dışında bir matkap sesi duyuldu. "Lanet olsun, ne öldürüyorsunuz?"

"Sanırım sahneyi söküyorlar," dedim. "Robert-" "Annemle birlikte dışarıda. Ne sahnesi? Sen neredesin?"

"Miami. Ve sen sormadan söyleyeyim, buraya bir büyücü aramaya geldim. Bir tane buldum ama o pek . Bu yüzden Robert'ın beni bölgede başka biriyle temasa geçirebileceğini umuyordum."

"Bir büyücüyü ne için istiyorsun?" Bir duraksama oldu, sonra sesi düştü. "Annenle ... bilirsin ... düşünmüyorsun değil mi? Oraya gitmek istemezsin, Paige. Biliyorum hala-"

"Bana güvenin. Annemi aramaya çalışmıyorum. Bu bir dava için."

"Bir dava üzerinde çalışıyorsun ve beni aramadın mı?" "Az önce aradım."

Kulakları patlatan bir mekanik uluma daha, ardından bağırışlar ve çığlıklar.

"Kulağa bir parti gibi geliyor," dedi Adam. "Sahne hakkında bir şeyler mi söyledin? Sen neredesin? Striptiz kulübünde mi?"

"Oldukça yakın aslında. Az önce bir striptiz gösterisi izledim. Yanlış cinsiyetti ama. Şimdi, söyle-"

"Oh-ho, bu teaser'ı bir açıklama yapmadan atamazsın. Striptiz kulübünde bir büyücü arayarak ne halt ediyorsun?"

"Burası bir striptiz kulübü değil. Burası bir tiyatro. Jaime Vegas'ı hiç duydun mu?"

"The-" Bir kahkaha attı. "Sen ciddi misin? Jaime Vegas bir büyücü mü? İnsanların bu boku izlediğine inanamıyorum. Yani gerçek mi?"

"Bir bakıma..." "Tanrım, ne kadar kötü?"

"Gösteri dünyası ona çok yakışıyor diyelim."

"Hey, şimdi, nazik davranmaya kalkma. Konuştuğun kişi Lucas değil. Nasıl biri?"

"Milföy hamurundan daha gevrek."

Bir kahkaha daha. "Ah, dostum, keşke orada olsaydım. Bu dava hakkında... Lucas'la çalışma fikrini mi değiştirdin?"

"Çalışmayacağımı hiç söylemedim-"

"Elbette yaptın. Geçen ay Portland'dayken.

Lucas şu Igneus davasından bahsediyordu, ben de belki yardım edebileceğini söyledim, sen de-"

"Bu sadece geçici bir durum. O meşgul, ben de onun yerini dolduruyorum." Jaime odaya girdi. Bir parmağını kaldırdım. O da başıyla onayladı, bir Gatorade kaptı ve makyaj tezgahının kenarına tünedi.

Adam devam etti, "Eğer meşgulse, bir ortağa ihtiyacın var demektir. Yapabilirim-"

"Ben iyiyim. Okulun var."

"Önümüzdeki dört gün boyunca yok," dedi Adam. "Salı gününe kadar ders yok. Sadece atlayacağım-"

"Kal. Sana ihtiyacım olursa ararım. Bu arada Robert'a gerekli olanları sorabilir misin-" Jaime'ye baktım. "-bu liste? Biraz acil."

"*Tüm* detaylarla birlikte geri arayacağınıza söz verirsiniz ararım."

"Yarın ilk iş seni arayacağım. Uyanır uyanmaz. Öğlen diyelim mi?"

"Çok komik. Saat 10'a kadar ayaktayım. Beni bu gece tekrar ara. Burada saat sadece yedi, unutma."

Kabul ettim, sonra telefonu kapattım ve Jaime'ye döndüm.

"Bunun için üzgünüm. Ne kadar kalacağından emin değildim." Telefonumu çantama koydum ve omzuma attım. "Bak, eminim bu senin için kötü bir zaman, yoğun bir gösteriden hemen sonra. Beni görmeye zaman ayırdığın için minnettarım ve gösteri de harikaydı. Ama seni rahatsız etmeme gerek yok."

bununla. Lucas'a her ne iyilik borçluysan, bunu kabul et." Kapıya doğru geri adım attım ve kolu kavradım. "Her neyse, seninle tanışmak harikaydı Jaime ve her şeyin en iyisini dilerim."

"Söylediklerim için özür dilerim. Ayağımı öyle bir soktum ki şu anda kendimi karnımdan tekmeliyorum. Bir gösteriden sonra o kadar gergin oluyorum ki, düşünemiyorum."

"Sorun değil. I-"

"Yani, Lucas bana adını söylediği anda kim olduğunu anlamadığıma inanamıyorum. Anneni tanıyordum. Şahsen değil ama kim olduğunu biliyordum ve sonra geçen bahar Eve'le kızınız hakkında bir şeyler duydum, yani gerçekten ikiye ikiye bir araya getirmeliydim ama ne zaman bir gösteri yapsam beynim beklemeye geçiyor ve-" Gülümsemenin alaycı bir kıvrımı. "Gevezelik ediyorum, saçmalıyorum ve hiçbir anlam ifade etmiyorum, fark etmedin değil mi?"

"Sorun değil. Belli ki meşgulsün ve buna ihtiyacın yok, o yüzden endişelenme. İrtibata geçebileceğim başka büyücüler var."

Saçlarını taramaya başladı. "Daha iyi büyücüler."

"Daha iyi olup olmadıkları konusunda hiçbir fikrim yok. Seninle hiç çalışmadım."

Sanki ona sahte bir iltifat etmediğime şaşırmış gibi başını kaldırıp baktı.

"Sadece bunun muhtemelen kötü bir zaman olduğunu söylüyorum" diye devam ettim. "Komadaki bir kızla bağlantı kurmamı istiyorsunuz. Bu kadar basit. On dakika. ve bu gece bunu yapacak başka birini bulamayacaksınız. Bana da bir şans ver, Lucas'a borcumu ödeyeyim."

Buna ne diyebilirdim ki? Önümüzdeki birkaç saati Ölüler Divası'yla geçirmek benim eğlence anlayışıma pek uymuyordu ama performansının etkisi geçtikçe daha sakin görünüyordu. Belki de bu o kadar da kötü olmazdı. Ya da o bornozunu çıkarıp kıyafet aramaya başladığında kendime böyle söylemeye devam ettim.

Gitti

Verdiğim adresi takip eden taksi, bir restoran ile küçük bir muhasebe firmasının arasına sıkışmış tuğladan kare bir bloğun önünde durdu. Komşularının aksine bu vitrinde belirgin bir tabela yoktu. Vitrindeki neredeyse mikroskobik tabelayı görmek için bir dakika aramak gerekti: MARSH MEMORIAL KLİNİĞİ.

Mesai sonrası zilini çaldığımda Jaime, "Tanrım," dedi. "Ne burası? Rehabilitasyon merkezi mi?"

"Özel bir hastane," dedim.

"Kahretsin. Buraya girmek için kimi öldürmen gerekiyor?" Yüz ifademi yakaladı. "Ah, *kim* değil, kaç kişi. Bir Cabal hastanesi."

Kırk yaşlarında sarışın bir kadın kapıyı açtı. "Bayan Winterbourne. Merhaba. Bay Cortez bu akşam geleceğinizi söyledi. İçeri gelin lütfen. Sanırım bu da Jaime Vegas?"

Jaime başını salladı.

"Dana'nın durumunda herhangi bir değişiklik oldu mu?" diye sordum. Hemşirenin soğukkanlılığında kısa süreli bir duygu dalgalanması oldu.

"Korkarım ki hayır. İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Bay Cortez bunun özel bir ziyaret olmasını istedi, bu yüzden bana ihtiyacınız olursa lütfen zile basın. Aksi takdirde sizi rahatsız etmem. Kendisi üçüncü odada."

Ona teşekkür ettim ve talimatlarını takip ederek yan koridora geçtim.

Yürürken Jaime etrafına bakındı, her şeyi inceledi. "Ve bir düşünün," dedi. "Bu çalışanlar için.

Muhtemelen yöneticiler için İsviçre Alpleri'nde bir yerleri vardır. Peki ya aile? Tanrı bilir. Bu kadar paranız olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Nereden geldiğini unutma," dedim Lucas'tan alıntı yaparak.

"Deniyorum, ama bilirsiniz, bazen bir Kabal'ın neler yapabileceğini görürsünüz ve düşünürsünüz, hmmm, belki birkaç ruha eziyet etmek

o kadar da kötü bir iş olmazdı. Bir gün tüm bunların sahibi olacak adamla çıkıyorsun. Eminim bunu düşünüyorsundur."

"İyi anlamda değil."

"O zaman sana daha fazla güç. Ben olsam baştan çıkardım. Kahretsin, ben de

cazip. Carlos'la hiç tanıştın mı?" "Carlos Cortez mi? Hayır."

"O en küçüğü. Bilirsin işte, Delores'in çocuklarının en küçüğü. Carlos yavruların en irisi. Muhteşem ve kuduz bir köpek kadar vahşi olan annesine çekmiş. Carlos da hırçın genlere sahip ama Benicio'nun beynini alamamış gibi görünüyor, o yüzden çok tehlikeli değil. Her neyse, Carlos'la birkaç yıl önce bir kulüpte tanıştım ve bana ilgi gösterdi. Baştan çıkarıldığım birkaç an oldu. Yani, işte parası ve gücü olan bir adam, neredeyse mükemmel bir hediye kutusuna sarılmış. Bir kız daha ne isteyebilir ki? Tamam, belki kötü yatak odası oyunları ile ün salmamış birini, ama herkesin takıntıları vardır, değil mi? Tanrı şahidim olsun, ben de öyle düşünmüştüm. Orada durmuş, bu adama bakıyor ve düşünüyordum, hmmm, belki onu değiştirebilirim."

"Muhtemelen hayır."

"Bok yok, ha? Derslerimi iyi öğrenemem ama bu kalbime işlediğim bir ders. İster kabul et ister etme, çünkü bunu değiştiremezsin. Ama bu yine de Carlos'u düşünmemi engellemedi. Güç ve para - eğer Calvin Klein bu kokuyu şişeleylebilseydi, bir servet kazanırdı." Bana doğru bir sırtış fırlattı. "Düşünsene, baldız olabilirdik. Aile toplantılarına kesinlikle renk katardık."

Üzerinde küçük bir 3 harfi bulunan bir kapıyı iterek açtım. "Muhtemelen yeterince hareketlidirler."

Jaime güldü. "Eminim. Hayal edebiliyor musun-"

Odaya girdiğimizde durdu. Evdeki yatak odamın iki katı büyüklüğündeydi. Kapının hemen iç tarafında bir sehpanın etrafında deri bir kanepe ve ona uygun iki koltuk vardı. Onun arkasında büyük boy bir yatak vardı. Bir kız

Uzun sarı saçları ortadaydı, ayçiçeği desenli bir yorganı göğsüne kadar çekmişti. Gözleri kapalıydı. Bandajlar boynunu çevreliyordu. Bir yanda makineler, sanki onu uyandırmamaya çalışıyormuş gibi gizlice bip sesi çıkarıyordu.

Nefesim kesildi. Nasıl biri-? Annesi nasıl-? Allah kahretsin! Neden, neden, neden? Gözlerimi kapattım, yutkundum, Dana'nın yatağının yanına yürüdüm ve elini tuttum.

"Vay anasını," diye fısıldadı Jaime. "O bir çocuk."

"Beş-" Boğazım kurudu. Tekrar denedim. "On beş yaşında. Ama yaşına göre küçük görünüyor."

"On beş mi? Aman Tanrım. Lucas 'kız' dediğinde, bir kadını kastettiğini düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim. Kız diyorsa, kız demek istiyordur."

"Bu bir sorun mu?"

Jaime nefes aldı, bakışları Dana'ya yapışmıştı. "Daha zor, evet. İletişim kurmak için değil. Yani" -manikürlü bir tırnağını alnına vurdu- "burada. Doktorlar ne diyor?"

"Durumu stabil. Bilincinin yerine gelip gelmeyeceğini bilmiyorlar."

"Bunu bu gece öğrenebiliriz. Eğer karşı tarafa geçtiyse, bunu bileceğim."

Jaime omuzlarını kıvırdı, yatağa yaklaştı ve yan korkuluğu kavradı. Dana'ya baktı, sonra başını salladı, büyük boy çantasını açtı ve devasa bir makyaj çantasına benzeyen bir şey çıkardı.

"Hazır olduğumda seni çağıracağım," dedi başını kaldırmadan. "Ben bu işte eskiyim," dedim. "Tam olarak eski bir el sayılmaz ama birkaç çağırma işlemine yardım ettim. İşte, pas ver

Buhurdanlığı ve bitkileri bana ver, ben onları hazırlayayım, sen de-" "Hayır."

Kelime beni sıçratacak kadar keskin çıktı. Jaime alet çantasını sanki elinden zorla alacakmışım gibi sıkıca kavradı.

"Koridorda beklemeni tercih ederim," dedi.

"Tabii. Tamam. Beni ara o zaman."

Kapıya doğru yürüdüm, sonra dönüp baktığımda onun hâlâ çantayı kapalı tuttuğunu ve beklediğini gördüm. Kapıyı iterek açtım ve koridora adım attım.

Büyücülerin tuhaf yaratıklar olduğunu söylemiştim. Jaime, tipik çekik gözlü nekrodan çok farklı görünebilir ama bir yabancının önünde soyunup aynı kişinin kendisini çağırma töreni yaparken izlemesine izin veren bir kadını merak etmek zorundasınız. Kenara itilmeyi umursadığımdan değil. O Gucci makyaj çantasında ne olduğunu biliyordum ve bu tasarımcı dudak kalemi değildi.

Ölüleri çağırarak için ölüm eserlerine ihtiyacınız vardı. Bu kitin içinde mezar toprağından küflü mezar giysisi parçalarına, ölü şeylere ya da en azından seyahat boyutunda parçalarına kadar her şey olurdu. Bir büyücünün ticaret aletleri. Tatlı kokulu otlar, güzel değerli taşlar ve antika filigranlı kadehlerle çevrili büyü yapan bir cadı olmak beni gerçekten mutlu ediyordu.

Yaklaşık on dakika sonra Jaime beni içeri çağırdı. İçeri girdiğimde yatağın yanında oturmuş, Dana'nın elini tutuyordu. Çoğu büyücü çağırma sırasında aletlerini dışarıda bırakır ama Jaime'nin makyaj çantası içindekilerle birlikte ortadan kaybolmuştu. Sadece buhurdanlık kalmıştı, içinde mine çiçeğı yanıyordu, nekromanserler cinayet kurbanları gibi travma geçirmiş ruhlarla ya da ruh olduklarını fark etmeyenlerin ruhlarıyla temas kurarken bunu kullanırlardı.

"İşe yaramadı mı?" Ben sordum.

"İşe yaradı." Jamie'nin sesi gergin bir fısıltıya dönüşmüştü ve yüzü solgundu. "O burada. Ben-" Sesi güçlendi. "Henüz temas kurmadım. Kanallık yöntemini kullanırsam onun için daha kolay olacağını düşünüyorum. Bunun nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Dana'nın senin aracılığıyla konuşmasına izin veriyorsun." "Doğru."

"Ona soruları ben soracağım ve-"

"Hayır, hayır," dedi Jamie. "Evet, soruları sen soracaksın ama ben ona ileteceğim ve benim aracılığım ile konuşmasına izin vereceğim. O da

bedenimi ele geçirmiyor. Bu tam kanallıktır ve eğer bir nekro bunu önerirse, başka birini bulun. Akli başında hiçbir nekro kendini tamamen bir ruha teslim etmez."

"Anladım."

"Şimdi, ilk kısım için, temas kurmak, bunu kendi başıma yapacağım. Böylesi daha kolay. Temas kuracağım ve ... bazı şeyleri açıklayacağım." Yutkundu. "Ona ne olduğunu, nerede olduğunu söyleyeceğim. Biliyor olabilir, ama ... çocuklarda ... gerçeğe karşı biraz direnç olabilir."

Kahretsin, bunu düşünmemiştim. Jaime'den sadece Dana'yla bağlantı kurmasını istemiyorduk. Kıza koma halinde hastane yatağında yattığını söylemesini istiyorduk.

"Özür dilerim," dedim. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan, seni anlarım-"

"Ben iyiyim. Er ya da geç anlayacaktır, değil mi? Şimdi, oyun oyun hatırlamayacağı neredeyse kesin."

"Travma amnezisi," dedim. "Lucas bana bundan bahsetmişti." "Güzel. Şimdi bağlantı kuracağım. Bu biraz zaman alabilir."

Yirmi dakika geçti. Bu süre boyunca Jaime dimdik oturdu, gözleri kapalıydı, eli Dana'nın elini tutuyordu, ara sıra yanağının seğirmesi bir şeyler olduğunun tek işaretiydi.

Jaime sonunda neşeli bir cıvıltıyla, "Tamam," dedi. "Şimdi burada sana bunu yapan adamı yakalamamıza yardım edecek biri var, tamam mı ufaklık?"

"Güzel." Yanıt Jaime'nin sesinden bir oktav daha tizdi.

"Adı Paige ve o da senin gibi bir cadı. Cadılar Meclisi'nin ne olduğunu biliyor musun?"

"I . . . Duymuştum. Sanırım."

"Bu cadılar için bir grup. Paige eskiden Cadılar Meclisi'ndeydi ve oradaki cadılara yardım ediyordu ama şimdi Meclis'in dışında çalışıyor, böylece tüm cadılara yardım edebiliyor." Bunu söylemenin güzel bir yoluydu. Jaime'ye bu olumlu yorum için zihinsel olarak teşekkür ettim.

"Senden hatırladığın her şeyi ona anlatmanı istiyorum, sonra sana bazı sorular soracak ve sen uyanmadan önce bu adamı yakalayacağız."

Yani Dana iyiydi. Tanrıya şükür. Odaya girdiğimden beri ilk kez rahatlamıştım.

Dana ne zaman uyanacağını sordu.

"Her an gelebilir," dedi Jaime. "Babanın yakında burada olması gerekiyor."

"Babam mı? Geleceğini biliyordum. Annem orada mı?"

"Bir girip bir çıkıyor," dedi Jaime. "Seninle ilgileniyor." "Ve orada olacaklar mı? Uyandığımda?"

"Elbette. Şimdi Paige'e ne gördüğünü anlatabilir misin?" "Elbette. Selam, Paige."

Ağzımı açtım ama Jaime benim yerime cevap verdi.

"Paige'i duyamayacaksın tatlım. Mesajlarını iletmem gerekecek. Ama uyandığında onu göreceksin. Senin için çok endişeleniyor."

Dana Jaime'ye gülümsedi, insanların umursamasına alışık olmayan bir çocuğun gülümsemesiydi bu. Babasının Dana'nın annesiyle olan durumunu bildiğinden emin olurdum ve eğer Benicio'nun söylediği gibi bir babaysa Dana bir geceyi daha sokaklarda geçirmek zorunda kalmazdı. Eğer değilse, o zaman kendim hallederdim.

"Deneyeceğim," dedi Dana. "Ama . . . Çok iyi hatırlamıyorum."

Her şey karmakarışık, sanki uzun zaman önce televizyonda gördüğüm ve tam olarak hatırlayamadığım bir şey gibi."

"Sorun değil Dana," dedi Jaime. "Çok fazla şey hatırlamayacağını biliyoruz, bu yüzden hatırlamazsan anlarız, ama bir şey hatırlarsan, herhangi bir şey, bu harika olur."

"Pazar gecesi idi. Bir partiden eve dönüyordum. Sarhoş falan değildim. Bir esrar içmiştim ama o kadar, sadece tanıdığım bir adamla paylaştığım bir esrar. Parkın içinden eve doğru yürüyordum - aptalca geldiğini biliyorum ama o civarda park, yollardan daha güvenli görünüyordu, anlıyor musunuz? Dikkatli davranıyordum, yolda kalıyordum, bakıyordum, dinliyordum. Ve sonra ..."

Sesi kesildi.

"Sonra ne olacak Dana?" Jaime sordu.

"Sonra . . . Sanırım daha sonra ne olduğunu unutmuş olmalıyım çünkü tek hatırladığım bu adamın aniden tam arkamda durduğu. Geldiğini duymuş olmalıyım, belki de kaçmaya çalıştım ama hatırlamıyorum."

"Ona sor-" diye başladım.

Dana devam etti. "Adamın neye benzediğini bilmek isteyeceğinizi biliyorum ama onu gerçekten görmedim. Görmem gerektiğini biliyorum."

"Hey, ben olsaydım," dedi Jaime, "o kadar kötü korkardım ki hiçbir şey hatırlamazdım. İyi gidiyorsun evlat. Sadece ağırdan al ve bize elinden geleni yap."

"Beni yakaladı ve bir de baktım ki ormanın içinde, patikadan çok uzakta, yerdeyim. Uyanık gibiydim ama tam olarak değil ve çok yorgundum. Sadece uyumak istiyordum."

"Uyuşturucu mu?" Ben sordum.

Jaime soruyu iletti.

"Sanırım öyle. Sadece, öyle hissetmedim. Sadece yorgun olduğumu hatırlıyorum. Beni bağladığını bile sanmıyorum ama hareket etmedim. Hareket etmek istemedim. Sadece uyumak istedim. Sonra boynuma bir ip geçirdi ve bayıldım, sonra da buradaydım."

"Yaptığın telefon görüşmesi hakkında konuşmak istiyorum," dedim. "Bir telefon görüşmesi mi yaptım?"

"Acil durum hattına," dedim. "Cabal'a, babanın çalıştığı yere."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama hatırlamıyorum. Babam kız kardeşime ve bana ezberletti ve önce onları aramam gerektiğini biliyorum, bu yüzden aramış olmalıyım."

Ona saldırganın sesi, bölgesel aksanı, kelime kullanımı, fiziksel bir tanımdan daha fazla aklına takılabilecek herhangi bir şey hakkında birkaç soru sordum, ancak bana "buralardan" geliyormuş gibi görünmediğinden başka bir şey söyleyemedi.

"Tuhaf görünen bir şey söyledi.
Beni boğmaya başladığında. Sanki biriyle konuşuyor gibiydi ama orada kimse yoktu. Sanki kendi kendine konuşuyordu, sadece bir isim kullanıyordu."

Canlandım. "Hatırlıyor musun?"

"Sanırım Nasha'ydı," dedi Dana. "Kulağa öyle geliyordu."

"Ona tam olarak ne dediğini sor," dedim ve Jaime de sordu. "Bunu şu kişi için yaptığını söyledi, şu Nasha için,"

Dana söyledi.

"Ritüel kurban," dedim.

Jaime başını salladı. Dana'nın hafızasını yoklamaya devam ettik ama saldırganın konuşmasını duyduğunda bilincinin kısmen yerinde olduğu belliydi. Sonra saldırgana geri döndük. Muhtemelen doğaüstü biriydi ve ırkını belli edecek bir şey yapmış olabilirdi ama Dana hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bir cadı ve yarı iblisin kızı olarak hem büyü yapmaya hem de şeytani güç gösterilerine aşinaydı ama saldırgan ikisini de göstermemişti.

Sorularımın bittiğini belirttiğimde Jaime, "Bu harika tatlım," dedi. "Çok yardımcı oldun. Çok teşekkür ederim."

Dana, Jaime'ye doğru gülümsedi. "Sana teşekkür etmeliyim. Uyandığımda da yapacağım. Sizi yemeğe çıkaracağım. Benden. Ben ve babamdan."

Jaime, "Elbette, ufaklık," dedi, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Bunu yapacağız." Bana baktı. "Onu şimdi geri gönderebilir miyim?"

Başımı salladım ve kalemimi kapattım. "Uyandığında onu göreceğimi söyle."

Birkaç dakika sonra Jaime ayağa kalktı ve omuzlarını ovuşturdu.

"İyi misin?" Ben sordum.

Umursamaz bir ses çıkardı ve el çantasına uzandı. Bir esnemeyi bastırdım, sonra yüzüme soğuk su çarpmak için banyoya girdim.

"Peki, bilincinin ne zaman yerine geleceğine dair bir fikriniz var mı?" Dışarı çıkarken söyledim.

"Yapmayacak."

Durdum ve yavaşça döndüm. Jaime çantasındaki bir şeyle uğraşıyordu.

"Ne?" dedim. Dedim.

Jaime başını kaldırmadı. "Karşı tarafa geçti. Gitti." "Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum."

"Ona iyi olduğunu söyledin. Nasıl olur da-?"

Jaime'nin bakışları benimkilere kaydı. "Peki ne demem gerekiyordu? Üzgünüm evlat, sen öldün, sadece henüz bilmiyorsun mu?" "Aman Tanrım." En yakın sandalyeye çöktüm. "Özür dilerim. Biz

Seni bu duruma sokmak istememiştim." "Bölgeyle birlikte geliyor. Ben değilsem, başkası,

Değil mi? Bu piçi yakalamanız gerekiyor ve bu da bilgi almanın en iyi yoluydu, yani ..." Elini yüzünde gezdirdi.

"Gerçekten bir içki içebilirim. Ve biraz da arkadaş. Eğer sakıncası yoksa."

Sandalyeden fırladım. "Elbette."

İkisi Bir Arada Özel

Dana'nın akıbeti karşısında hâlâ şokta olsam da, duygularım Jaime'ninkilere göre arka planda kalmalıydı. Desteğe ihtiyacı olan oydu ve ben de bunu sağlamaktan mutluluk duyuyordum.

Yolun aşağısında bir caz bar görmüştüm, içinde kaybolabileceğiniz büyük pelüş kabinleri ve asla sohbeti zorlayacak kadar yüksek sesle çalmayan canlı bir grubu olan bir yer. Oraya gidebilir, birkaç içki içebilir ve zor akşamımızı konuşabilir, belki birbirimizi daha iyi anlayabilirdik.

"Hayır, ben çok ciddiylim!" Jaime çığlık atarak Cosmopolitan'ını salladı ve camın üzerinden bir gelgit dalgası gönderdi. "Bu adam koltuğunda oturuyordu, pantolonu açtı, aleti dışarıdaydı ve bunun dikkatimi çekmesini umuyordu."

Jaime'nin solundaki sarışın adam ona doğru eğildi. "Ve yaptı mı?" "Tabii ki hayır. Dört inçlik bir alet mi? Bunun için yavaşlamam bile.

Yanından hızla geçti ... ve yanındaki yaşlı kadın felç geçirmeden önce hızlanmasını umdu."

"Sekiz santim yeter mi?" diye sordu sağındaki siyah saçlı adam.

"Onunla birlikte gelen yüze bağlı. Şimdi on ... on ve konuşuyor olurduk. On iki ve benden isterse köpeğini çağırırım."

Bir kahkaha tufanı. Mojito'ma baktım ve keşke sek bir double Scotch yapsaydım diye düşündüm. Scotch içmezdim, ama birdenbire gerçekten iyi bir fikir gibi geldi.

Etrafımızda müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki Jaime'nin Cosmo birikintisi dalgalanıyordu. Silmeyi düşündüm ama başka bir kafası güzel dansçı tökezleyip masamıza düşene kadar beklemeye karar verdim. Şimdiye kadar iki kez olmuştu ve tekrar olması kaçınılmazdı. Tek umudum, Jaime'nin dökülen içkisini ıslatacak kadar giyinik olmasıydı.

Neredeyse iki saattir buradaydık ve caz kulübünün yarım blok yakınına bile gelmemiştik. Jaime dışarıdan gelen gümbür gümbür müziği duymuş ve beni "sadece bir içki" için içeri sürüklemişti. Ben iki tane içmiştim. O altı numaradaydı. İlk ikisinde, barın erkek müşterilerinin tüm ilgisini görmezden gelmişti. Üçüncüsünde, ilgilenenleri ölçüp biçmeye başlamıştı.

Beş numara geldiğinde, bardan bizi izleyen borsacı tiplerden oluşan beşli arasından seçimini yapmış ve en şirin iki tanesine el sallayarak iki kişilik bankta üç kişiyi sıkıştırarak her iki yanına oturmalarını teklif etmişti.

Her ne kadar bakışlarımı içkime dikmiş, "hiç ilgilenmiyorum" mesajı versem de, kalan üçlüden biri yemek artıklarının çok da iştah açıcı görünmediğine karar vermiş ve yanıma kaymıştı. Sessiz otel odama dönmek ve Dana'nın katilini bulmak için atacağım bir sonraki adımı planlayarak onun yasını tutmaktan başka bir şey istemiyordum. Yine de burada, kabinin duvarına sıkışmış, Jaime'nin savaş hikâyelerini dinliyor, ikinci Mojito'mu içiyor ve istenmeyen arkadaşımın gezinen ellerini savuşturuyordum. Ve biraz sinirlenmeye başlamıştım.

Yanımdaki adam, Dale - yoksa Chip miydi? - daha da yakınlaştı, gerçi zaten yatmadığım birine yaklaşmaktan hoşlanmadığım kadar yakındık.

"Gerçekten güzel gözlerin var," dedi.

"Onlar benim gözlerim değil," dedim. "Yukarı bak. Çok yukarıya."

Kıkırdadı ve bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. "Hayır, ben ciddiylim. Çok güzel gözlerin var."

"Ne renk bunlar?"

"Uh . . ." Karanlıkta gözlerini kısarak baktı. "Mavi mi?"

Yeşildiler ama ona yardım etmiyordum. "Biriyle görüşüyorum" cümlesini kulağa meydan okuma gibi gelene kadar tekrarlamıştım bile. Neredeyse aynı sıklıkta Jaime'ye gerçekten gitmem gerektiğini söyledim ama beni duymamış gibi davrandı. Tekrar denediğimde, başka bir alaycı hikayeye başladı.

Hastanedeki travmatik deneyimini atlattığını görmek güzel. "Travmatik" kelimesinin abartılı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Belki biraz rahatsız edici, evden siyah bir elbiseyle kahverengi ayakkabılar giyerek çıktığınızı fark etmekle aynı düzeyde. Birkaç Cosmopolitan ve biraz sert bas ile tedavi edilemeyecek bir şey değildi.

"Affedersiniz," dedim. "İhtiyacım var-"

"Küçük kızların odasını mı kullanayım?" dedi ve kabinden kayarken güldü.

"Bekleyin çocuklar," dedi Jaime. "Hanımların tazelenmesi gerekiyor."

"Ah, hayır," dedim o kendini kabinden çıkarırken. "Ben gidiyorum."

"Gidiyor musun? Şimdiden mi? Daha içkimi bitirmedim." "Sorun değil. Sen kal, eğlenmene bak."

Kolumu kavradı, sanırım gitmemi engellemekten çok denge sağlamak için. "Beni terk mi ediyorsun? Bu üçüyle mi?"

Adamlara alaycı bir sırıtış fırlattı. Dale gözlerini kırıştırdı, sonra sendeleyerek ayağa kalktı.

"Hey, hayır, bebeğim," dedi, donuk gözlerini bana dikerek. "Seni ben götüreceğim."

"Eminim çok istersin," dedi Jaime. "Ama Paige'in zaten bir sevgilisi var. Benim bir arkadaşım. Ve ona bulaşmak istemezsin." Dale'in kulağına eğildi. "Bir bağlantısı var."

Dale kaşlarını çattı. "Bağlantılı mı?" "Kennedy'ler gibi," dedi Jaime. "Daha çok Sopranolar gibi," dedim. Dale oturdu.

Jaime'ye, "Sen kal ve keyfine bak," dedim.

"Yapamam. Lucas'a büyük kötü şehirde sana göz kulak olacağımı söyledim."

"Uh-huh. Bunu takdir ediyorum, ama-"

"Aması yok. Prodco'm bana şehir dışında bir oda tuttu ve bu gece o kadar yolu gitmeyeceğim. Senin otelinde bir oda tutacağım. Hadi kızım."

Beni masadan uzaklaştırmaya başladı. Arkadaşlarından biri ayağa fırladı.

"Sizi bırakabilir miyiz-?"

"Ooops, bunun için üzgünüm. İçkimi bitiremeyebilirim ama gece içkimi unutamam." Döndü ve iki adamı tarttı.

"Kararlar, kararlar."

Sarışın sırtıttı. "Bir alana iki bedava."

"Cazip, ama bu bok için çok yaşlıyım. Her gece bir tane." Onları gözden geçirdi. "Hmmm, bu zor. Bunu yapmanın tek bir yolu var." Siyah saçlı olanı işaret etti. "Eenie-meenie . . ."

Taksiden inip Jaime ve "randevusundan" uzaklaştıktan sonra Lucas'ı aradım ama sadece kapsama alanı dışında olduğunu söyleyen bir cep telefonu servis kaydı aldım. Garipti. Bir "beni ara" mesajı bıraktım, sonra Adam'ı arayıp durum hakkında bilgi verdim. O sırada Kaliforniya'da bile neredeyse gece yarısı olmuştu ve Robert yatmaya gitmişti. Önemli değildi. Ölü çağırانların listesini almak artık öncelikli değildi. Jaime'nin kişisel kusurları ne olursa olsun, Dana'ya karşı görevini yerine getirmişti.

Miami'ye geldiğimden beri uyumamıştım ve beynim o gece uykumun sağlıklı olmamasını sağlayarak bu dinlenme eksikliğini protesto ediyor gibiydi. Rüyamda hastane odasına geri dönmüştüm ve Jaime'nin Dana'yı ölümler diyarına geri bırakışını izliyordum. Tuttuğu eli bıraktı ve çarşafın üzerine düşmesine izin verdi. Çiğnenmiş tırnaklar ve yıpranmış örgülü bir bilezik görmeyi umarak o ele baktım. Oysa el dolgun ve buruşuktu ve tanıdık bir altın saat taşıyordu.

"Anne?"

"Seninle konuşmak istemiyor," dedi Jaime. "Meclisi kaybettin. Sana gümüş tepside sundu ama sen yine de çuvalladın."

"Hayır!"

Sandalyemden fırladım, tökezledim ve otel çamaşır sabunu kokan bir yatağa düştüm. Yastığa bastırdım ve inledim. Birden yatak yana yattı ve iki elimle tutup üzerinde kalmaya çalıştım. Lucas'ın kenarda oturduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü ve boş bir şampanya şişesinin etiketini soyuyordu.

"Bir ay," dedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ayağa kalktı ve yatak esneyen siyah bir çukura yuvarlandı. Çığlık atmaya başladım ama ses mutlu bir çığlığa dönüştü.

"Cortez! Şampanya alıyorsun - o şişeyi yataktan uzaklaştır!"

Olay yeri temizlendi. Başka bir otel odası. Üç ay önce. Ülkeyi salyangoz hızıyla geçiyorduk, gidecek hiçbir yerimiz yoktu, yolculuğun tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. Bir gün önce Maria, Lucas'a çalınan motosikletinin sigorta parasını havale etmişti ve bu gece paranın bir kısmını bize jakuzili, şömineli ve Savannah için bitişik bir süiti olan bir oda tutmak için kullanmakta ısrar etmişti.

Öğleden sonra geç saatlerde geldiğimizden beri yattığımız yerdeydik. Oda servisi tabakları yere saçılmıştı ve Lucas dağınıklığın içinde bir yerden bir şişe şampanya çıkarmıştı, şimdi çarşafların ve benim üzerimde köpürüyordu. Ben gülerken son köpük parçalarını üzerime silkeledi, sonra bardakları alıp doldurdu ve birini bana uzattı.

"Bir aya kadar," dedi.

"Bir ay mı?" Doğrudum. "Ah, doğru ya. Nast Cabal'ı yenip Savannah'yı kurtardığımızdan bu yana bir ay geçti. Teknik olarak birkaç gün erken geldin."

Lucas tereddüt etti, başını sallamadan önce yüzü bir anlığına bulutlandı. "Sanırım öyleyim."

Anı birkaç saat ileri sarıldı. Yatağıma uzanmıştım, şampanya hâlâ kafamda şarkı söylüyordu. Lucas'ın sıcaklığı sırtıma baskı yapıyordu. Kıpırdandı, bir şeyler mırıldandı ve elini bacaklarımın arasına kaydırды. Yer değiştirdim ve parmaklarına sürtündüm. Uykulu bir kahkaha attı, sonra parmağı içime kaydı, yavaş, yumuşak bir sonda. İnledim, tenim hassaslaşmıştı.

Uzun gecenin verdiği hafif ağrı, daha derin bir ağrıyı vurguluyordu. Parmağını çekti ve parmak ucuyla klitorisimin üst kısmını gıdıkladı. Tekrar inledim ve bacaklarımı ayırdım. Yastığı kavramama neden olan yavaş, alaycı bir keşfe başladı.

"Lucas," diye fısıldadım.

Bir kahkaha daha, ama bu seferki netti, uyku belirtisi yoktu. Kendimi uykudan uyanıklığa geçmeye zorladım ve hâlâ arkamdan sıcak bir elin beni okşadığını hissediyordum.

"Lucas?"

Kısık bir kahkaha. "Umarım öyledir."

Ters dönmeye başladım, elinin ayrıldığını hissettim ve onu tutmak için uzandım.

"Durma," dedim.

"Yapmayacağım." Omzumun üzerinden eğildi ve parmağını tekrar içime kaydırđı. "Daha iyi misin?"

"Tanrım, evet." Sırtımı ona yasladım. "Buraya nasıl geldin?"

"Sihir."

"Mmmm."

"İyi bir sürpriz mi?"

"En iyisi."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Uyumaya devam et o zaman. Her şey kontrolüm altında."

"Mmmm."

Tekrar uyumaya gelince, doğal olarak öyle bir şey yapmadım.

Daha sonra kendimi Lucas'ın göğsüne yasladım ve sııttım.

"Bu sürpriz ziyaretler her geçen gün daha da iyiye gidiyor."

O da çarpık bir gülümsemeye karşılık verdi. "Uykunuzu bölmüş olsam bile, beklenmedik gelişimin tamamen sakıncalı olmadığını varsayıyorum?"

"Rahatsız etmeyin. Yine de bu bir sürpriz. Davanıza ne oldu?"

"Bu öğleden sonra sona erdi. Savcılık yeni tanığının bir mezarlıkta ikamet ettiğini doğruladıktan sonra, doğrudan kapanış konuşmalarına geçmeye karar verdi."

"İnsan mahkemesinde çalışmanın kesin bir avantajı var. Asla ölü tanıkları mahkemeye çağırmazlar."

"Bu doğru. Eğer istersen yardım etmek için buradayım." "Elbette," dedim sırtarak. "Mümkün olan her şekilde. Yani Kalıyor musun?"

"Eğer sizin için de uygunsa-"

"Bu harika. En son ne zaman birlikte bir hafta sonundan fazlasını geçirdiğimizi bile hatırlamıyorum."

"Uzun zaman oldu," dedi Lucas usulca, sonra boğazını temizledi. "Son zamanlarda programım beklediğimden daha yoğundu ve bunun bir ilişki için ideal bir düzenleme olmadığının farkındayım-"

"Sorun değil," dedim.

"Beklediğiniz gibi değil."

"Hiçbir şey beklemiyordum." Onu tersledim ve ayağa kalktım. "Beklenti yok, unuttun mu? Her seferinde bir gün. Böyle anlaşıştık."

"Evet, öyle dediğini biliyorum ama-"

"Demek istediğim buydu. Beklenti yok, baskı yok. İstedğin kadar kalabilirsin."

Lucas kendini yukarı çekti. "Bu ne-" Durakladı.

"Konuşmamız gerek Paige."

"Elbette."

Lucas'ın karanlıkta beni izlediğini hissettim ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Hakkında-" Bir an bakışlarımı tuttu, sonra gözlerini kaçırdı. "Dava hakkında. Bu gece ne oldu?"

"Oh, Tanrım." Yastığa vurdum. "Tuhaf arkadaşların var Cortez."

Çeyrek bir gülümseme. "Jaime'yi arkadaş olarak sınıflandırmazdım ama evet, öyle de denebilir. Bana neler olduğunu anlat."

Yaptım.

Bir Teori

Saat yedide, hâlâ konuşurken, sohbeti yataktan alt kattaki restorana taşıdık. O kadar erken saatte yemek yemek, en iyi koltukları, avlunun köşesindeki bir masayı kaptığımız anlamına geliyordu.

Saat dokuzda küçük restoran doluydu ve kapıda sıra vardı. Üçüncü fincan kahvemizi içiyorduk, kahvaltı çoktan bitmişti, bu da bize hostes istasyonunda bekleyenlerden bir sürü bakış kazandırdı, ama muhtemelen Lucas'ın hesaba eklediği bahşişin büyüklüğü nedeniyle sunucumuzdan sabırsız bir bakış bile gelmedi.

"Nasha mı?" Lucas ona Dana'ya saldıran kişinin çağrıştırdığı ismi söylediğimde, "Nasha mı?" dedi. "Tanıdık gelmiyor."

"Fikrini almak için Adam aracılığıyla Robert'a ilettim. Dün onu arayıp konseyle ilgili bazı şeyler sormuştum."

"Ve sanırım alternatif büyücülerin bir listesi?" "I-uh-"

Nefes aldım. "Özür dilerim. Sana güvenmemi söylediğini biliyorum, ve gerçekten denedim ..."

Bir gülümseme dudaklarını gıdıkladı. "Ama Sid Vicious ile özel striptiz şovu arasında bir yerde pes etti. Her ikisi de, anlaşılabilir bir şekilde, en derin güvenin sınırlarını zorlayacaktır."

"Aslında striptizden *sonraydı*."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, şey, bu durumda, her türlü makul inanç beklentisini aştınız. Gururum okşandı. Teşekkür ederim."

"Yine de seni dinlemeliydim. Sen haklıydın. Jaime gayet iyiydi."

"Çok iyidir, ama bazen aksini tercih ettiğini düşünüyorum. Molly O'Casey'i hiç duydunuz mu?"

"Tabii ki. Birinci sınıf bir nekro. Birkaç yıl önce öldü, değil mi?"

Lucas başıyla onayladı. "Jaime'nin baba tarafından büyükannesiydi.

Vegas, Jaime'nin sahne adı."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Hispanik gibi görünmüyor."

"O değil. Annesi Jaime'yi çocukken gösteri dünyasına soktuğunda bu ismi seçmiş. Jaime'nin anlattığına göre, annesi alev alev yanan bir ırkçıymış ve Vegas'ın İspanyolca olduğunu bilmiyormuş. Ona göre 'Vegas' demek 'Las Vegas' demekti ve sahne kariyeri olan bir çocuk için iyi bir alametti. Yıllar sonra, ismin kökenini öğrendiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Jaime'den değiştirmesini istedi. Ama o sırada Jaime on sekiz yaşındaydı ve istediğini yapabiliyordu. Annesi bu isimden ne kadar nefret ederse, Jaime de o kadar kararlıydı."

"Burada bir hikâye var," dedim

usulca. "Evet, sanırım var."

Kahvelerimizi yudumladık.

"Chicago'da olduğunu sanıyordum," dedi başımın üstünden bir ses.

Jaime'nin arkamızdaki masadan boş bir sandalye çektiğini görmek için döndüm. Masadaki üçlü şaşkınlıkla başlarını kaldırdı ama Jaime onları görmezden gelerek sandalyeyi yanıma devirdi ve içine çöktü. Üzerinde ipek bir örtü vardı ve tahmin ettiğim kadarıyla başka da bir şey yoktu.

"Ne kadar romantik, değil mi?" dedi bir esnemeyle.

"Mutlu çift, fırçalanmış, temizlenmiş ve neşeli." Başını masanın üzerine bıraktı. "Biri bana kahve getirsin. Hemen."

Lucas kızın bir tutam saçını muffin tabağından süpürdü, sonra siparişin ortasında durup elinde tencereyle aceleyle gelen servise işaret etti. Jaime yüzüstü masada kaldı.

"Misafiriniz bize katılacak mı?" Jaime'ye sordum.

Bana bakmak için yanağının üzerine yuvarlandı.

"Misafir mi?" "Şu adam mı? Dün geceki mi?"

"Guy?"

"Odana geri götürdüğün."

Başını kaldırdı. "Ben-?" İnledi. "Oh, kahretsın. Bekle biraz. Hemen döneceğim."

Ayağa kalktı, üç adım attı, sonra döndü.

"Paige? Bir isim aldım mı?"

"Mark-hayır, Mike. Oh, bekle. O sarışındı. Craig . . . ya da Greg. Müzik oldukça yüksekti."

Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Hâlâ öyle. Greg, o zaman. Ben mırıldanırım."

Atrium boyunca sendeledi.

Lucas'a döndüm. "İlginç bir kadın."

"Öyle de denebilir."

Jaime "misafirinden" kurtuldu ve kahvesinin geri kalanını içmek için bize katıldı, ardından biraz daha uyumak için odasına döndü. O gece Orlando'da bir gösterisi vardı, bu yüzden onu bir daha görememe ihtimalimize karşı yardımları için teşekkür ettik.

Ben Robert'ı "Nasha" bağlantısı için ararken Lucas eşyalarını yerleştirdi. Dört kez çaldıktan sonra telesekreter açtı.

Mesaj bıraktıktan sonra, "Bu muhtemelen bize pek yardımcı olmayacak bir ipucu," dedim. "Dana'dan daha fazla bilgi almayı gerçekten umuyordum."

"Muhtemelen gördüğü az şeyi de engellemiştir. Odağımızı katilin kurbanlarını nasıl seçtiğini bulmaya çevirmek isteyebiliriz."

"Kahretsin, elbette. Belli ki ailesi Kabal olan kaçakları hedef almış ama böyle bir şeyi nasıl öğrenmiş olabilir? Belki de ebeveynlerin ortak koşullarından dolayı bir bağlantıları vardı. Bir destek grubu gibi. Kaballar böyle şeyler sunuyor mu?"

"Var, ama ayrı olarak. Diğer Kabalların çalışanlarıyla etkileşime girmekten şiddetle kaçınıyorlar."

"Peki ya terapistler ya da sosyal hizmet uzmanları? Bunları paylaşırlar mı?"

Lucas başını salladı. "Sanırım aradığımız kişi Cortez, Nast ve St. Cloud Cabals'daki çalışan dosyalarına erişim sağlayan biri."

Odanın diğer ucundaki dizüstü bilgisayarına baktım. "Hepsi bilgisayarlı, değil mi? Yani birisi

... ve bunu düşünmediğime *inanamıyorum*."

"Düşünmezdin çünkü Kabal'a aşına değilsin. kayıt tutma prosedürleri ve tuttukları kişisel detayların miktarı. Çalışanlarının kişisel durumlarının kaydını tutan çok fazla şirket bulamazsınız. Bir Kabal çalışanının hayatındaki hiçbir şey kutsal değildir. Eğer birinin kayınvalidesinin kumar sorunu varsa, Kabal bunu bilir."

"Kaldıraç için."

"Sadece kaldıraç değil, güvence. Eğer kayınvalidenin başı bir tefeciyle derde girerse, yarı iblis damadı sorunu kalıcı olarak çözmek için güçlerini kullanabilir. Aynı şekilde, kaçak bir Kabal çocuğu potansiyel bir güvenlik tehdidi olabilir, bu yüzden onları takip ediyorlar ve muhtemelen nerede oldukları hakkında ebeveynlerinden daha fazla şey biliyorlar. Sistemin hacklenmesine gelince, bu mümkün olsa da, Kabal güvenliği en üst *düzeydedir*."

"Herkes güvenliğinin en üst düzeyde olduğunu düşünür," dedim. "Ta ki benim gibi biri arka kapıdan girene kadar."

"Doğru, ama sistemler hem teknik hem de doğaüstü yöntemlerle korunuyor. Onları hacklemek için Kabal güvenlik sistemleri hakkında içeriden bilgi sahibi olan bir doğaüstü gerekir."

"Bilgisayar ya da güvenlik departmanlarında çalışan biri. Muhtemelen son bir yıl içinde işten çıkarılmış biri. Eski 'hoşnutsuz çalışan' teorisi."

Lucas başıyla onayladı. "Babamı arayayım. Bakalım bu teoriye uyan birini bulabilecek miyiz?"

Lucas Cortez Cabal çalışanlarının listesini almakta hiç zorlanmadı. Benicio, Lucas'ın bu listenin bir kopyasını Kaballara karşı yürüttüğü soruşturmalarda kullanmak üzere saklamak isteyebileceğini ama amacına ulaşır ulaşmaz onurlu bir davranışta bulunup listeyi yok edeceğini biliyordu. Diğer Kabal İnsan Kaynakları departmanlarının işbirliği yapmasını sağlamak o kadar kolay değildi. Benicio onlara Lucas'ın listeye erişeceğini söylememiştii ama Cortez'in personellerini ele geçirmesini istemiyorlardı.

Kayıtlar. Sadece işten çıkarılan çalışanların isim ve pozisyonlarını içeren bir listeyi almak iki saat sürdü.

O listeler şaşırtıcı derecede kısaydı. Kaballar'ın bizden sakladığını düşünmüştüm ama Lucas doğru göründüklerini söyledi. Sadece doğaüstü insanları işe aldığınızda ve işe yarayanları bulduğunuzda, onları tutmak için geriye doğru eğilirsiniz. Eğer işe yaramazlarsa, onları işten çıkarmak yerine ortadan kaldırmak daha iyidir ... ve sadece kıdem tazminatı ödemekten kaçınmak için değil. Kızgın bir doğaüstü çalışan, ortalama bir hoşnutsuz posta işçisinden çok daha tehlikelidir.

Listeyi bilgisayar ve güvenlik departmanlarındaki çalışanlarla daralttığımızda Cortez listesinden iki, Nasts'tan üç ve St. Clouds'tan bir isim vardı. Bunları bir araya getirdiğimizde elimizde beş olasılık vardı. Ve hayır, matematik becerilerimde hiçbir sorun yoktu. İki artı üç artı bir eşittir altı olmalıydı. Peki neden elimizde beş isimden oluşan bir liste vardı? Çünkü biri iki listede yer alıyordu. Everett Weber, bilgisayar programcısı.

Cortez dosyalarına göre Everett Weber, Haziran 2000'den Aralık 2000'e kadar altı aylık bir sözleşmeyle İnsan Kaynakları departmanında programcı olarak çalışmış bir druid'di. Bu bir işten çıkarma olarak nitelendirilemez, ancak insanlar genellikle sözleşmeli işleri kalıcı pozisyonlara dönüşmesini bekleyerek alırlar. Weber'in ayrılışının ne kadar dostane olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Ve Nast'larla olan iş ilişkisinin ayrıntılarına ihtiyacımız vardı. Lucas Benicio'yu tekrar aradı.

Yetmiş dakika sonra Benicio geri aradı. "Eee?"

Lucas telefonu kapatırken, "Evet?" dedim.

"İnsan Kaynakları departmanından gelen ilk raporlar Weber'in sözleşmesinin kin gütmeden sona erdiğini gösteriyor, ancak babam daha fazla araştırma yapacak. Potansiyel olarak bildirilmemiş bir çalışan sorunuyla karşılaştıklarında yöneticilerin daha az açık sözlü olmaları alışılmadık bir durum değildir. Nast'lara gelince, Weber bu yılın Ocak ayından Ağustos ayına kadar IT departmanında sözleşmeli bir pozisyonda çalıştı."

"Altı aylık bir sözleşme daha mı?"

"Hayır, yedi ay sonra sona eren bir yıllık bir sözleşme, ancak Nast'lar ayrıntı vermeyi reddediyor."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Lanet olsun! Bu adamın yakalanmasını istiyorlar mı, istemiyorlar mı?"

"Sorunun her iki taraftan da kaynaklandığından şüpheleniyorum. Babam Nast'lara özellikle biri hakkında sorular sorduğumuzu bildirmek konusunda isteksiz davranacaktır. Aksi takdirde Weber biz onu sorgulayamadan Nast'ların gözetimine girip ortadan kaybolabilir ki şu anda Kaliforniya'da ikamet ettiği düşünülürse bu kesin bir olasılık."

"Ve Nast Cabal'ın merkezi Los Angeles'ta, yani onu bizden önce bulurlar."

"Kesinlikle. Babamın önerisi ve benim de katıldığım bir öneri, Kaliforniya'ya kendimiz gidip Everett'i daha fazla araştırmamız, sonra da Nast'lara ayrıntılar için baskı yapmamız."

"Kulağa hoş geliyor, ama-"

Cep telefonumun sesi beni susturdu. Arama ekranını kontrol ettim.

"Adam," dedim. "Cevap vermeden önce, Kaliforniya'nın hangi bölgesine gidiyoruz?"

"Santa Cruz'a o kadar yakın ki bize katılmasını isteyebilirsin."

Başımı salladım ve telefonu açtım.

Bir saat sonra Cortez Şirketi tarafından bizim için satın alınan biletleri almak üzere havaalanına geri dönmüştük. Bu tabii ki Benicio'nun işiydi ama aslında istediği, şirket jetini kullanmamızın bir adım ötesindeydi. Benicio bunun yerine biletleri teklif ettiğinde Lucas -tartışmayı bırakıp araştırmaya başlamaya hevesliydi- kabul etmişti. İkimiz de bu bariz manipülasyondan memnun değildik ama gerçek şu ki ülkeyi bu şekilde baştan başa dolaşmayı göze alamazdık. Dana ve Jacob düşük bütçeli bir soruşturmadan daha iyisini hak ediyorlardı ve

Kabal'dan nakliye masraflarını kabul etmek anlamına gelse bile bunu yaptılar.

Elbette, Adam ev sahibi ve tur rehberi rolünü oynamaktan çekinmiyordu, hele ki bu heyecan fırsatı ile birlikte geldiğinde. Adam'ı hayatımın yarısından beri tanıyorum, yapabildiği kadar az şey yapan bir adam olduğunu kabul edecek kadar uzun süredir - "yapmak" doğrudan kış tekmeleme eylemi içermediği sürece. Bugün, yasal olmayan bir maceraya atılma ihtimaliyle, uçağımızı zamanında karşılayacak kadar hevesliydi.

Adam yirmi dört yaşındaydı ve sürekli bronzlaşmış, açık kahverengi saçları güneşte sarıya boyanmış ve bir sörfçünün yapılı vücuduna sahip, sağlıklı Kaliforniya tarzında yakışıklıydı. Üvey babası gibi o da yarı iblisti. Robert uzun zamandır Adam'ın ateş iblislerinin en güçlü alt türü olan Exustio olduğundan şüpheleniyordu ama ancak geçen yıl nihayet bir şeyi yakmış ve Robert'ı haklı çıkarmıştı. Bu, Talia'nın Adam'ın ilk güç gösterileri için cevaplar aramaya başladığı, bir psikiyatristin Adam'ın kelimenin tam anlamıyla öfkeli olmasının sadece ergenlik dönemindeki bir davranış olduğu yönündeki açıklamasını kabul etmekten memnun olmadığı çocukluk dönemine kadar uzanan on yedi yıllık artan güçlerin doruk noktasıydı. Arayışı onu Robert Vasic'e götürmüş, o da sonunda ona aradığı cevapları vermiş ... ve ona aşık olmuştu.

"Peki plan nedir?" Adam cipine tırmanırken "Plan nedir?" diye sordu.

"Kaynağından başlayacağız," dedim. "Eğer şanslıysak, bir haneye tecavüz."

"Güzel."

"Ben de öyle düşüneceğini sanmıştım."

Yasal Olmayan Maceracılık

Everett Weber Modesto'nun dışında küçük bir çiftlik evinde yaşıyordu; çimleri yeni biçilmiş, bahçesi düzenli, ahşap işleri boyanmayı çoktan beklemiş, çirkin bir kül blokuydu. Muhtemelen çevredeki üzüm bağlarının sahibi kimse ona ait kiralık bir evdi. Çoğu kiracı gibi Weber de evi temiz tutmaya oldukça istekliydi ama tamirat için kendi cebine el atacak değildi.

Weber Silikon Vadisi'nde bir yerde çalışıyordu, biz de Cuma günü öğleden sonra saat birde orada olmasını umuyorduk. Lucas'ın yaptığı ön araştırmaya göre Weber yalnız yaşıyordu. Evinin toprak bir yol üzerinde olduğunu ve yarım mil boyunca hiçbir komşusunun bulunmadığını da eklersek, gündüz vakti haneye tecavüz kulağa geldiği kadar riskli değildi.

Evin uzakta olması B&E için mükemmeldi ama yaklaşıp doluluk durumunu kontrol etmek daha zordu. Yoldan evi aradık ve kimse telefona cevap vermedi ama bu Everett'in orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Etrafta biraz dolaştıktan sonra Lucas evin boş olduğunu ilan etti ve arka kapıda buluştuk, bunun üzerine her pencerenin parmaklıklarla ve güvenlik çıkartmalarıyla tamamlandığını keşfettik. Hızlı bir kontrolden sonra Lucas çıkartmaların yasal olduğunu söyledi. Weber'in bir güvenlik sistemi vardı ve aktifti.

"Sanırım repertuarınızda silahsızlandırma büyüğü yok?" Biz arka kapının yanında toplanırken Adam fısıldadı.

Lucas deri ceketinin altından küçük bir kit çıkardı. "Hayır ama bu var."

"Harika." Adam, Lucas çalışırken onun yanına çömeldi. "İşte bunu hukuk fakültesinde öğrenmedin."

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı Lucas. "Hayır, bu Kabal'ın sözleşmeli çalışanlarının müşteri olmasından kaynaklanıyor. Tahmin edebileceğin gibi, Kaballar onlarla daktilo becerileri

için sözleşme yapmıyor. Bazı durumlarda, beceri alışverişı

maddi ücretten daha değerlidir." Bir sürü kabloyla oynadı. "İşte. Şimdi işin zor kısmı geliyor. Bu üçünü aynı anda kesmem gerekiyor yoksa patlatacağım. Ancak onları kesersem, bu kolayca fark edilir ve Weber sistemine girildiğini anlar. Bu birkaç dakika sürebilir." Çantasına uzandı. "Önce, yapmam gereken-"

Adam uzandı ve kablo yığınınını kavradı. Bir kıvılcım, sonra küle dönüştüler.

"Ya da sadece bunu yapabiliriz," dedi Lucas.

"Lanet olsun şu kendiliğinden çıkan elektrik yangınlarına," dedi Adam. "Anladığım kadarıyla pratik yapıyorsun," dedim.

Adam sırtıttı ve elindeki külü sildi. Kapının kolunu tuttu.

"Bekle," dedim. . '

Bir kilit açma büyüsü yaptım. Adam kapıyı açtı. Durakladık ama alarm çalmadı. Lucas kabloları değiştirmeyi bitirdi ve bizi içeri aldı.

Weber'in kiralık bir çiftlik evine neden güvenlik sistemi kurduğunu kısa sürede anladık. Kiradan tasarruf ettiği parayı elektronik eşyalara yatırmıştı; birden fazla bilgisayar, bir plazma TV ve bir mil ötedeki komşuları bile şaşkına çevirdiğinden emin olduğum bir hi-fi sistemi vardı.

Adam ve Lucas aramaya başlarken ben de uzmanlık alanım olan bilgisayara yöneldim. Weber'in sabit diskine de evine uyguladığı güvenlik standartlarını uyguladığını hemen keşfettim. Orada yaşayan tek kişi olmasına rağmen, bilgisayarı şifre korumalıydı. Bunu kırmak yaklaşık otuz dakikamı aldı, ancak tüm verilerinin, hatta e-postalarının bile şifrelenmiş olduğunu gördüm. Dosyaları daha sonra kullanmak üzere bir CD'ye yazdım.

Lucas ve Adam hâlâ aramaya devam ettiklerinden, Weber'in bilgisayarına dönüp belirli bir bilgiyi aramaya başladım: bir kredi kartı numarası. Weber'in dosyaları konusunda ne kadar dikkatli olduğunu görünce bu aramanın boşuna olacağını düşündüm. Ama yanılmışım. Beş dakika boyunca aradım ve

Şifrelenmemiş bir kredi kartı numarası içeren bir çerez. Daha sonra kredi kartı şirketinin sistemine girip kayıtlarında arama yapabilirdim, eğer katilimiz oysa kartını seyahat için kullanmış olması umuduyla.

Bir saat sonra evin tamamen arandığını ilan ettik. Lucas ve Adam hiçbir şey bulamamıştı. Sadece Weber'in dosyalarının şifresini çözmenin ve kredi kartı kayıtlarını kontrol etmenin daha verimli olacağını umabilirdik.

Adam'ın ailesiyle birlikte yaşadığı Santa Cruz'a geri döndük. Weber'in kredi kartı kayıtlarını almak için sabırsızlanıyordum ama Adam'ın annesi Talia önce akşam yemeği yememiz konusunda ısrar etti ve kahvaltıdan beri yemeksiz bir zihinsel süper dürtü içinde olduğum için kredi kartı şirketlerini hacklemek gibi tehlikeli bir şey yapmadan önce beynimin beslenmeye ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Arka bahçenin yarısını kaplayan çok katlı güvertede açık havada fettuccine Alfredo yedik. Talia ve Robert davayı dinlemek için bizimle birlikte yediler. Her zamanki gibi, Adam'ın ilk anlattıkları ayrıntıların yarısını atlamış ve geri kalanını da karıştırmıştı, bu yüzden gerçek hikayeyi kaynağından duymak için beklediler.

Talia doğaüstü dünyada yaşayan az sayıdaki insandan biriydi. Bu onun seçimiydi, oğlunu ve kocasını daha iyi anlamak ve hayatlarında tam bir rol oynamak için bu bilginin tehlikelerini kabul etmek. Son birkaç yıldır Robert'ın sağlığı bozulmaya başlamıştı ve Talia da onun boşluğunu dolduruyordu. Robert sadece altmış sekiz yaşındaydı ama fiziksel durumu hiçbir zaman sağlam denebilecek bir durumda olmamıştı, bu da onu daha küçük yaşlardan itibaren diğer yarı ibislere yardım etmek için bilimsel bir yaklaşım benimsemeye, bir kaynak ve sırdaş olarak hareket etmeye zorlamıştı. Kendisinden yirmi yedi yaş küçük olan Talia ise orta yaş kariyer değişikliğini benimsemişti. Adam'ın Robert'ın işini devralmasına gelince, diyelim ki kimse onun yakın zamanda bir masanın arkasında oturup demonoloji metinleri okumasını beklemiyordu.

Adam bir parça ekmek ısırdı ve konuşurken çiğnedi. "İşte bu kadar. Kırdık, girdik, fermuar bulduk."

"Umarım dikkatli davranmışsınızdır-" diye başladı Talia, sonra durdu. "Evet, eminim öyledir. Robert ve benim yapabileceğimiz bir şey varsa ..."

"Miata'nı bize ödünç verir misin?" Adam söyledi. "Jeep garip bir ses çıkarıyor."

"Jeep aldığınızdan beri garip sesler çıkarıyor ve arabamı en son kullandığınızda üstü açılır tavanı mahvettiniz, ama yapabileceğimiz *başka bir şey* varsa ..."

Robert yemek başladığından beri ilk kez konuşarak, "Nasha adında bir iblis hakkında soru sordunuz," dedi.

"Ah, doğru ya," dedim. "Tamamen unutmuşum."

"Adam aracılığıyla bir cevap iletebilirdim ama kendime daha fazla zaman tanımak ve muhtemelen daha iyi bir cevap bulmak için oyalanıyordum. Hiçbir metinde Nasha adında bir iblisten bahsedilmiyor. Zavallı kızın yanlış duymuş olması oldukça muhtemel ama fonetik olarak Nasha'ya benzeyen bir isim bile bulamıyorum.

En yakını Nakashar."

"Nakashar bir eudemon, değil mi?" Adam bir portakal soyarken söyledi. "Çok önemsiz. Babil arşiv günlükleri dışında adı bile geçmiyor."

Adam'ın bunu bilmesine şaşırarak başımı kaldırdım.

Adam devam etti. "Yani Nakashar olması pek mümkün değil.

Eudemonlar çağrılabilir ama bizim dünyamıza müdahale etmezler. Onlara kurban vermek, hız cezasından kurtulmak için taksimetre görevlisine rüşvet vermek gibidir. Bir druid'den bahsediyoruz, değil mi? Yani Kelt tanrılarına bakıyor olmalıyız.

Peki ya Macha?"

"Elbette," dedi Robert. "Bu mantıklı olurdu, değil mi?"

"Kelt panteonu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim.

"Şaşırtıcı değil. Genellikle iblis olarak sınıflandırılırsalar da iblisbilim metinlerinde yer almazlar çünkü onlarla sadece druidler iletişim kurabilir. Klasik eudemon ya da cacodemon tanımına uymazlar. Eğer

Onlara sorduğunuzda size tanrı olduklarını söyleyeceklerdir, ancak çoğu demonograf bu yakıştırmadan rahatsızdır ve onları 'küçük tanrılar' olarak adlandırmayı tercih ederler. Kelt tanrılarının incelenmesi-"

"Büyüleyici," diye araya girdi Talia gülümseyerek. "Ve eminim herkes bunu başka bir zaman dinlemeyi çok ister."

Robert kıkırdadı. "Teşekkür ederim, Lia. Macha'nın muhtemel bir şüpheli olduğunu söyleyelim. Morrigan'ın üç Valkyrie'sinden biri ve kesinlikle insan kurban etmeyi kabul ediyor. O zaman bu teorini destekleyecek bir kanıt. Şimdi, işe geri dönmek istediğini biliyorum. Adam mı? Annene bulaşıklarda yardım edebilirsen-"

"Ona işkence etmeyin," dedi Talia. "Eminim Pa'ya yardım etmek istiyordur-" Robert'ın bir bakışını yakaladı. "Ya da belki önce Lucas'a o motosikleti gösterebilir."

"Bu doğru." Adam Lucas'a döndü. "Sana arkadaşımın tanıdığı adamdan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Bir Kızılderili almış, parçalara ayırmış ve nasıl bir araya getireceğini bulamamış. Karısı onu satmaya zorluyor, ben de bana bazı resimler göndermesini istedim. Büyük bir metal yapboz gibi görünüyor ama bakmak isteyebileceğini düşündüm. Muhtemelen ucuza alıp, siz bir yer bulana kadar burada saklayabilirsiniz."

"Siz gidin o zaman," dedi Robert. Onlar giderken bana geride kalmamı işaret etti.

"Tamam," dedim onlar gittikten sonra. "Adam ne zamandan beri küçük eudemonları ve Kelt tanrılarını biliyor?"

"Şaşırdın mı?" Robert gülümsedi. "Sanırım amaç buydu. Birkaç aydır ders çalışıyordu ama muhtemelen ani dehasıyla sizi şaşırtmak istediği için bundan bahsetmedi."

Robert'ın yanındaki sandalyeye geçtim.

"Bu onun için hiç kolay olmadı," diye devam etti Robert. "Herkesin senin başarılarından bahsettiğini duymak. İtiraf etmeliyim ki, son birkaç yılda başarılarını övdüğüm için suçluyum."

konseyde daha aktif bir rol üstlenmesini teşvik edeceğini umuyorum."

"Bu konu hakkında konuştu," dedim. "Ama hiçbir zaman konuşmanın ötesine geçmedi. Güç arttıkça sorumluluk da artar."

Robert gülümsedi. "Ve ek iş, her ikisi de Adam için belli bir çekicilikten yoksun. Yine de son birkaç yıldır senin ve kendisinin nerede olduğuna bakıyordu -üniversiteyi bırakmış, bar işletiyordu- ve bu onu üniversiteye yeniden kaydolacak kadar rahatsız ediyordu ama sanırım yine de bunu haklı çıkarabiliyordu, kendine senin bir anomali olduğunu ve başka hiç kimsenin aynı kıstasla ölçülemeyeceğini söylüyordu. Sonra Lucas'la tanıştı ve onun hayatında neler yaptığını gördü. Bence bu yolda ilerlemeye devam ederse, kenardan izleyen, bira ısmarlayan ve savaş hikayelerini dinleyen bir arkadaş olarak geride kalacağını fark etti."

"Yani şeytanbilim konusunda uzmanlaşmak daha büyük bir planın ilk adımı."

"Tam olarak bir 'plan' diyemem. Adam'ın hırsları var ama onları nereye kanalize edeceğini henüz bulamadı." Talia bir kol dolusu daha bulaşık almak için geri döndüğünde Robert ona gülümsedi. "Annesi hırslarını nasıl yönlendirmek istediğini biliyor. Kitap okumaya ve ders çalışmaya, babası gibi elini kolunu sallayarak çalışmaya."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Talia. "Ne yazık ki Adam için bu ağır bir yatıştırıcı ve yanmaz zincirler gerektiriyor. İşin içinde olmak işin *içinde* olmak demektir, ne kadar tehlikeli olursa o kadar iyi."

"O kadar da tehlikeli değil," dedim. "Pek sayılmaz."

Talia güldü ve omzumu okşadı. "Benim için onu aklamana gerek yok, Paige. Oğlumun asla bir ofiste çalışarak sakın bir hayat sürmeyeceğini biliyordum. Bazı durumlarda biyoloji gerçekten kaderdir. Onun gücü var. İyilik için kullanması daha iyi. Ya da en azından ben kendime hep bunu söylüyorum."

"Birinci sınıf bir savunma sistemi var," dedim.

"Aynen öyle. O iyi olacak." Nefes verdi ve başını salladı. "O iyi olacak. Şimdi Paige, git ve bu adamı durdurmak için

ihtiyacın olan şeyi bul.

Yardımaımıza ihtiyaınız olursa, istemeniz yeterli."

Bu kredi kartı şirketinin dosyalarına daha önce de girmiştim; en son birkaç hafta önce Lucas'ın bir dava için bilgiye ihtiyacı olduğunda girmiştim. O zamandan beri güvenlik parametrelerinden hiçbirini değiştirmemişlerdi, bu yüzden sisteme kolayca girdim. Yirmi dakika içinde Weber'in kredi kartı işlem kayıtları elimdeydi. Son altı ay içinde hedef şehirlerden herhangi birini ziyaret ettiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Ancak bu sadece kredi kartıyla otel rezervasyonu ya da akşam yemeği alışverişi yapmayacak kadar akıllı olduğu anlamına gelebilirdi. Ya da farklı bir kart kullanmış olabilir.

Ben bitirdiğimde Lucas çalışma odasına girdi. Ona bir şey bulamadığımı söylediğimde birkaç telefon görüşmesi yapmaya ve Weber'i saldırı günlerinde şehir dışına yerleştirmenin başka bir yolunu bulup bulamayacağımıza bakmaya karar verdi. Bu aramaları en iyi ankesörlü telefondan yapabiliydik, o yüzden Adam'ı alıp gitti. Adam'ın Santa Cruz'da ona şoförlük yapmasına gerçekten ihtiyacı var mıydı? Hayır ama onu bıraksaydı, Weber'in veri dosyalarını çözmeye çalışırken Adam'ın nefesini ensemden hissederek bir saat geçirecektim. Bu yüzden Lucas onu da yanında götürdü.

Weber'in dosyalarında kullandığı şifreleme programını tespit etmem yaklaşık otuz dakikamı aldı. Ne kullandığını öğrendikten sonra bir kırma programı indirdim ve onları metne çevirdim. Bir saat boyunca ortalama bir hayatın sıkıcı döküntüleri arasında dolaştım: e-posta şakaları, çevrimiçi randevu ilanları, fatura ödeme onayları, Noel kartı adres etiketleri ve paranoyak bir zihin ve paylaşılan bir şifreleme programı tarafından çok gizli bilgi değerine yükseltelen diğer yüzlerce sıradan veri parçası.

Saat 10:50'de saatimin alarmı çaldı. Elena'yı kontrol etme vakti gelmişti. Onu aradım, Savannah ile konuştum ve sonra işime döndüm. Diskteki dosyaların geri kalanı işle ilgili görünüyordu. Çoğu profesyonel gibi Weber'in günü de saat beşi vurduğunda bitmiyordu ve sözleşmeli çalışanlar için bu sözleşmeyi tam zamanlı bir işe dönüştürme çabası genellikle

iş hacminizle şirketi etkilemek için eve iş getirmek anlamına gelir. Bilgisayarında çok sayıda veri dosyası ve SAS, COBOL ve RPG programlarıyla dolu bir klasör vardı. Programlamanın zihin yoran tarafı: veri manipölasyonu ve çıkarımı.

Veri dosyalarının listesine baktım. Diskte yüzden fazla dosya vardı ve her birine göz gezdirmek istemiyordum. Yine de içerikle ilgili varsayımlara dayanarak onları bir kenara koyamazdım. Bu yüzden her dosyayı açmak ve verilerin rastgele bir örneğini tek bir yeni dosyaya yazmak için basit bir program hazırladım. Sonra yeni dosyayı taradım. Çoğu finansal veriye benziyordu, Weber'in bir Silikon Vadisi şirketinin muhasebe bölümünde çalıştığı düşünöldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Sonra, dosyanın üçte birinde şunu buldum:

Tracy Edith McIntyre 03/12/86 şaman NY5N34414 Race

Mark Trenton 11/02/88 büyücü YY8N27453

Morgan Anita Lui-Delancy 23/01/85 yarı iblis NY6Y18923

Şimdi, Silikon Vadisi şirketleri oldukça genç ve oldukça tuhaf insanlar çalıştırıyor olabilir, ancak çalışanlarının önemli bir bölümünü genç doğaüstü varlıkların oluşturduğunu sanmıyorum. Daha aşağıda benzer iki liste daha buldum. Doğaüstü varlıkların genç çocukları hakkında bilgi içeren üç dosya. Üç Kabal, gençlerini hedef alan bir katilin kurbanı olmuş. Kesinlikle tesadüf değil.

Örnekleme programım her kaydın yalnızca ilk seksen karakterini çıkarmıştı, ancak bu kayıtlardaki bilgiler bunun çok ötesine uzanıyordu. Çoğu veri dosyasında olduğu gibi, gördüğünüz tek şey sayı dizileri ve Y/N göstergeleriydi, bir bağlam olmadan anlamsızdı. Bu dosyaları okumak ve anlamak için, verileri bir kayıt anahtarı kullanarak çıkaran bir programa ihtiyacınız vardı.

On dakika sonra, Kabal dosyalarını okuyan programı bulmuştum. Çalıştırdım, sonra da oluşturduğu dosyayı açtım.

Kriter A: yaş<17; ebeveyn(ler)iyle yaşıyor = N; şu anda bulunduğu şehir boş DEĞİL, şu anda bulunduğu ülke = ABD

Kimlik/Nam/Yaş/Cabal/P.Irk/ Eyalet

01-645-1/Holden Wyngaard/16/Cortez/Şaman/LA

01-398-04/Max Diego/14/Cortez/Vodoun/NY

01-452-1/Dana MacArthur/15/Cortez/hd/witch/GA

02-0598-3/Colby Washington/13/Nast/yarım iblis/SC 02-

1232-3/Brandy Moya/14/Nast/yarım iblis/AB

02-1378-2/Sarah Dermack/15/Nast/necro/IN 03-

083-2/Michael Shane/16/StC/yarı iblis/CA 03-

601-2/Ian Villani/14/StC/şaman/ NY

Kriter B: ebeveyn(ler)iyle birlikte yaşamak = Y; ebeveynin medeni durumu IN [D,W,S]; çalışan velayet sahibi ebeveyndir

= Y; ebeveyn mesleği = koruma, departman = CEO

Kimlik/Ad/Yaş/Cabal/Medeni Durum.

01-821-1/Jacob Sorenson/16/Cortez/Widowed

03-987-1/Reese Tettington/14/St. Cloud/Boşanmış

Dirseğimin dibinde üzerinde üç isim yazılı bir kağıt parçası vardı

-Diğer Kaballardan öldürülen gençlerin isimleri, onlar hakkında sahip olduğumuz tek bilgi. Listeyi çoktan ezberlemiştim ama yine de hayal görmediğimden emin olmak için göz gezdirdim. İsimleri okudum.

Colby Washington.

Sarah Dermack.

Michael Shane.

Cep telefonumu aldım ve Lucas'ı aradım.

Bir Umut Mesajı

Ne bulduğumu açıkladıktan sonra Adam, "Vay anasını," dedi. "Kaballar elektrikli sandalyelerini ateşleyebilirler. Dava kapanmıştır."

"Ekonomik açıdan verimli bir çözüm," dedi Lucas. "Ancak, böylesine potansiyel olarak hayatı değiştiren ya da sonlandıran bir sonucu olan bir davada, sanığın duruşma gibi bazı lüksleri beklemesinin haksızlık olmadığına inanıyorum."

"Adam genç Kabal çocuklarının listesini yaptı ve bu listedeki çocukların yarısı şu anda ölü. Adli sürecin canı cehenneme. Onu kendim kızartırım, Kabalları elektrik masrafından kurtarırım."

"Hevesinizi takdir etmekle birlikte, Weber ile konuşarak başlayacağımıza inanıyorum-"

"Onu sorgulamak mı? Hey, Clay'den bazı iyi işkence tüyoları aldım. Yapabilirim-"

"Onunla *konusarak* başlayacağız," dedi Lucas. "Fiziksel, zihinsel ya da parapsikolojik bir zorlama olmadan. Dosyalardan bahsedeceğiz-"

"Ve ne diyeceksiniz? Bilgisayarınızda neden ölü çocukların listelerini bulduğumuza dair mantıklı bir açıklamanız var mı? Onlar ölmeden *önce* oluşturulmuş listeler mi? Oh, evet, eminim mantıklı bir-"

Bir elimle Adam'ın ağzını kapattım. "Weber'le konuşacağız. Bu gece mi?"

Lucas saatini kontrol etti. "Gece yarısını geçti. Onu korkutmak istemiyorum-"

Adam elimi aşağı çekti. "Onu korkutmak mı? Bu adam bir seri katil! Ben derim ki onu korkutalım ve-"

Bir bağlama büyüğü yaptım. Adam cümlesinin ortasında donup kaldı. "Onunla sabah yüzleşeceğiz," dedi Lucas. "Olmak için

Ancak bu arada bir şey olmayacağından emin olursak, evine dönüp hâlâ orada olduğunu teyit etmemizi ve sabaha kadar nöbet tutmamızı öneririm."

Kabul ettim, sonra bağlama büyüünü bozdum ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Adam kendine geldiğinde bana ters ters baktı. Şikâyet edemedi sözünü kestim.

"Bizimle geliyor musun? Yoksa öldürücü faaliyetlerimizin eksikliği senin için çok mu büyük olacak?"

"Geliyorum. Ama üzerimde başka bir bağlama büyü kullanırsan-" "Bana bunun için bir sebep verme ve yapmayacağım."

"Kiminle konuştuğunu unutma Sabrina. Parmaklarımin bir dokunuşuyla bir daha hiç kimse üzerinde bağlama büyü kullanmanı engelleyebilirim."

Homurdandım ve cevap vermek için ağzımı açtım ama Lucas sözümü kesti.

"Gitmeden önce küçük bir mesele daha var," dedi Lucas. "Babam telefonuma yarım düzineden fazla mesaj bıraktı, gelişmelerden haberdar olmak istiyor. Bir tane vereyim mi?"

"Güvenli olduğunu düşünüyor musun?" Ben sordum.

Lucas tereddüt etti, sonra başını salladı. "Babam aşırı korumacı olabilir ama muhakeme yeteneğime ve kendimi savunma becerime güveniyor. Onu gözaltına almadan önce Weber'le konuşmak istediğimizi söylersem bunu kabul edecektir. Ondan bir yakalama ekibi kurmasını isteyeceğim."

"Ne?" Adam dedi ki. "Adamı indiremeyecek miyiz?"

"Cabal ekibi bunu halletmek için eğitildi ve ben de işlerini yapmalarına izin vereceğim."

Adam iç çekti. "Sanırım bir gözetim yine de oldukça havalı."

"Tanrım," dedi Adam sürücü koltuğuna çökerek. "Ne zamandır burada oturuyoruz? Neden hâlâ hava aydınlanmadı?"

"Çünkü saat daha sabahın beşi." Dedim.

"Olamaz. Saatiniz durmuş olmalı."

"Lucas sana bir dergi getirmeni önermedi mi? Sıkıcı olacağını söyledi."

"Sıkıcı dedi." "Yani sıkıcı."

"O zaman sıkıcı demeliydi." Adam yanında oturmuş, dürbünle Weber'in evini izleyen Lucas'a alaycı bir bakış fırlattı.

"Sıkıcı, sıkıcı olan bir şey demektir," dedi Lucas. "Sıkıcı, hem uzun hem de çok sıkıcı anlamına gelir ki bunun da öyle olduğunu kabul edeceğinize inanıyorum."

"Öyle mi? Bir dahaki sefere beni bu 'sıkıcı' maceralardan birine sürüklediğinizde cep sözlüğümü yanıma almam gerektiğini hatırlatın."

"Sürüklemek mi?" Lucas bir kaşını kaldırarak, "Sürüklemek mi?" dedi. "Ben hiç kol bükme falan hatırlamıyorum."

"Hey, beyin parıltısı," dedi Adam. "Neden daha yakından bakmak için dışarı çıkmıyorum? Hâlâ orada olduğundan emin olurum."

"Öyle," dedi Lucas. "Paige iki kapıya da çevre büyüğü yaptı."

"Evet, Paige alınmasın ama-" "Sakın söyleme," dedim.

Adam şoför kapısını açtı. "Gidip kontrol edeyim."

Lucas ve ben hep bir ağızdan, "Hayır," dedik. Adam tereddüt ettiğinde, kapı hâlâ açıktı, "Kapıyı kapat yoksa büyü yapma yeteneğimi test edeceğiz," diye ekledim.

Homurdandı ama kapıyı kapattı. İki saat daha geçti. İki saat boyunca en az her on dakikada bir keşke Adam'ı geride bıraksaydık diye düşündüm. Nihayet saat yedi buçukta Weber'in yatak odasının ışığı yandı. Adam kapının koluna doğru hamle yaptı. Lucas onu durdurmak için elini uzattı.

"Yataktan kalkar kalkmaz üzerine atlamayacağız," dedim. "Acelelerimiz yok."

Adam inledi ve koltuğuna gömüldü.

Vasic'lerden ayrılmadan önce hareket planımızı hazırlamıştık. Ara sokaktaki serserilerin bizi gördüklerinde söylediklerini hatırlıyordum, bu da bana Lucas'ın kapıma ilk gelişinde edindiğim izlenimi hatırlatıyordu.

Takım elbise. Doğru kıyafet seçimi ve Robert'ın kütüphanesinden birkaç kitapla hazırдық.

Lucas ve ben Adam'a arka kapıyı gizlice kapatması için zaman verdikten sonra ön basamakları tırmandık. Lucas Weber'in kapı zilini çaldı. İki dakika sonra zayıf, siyah saçlı bir adam açtı. Weber, Cortez Cabal çalışanının fotoğrafına siyah gömleğine kadar uyuyordu.

"Günaydın," dedi Lucas. "Sonsuzluğu nerede geçireceğini biliyor musun?"

Weber'in bakışları İncillerimize kaydı. Bir şeyler mırıldandı ve kapıyı kapatmaya çalıştı. Lucas kenarından tutup sıkıca kavradı.

"Lütfen," dedim. "Sizin için önemli bir mesajımız var. Bir umut mesajı."

Weber'in bizi içeri almasını gerçekten beklemiyorduk. Dini gevezeliğim sadece Lucas'a geri tepme büyüsunü hazırlaması için zaman kazandırmayı amaçlıyordu, bu sayede Weber kapıdan uzaklaşacak ve biz de içeri girebilecektik. Ama kelimeler ağızımdan çıktığı anda Weber'in gözleri büyüdü.

"Siz onlarsınız," dedi. "Esus'un geleceğini söylediği kişiler."

Gözlerimi kııptım ama Lucas başını sallayıp onaylar gibi bir şeyler mırıldandı. Weber bizi içeri soktu, sonra da kapıyı kapatmadan önce ön kapıya gergin bir bakış attı.

"İçeri gir," dedi avuçlarını pantolonuna silerek. "Otur. Dur, şu sandalyeyi temizleyeyim. Burası böyle dağınık olduğu için özür dilerim. Ben-"

"Meşgulüm," diye bitirdi Lucas.

Weber başını salladı, kafası bir köpeğinki gibi zıplıyordu. "Meşgul, evet. Çok meşgul. Esus bana söylediğinde ... şey, kaçmak istedim ama kaçmamam gerektiğini, bunun işleri daha da kötüleştireceğini söyledi."

"O haklı," dedi Lucas.

"O her zaman haklıdır." Weber etrafına gergin bir bakış attı. "Buranın güvenli olmadığını söyledi. Beni güvenli bir yere götüreceğini söyledi."

Bakışlarım Lucas'a yöneldi, tepkisini ölçmeye çalışıyordum ama hiç tepki vermedi.

"Doğru," dedi Lucas. "Şoförümüzü aramama izin verin."

Lucas kurtarma ekibini aramak için elini göğüs cebine atıp cep telefonunu aldı. Belli ki Weber burada rahat konuşamayacaktı, o yüzden denemenin bir anlamı yoktu. Bir sonraki aşamaya geçip onu sorgulamak için içeri alma zamanı gelmişti.

Lucas daha ilk düğmeye basacakken keskin bir çatırtı duyuldu ve ardından büyük bir gürültü koptu. Metal bir kutu aramızdaki zemine çarptı. Lucas atılarak beni omuzlarımdan yakaladı ve ikimizi de yere fırlattı.

Teneke kutu duman çıkarmaya başladı.

"Koru kendini-" diye başladı Lucas ama kırılan tahtaların sesi onu bastırdı.

Ön kapının çarparak açıldığını ve siyah giyimli üç adamın içeri girdiğini görmek için döndüm. Üçü de silahlarını bize doğrulttu, sonra odayı duman kaplarken gözden kayboldular.

Her Zaman Kızı Kaparlar

Birisi bağırarak emirler yağdırmaya başladı ama ben iki büklüm olmuş, ciğerlerimden gelen öksürükten başka bir şey duyamıyordum. Gömleğimi burnumun üzerine çektim ama faydası olmadı. Gazdan gözlerim yaşardı; bu ve duman arasında kör olmuştum. Parmaklarım kolumu kavradı ve beni ileri doğru çekti. Lucas'ın durum ne olursa olsun sakinliğini koruyacağına güvenin.

Lucas'ın karanlık şeklinin arkasında tökezledim. Önümüzde bir kapı belirdi. İçeri girdiğimizde duman azaldı ama gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu. Boştaki kolumu gözyaşlarımın üzerine sildim. Lucas beni çekmeye devam etti, muhtemelen arka kapıya ve temiz havaya doğru.

"Paige!" Adam'ın sesi. Dumanların arasından bize doğru koşan Adam'ın dış hatlarını seçebiliyordum.

"Dışarı çık," diye mırıldandım. "Bu-"

Saldırdı. Kolumdaki el beni geriye doğru çekti. Ayağım takıldı ve beni tutanın Lucas olmadığını görmek için döndüm. Weber'di.

Weber'e yumruk attım ama yumruğum omzundan sıyrıldı. Diğer elini de aşağı indirdi. Kaburgalarımın arasına bir şeyin çarptığını hissettim. Adam'ın öfke çığlığını duydum. Lucas kapıya doğru hamle yaptı ve Adam'ın önünü tam hücumun ortasında kesti. Sülfür ve yanmış et kokusu gazın solmakta olan kokusunu bastırdı. Lucas acı içinde soludu. Kendimi Weber'in elinden kurtarmaya çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

"Kimse kımıldamasın!" Weber çığlık attı, sesi panikten tizleşmişti. "Kız elimde."

Bir anlık net, hatta neredeyse histerik bir düşünce. Tabii ki kızı yakalayacaktı. Her zaman kızı kaparlar. Ama neden ben kız olmak zorundaydım?

Sonra soğuk çelik boğazıma bastırdı ve düşünmeyi bıraktım. Bıçak boğazıma bastırdı ve kan

boynumdan aşığı damlıyordu. O anda, nefes almanın bile ölümcül olabileceğı, en ufak bir hareketle hayati bir atardamarın kesileceğı hissine kapıldım. Nefesimi tutarken, daha keskin ve daha aşığıdan gelen başka bir acının farkına vardım. Göğüs kafesim. O noktaya bastırdım. Parmaklarımın arasından kan sızdı.

Bıçaklanmışım. Bu düşünce beni o kadar sert vurdu ki sarsıldım ve sarsılırken bıçağın tekrar boğazıma saplandığını hissettim. Gözlerimi kapattım ve paniğe karşı savaşıarak saymaya başladım.

"Bıçağı boğazından uzaklaştır," dedi Lucas, sesi düzgün ama gergindi.

"O benim rehinem."

"Evet, biliyorum," dedi Lucas yavaşça. "Ama onun yaşayabilir bir rehine olarak kalmasını istiyorsan, kazara yaralanma riskini göze alamazsın, o yüzden lütfen şunu indir-"

Gürültülü bir itiş kakış onun sözünü kesti, çünkü diğer odadaki adamlar mutfağa dalmışlardı. Bunu doğrulamak için bakmaya cesaret edemedim, sadece önümdeki boşluğa bakabildim. Weber gerildi ve bıçak tekrar boğazıma saplandı.

"Geri çekilin!" Lucas yaygaranın üzerine bağırdı. "Elinde bir rehine var. Silahlarınızı indirin!"

"Herkes duvara yaslansın," diye bağırdı bir adam.

"Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranma," diye karşılık verdi Lucas. "Size bir emir verdim. Silahlarınızı indirin!"

"Ben emirlerimi Nast'tan alırım-"

"Lanet olası emirlerini benden alacaksın yoksa öbür dünyada pişman olursun! Şimdi geri çekil."

Bir an sessizlik oldu, sonra boğazımdaki baskı azaldı.

"Helikopter istiyorum," dedi Weber. "İstiyorum-"

"Buradan canlı çıkmak istiyorsun," dedi Lucas, sesi her zamanki yumuşak ve makul tonuna dönmüştü. "Evin etrafı profesyonel keskin nişancılarla çevrili. Görüş alanlarına girdiğin anda ateş edeceklerdir."

"Bir rehinem var."

"Ve bununla başa çıkmak için eğitildiler. Ona zarar vermeye vakit bulamadan ölmüş olacaksın."

Weber tereddüt etti, bıçak boğazımda titriyordu. Adam gerildi ama Lucas elini gömleğinin üzerinde tuttu. Lucas'ın dudakları bir büyüyle hareket etti. Sonra Weber bıçağı indirirken durdu.

"Güzel," dedi Lucas. "Şimdi yapman gereken-"

"Esus, su tanrısının büyük armağanı!" Weber bağırdı, parmaklarını bıçağın ağzında gezdirdi ve kanımı yere akıttı. "Esus, duy beni!"

"Bunu yapmak istemezsin," dedi Lucas.

Weber'in gözleri geri döndü ve başka bir dilde konuşmaya başladı. Üç kadar saydım, sonra kendimi ileri attım. Beni yakaladı, bir kolu boynuma dolandı. Beni geri çekerken ayaklarım dışarı fırladı. Adam Weber'e saldırdı. Bıçak boğazıma saplandı. Weber bağırarak uyardı ama Adam gelmeye devam etti. Bıçak derimi ısırды. Sonra Adam tökezledi, bu sefer Adam'a dokunmak yerine bir geri püskürtme büyüsu kullanmayı akıl eden Lucas tarafından dengesi bozulmuştu.

"Herkes geride dursun!" Weber çığlık attı.

"Yapacağız," dedi Lucas, Adam'a arkasına geçmesini işaret ederek. "Şimdi şu bıçağı indir-"

"Esus!" Weber bağırdı. Boynumdan damlayan kanı sildi ve mutfağın zeminine fırlattı. "Bu adağı al ve sadık hizmetkârını teslim et!"

Weber durakladı ama hiçbir şey olmadı. Lucas'a baktım. Gözlerime baktı ve korkusunu görebiliyordum ama bana sakın olmamı ve beklememi işaret etti. Weber duasını iki kez tekrarladı. Sonra bekledi. Hepimiz bekledik, tek ses buzdolabının uğultusuydu.

"Cevap vermiyor," dedi Lucas yumuşak bir sesle.

"Müdahale etmeyecek. Şimdi, eğer pazarlık yapmak istiyorsan o bıçağı indirmen gerek. Boğazına bıçak dayamışken seninle konuşmayacağım."

Weber son bir kez tavana baktı, sonra bakışlarını Lucas'a indirdi. "Bıçağı indirirsem beni vururlar."

"Hayır, yapmayacaklar. Silahlarını indirdiler ve onlar nişan alıp ateş etmeden önce bıçağını tekrar boğazına götürme şansını kullanmayacaklar. Bıçağı indir . . ."

Lucas Weber'le konuşmaya devam ederken bıçağın ağzı boğazımda titriyordu. Tek bir kayma, derime çok sert bir itme ve ... Tanrım, nefes almak acı veriyordu. Kan şimdi gömleğimin önünü ıslatmıştı, ıslak ve nemli bir şekilde tenime değiyordu. Neremden bıçaklanmıştım? Kalbin altından, biliyordum ama orada ne vardı? Hangi organlar?

Ve sonra düşündüm: Lanet olsun, burada sızlanıp duruyorsun ve kan kaybından ölmeden önce erkek arkadaşının seni kurtarmasını umuyorsun. Tipik bir cadı.

Gözlerimi kapattım ve bir büyü fısıldadım. İki adamın sözleri benimkileri örtüyor olsa da, her hece boğazımı bıçağa bastırıyordu. Acıyı görmezden geldim ve büyü yapmaya devam ettim. Son kelimeler ağızımdan çıktığında bıçak hareketsiz kaldı. Yutkundum ve bunun bir tesadüf olmaması için dua ettim. Beşe kadar saydım ve bıçağın titremeye devam etmesini bekledim. Başlamadı. Bir yutkunma daha, sonra tüm konsantrasyonumu bağlama büyüsünü tutmaya verdim ve çok yavaşça yana doğru, bıçaktan uzaklaştım.

"Yapma-" diye başladı Weber, sonra elini hareket ettiremediğini fark etti. "Ne-?"

Weber'in diğer eli beni yakalamak için öne doğru fırladı, ben de onun ulaşamayacağı bir yere doğru hamle yaptım. Büyü bozuldu. Bıçağın aşağı sallandığını gördüm. Dönüp yere atladığımda bıçak karnımın yan tarafını kesti. Sonra Lucas beni yakalayıp bıçağı savurdu ve Adam kendini Weber'e doğru fırlattı. Weber çığlık attı. Yanık et kokusu küçük mutfağı doldurdu. Cabal SWAT ekibi harekete geçti. Ve her şey bitmişti.

Suçu Üstlenmek

Sonraki bir saatten sadece MTV hızıyla geçen görüntüleri ve parçacıkları hatırlıyorum. Lucas yaralarımı sarıyordu. Adam arkamızda volta atıyordu. SWAT ekibinin lideri emir yağdırıyor. Bir adam yaralarımı inceliyor. Adam sorular soruyor. Lucas bana güven veriyor. Göğsümde bir ağırlık, yavaş yavaş çöküyor. Nefes nefese kalıyorum. Lucas bağırarak emirler yağdırıyor. Bir kapı çarpıyor. Yol, lastiklerin altında gürliyor.

Bir sonraki kendime geldiğimde, titreşen ve sallanan bir tür yatakta yatıyordum. Gözlerimi açmak için çabaladım ama sadece bir yarık açabildim. Nefes aldığımda hava keskin ve metalikti. Ağzımın etrafında hafif bir basınç hissettim. Bir oksijen maskesi. Bir panik dalgası başımı ağrıttı. Tekrar bilinçsizliğe doğru daldım ve geri dönmek için mücadele ettim.

Yumuşak bir sarsıntı ve titreşimler kesildi. "Sonunda."

Lucas'ın sesi, uzak ve boğuk. Ön kolumu sıktı. Kolumun üzerinde duran parmaklarının sıcaklığını hissettim. Sonra nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Buradayız," dedi, sesi hâlâ bir oda uzunluğundaymış gibi geliyordu. Kelimeleri seçebilmek için konsantre olmam gerekti. ". .

. beni duyuyor musun?"

Bir çınlama, ardından açılan bir kapının vınlaması ve loş ışık gün ortası aydınlığına dönüştü. Lucas'ın kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi, sesi soğuktu.

Başka bir ses cevap verdi. Tanıdık. . . Benicio. "Takımla birlikte geldim. Bizim ekibimizle. İstedğin ekiple. O nasıl?"

Bir takırtı ve diğer seslerin alçak mırıltısı. Yatağım sarsıldı. Yatağım kalkarken Lucas'ın parmakları alnıma dokundu. Bir sarsıntı, mırıldanılan bir özür ve güneş ışığına doğru çekildim. Birkaç sarsıntı, sonra tekerlek gıcırtısı ve

hava akımı. Lucas'ın eli benimkini buldu ve biz hareket ederken kavradı.

"Üzgünsün," dedi Benicio, sesi alçaktı.

Gözlerimi açmayı başardığımda Lucas'ın yanımda, hızlı adımlarla yürüdüğünü, Benicio'nun da yanında, mahremiyet için eğildiğini gördüm.

"Ve bu seni şaşırttı mı?" Lucas sözlerini kırptı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar soğuktu.

"Kızgın olduğun için seni suçlamıyorum, ama bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun."

"Hepsi bir yanlış anlaşılmaydı. Ya da bir tesadüf. Henüz karar vermediniz mi? Eğer vermediyseniz, yanlış anlaşılmayı seçmenizi önerebilir miyim? Yalan söylemek için daha fazla fırsat sağlar."

Benicio, Lucas'ın boştaki koluna uzandı. "Lucas, ben-"

Lucas babasının eline hamle yaparak onu yakaladı ve geriye savurdu. Benicio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Lucas bir şey söylemek için dönerken yüzü buruştu ama etrafında dönerken gözlerimin yarı açık olduğunu fark etti ve dönüşünün ortasında durdu. Üzerime eğildi, sedyenin yanında ayak uydurmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordu.

"Paige? Beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallamaya çalıştım ama göz kapaklarımı kırptırmakla yetinmek zorunda kaldım.

Elimi sıktı.

"İyisin," dedi. "Bir hastanedesin, özel bir hastanede. Robert ayarladı. İhtiyaçları var ..."

Tekrar bilinçsizliğe kaydım.

Boynumdaki kesikler yaralarımın en azı olduğunu kanıtladı. Bıçak sadece hızlı bir temizlik ve küçük bandajlardan fazlasını gerektirmeyen sıg yaralar bırakmıştı. Biri ciddi ama nispeten acısız, diğeri küçük ama çok acı veren iki yara daha almıştım. Göğsümdeki yara akciğeri kesmiş ve onu çökertmişti. Doktorlar bir göğüs tüpü yerleştirmiş, kanı temizlemiş ve akciğeri yeniden şişirmişlerdi, şimdi iyi görünüyordu, ancak göğüs tüpünü bir ya da iki gün boyunca içeride tutmaları gerekiyordu. Karın

kesiği sadece kasları kesmişti-

Tamam, şüphesiz kastan çok yağ vardı ama doktorlar "kas" dedi, ben de onların yorumuna sadık kalıyorum. Yara yüzeysel olmasına rağmen, her hareket ettiğimde yeniden bıçaklanmış gibi oluyordum.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Adam'ın elinde fosforlu kalemle psikoloji ders kitabının üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Yüzümü ovma için uzandım ve neredeyse serumu yatağın üzerine deviriyordum.

Adam tam zamanında yakaladı.

"Kahretsin," dedi. "Sonunda Lucas'ı birkaç dakikalığına gitmenin güvenli olduğuna ikna ettim ve sen de uyanmaya karar verdin. Eğer geri gelirse gözlerini kapat, tamam mı?"

Zayıf bir gülümsemeyle konuşmak için ağzımı açtım, sonra yüzümü buruşturdum. Suyu işaret ettim. Adam bana bir bardak doldurdu. Pipeti takmaya başladı ama ben bardağı kaptım ve bir yudum aldım. Su kavrulmuş boğazıma çarptı ve geri sıçrayarak ağızımdan aktı.

"Bu çok çekici," dedi ve bir mendile uzandı.

Yüzümü silmek gibi aşağılayıcı bir şey yapamadan onu kaptım. Şifonyerden bir şey aldı.

"Sana bir şey getirdim." Bana siyah bir cadı şapkası ve elbisesi giydirilmiş pelüş bir ayı uzattı. "Bunları hatırlıyor musun?"

"Hmmm." Hâlâ sersemlemiş bir halde odaklanmaya çalışıyordum. "Doğru. Bebekler." Hafıza su yüzüne çıkarken küçük bir gülümseme. "Sen-" Dudaklarımı ıslattım ve tekrar denedim. "Onları benim için alırdın. Hediyeler."

Sırıttı. "Bulabildiğim her çirkin siğil suratlı cadı bebeği. Çünkü onları ne kadar çok sevdiğini biliyordum."

"Onlardan nefret ediyordum. Ve sen de bunu biliyordun. Sana duyarlılık ve klişeleştirme üzerine ders verirdi." Başımı salladım. "Tanrım, bazen çekilmez oluyordum."

"Bazen mi?"

Ona vurdum ve güldüm, sonra karnıma ağrı saplanınca nefesim kesildi. Adam arama düğmesine uzandı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Ben iyiyim," dedim.

Başını salladı ve yatağın kenarına oturdu. "Bizi oldukça endişelendirdin. Evde her şey yolunda görünüyordu, ama sonra, bum, bayıldın ve tansiyonun düştü-" Başını salladı. "İyi bir sahne değildi. Ben korktum, Lucas da korktu, bu da beni daha da korkuttu çünkü bu adamın kolay kolay korkmayacağını düşündüm ve eğer bu onu korkutuyorsa korkmak için bir neden olmalı ve-" Başını bir kez daha salladı. "İyi değildi."

"Paige." Kafamı kaldırdığımda kapı aralığında bir figür gördüm. Ses bana Lucas olduğunu söyledi ama iki kez kontrol etmek için gözümü kırpmam gerekti. Solgun ve tıraşsızdı, üzerinde hâlâ Weber'in evindeki misyonerlik numarası için giydiği takım elbise vardı ama ceket ve kravatı yoktu. Gömleği kırıkmış ve kahve lekeleriyle kaplanmıştı. Gömleğinin bir kolu ön kolundan kömürleşmiş, açılan delikten bandajlar görünüyordu. Adam'la çalışmanın dezavantajı buydu - sinirlendiğinde yolundan çekilmeniz gerekiyordu, yoksa bedelini ikinci derece yanıklarla ödüyordunuz.

"Dışarıda olacağım," dedi Adam yataktan kayarak.

Kapıdan sıvıştı. Lucas yaklaşırken gömleğindeki lekelerin kahve kahvesi değil, pas kırmızısı olduğunu gördüm.

Kan. Benim kanım. Bakışlarımı takip etti. "Oh, üstümü değiştirmeliyim. I-"

"Daha sonra," dedim.

"Savannah'yı aramak ister misin?

Arayabilirim-" "Sonra."

Elimi uzattım. Elim tuttu, sonra da uzanıp bana sarıldı.

Bir saat sonra, hala uyanıktım ve hemşireyi ağrı kesici ilaçlarımı vermemesi için ikna etmişim. Önce cevaplara ihtiyacım vardı.

"Weber'i L.A.'de mi tutuyorlar?" Ben sordum.

Lucas başını salladı. "O savaşı babam kazandı. Weber Miami'de ve duruşma tarihi Cuma günü olarak belirlendi."

"Bunu anlamıyorum," dedi Adam. "Neden uğraşıyorlar ki? Adamın suçlu olduğunu biliyorlar. Ne yapacaklar, 'Tüh, uygun bir arama emri çıkarmadık' deyip gitmesine izin mi verecekler?"

"Yargılanma hakkı var," dedi Lucas. "Bu Kabal yasası." "Ama bu *gerçek* bir duruşma mı?" diye sordum.

"Bir Kabal yargılaması en temel düzeyde bir insan hukuku yargılamasını yansıtır. Avukatlar davayı, suçluluğu ya da masumiyeti belirleyen ve cezayı veren hakimlere sunar. Weber'in teknik nedenlerle serbest bırakılmasına gelince, bu imkansız denecek kadar düşük bir ihtimal. Bir Kabal mahkemesinde medeni haklar kavramı çok daha dar bir şekilde tanımlanmıştır."

"Bu adam hakkında endişelenmene gerek yok, Paige," dedi Adam. "Bir daha dışarı çıkmayacak."

"Bu değil-" Lucas'a döndüm. "İtiraf etti mi?"

Lucas başını salladı. Bakışları hafifçe yana kaydı ama bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydim.

"Başka bir şey daha var, değil mi?" Dedim ki. "Bir şey oldu."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Cuma gecesi bir Cabal genci daha öldü."

İçimde acıdan şok dalgaları yaratarak ayağa fırladım. Lucas ve Adam ayağa fırladılar ama onlara el salladım.

"Özür dilerim," dedi Lucas. "Böyle ağızımdan kaçırmamalıydım. Açıklamama izin verin. Matthew Tucker, Lionel St. Cloud'un kişisel asistanının on dokuz yaşındaki oğluydu. Lionel Perşembe günü toplantı için Miami'ye geldiğinde Matthew da annesiyle birlikte gelmişti. Cuma gecesi, biz Weber'in evini izlerken, bir grup genç Kabal çalışanı kulübe gitmeye karar verdi ve Matthew da onlara katıldı. Birkaç içkiden sonra gece kulübü bölgesinden çıkıp daha az lezzetli bir mahalleye gittiler. Grup dağıldı ve herkes Matthew'un başka biriyle birlikte olduğunu düşündü. Onsuz döndüklerinde, Kaballar arama ekipleri gönderdi. Onu bir ara sokakta vurularak öldürülmüş halde buldular."

"Vurulmak mı?" Adam dedi ki. "O zaman bizim adamımız değil. Bıçaklama ve boğma. Onun tarzı bu."

"Nast Cabal, ikinci kurbanları Sarah Dermack'ın vurulduğunu doğruladı."

"Bu Matthew acil durum numarasını aradı mı?" Adam sordu.

Lucas başını salladı. "Ama St. Cloud kurbanı Micahel Shane de öyle."

"Matthew Weber'in listesinde miydi?" Adam sordu.

"Hayır," dedim. "Ve eğer koruma olmayan annesiyle birlikte yaşıyorsa, kriterleri karşılıyor gibi görünmüyor. Ayrıca diğerlerinden daha yaşlı. Ama yine de, öyle görünüyor."

"Tamamen farklı bir şey gibi," diye araya girdi Adam. "Adam yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve vuruldu."

"Kaballar ne diyor?" Lucas'a sordum. "Neredeyse kelimesi kelimesine, tam olarak Adam'ın az önce söylediği şeyi."

Gözlerimiz buluştu ve kendi şüphelerimin bana yansıdığını gördüm. "Öyleyse sorularımız var," dedim.

"Eğer Kaballar onlara soracağımıza, bunu kendimiz yapmalıyız. Bu da Miami'ye gidip Weber'le konuşmamız gerektiği anlamına geliyor."

Lucas sessizleşti. Adam ondan bana baktı.

"Benim fikrim mi?" Adam dedi ki. "İkiniz de bu 'masumları koruma' olayını çok ileri götürüyorsunuz, ama sorularınız varsa, çok geç olmadan yanıtlasanız iyi olur."

Evet, Paige'i Miami'ye götürmek istemediğini biliyorum ve bunu tamamen anlayabiliyorum ama Weber kilit altında. Ona zarar vermeyecek."

"Endişelendiği şey Weber değil." Lucas'a döndüm. "Baban olanları nasıl açıklıyor?"

Lucas ilk başta cevap vermedi, babasının gerekçelerini dile getirmeye isteksiz görünüyordu. Sonra gözlüklerini çıkarıp burnunun kenarını ovuşturdu. "Onun açıklaması, hiçbir açıklaması olmadığı yönünde. Weber'in adını Nast'lara söyleyerek istemeden de olsa onlara kendi soruşturmalarını başlatmaları için ivme kazandırdığını ve bunun da SWAT baskınıyla sonuçlandığını varsayıyor."

"Sanırım bu mantıklı," dedim. "Babanın bunu kasıtlı olarak yaptığını düşündüğünü biliyorum ama sen de o evdeydin. Seni asla böyle bir tehlikeye atmazdı."

"Paige haklı," dedi Adam. "Babanı tanımıyorum ama dünkü davranışlarından anladığım kadarıyla bu olay senin için olduğu kadar onun için de bir şok olmuş."

"Yani karar verildi," dedim. "Miami'ye gidiyoruz."

"Bir şartla."

İçinde bulunduğum hastane küçük bir özel klinikti, Miami'deki Marsh Kliniğinden çok daha az gösterişliydi ama benzer bir amaca hizmet ediyordu. Burası bir Kabal tarafından değil, yarı iblisler tarafından yönetiliyordu. Doktorlar, hemşireler, laboratuvar teknisyenleri, hatta aşçı ve hademe bile yarı iblisti.

San Francisco, diğer birkaç büyük Amerikan şehri gibi, oldukça büyük bir yarı iblis yerleşim bölgesine sahipti. Yarı iblislerin cadı meclisi ya da kurtadam sürüsü gibi merkezi bir yapıları yoktu. Yine de daha büyük bir toplumdaki çoğu farklı grupta olduğu gibi, topluluğun rahatlığını ve avantajlarını fark ettiler ve bir Kabal için çalışmayan pek çok kişi bu yarı iblis şehirlerinden birine yöneldi.

Diğer doğaüstü canlıların yakınında yaşamamanın en büyük avantajlarından biri tıbbi bakımdır. Tüm büyük ırklar insan doktorlardan ve hastanelerden kaçınır. Elbette, doğaüstü varlıklar hastanelerde tedavi edilebilir ve edilmişlerdir. Eğer kafa kafaya çarpışırsanız, sağlık görevlilerine yüzlerce mil ötedeki özel bir kliniğe götürülmek istediğinizi söyleyemezsiniz. Çoğu durumda, bu tür hastane konaklamaları olaysız geçer. Ancak bazen öyle olmaz ve biz de bu riski almamak için elimizden geleni yaparız.

Lucas'ın şartı, sürekli tıbbi bakıma ihtiyacım olduğu için başka bir hastaneye nakledilmem gerektiğiydi. Sorun da burada yatıyordu. Miami Cortez Cabal bölgesiydi. Cabal'a ait olmayan en yakın hastane Jacksonville'deydi. Miami'den arabayla altı saat uzaklıkta olmasının yanı sıra, büyücüler tarafından yönetiliyordu. Jacksonville'de bir cadı yaralanırsa

büyücülerin çalıştığı bir kliniğe gitmektense evine gidip kendini tedavi ederek iyileşme şansının daha yüksek olduğunu düşünmektedir.

Benicio, ailem için ayrılmış yüksek güvenli konutta/hastanede iyileşmemi istedi ama Lucas bunu reddetti.

Bunun yerine Marsh Kliniği'ne gidiyordum ve Lucas benimle kalıyordu. Tüm yemeklerimi restoranlardan sipariş edecek ve San Francisco kliniğinin sağlayacağı ilaçlarımı o verecekti. Marsh Kliniği bana bir yatak verecekti, başka bir şey değil. İyileşme sürecim hızlanırsa dışarıdan bir doktor getirilecekti.

Adam telefonu diğer kulağına çevirdi. "Elena ne kadar geç saate kadar ayakta kalmaya izin veriyor? Paige bunu biliyor mu, çünkü bir arkadaş olarak ona söylemeliyim." Bana bir sırıtış fırlattı. "Şey, bilmiyorum. Rüşvet işe yarar ama." Durakladı. "Oh, hayır. Asla olmaz. Bu en azından bir tişört gerektiriyor. Ve şu ucuz üç-on dolarlık turist tişörtlerinden de değil."

Bugün Elena'yı sabah erkenden aramıştım. Saat on birde havada olacaktık ve onu aramayı endişelendirmek istememiştim. Cumartesi sabahı Lucas ameliyatta olduğum için telefon etmekte bir saat gecikmişti ve Elena bavullarını toplayıp bizi bulmak için uçmaya hazırды.

Saçımı taramayı bitirdim ve hastane yatağımdaki masanın üzerindeki aynada sonuçları inceledim. Hastane yatağında geçirdiğim iki günden sonra durum hiç iyi değildi. Bir saç tokası tek umudumdu. Ve belki bir şapka.

Bir saat içinde ayrılıyorduk. Lucas doktorumla bir toplantıdaydı, son dakika hemşirelik talimatlarını ve ilaçları alıyordu.

Adam telefonda Savannah'yı kızdırmaya devam ediyordu ve her ne kadar konuşmanın sonunu duyamasam da Savannah'nın buna bayıldığını biliyordum. Savannah Adam'la tanıştığı andan itibaren ciddi bir kızlık aşkının öznesi olmuştu. Ergenlikteki aşkların genellikle yaptığı gibi birkaç ay sonra geçeceğini düşünmüştüm ama bir yıl sonra Savannah, Adam'a olan sevgisinde hiçbir sarsılma belirtisi

göstermedi.

bitmek bilmeyen sataşmalar ve hakaretlerle. Adam, kızın kendisini sinir bozucu bir yedek ağabeyden başka bir şey olarak gördüğünü bilmiyormuş gibi davranarak durumu takdire şayan bir şekilde idare etti.

Lucas ve ben de aynısını yaptık, onu utandıracak hiçbir şey söylemedik ya da yapmadık. Yakında bunu aşacaktı. Bu arada, aşık olabileceği daha kötü adamlar da vardı.

"Uh-oh," dedi Adam. "Paige'in geri döndüğünü duydum. Son şansın. Tişört ya da ben ispiyonlarım. Olmaz mı?" Telefonda döndü. "Hey, Paige-!" Durakladı. "Orta boy mu? Pek mümkün değil. Ben iriyim." Durakladı. "Ouch. İğrenç. Şimdi kapatıyorum." Bir duraklama daha. "Evet, tamam. Elena ve Clay'e benden selam söyle. Ve erkenden yat."

Cep telefonumu kapattı, sonra yatağın kenarına vurarak elimi zıplattı ve alnıma rimel sürdü. Ona ters ters baktım, bir mendil kaptım ve hasarı sildim.

"İyi gidiyorsun, değil mi?" dedi. "Her şeyden sonra . . . oldukça iyi gidiyorsun."

"Birkaç hafta öncesine göre daha iyiyim, değil mi? Biliyorum. Kendimi toparlamam gerekiyordu ve bu dava bunu sağladı."

"Sadece o değil," dedi. "Yani, genel olarak iyi gidiyorsun. Yerleşmek için zor birkaç ay geçirdiniz ama şimdi ve bu yaz siz uğradığınızda, onun mutlu olduğunu düşündüm. Gerçekten mutlu."

"Hâlâ çözmem gereken birkaç şey var ama evet, oldukça mutluyum."

"Güzel."

Ben makyaj çantamın fermuarını çekerken Adam yataktan kaydı, pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Bir süre onu izledim.

"Miami için hâlâ kızgın mısın?" Dedim.

Döndü. "Hayır. Elbette yardım etmek isterdim ve evet, geride bırakıldığım için biraz kızgıyım ama Lucas haklı. Babası zaten bana kendini tanıttı ve üniversite sonrası 'iş' hakkında ipuçları verdi."

fırsatlar.' Kendimi toparlayana kadar Cabal'lardan uzak dursam daha iyi olur. Bu da bana geçen ay Arthur hakkında bir şeyler yapmamız gerektiğini söylediğini hatırlattı."

"Kesinlikle. Konseyde bir büyücüye ihtiyacımız var ve hiç ortalıkta olmayan bir büyücünün kimseye faydası olmaz. Tyrone Winsloe ile olan fiyasko mu? Arthur olay bitene kadar telefonlarımıza bile çıkmadı. Yerine birini bulması gerektiğini ima ediyorum ama beni görmezden geliyor."

"Adam bir miso-ne diyorlar buna? Kadınlardan hoşlanmıyor mu?"

Eşcinsel değil, yani, ama

..." "Kadın düşmanı."

"Evet, işte bu." Adam yatağıma tünedi. "Düşünüyordum da, belki onun yerine ben konuşmalıyım. Ne yapmamı istiyorsun?"

Nasihat dudaklarıma doğru uçtu ama geri ısırdım. "Ne düşünüyorsun?"

"Belki de o bizi görmezden geliyorsa, biz de onu görmezden gelmeliyiz. Yerine birini alalım ve toplantıya gelmeye zahmet ettiğinde bunu öğrenmesini sağlayalım. Nasıl olur?"

Fikrimi söyleme isteğimi bastırdım. Zor, hatta acı verici. "Bunu *yapabilirsin*. Belki babana sorarsın, yerine geçecek biri için bir önerisi var mı diye."

Lucas'ın ikinci kez kapının önünden geçtiğini fark ettim. Tanrı korusun, bir sohbeti bölmemeliydi. Ona seslendiğimde kafasını içeri attı.

"Hazırsanız hazırım," dedim.

Ortadan kayboldu, sonra tekerlekli sandalyeyi iterek geri döndü. "Bu benim için olmasa iyi olur," dedim.

"Yürümeyi deneyebilirsiniz. Ancak ön kapının yarısına kadar bayılırsanız, ben Miami'de Weber'le röportaj yaparken kendinizi bu yatakta, nekahet döneminde bulabilirsiniz."

Ona ters ters baktım ve sandalyeyi salladım. Adam güldü. "Oh, hey," dedi Adam. "Unutmadan, ne istiyorsun?"

o motosiklet hakkında ne yapacaksın?"

Lucas tekerlekli sandalyeye binmeme yardım etti.
"Beklemeliyim. Bu pek de gerekli bir harcama değil-"

"Arkadaşına evet de," dedim Adam'a. Lucas'a baktım.
"Bunu istiyorsun. İstedini biliyorum. Bisikleti al ve sigorta paranı kullanmak istemiyorsan bunu benden erken bir Noel hediyesi olarak düşün. Henüz üzerinde çalışacak bir yerin olmadığını biliyorum ama er ya da geç olacak."

"Muhtemelen daha erken," dedi Adam sırtarak. Sonra omzumun üzerinden Lucas'a baktı ve sırtışı kayboldu. "Şu anda konut piyasası iyi yani. Sonbaharda her zaman durgun olur, o yüzden belki bir yer bulursun."

"Acelemiz yok," dedim. "Hâlâ alışma aşamasındayız."

Adam tekrar Lucas'a baktı ve ben de aralarında geçen bakışı yakalamaya çalışarak boynumu büktüm ama yakalayamadan kayboldu. Lucas çantasına uzandı.

"Dur, şunu ben alayım," dedi Adam. "Sen kızı al, ben de çantaları taşıyayım." Hızlı bir sırtış. "Tam olarak adil değil, ama sonsuza kadar angarya iş yapmayacağım. Sen sadece bekle." Bana baktı. "Eve gider gitmez babama Arthur için şu necro yedeklerini soracağım. Bir sonraki toplantıya kadar her şeyi ayarlamış olurum."

Gülümsedim. "Harika. O zaman seni yalnız bırakayım."

Adam bize havaalanına kadar eşlik etti, burada ona tüm yardımları için teşekkür ettik ve ona dava hakkında bilgi vermeye devam edeceğime söz verdim. Sonra vedalaştık ve uçağa bindik.

Son Derece Uygunsuz

Miami'ye Cortez jetiyle döndük. Onların hastanesinde kalmak gibi, onların jetini kullanmak da güvenliğe karşı bir güvenlik meselesiydi. Onların uçağında mı yoksa ticari bir uçuşta mı daha büyük bir tehlike içindeydim? Şansımı normal bir uçakta denemekten mutlu olurdum. Uçuşun ortasında Cortez tetikçileri tarafından saldırıya uğramayı beklediğimden değil, kendi sağlığım söz konusu olduğunda yaygara koparmamak benim doğamda olduğu için. Lucas aynı fikirde değildi ve henüz birkaç dakikadan fazla dik oturamadığımı düşünürsek, muhtemelen haklıydı.

Miami'ye döndüklerinde Benicio yapabildiği tek şey olan Weber'i görmemizi sağlayarak Lucas'la arasını düzeltmeye çalışıyordu. Weber Cortez'in gözetiminde tutulmasına rağmen, her Kabal bir koruma atamıştı. Böyle bir işbirliği iç açıcı olurdu, eğer bunu sadece mahkûm üzerindeki kendi çıkarlarını korumak için yapmamış olsalardı. Hiç kimse, bir CEO'nun oğlu bile, her Kabal'dan onay almadan Weber'e yaklaşmıyordu.

İsteğimizin yeterince basit olduğunu düşünmüştüm. Her türlü güvenlik önlemine uyacağımıza söz vermiştik. Aynı taraftaydık. Dahası, biz olmasak Weber de olmazdı. Ancak, kısa sürede anlaşıldığı üzere, bu bir avantajdan çok caydırıcı bir unsurdu. Weber'i bulduğumuzda Cortez Cabal büyük bir darbe almıştı ve diğer Cabal'lar isteğimizi tamamen inat yüzünden reddediyor gibi görünüyordu.

Ertesi günü klinikte, Benicio bizim adımıza Cabal'larla lobi yaparken vaka detaylarını inceleyerek geçirdik. Lucas iyileştirici bir lapa ve iyileştirici bir çay için gerekli malzemeleri bulmayı başarmıştı. Onları kendim hazırladım ve o da itiraz etmedi -her ikisi de cadı büyüydü, cadı efsunları gerektiriyordu ve prosedürleri bilmesine rağmen

daha iyi. Bu konuşan ego değildir, cadılar cadı büyüünde daha iyidir, tıpkı büyücülerin büyücü büyüünde daha iyi olduğu gibi.

Bu aynı zamanda o bahar bulduğum üçüncül seviye büyü kitaplarından öğrendiğim daha güçlü bir iyileştirme büyüünün ilk saha testiydi. Sadece iyileşmeyi hızlandırmakla kalmayıp aynı zamanda orta güçte bir topikal analjezik görevi görmesi gereken lapa üzerine uyguladım. Memnuniyetle söyleyebilirim ki, beklediğimden de iyi sonuç verdi. İkinci günün sonunda yataktan kalkmış, normal kıyafetlerimi giymiştim ve kendimi bir hastadan çok ev hapsindeki biri gibi hissediyordum.

Dana'nın babası henüz gelmemişti. Randy MacArthur'a haber ulaştırmak neredeyse imkânsızdı. Dana'nın annesine gelince, onu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi, yoksa dikişleri patlatacaktım. Klinikteyken, vekil ziyaretçi rolünü üstlendim. Dana ne biliyor ne de umursuyordu ama ben yine de yaptım.

O gece Lucas'ı akşam yemeğine çıkabilecek kadar iyi olduğuma ikna ettim. Geziyi mümkün olduğunca uzatmak için tatlı sipariş ettim. Sonrasında kahve içerek oyalandık.

"Baban bu konuda bizi gerçekten zorluyor gibi görünüyor," dedim. "Hâlâ onun baskınla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Lucas kahvesini yudumladı. "Şöyle diyelim, onun olaya karışmış olma ihtimalini göz ardı etmesem de aşırı tepki verdiğimi kabul ediyorum. Sen incindin, ben korktum ve en uygun hedefe saldırdım. Sadece... Babama karşı ciddi güven sorunlarım var."

Ona küçük bir sırıtış attım. "Gerçekten mi? Anladım."

Lucas devam edemeden cep telefonu çaldı. İki hayır, bir teşekkür ve bir de "Orada olacağız," dedikten sonra telefonu kapattı.

"Şeytandan mı bahsediyorsun?" Dedim.

Başını salladı. "Cevap hala hayır. Daha da kötüsü, kalıcı bir hayır olması muhtemel görünüyor. Duruşmayı yarına ertelediler."

"Ne?"

"Her iki taraf da beklenenden daha erken hazır olduğu için yeniden planladıklarını söylüyorlar, ancak izleyici bulmak için sürdürdüğümüz çabaların kararlarını etkilediğinden şüpheleniyorum."

"Yani duruşmayı hızlandırarak bizi engelliyorlar." Sandalyemde geriye yaslandım, hareket yırtık mide kaslarımı çekerken yüzümü buruşturdum. "Bu kadar o zaman. Boku yedik."

"Henüz değil. Babamın da belirttiğı gibi, Weber suçlu bulunursa, her zaman temyiz seçeneğı vardır. En azından bu bize davanın tamamını dinleme fırsatı verecek. Savcılık Weber'i saldırılarla ilişkilendiren somut kanıtlar sunarsa temyize gitmeye gerek kalmayabilir."

"Ve kendimiz de dahil olmak üzere herkesi büyük bir kederden kurtarırız." "Kesinlikle. Aynı şekilde, eğer yeni bir şey bulamazlarsa ve Weber'in gerçek katille çalıştığı ya da farkında olmadan onun için bilgi topladığı gibi alternatif olasılıkları ele almazsa, temyiz için gerekçelerimiz var demektir." Kahvesini yudumladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Duruşmaya gidecek kadar iyi, eğer sorduğunuz buysa."

Oturum saat sekizde başlayacaktı; Lucas bunun bir Kabal duruşması için normal olduğunu söylemişti. İnsanların cinayet duruşmalarının aksine, bir Kabal oturumu asla haftalarca ya da aylarca sürmezdi. Mahkeme günleri sabah sekizden akşam sekize kadar sürerdi ve bir ya da iki gün içinde bitirmek için her türlü çaba gösterilirdi.

Taksiyle saat yediyi biraz geçe vardık. Mahkeme ve nezarethaneler neredeyse tam olarak şirket ofislerinin olmasını beklediğim gibiydi; endüstriyel bir gettonun derinliklerine gizlenmiş, yenilenmiş bir depo. Lucas şoförden bizi salaş binalardan birinin arkasındaki kaldırıma bırakmasını istedi.

Normalde şoföre ödeme yapmakta ısrar ederdim ama bugün Lucas'a izin verdim. İhtiyacı olan son şey taksi ücreti yüzünden kavgaya etmekte. Son birkaç günün tüm stresi yüzüne kazınmıştı. Şoföre ödeme yapmak için döndüğünde

Kravat yamuktu. Yanıldığımdan emin olmak için bir kez daha baktım.

"Hmm?" dedi bakışımı yakalayarak. "Kravatın yamuk."

Elleri ayarlamak için havalandı.

"Dur, ben yapayım." Düzeltmek için parmak uçlarımda durdum. "Bu gece biraz uyumalısın. Gerçek bir yatakta. Bir otele taşınıyoruz."

"İyileşene kadar olmaz."

"Daha iyiyim," dedim. "Daha iyi görünüyorum, değil mi?" Küçük bir gülümseme. "Daha iyi olmaktan daha iyi."

"Peki, o zaman-"

"Oh, bak," dedi arkamdan bir ses. "Bu inek savaşçı değil mi?"

Lucas kaskatı kesildi. Omzumun üzerinden bir ateş topu fırlatma isteğimi bastırdım. Lucas'ın buna ihtiyacı yoktu. Bir ateş topu haklı olabilirdi. Uygunsuz ama haklı.

Döndüğümde otuzlu yaşlarının başında, ince yapılı bir adam gördüm; mankenlere özgü yüzü alaycı bir ifadeyle gölgelenmişti. Arkasında William Cortez duruyordu, bu da genç adamın kimliği hakkında bir tahminde bulunmama neden oldu: Carlos.

"Bir yerlerde protesto yürüyüşü yapıyor olmalı," dedi William. "Senin yeteneklerini daha çok takdir edeceklerine eminim, Lucas. Gerçek işi yetişkinlere bırak."

Ona katili yakalamak için "asıl işi" kimin yaptığını ve bunun için hayatlarını tehlikeye attıklarını hatırlatmamak için çenemi sıktım.

"Paige, William'la tanışmıştın," dedi Lucas. "Ve bu da Carlos. Carlos, Paige. Şimdi, bize izin verirsiniz-"

"Fena değil küçük kardeşim," dedi Carlos beni kontrol ederken. "Hakkını vermeliyim. Beklediğimden daha iyisin. Her şeye rağmen bazı gizli varlıklara sahip olmalısın."

"Lucas'ın gizli mal varlığı var," dedi William. "Yaklaşık beş milyon ve bu sadece garanti. Büyük kumarı beklersen yarım milyar daha var."

Carlos güldü. "Yok artık. O kadar parayla her ezik biriyle yatabilir, değil mi? Bir kaç oral seks, küçük bir bedeldir."

Cortez Cash'i vurdu."

"Şart değil," dedim. "Duyduğuma göre, bu çok yüksek bir fiyat olabilir." Carlos'un bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsedim. "En azından bazı Cortez'lerde."

Gözleri sertleşti. "Cehennem gibi." "Sen öyle diyorsan."

Lucas'ın beni götürmesine izin verdim. Beş adım kadar gitmiştik ki eğildi.

"Sormaya cesaret edebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Jaime."

Gülmeye başladı ama kendini tutamadı. "Jaime ve Carlos mu?"

"Hayır," dedim. "Carlos *değil* Jaime. Beş milyonun yeterli olmadığına karar verdi."

Sonra bir kahkaha patlattı, sırtımama ve elini sıkımama neden olan bir kahkaha. Carlos'un arkamızdan ters ters baktığını görmek için arkama baktım. Sanırım yeni bir arkadaş edinememiştim. Çok yazık oldu.

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda beş milyondan çok daha az olduğundan şüpheleniyorum," dedi Lucas yürürken.

"Parayı harcama hızına bakılırsa, Carlos'un beş dolara kadar düştüğünü söyleyebilirim. Miras için direnmek zorunda kalacak."

"Mirasın beş milyon olduğunu sanıyordum."

"Hayır, güven fonu." Dudakları kıvrıldı. "Sessizlik çöküyor, çünkü bariz olanı, yani yoksul erkek arkadaşının sandığı kadar yoksul olmadığını söylemekten kaçınıyor. Bir dahaki sefere taksi ücretini ödemem için bana meydan okuduğunda bunu hatırla."

Lucas deponun arka kapısını açtı ve herhangi bir küçük kasaba adliyesini kiskandıracak bir lobiye girdik. Birkaç kişi etrafta dolanıyordu ama Lucas ne sağa ne de sola baktı, sadece beni içerideki çift kapıya doğru götürdü.

"Nedense şu anda taksi ücretini ödeyebilecek durumda olduğundan şüpheleniyorum, on dakika önce olduğundan daha fazla," dedim. "Bu Cortez'den güven fonuna dalmak yok. Birileri tarafından kaçırılabilirsin."

şeytan gerillalar ve hala fidye için herhangi birini kullanmayı reddediyorlar."

"Doğru." Bana gülümsedi. "Ama eğer kaçırılırsan, bir istisna yaparım."

Takım elbiseli ve kasketli esmer bir genç adam Lucas'ın yanında belirdi. "Bay Cortez, efendim?"

"Evet?" Lucas söyledi.

"St. Clouds için çalışıyorum. Bay St. Cloud'un şoförüüm." "Rick, değil mi?"

Adam gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim efendim. Bu adamı yakaladığınız için size minnettar olduğumuzu söylemek istedim. Griffin içeride. Sizinle kendisi konuşacak ama teşekkürlerimi iletmek istedim. Ve, uh-" Bakışları çift kapıya kaydı. "İçeride bir arka yol olduğunu söylemek için, eğer orayı tercih ederseniz."

"Arka yol mu?" Dedim.

"Evet, bayan. Diğerlerini geç. Nast'lar ve birkaç St. Clouds bekleme alanındalar. Mahkeme salonuna giden başka bir yol daha var. Siz ve Bay Cortez orayı kullanırsanız daha rahat edersiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Lucas. "Ama biz iyi olacağız." "Evet, efendim."

Adam geri çekildi ve yan koridora kaydı. Lucas'ın gergin yüzüne baktım. Binaya girerken dışarı attığı tüm gerginlik iki katı güçle geri dönmüştü.

O kapıdan içeri girdiğimizde her şey daha da kötüye gidecekti.

Lucas'ın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. İki yan koridora göz gezdirirken aklıma bir fikir geldi. Son derece uygunsuz ama bazen biraz uygunsuzluk tam da ihtiyacınız olan şeydir.

"Neredeyse kırk beş dakika kaldı," dedim. "Bütün gün oturacağız. Acele etmeye gerek yok."

"Kısa bir yürüyüş yapacak kadar iyi hissediyor musun?" "Aklımdaki bu değildi."

Onu en yakın yan koridora doğru çektim. Kaşları kalktı ama cevap vermeyince beni takip etti. İlk koldan döndüm, üçüncü kapıya doğru yürüdüm ve onu açtım. Bir

Ofis. Dördüncüyü denedim. Kilitliydi. Hızlı bir kilit açma büyüsuyle kapı büyük bir depo dolabına açıldı.

Işığı yaktım. "Mükemmel."

"Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Eğer sormak zorundaysan, bu sabah gerçekten yorgunsun." Tereddüt etti, sonra gülümsedi.

"Eee?" Dolaba geri dönerek söyledim.

Kapıya doğru yürüdü, arkasından tekmeleyerek kapattı ve bir kilit büyüsu yaptı. Geri adım attım ama beni yakaladı ve derin bir öpücükle kendine çekti.

"Kahretsin," dedim, geri çekilirken nefes nefese kalmıştım. "Bunu özlemişim Cortez. Dün gece hastane yatağımın ne kadar ağırlık taşıdığını merak ediyordum. Bir test yapmalıydım."

"Belki bu gece."

"Uh-uh. Bu gece bir otel ve iki kişilik bir yatak tutacağız."

"Kendini hazır hissettiğinden emin misin?"

Ona ne kadar istekli olduğumu gösterdim. Birkaç dakika öpüştükten sonra ellerimi aramıza soktum, gömleğinin düğmelerini açtım ve ellerimi çıplak göğsünde gezdirdim.

"Biliyor musun, Carlos beni düşündürdü," dedim. "Eğer bir CEO eşi olacaksam-"

"Eş CEO'ydu, değil mi?"

"Üzgünüm. Eş CEO. Bu bana bir sürü saksoya mal olacak, değil mi?"

Lucas güldü. "Evet, korkarım çok fazla."

"O halde hastanede geçirdiğim bu birkaç gün beni kotamın gerisine düşürdü. Yapmam gereken ciddi şeyler var." Bir parmağımı göğsünde gezdirdim ve bel kemerinin altından geçirdim. "Doktor eğilmek yok dedi ama diz çökmekle ilgili bir şey söylemedi."

Lucas'ın nefesi kesildi.

Ona sıırttım. "Eee?"

"Reddetmekten ne kadar nefret etsem de, hâlâ iyileşme sürecindesin." Aşağı uzandı ve eteğimi kalçalarımaya kadar çekti, dudakları kulağıma gitti. "Şimdilik daha az yorucu bir şey önerebilir miyim?"

Eteğimi aşağı doğru ittim. "Uh-uh. Ya oral seks ya da hiçbir şey." Kapıya doğru geri adım attım. "Elbette ilgilenmiyorsan ..."

Beni kendine çekti, sonra elimi kasıklarına bastırdı. "Yeterince ilgilendin mi?"

"Emin değilim," dedim, parmak uçlarımla pantolonundaki çıkıntının üzerinde gezinirken. "Biraz sert-"

"Biraz mı?"

"-anlatması biraz zor." Önce kemerini, sonra pantolonunu çözdüm ve elimi içine soktum. "Bakalım. Evet, yeterince ilgilendiğimi söyleyebilirim."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun dikkatini dağıtmaya başladım.

Daha sonra, odadan çıkışımızı geciktirerek sessizce konuştuk. Saat 7:45'te ayrıldım.

"On beş dakika," dedim. "İçeri girmeliyiz."

"Birazdan." Beni öptü. "Seni seviyorum."

"Tabii ki istiyorsun. Yapmak zorundasın.

Kanun böyle." Bir gülümseme. "Kanun mu?"

"Bir erkeğe süpürge dolabında oral seks yapan her kızın en az bir 'seni seviyorum' demeye hakkı vardır. Ciddi olsanız da olmasanız da, ahlaki ve yasal olarak bunu söylemek zorundasınız."

Güldü, sonra başımın üstünü öptü. "Ciddiyim. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ayrıca oturum başlamadan önce mahkeme salonuna giremezsek, bizi içeri almamak için bir bahaneleri olacağını da biliyorum."

İmzalandı. Mühürlü. Teslim Edildi

Lucas bekleme alanının kapısını iterek açtığında, uygun bir şekilde kasvetli bir konuşma dalgası yayıldı. Sonra durdu ve bütün başlar içeri girişimizi izlemek için döndü. En az bir düzine adam vardı, yaşları onlu yaşların ortalarından emeklilik sonrasına kadar değişiyordu, hepsi de üç aylık kiramızı ödeyebilecek takım elbiseler giymişlerdi ve hepsi de büyüdü. Bu bana lisedeyken tamamı erkeklerden oluşan bilgisayar kulübüne katıldığım günü hatırlattı. O kapıdan içeri bir adım attığımda buz gibi bakışlar beni neredeyse donduruyordu.

Lucas artık kendini daha iyi hissediyordu, sadece odaya baktı, bir iki kez başını salladı, sonra elini sırtıma koyup beni kalabalığın içine doğru itti.

Yetmiş yaşlarında, düz sırtlı, gümüş saçlı bir adam yolumuza çıktı. Bakışlarım takım elbise ceketinin kolundaki siyah banda takıldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısladı. "Onu buraya getirmeye nasıl cüret edersin?"

"Paige, bu Thomas Nast, Nast Cabal'ın CEO'su. Thomas, bu Paige Winterbourne."

Thomas Nast. Gözlerim kolundaki siyah banda döndü. Oğlu Kristof için. Bu Savannah'nın büyükbabasıydı. "Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum, sen-" Kelimeyi ısırdı Dişlerinin duyulabilir bir tıkırtısıyla. "Bu aileme atılmış bir tokattır ve buna müsaade etmeyeceğim."

Lucas, yaşlı adamın bakışlarına düzgün bir ifadeyle karşılık verdi. "Oğlunuzun ölümüne yol açan olaylardan bahsediyorsanız, bu konuda azmettiricinin aileniz olduğunu belirtmek isterim. Kristof velayeti böyle alışılmadık bir şekilde alarak Kabal içi politikaya aykırı davranmıştır."

"Benim oğlum öldü. Sakın ima etmeye cüret etme-"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Gerçekleri söylüyorum. Kristof'un ölümüne yol açan olayların tırmanması tamamen

kendi

tasarlıyordu. Ölümüne gelince, Paige'in bunda hiçbir rolü yok. Aksine bir kanıt olsaydı, bu yaz yapılan soruşturmada bunu ortaya koyardınız. Şimdi bize izin verirsiniz..."

"Mahkeme salonumuzda oturmayacak-"

"Eğer o olmasaydı, hiçbirimiz bu mahkeme salonunda oturuyor olmazdık. İyi günler, efendim."

Lucas beni Nast'ın etrafından dolaştırıp bir sonraki kapıdan geçirdi.

Mahkeme salonunda en fazla elli kişi oturuyordu ve biz içeri girdiğimizde salonun yarısı doluydu. Lucas iyi bir yer bulmak için etrafına bakınırken odanın ön tarafındaki kapı açıldı ve Benicio içeri girdi. Zamanlaması tesadüf olamayacak kadar mükemmeldi. Bizi bekliyormuş. O zaman neden bizimle diğer odada buluşup Kabal'ın eldiveni geçene kadar bize eşlik etmemişti? Çünkü o daha iyi biliyordu. Lucas babasının onu Thomas Nast ve diğerlerinden korumasını takdir etmezdi, Lucas'ın arka kapıdan girmeyi reddetmesiyle aynı sebepten. Lucas kendi yolunu seçti, kelimenin tam anlamıyla ve bunun sonuçlarını kabul etti.

Benicio Lucas'la göz göze geldi ve ona savcılık kürsüsünün hemen arkasındaki boş sırayı işaret etti. Lucas başıyla onayladığında Benicio'nun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Lucas'ın gerçekten ona katılmaya niyetli olduğundan emin değilmiş gibi koridorun sonunda durdu. Ön tarafa doğru yürüdük ve önce ben kaydım, Lucas'ın babasının yanına oturabilmesi için onu takip etmesine izin verdim.

"Seni görmek güzel Paige," dedi Benicio, biz otururken Lucas'a doğru eğilerek. "Bize katılabildiğine sevindim. Hızla iyileşiyor gibi görünüyorsun."

"İstedیği kadar hızlı değil," dedi Lucas. "Ama iyi gidiyor."

"Uzun bir gün olabilir," dedi Benicio ve kendimi duruşmadan vazgeçmemi öneren düşünceli bir "öneri" için hazırladım. "Bir şeye ihtiyacın olursa -yastık, soğuk bir içecek- bana haber ver yeter."

Ben başımla teşekkür ederken ön kapılar tekrar açıldı ve Griffin içeri girdi, yanında Troy ve tanımadığım ama cüssesine bakarak gardiyan olduğunu tahmin ettiğim bir adam vardı. Troy, Griffin'i bizim sıramıza götürdü, Benicio orada durdu ve bizimle oturması için onu içeri aldı. Troy ve diğer gardiyan bizim sıranın iki ucundaki koltuklara oturdular.

Lucas ve ben Griffin'le konuşurken iki ön kapı da neredeyse aynı anda açıldı. Birinden içeri giren Weber, kalabalık mahkeme salonunu görünce gözlerini kırıştırdı. Üzerinde normal bir gömlek ve pantolon vardı. Kelepçeli ya da zincirli olmamasına rağmen ağzında bir tıkaç vardı. Bu zalimce görünebilirdi ama bir druid'in gücü tanrılarını çağırma yeteneğidir, bu yüzden tıkaç anlaşılabilir bir önlemdi.

Muhafızlar Weber'i koltuğuna götürürken, altmış yaşlarında üç adam diğer ön kapıdan içeri girdi. Yargıçlar. Dün gece Lucas Kabal adalet sisteminin temellerini açıklamıştı. Davalar tek bir yargıca ya da jüriye değil, üç yargıçtan oluşan bir heyete sunulur ve çoğunluğun oyu geçerli sayılır. Yargıçlar beş yıl süreyle görev yaparlar ve aynı üç yargıç devre mahkemesi düzeninde dört Kabal tarafından da kullanılır. Adamlar - her zaman büyücü, dolayısıyla her zaman erkek - Kabal içi bir komite tarafından seçilir. Kariyerlerinin sonuna yaklaşan avukatlardır ve görev süreleri için çok iyi bir ödeme alırlar, yani görev sürelerinin sonunda emekli olabilirler, böylece daha sonraki istihdamları için Kaballara borçlu olmazlar. Ödemelerinin yüzde ellisi görev süreleri tamamlanana kadar alıkonulur ve rüşvet almaktan ya da başka bir şekilde konumunu tehlikeye atmaktan suçlu bulunan herhangi bir yargıç bu kısmı kaybeder. Tüm bunların amacı yargıçları mümkün olduğunca tarafsız kılmaktır. Mükemmel mi? Elbette değil. Ancak Kaballara hakkını vermek gerekirse, adil bir adalet sistemi sağlamak için makul adımlar atmışlardır.

Duruşmaları kısa tutmak için, her açıdan yalın bir ilişki söz konusudur. Açılış ve kapanış konuşmalarının her biri on dakika ile sınırlıdır. Jürinin olmaması, duruşmaların

Her adımı ayrıntılı olarak açıklamak için. Uzman tanıklara sadece gerektiğinde izin verilir - DNA tanımlamasının hatalı bir bilim olduğunu iddia etmek için para alan doktoralı fahişeler yoktur. Sıradan tanıkların bile her zaman kürsüye çıkmasına gerek yoktur. Jaime gibi kritik olmayanların ifadeleri önceden alınıyor ve her iki tarafın sorduğu sorulara cevap veriyorlar.

Molalar da seansın kendisi kadar basitti, on beş dakikalık tek bir sabah molası vardı. O zamana kadar aceleyle toparlanmamın etkilerini hissetmeye başlamıştım bile. Lucas ağrı kesici almamda ısrar etti ve ben de kabul etmek zorunda kaldım. Onlar olmasaydı öğle yemeğine kadar işim biterdi. Bu haliyle, geçirdiğim en rahat sabah değildi diyelim. Bunu atlatmak için dikkatimi vermeye ve bol bol not almaya odaklandım. Lucas ve ben bir steno defteri kaptık ve birbirimize verip veriştirerek önemli noktaları işaretledik, birbirimizin notlarını detaylandırdık ve duruşmanın gidişatı hakkında yazılı yorumlarımızı paylaştık.

Öğle yemeği için bir yemek şirketi sandviç tepsileri getirdi ve lobide ayakta yemek için otuz dakikamız vardı. Benicio da bizimle birlikte yedi ve üçümüz oldukça normal bir sohbet sürdürmeyi başardık. Benicio sadece bir kez ağzından kaçırdı ve ertesi akşam yemeğinde ona katılmamızı önerdi.

. . o sırada şehirde bulunan üç önemli yabancı hissedarın da katılacağı bir yemek. Lucas davanın gidişatına bakılırsa Weber'in temyiz başvurusunu hazırlamakla meşgul olacağımızı nazikçe hatırlattı.

Öğle yemeğinden sonra Lucas daha önce kaldığımız oteli aradı. Eski odamız hâlâ boştu ve müdür bize aynı fiyattan oda teklif etti. Benicio planlarımızı duyunca Marsh Kliniği'ni aradı ve tüm eşyalarımızın otele taşınmasını ayarladı, böylece duruşmadan sonra doğrudan oraya gidip dinlenebilecektim. Düşünceli bir hareketti ve belki de Lucas'ın Benicio'dan "yalan söyleme konusundaki doğal yeteneğinden" daha fazlasını miras aldığını itiraf etmeme neden olan pek çok hareketten sadece sonuncusuydu.

Duruşma iyi gitmedi. Weber kendi avukatını tutmuştu. Bunu ilk öğrendiğimde rahatlamıştım. Ancak duruşma ilerledikçe, kendimi Keşke Kaballar ona bir avukat atasaydı diye düşünürken buldum. Onlara hak vermekten ne kadar nefret etsem de, sistemlerinde adaletsiz bir şey görmüyordum ve Weber'in avukatını onlar sağlamış olsalardı, eminim ki şu anda sahip olduğundan daha yetkin bir temsile sahip olacaktı.

Bu davada oynamanın iki yolu vardı. Bir: kanıtların ikinci dereceden olduğunu vurgulamak. İki: Delilik savunması. Weber'in avukatı ikisini de seçti. Bu da bir sorun yarattı. İlki Weber'in yapmadığını söylüyor. İkincisi, yaptığını ama sorumlu tutulamayacağını söylüyor. Her ikisini de kullanmak, o gençleri öldürdüğünü, ancak bunu kanıtlayamayacağınızı ve her neyse, deli olduğunu, ancak herhangi bir somut kanıt bırakacak kadar deli olmadığını söylüyor.

Saat altıda avukatlar mütalaalarını sundular. Saat 6:20'de yargıçlar konseye çekildi. Altı buçukta bir kararla geri döndüler.

Suçluyum.

Hüküm: ölüm.

Weber, şaşırtıcı olmayan bir şekilde paniğe kapıldı ve ağzındaki tıkaçın arkasından boğuk dualar haykırarak odadan zorla çıkarılmak zorunda kaldı.

Yargıçlardan biri son sözlerini söylerken not defterini aldım ve Lucas'ın "değişiklik yok" yazdığı bir soru işareti çizdim. Weber'i mahkûm edecek ya da aklayacak başka bir kanıt duymamıştık ve endişelerimizin hiçbirini dile getirilmemişti bile. Bu yüzden temyiz başvurusuna devam edecektik.

Yargıç tanıklara ve avukatlara teşekkür etti ve mahkeme ertelendi. Benicio eğildi ve hemen döneceğini fısıldadı ve beklememizi istedi. Sonra Griffin'e mahkeme salonunun önüne kadar eşlik etti. Diğer gardiyan da onu takip etti ama Troy bizim sıramızdaki yerinde kaldı. Benicio, Griffin ve diğer gardiyan az önce Weber'in götürüldüğü kapıya doğru yürüdüler. Griffin içeri adım atmadan önce döndü,

dikkatimizi çekti ve teşekkür etti. Sonra da gittiler.

"Çok yorulmuş olmalısın," dedi Lucas, yerden çantamı alırken.

"Ben iyiyim," dedim. "Temyizi bugün başlatmamız gerekiyor mu?"

Lucas başını salladı. "Babama devam etmeyi planladığımızı söyleyeceğim ve o da mesajı Kaballar'a iletecek. Bu gece dinleneceğiz ve bunu aklımızdan çıkarmaya çalışacağız."

Kafamı kaldırdığımda Benicio'nun yeni korumasıyla birlikte mahkeme salonuna girdiğini gördüm.

"İşte orada," dedim. "Çok hızlıydı."

"Güzel," dedi Lucas. "Daha önce bizi otele götürmeyi teklif etti ve eğer sakıncası yoksa kabul etmek istiyorum. O zaman ona temyiz planlarımızı yolda söyleyebiliriz, bunu şimdi yaparak yola çıkışımızı geciktirmektense."

"Beni yatağa daha çabuk götürecekse, itiraz etmem."

Benicio koridora doğru ilerlerken Lucas başını kaldırdı.

"Paige ve ben-" Durdu. "Sorun ne baba?"

Benicio başını salladı. "Hiçbir şey. Ne diyordun?"

Lucas babasının yüzünü inceledi. İlk başta, yanlış bir şey olduğuna dair hiçbir işaret göremedim. Sonra fark ettim, Benicio'nun başını hafifçe eğdiğini, Lucas onunla konuşurken gözleriyle tam olarak buluşmadığını.

"Eminim Paige buradan çıkmak için sabırsızlanıyordur," dedi Benicio. "Neden biz-"

Bir öksürük. Başımızı kaldırdığımızda William ve Carlos'un diğer tarafımda durduğunu gördük.

"Thomas Nast sizinle konuşmak istiyor, Peder," dedi William.

Benicio el sallayarak onu uzaklaştırdı. William'ın dudakları gerildi.

"Seni arabada bekleyeceğiz baba," dedi Lucas. "Temyizi yolda tartışabiliriz."

"İtiraz mı?" Carlos söyledi. "Kimin için?" "Everett Weber, tabii ki."

Carlos güldü. "Kahretsin, küçük kardeşim, senin büyücülüğe başladığını bilmiyordum."

Lucas'ın gözleri babasına kaydı. Benicio elini ağzına götürdü.

"Bilmiyor, değil mi?" William dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye seğirerek, "Bilmiyor, değil mi?" dedi.

"Neyi biliyorsun?" Lucas, bakışları Benicio'nunkilerden hiç ayrılmadan konuştu. "Şu idam cezasını mı?" Carlos söyledi.

"İmzalandı, mühürlendi, ve teslim edildi."

Gözlerimi kırptım. "Yani . . . ?"

"Everett Weber öldü," dedi William. "Eğer adalet yerini bulacaksa, hızlı bir şekilde yerini bulacaktır. Babam ve diğer CEO'lar dava başlamadan önce bu konuda anlaşmışlardı."

Lucas Benicio'ya döndü. "Duruşma başlamadan önce ?" "Elbette," dedi William. "Sana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Bir çocuk katilini serbest bırakmaya çalışarak bizi utandırmak mı? İş oluruna bırakamıyorsun, değil mi Lucas? Masumu kurtarmak, suçluyu kurtarmak, Kabal'a sopa gösterdiğin sürece gerçekten önemli değil. Tanrıya şükür babam onlara duruşmadan önce dinleyici istediğini söylemedi yoksa kim bilir nasıl bir arı kovanına çomak sokardın."

Lucas gözlerini babasına dikmiş, onun bunları inkâr etmesini bekliyordu. Benicio sadece bakışlarını kaçırdı. Ayağa kalktım. Lucas son bir kez Benicio'ya baktıktan sonra koridorda beni takip etti.

Büyücü kümelerinin etrafından dolandık ve otoparka yöneldik. Burada daha fazla Kabal kümesi vardı, sigara içiyorlar ya da evlerine dönmeden önce bir doz Miami güneşi alıyorlardı. Bir grubun yanından geçerken genç bir adam bakışlarımı yakaladı. Bir çift iri mavi göze baktım ve tanıdığımı hissettim. Ben durakladım ama Lucas durmadı, dikkati başka yerdeydi ve ben de ona yetişmek için acele ettim.

Tıklım tıklım dolu otoparkta sessizlik içinde ilerlemeye devam ettik.

Yürürken yaşadığım şoku atlatmaya ve sağlıklı düşünmeye çalıştım. Weber büyük olasılıkla suçluydu, bu yüzden infazı gereksiz yere hızlı olsa da muhtemelen haksız değildi. Belki de

Bir büyücü aracılığıyla onunla konuşmak ve katilin gerçekten o olduğuna dair kendimizi rahatlatmak hâlâ mümkün olabilirdi. Bundan Lucas'a bahsetmeli miyim diye düşünürken bir ses bizi selamladı.

"Lucas? Bir saniye bekle."

Gerildim ve bize doğru yürüyen genç bir adam görmek için döndüm. Uzun boylu ve sırık gibiydi, benden bir iki yaş küçüktü, sarı saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlıydı, muhteşem iri mavi gözleri vardı. O gözleri gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. O bir büyücüydü elbette, ama bundan daha fazlasıydı. Bu, az önce bakışlarıyla karşılaştığım, şimdi tanımadığımı fark ettiğim ama tanımam gerektiğini hissettiğim genç adamdı. Sonra siyah kol bandını fark ettim ve tanıdım. Bana Kristof Nast'ı hatırlatıyordu. Kristof'un gözleri. Savannah'nın gözleri.

Birkaç adım arkasında, onlu yaşlarının sonlarında, yine kol bandı takan başka bir genç adam vardı. Bakışımı kaşlarını çatarak karşıladı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Hey, Lucas." İlk genç adam durdu ve elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sean, merhaba," dedi Lucas, dikkati dağılmış bir halde, bakışlarını gezdirerek.

"O ucubeyi yakalayarak iyi iş çıkardınız. Elbette kimse size bir teşekkür kartı göndermeyecek ama çoğumuz bunu takdir ediyoruz."

"Evet, şey ..."

Lucas yola doğru döndü, belli ki gitmek için can atıyordu ama genç adam kıpırdamadı. Gözleri bana kaydı, sonra tekrar Lucas'a kaydı. Lucas bakışlarının izlediği yolu takip etti, sonra gözlerini kırıştırdı.

"Oh, evet, elbette. Paige, bu Sean Nast. Kristof'un oğlu."

"Ve bu-" Sean isteksiz arkadaşına döndü ve ona el salladı ama genç adam kaşlarını çattı ve ayakkabısını kaldırırma sürttü. "O benim kardeşim, Bryce."

Bunlar Savannah'nın üvey kardeşleriydi. Hemen elimi uzattım. Sean sıkı.

"Burası iyi bir yer değil," dedi. "Meşgul olduğunuzu biliyorum ama birkaç gün daha şehirde kalacağız ve belki-"
"Sean?"

Sean kardeşine ters bir bakış fırlattı. "Tamam, tamam, *ben* belki-" "Sean!"

"Ne?" Sean topuklarının üzerinde döndü, sonra gözleri kocaman oldu. Döndüğümde bir arabanın kaputunun üzerine atılmış bir takım elbise ceketi gördüm. Resmi kıyafetlerinden kurtulmaya hevesli biri. Sonra pantolon, ayakkabı ve ceketin kolundan çıkan bir el gördüm. Kırmızı damlalar uzanmış parmaklardan arabanın sol farının üzerine damlıyor ve aşağıdaki küçük kan gölüne düşmeden önce parlak bir iz bırakıyordu.

İşaret Eden Parmaklar

Cesede doğru koştuk. O ilk görüntüyü bir dizi yakın çekim fotoğraf olarak hatırlıyorum, sanki beynim bütünü kavrayamıyormuş gibi. Avuç içi yukarıya doğru açılmış el, işaret parmağından aşağıya doğru akan bir kan damlası. Takım elbisesinin pazularının etrafında siyah bir bant. Gözleri kapalıydı, uzun sarı kirpikleri pürüzsüz bir yanağın üzerinde duruyordu, tıraş için henüz çok genç bir yanak. Kravatı gevşemiş ve kırmızıya boyanmış, beyaz gömleğindeki ıslak lekeyle birleşmiş, leke büyümüş. Leke büyüyor ... kan hala akıyor ... kalp hala pompalıyor.

"O yaşıyor!" Dedim.

Lucas, Sean'a, "Diğer kolunu da tut," dedi. "Onu yere yatır."

İkili çocuğu arabanın kaputundan kaldırıma indirdi. Lucas ve ben iki yanında diz çöktük. Lucas nefes alıp almadığını kontrol ederken ben de nabzına baktım.

"Nefes almıyor," dedi Lucas.

Lucas kalp masajına başladı. Çocuğun gömleğini yırtıp kanı temizlemek için kullandım ve kanamayı durdurabilmek için kaynağı görmeye çalıştım. Üç, dört, belki de beş bıçak yarası görecektik kadar kanı temizledim, en az ikisi kan pompalıyordu. Islak gömleğim çabucak sırlıslık oldu. Sean ve Bryce'a baktım.

"Gömleklerinizi bana verin" dedim.

Anlamsızca bana baktılar. Tam tekrar soracaktım ki gözlerindeki şoku gördüm ve başladığımızdan beri hiç kıpırdamadıklarını fark ettim.

"Yardım çağırdınız mı?" Dedim.

"Ara-?" Sean'ın sesi mesafeliydi, kafası karışmıştı.

"Dokuz-bir-bir ya da her kimse. Biri, herhangi biri, sadece arasın!" "Ben hallederim," dedi Lucas. "Burayı devral."

Yer değiştirdik. Ellerimi çocuğun göğsünün üzerine koydum ve pompalamak için öne doğru eğildim, ama teni o kadar kaygandı ki

ellerimin kaydığını hissettim. Dengemi sağladım ve on beş tekrar sayarak göğsünü ittim.

Çocuğun burnunu sıktım, ağzına eğildim ve iki kez nefes verdim. Lucas merkeze talimatlar verdi. Çocuğun göğsünü tekrar pompaladım. Kan akışı durmuş gibiydi. Kendime yanıldığımı söyledim. Yanılıyor olmalıyım.

Ağzına doğru döndüğümde Lucas göğüs kompresyonunu devraldı. Çocuğun üzerine eğildim. Dudaklarım onunkilere değdiğinde bir şey bana çarptı, hava yastığının patlaması gibi dolgun bir şaplak. Bir saniyeliğine havalandım. Sonra geriye doğru kaldırıma çakıldım. Acı, nefesimi ciğerlerimden söküp aldı ve her şey bir anlığına karardı.

Yüzü öfkeyle çarpılmış sarışın bir adamın bana doğru atıldığını görmek için tam zamanında toparlandım. Adam bana ulaşamadan Lucas ona çarparak yere düşürdü. Ben çırpınarak uzaklaşırken sarışın adamın eli havaya kalktı, parmaklarını bana doğru uzattı ama Lucas iki kolunu da yere bastırdı, bu bir büyücü için ne kadar etkili bir güç kırıcıysa bir druid için de o kadar etkiliydi. Adam debelendi ama çabucak öğrendiği gibi Lucas görüldüğünden çok daha güçlüydü.

"Oğlum o-"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum," dedi Lucas. "Bir ambulans çağırdık. Kalp masajı bilmiyorsan, bize izin ver-"

Lastiklerin gıcırtısı onu durdurdu. Plakasız bir minibüs hızla park yerine girdi. Daha durmadan iki sağlık görevlisi dışarı fırladı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama aldığım darbenin şiddetiyle karnımdaki yara alev almıştı. Lucas yanımda diz çöktü.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu.

"Deniyorum," dedim. "Öyle görünmüyor, biliyorum ama deniyorum."

Kollarını bana doladı ve beni nazikçe kaldırdı. "Burada bir şey yapamayız. Seni içeri götürelim."

Lucas kolumu onun boynuna dolamak için eğildiğinde, sarışın adamın çocuğun yanında diz çökmüş, elini tuttuğunu gördüm. Etrafındaki kalabalık dağıldı ve Thomas Nast

içinden. Yaşlı adam durdu. Sallandı. İki ya da üç adam ona destek olmak için hamle yaptı ama onları itti, yanına gitti, kanlar içindeki torununa baktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Dışarıda yaşanan olaylardan sonra adliye boş ve hareketsizdi. Lucas beni arka odadaki bir kanepeye götürdü ve uzanmama yardım etti. Ben rahatladıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından büyüyle kilitledi. Birkaç dakika sonra bir sağlık görevlisiyle döndü. Adam beni muayene etti. Dikişlerimin gerildiğini ama patlamadığını tespit etti ve yatak istirahati, ağrı kesiciler ve sabah resmi bir kontrol önerdi.

Adam gittiğinde, kendimi bariz olanı kabul etmeye zorladım. Sağlık görevlisinin ufak tefek yaralarımın ilgilenecek zamanı olduysa, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Başaramadı, değil mi?" Fısıldadım. Lucas başını salladı.

"Eğer daha önce arasaydık-"

"Fark etmezdi. Ona ulaştığımızda artık çok geçti."

Çocuğu düşündüm. Savannah'nın kuzeni. Ailesinin hiç tanışmadığı, varlığından bile haberdar olmadığı bir üyesi daha. Ve şimdi, o da yoktu.

Koridordaki bir kargaşa düşüncelerimi yarıda kesti, ayak sesleri ve öfkeli seslerin gürültüsü. Lucas bir kilit büyüü yapmaya başladı ama daha bitiremeden kapı çarparak açıldı ve Thomas Nast içeri girdi, Sean da peşindeydi, gözleri kıpkırmızıydı.

"Bunu sen yaptın," dedi Lucas'a doğru eğilerek. "Bana yapmadığını söyleme."

Lucas bir bariyer büyüünün sözlerini mırıldanırken eli dışarı fırladı ve bir daire çizdi. Nast ona çarptı ve kısa bir süre durdu. Sean büyükbabasının kolunu tuttu ve onu geri çekti. "O hiçbir şey yapmadı, büyükbaba," dedi Sean. "Biz söyledik

"Lucas Joey'e kalp masajı yapıyordu. Lucas Joey'e kalp masajı yapıyordu, sonra yardım çağırmak zorunda kaldı, o yüzden Paige devraldı."

Nast'ın yüzü buruştu. "Bu cadı torunuma mı dokundu?"

"Ona yardım etmek için," dedi Sean. "Bryce ve ben nasıl yapacağımızı bilmiyorduk.

Oradaydılar ve-"

"Elbette oradaydılar. Onu onlar öldürdü."

"Hayır, büyükbaba, yapmadılar. Bryce ve ben onları adliyeden itibaren takip ettik. Tüm zaman boyunca tam arkalarındaydık. Hiçbir şey yapmadılar."

Kapı tekrar açıldı ve iki adam içeri girdi. İlki park yerine bıraktığı bir not defterini -bizim not defterimizi- salladı.

"Bu senin, değil mi?" dedi Lucas'a. "Duruşma sırasında içine bir şeyler yazdığını gördüm."

Lucas mırıldanarak onayladı ve deftere uzandı ama adam defteri elinden kaptı. Sean Nast defteri arkasından kapıp inceledi ve sonra bize baktı.

"Temyiz başvurusu hazırlıyordun," dedi Sean. "Weber'in yaptığını düşünmedin."

O sırada Benicio da dahil olmak üzere tüm Cabal CEO'ları küçük odaya doluşmuştu ve Lucas, Weber'in suçluluğuyla ilgili sorularımız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, bu da neden kimsenin şüphelerimizden haberdar edilmediği sorusuna yol açtı. Lucas hak ettiği halde asla "Ben demiştim," diyecek kadar alçalmazdı. Benicio bunu kendisi yapmasaydı boşluğu ben doldurabilirdim. İtirafı ona dürüstlük puanı kazandırmadı ve diğer Kaballar suçlamalar havada uçuşurken onun üzerine atladılar.

Bu sadece daha fazla parmak işaretine yol açtı. Birkaç dakika içinde herkesin cinayetlerin arkasında kimin olduğuna dair bir teorisi vardı ve hepsi de başka bir Kabal'ı içeriyordu. Cortezler Weber'in masumiyetini örtbas etmişlerdi çünkü gerçek katil kendilerinden biriydi. Nast'lar Weber'e en yakın yerde yaşıyorlardı, bu yüzden kanıt yerleştirdiler ve SWAT saldırısını başlattılar, yine aralarındaki gerçek katili gizlemek için. Boyd'lar katilin saldırmadığı tek Kabal'dı, bu yüzden belli ki işin arkasında onlar vardı. Peki ya St. Cloud Cabal? Hiçbir kanıt onları suçlu olarak göstermiyordu, ki bu da onların suçlu olduğunun tek kanıtıydı.

Tüm bunların ortasında Lucas sessizce not defterimizi aldı ve kapıdan gizlice çıkmama yardım etti. Kesiğim hâlâ yırtılarak açılmış ve kızgın kömürlerle doldurulmuş gibi hissediyordu, bu yüzden Lucas'a yaslanmak zorundaydım ve ilerlememiz yavaştı. Bir kez daha park alanının yarısına geldiğimizde biri bizi selamladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" William seslendi.

"Durma," diye mırıldandım Lucas'a.

"Yapmayacaktım."

William etrafımızda dolandı ve yolumuzu kesti. "Bunu öylece bırakıp gidemezsiniz."

"Maalesef hayır," dedim. "Ama topallayabilirim ve inanın bana, elimden geldiğince hızlı topallıyorum."

Lucas kardeşinin yanından geçmeye başladı ama William önümüze çıktı.

"Çekil," dedim. "Şimdi."

William bana ters ters baktı. "Sen-"

"Yapma," diye karşılık verdim. "Az önce bir çocuğun öldüğünü gördüm çünkü siz yanlış adamı idam ettiniz. Çok kızgınım ve ağrı kesici ilacım saatler önce bitti, bu yüzden yolumdan çekil yoksa seni mahkeme salonuna geri gönderirim."

Bir kahkaha sesi duyuldu ve Carlos yanımıza geldi.

"Whoo-hoo. Gerçekten çok ateşlisin, Lucas. Hakkını vermeliyim. İyi iş çıkardın."

"Zor bir gün geçirdi, William," dedi Lucas. "Ben olsam yolundan çekilirdim."

William bana doğru yürüdü. "Hiçbir küçük cadı-"

Parmaklarımı şıklattım ve geriye doğru tökezledi.

Carlos güldü. "Kız büyücü sihrini biliyor. Belki de onu dinlemelisin, Will."

"Belki de Lucas ona numaralar öğretmemeli," dedi William tekrar üzerime gelerek. "Büyücü büyüsü büyücüler içindir."

"Ve cadı büyüsü cadılar içindir," dedim.

Bir büyü okudum ve William ciğerlerindeki hava emilirken keskin bir nefes aldı. Ağzı açıldı ve

kapalı, nefes almakta zorlanıyordu. Zihinsel olarak yirmiye kadar saydım, sonra büyüü sonlandırdım. Nefes nefese iki büklüm oldu.

"Kahretsin," dedi Carlos. "Hiç böyle bir cadı büyüü görmemiştim." "Ve bu notla birlikte biz de gidiyoruz," dedi Lucas. "İyi geceler."

Beni William'ın etrafından dolaştırdı ve adliyenin otoparkından çıkardı.

Lucas beni otel odasındaki yatağa indirirken, "Bu davanın peşini bırakmamalıyız," dedim. "Şimdi her zamankinden daha fazla. Eğer Kaballar çekişmeye devam ederse katil çok eğlenecek."

"Um-hmm."

Lucas ayakkabılarımı çıkarmak için eğildi. Bunu kendim yapmak için bacağımı geri çektim ama bana el sallayıp ayakkabıları çıkardı, sonra da yorganı geri katladı. Bluzumun düğmelerini açmaya başladım. Ellerimi kenara itti ve benim için yaptı.

"Weber o potansiyel kurban listesini tesadüfen oluşturmadı," dedim. "Bunu birileri için yaptı. Dosyalara erişimi vardı ve verileri nasıl çıkaracağını biliyordu. Eğer onun ruhuyla bağlantı kurabilirsek, bizi katile götürebilir ya da doğru yöne yönlendirebilir."

"Um-hmm." Lucas eteğimi çekiştirerek çıkardı ve katladı. "Birkaç iyi nekro tanıyorum. Bir tanesini çağırabiliriz. sabah."

Lucas bacaklarımı yorganın altına soktu. "Um-hmm."

"Yapmamız gereken ilk şey-"

Uykuya daldım.

Bir ormandaydım, Lucas'la birlikte bir tören yapıyorduk. Birisi kapıya vurdu, tabii ki bu koşullar altında garip görünüyordu ama beynim, belki de uykuda olduğumu fark ederek mantıksızlığı görmezden geldi ve rüyamdaki ben davetsiz misafire bizi yalnız bırakması için bağırdı.

Bir üçlü vuruş daha, bu sefer daha yüksek sesle. Orman buharlaştı ve yataktan pençelerimle kalktım. Lucas'ın kolları

bana sarıldı, nazikçe dizginledi.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Uyumaya devam et." Bir kapı daha çaldı. Yerimden sıçradım, ama o duymazdan geldi. "Gidecekler," dedi.

Ve yaptılar. Çıplak göğsüne sarıldım. Uyku beni çekiştiriyordu. Teslim oldum ve başucumdaki telefon çaldığında tekrar uykuya daldığımı hissettim.

"Boş ver onu," diye fısıldadı Lucas.

Beş kez çaldı. Sonra sessizlik. Tekrar rahatlardım, uzandım-
Da-da-di. Da-da-di.

"Öyle değil mi ..." Esneyerek mırıldandım.

"Cep telefonum." Bir iç çekiş dalgalandı içinde.

"Kapatmalıydım. Cevap verip ondan kurtulacağım. Belki ulaşabilirim-" İki büklüm oldu ve tekrar iç çekti. "Tabii ki ulaşamazsın."

Yataktan kaydı ve takım elbisesinin cebinden cep telefonunu çıkardı. Ses tonu değişince Benicio olmadığını anladım. Kendimi yastığa yasladım. Bakışları bana kaydı, kaşları düğümlendi. "Kim o?" diye sordum.

"Evet, zamanlamanız çok ilginç," dedi telefonda. "Bir dakika lütfen." Ağzılığını kapattı. "Ben Jaime."

"Onu aradın mı?"

Başını iki yana salladı. "Bugün olanları duymuş ve yardım edebileceğini düşünüyor. Kendisi dışarıda."

Yorganı geriye ittim ve ayaklarımı salladım. "Mükemmel. İlk tercihim değil ama Weber'le ne kadar erken temas kurabilirsek o kadar iyi."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı, sonra kapattı ve Jaime'ye hemen geleceğini söyledi.

Ölüleri Uyandırmak

Akşam yemeğini kaçırdığımız ve yakın zamanda yatağa dönmeyecekmişiz gibi görüldüğü için Lucas bize yiyecek bir şeyler getirmeye gitti. Ben giyinmeyi bitirmeden gitmişti. Hızlıca saçımı tarayıp yüzümü yıkadıktan sonra hazırdım ama daha fazlası değil. Jaime'yi oturma odasının halısında volta atarken gördüğümde ilk düşüncem, "Tanrım, neredeyse benim kadar kötü görünüyor," oldu.

Kot pantolon ve tişört giymiş, makyajsız Jaime'nin şov dünyasının ünlülerinden biri olduğu söylenemezdi. Aslında otuzlu yaşlarının sonunda olduğunu tahmin etsem de Lucas birkaç yıl önce kırkını geçtiğini söylemişti. Bugün öyle görünüyordu. Belki de bu kılık değiştirme kasıtlıydı, tanınmamak için bir kılık değiştirme... gerçi bana tanınmamaya çalışacak bir tip gibi gelmemiştir.

Sendelememeye çalışarak odaya girdim.

"Tanrım, iyi misin?" dedi.

Bana yardım etmek için acele etti ama ben ona el salladım.

"Tabii ki iyi değilsin," diye devam etti. "Kaliforniya'da olanları duydum. Eğer uyumaya devam etmek istersen Lucas'la konuşabileceğimi düşünmeliydim."

"Ben iyiyim." Kanepeyi düşündüm ama koltuk daha fazla destek sağlayacak gibi görünüyordu. "Davayı duydun mu?"

Jaime ben oturana kadar havada asılı kaldı, sonra kanepeye çöktü. "Kabal dedikodusu ürkmüş bir ruhtan daha hızlı uçar. İfademi alan adamdan karar çıktığında beni aramasını istedim ama hala ondan haber alamadım. Muhtemelen hiç haber alamayacağım. Kabal'da istenmeyen büyücüyüm."

"Gerçekten mi? Büyükannenle birlikte, en iyi işe alım malzemesi olmalısın ve Tanrı biliyor ya, kullanabilecekleri herkesi gücendirmekten nefret ederler."

Jaime yüzüklerini çevirdi. "Ben büyükannem gibi bir necro değilim. Ve tabii ki yüksek profilim Kaballar'ın hoşuna gitmiyor. Büyük işler yapmaya başladığımda benden çenemi kapatıp susmamı istediler. Lucas bu konuda bana yardımcı oldu.

Artık beni yalnız bırakıyorlar."

Kapı kilidi tıkırdadı. Lucas kapıyı ayağıyla iterek açtı, iki eli de yemek tepsisiyle meşguldü. Jaime bir süre onun çırpınışını izledi, sonra ayağa fırlayıp yardım etmeye gitti.

"Mmm, harika kokuyor," dedim. "Çorba mı?"

"Deniz mahsulleri çorbası. Senin kalibrende bir çorba değil.

ama ya bu ya da bezelyeydi."

"İyi seçim." Yakut kırmızısı sıvı dolu kristal bir bardak aldım. "Şarap mı?"

"Bunları içerken olmaz," dedi ve ilaç şişemi tepsiye bıraktı. "Bu kızılıcık suyu. Tatlı olarak da crème brûlée - pudinge göre daha iştah açıcı bir alternatif."

Ona sııttım. "Sen en iyisisin."

"Yok artık," dedi Jaime. "En son hastalandığımda, görüştüğüm adam bana bir şişe zencefilli gazoz getirmişti . . ve parasını ödememi bekledi."

Lucas tepsimden bir kupa ve ikinci bir crème brûlée alıp Jaime'nin önüne koydu. "Başka bir şey tercih ederseniz mutfak birkaç dakika daha açık." Kahvenin yanına krema ve şeker kaplarını yerleştirdi. "Ve hayır, bunun için bana geri ödeme yapmak zorunda değilsin."

"Kesinlikle yanlış adamlarla çıkıyorum."

Lucas sandviçini açmaya başladı, sonra durakladı. "Yolda mı yiyelim?"

"On dakika bir fark yaratmayacak. Sandviçini ye, sonra gideriz."

"Nereye gideceksin?" Jaime söyledi.

Weber aleyhindeki kanıtları ve bu listeleri katil için aldığından nasıl emin olduğumuzu anlattım. "Bu listeleri kimin istediğini bulmamızın tek yolu Weber'le konuşmak, eğer sorun olmazsa bunu yaparak bize yardımcı olabilirsin."

"Şey, tabii. Yapabileceğim her şeyi yaparım. Dana'yla tekrar temasa geçerek başlarız diye düşünmüştüm ama sanırım bu Weber denen adamla temasa geçmek daha mantıklı. Nerede gömülü olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Eminim onu henüz gömmemişlerdir," dedim.

"Gömdüler," dedi Lucas. "Kabal politikası. Onlar kendi hemen öl."

Jaime başıyla onayladı. "Aksi takdirde, Tiffany'nin kapısını açıp gece için eve gitmek gibi bir şey olur."

Lucas şaşkın bakışımı yakaladı. "Doğaüstü kalıntılar son derece değerli nekromantik emanetler olarak kabul edilir."

"Evet," dedi Jaime. "Diğer insanlar DVD'ler ve elmaslar için karaborsaya gidiyor. Biz nekrolar ise çürüyen vücut parçalarını satın alıyoruz. Bana verilen bu inanılmaz hediye için her gün şükretmemin bir başka nedeni." Ramekindeki son muhallebi parçasını sıyırdı ve kaşığı yaladı. "Tamam, akşam için aklımdaki tam olarak bu değildi ama hadi yapalım. Yeni ölenleri uyandırma zamanı."

Jaime, Weber'le ilgili haberleri duyduğunda Orlando'daki son gösterisini henüz bitirmişti. Daha sonra iki yüz millik Miami yolculuğu için bir araba kiralamıştı, böylece artık bir aracımız vardı.

Arabayı Lucas kullanıyordu çünkü mezarlığın yerini bilen tek kişi oydu. Ama kısa süre sonra keşfettiğim gibi, tek neden bu değildi. Miami'nin dış mahallelerine vardığımızda Jaime uyku maskesi taktı. İlk başta şekerleme yaptığını sandım. Sonra bir büyücünün Kabal'ın ölülerini nereye gömdüğünü bilmesine izin vermenin ciddi bir güvenlik ihlali olacağını fark ettim. Jaime'nin mehtaplı bir mezarlıkta elinde kürekle dolaştığını hayal bile edemezdim ama Lucas'ı zor bir duruma sokmaktansa gözlerini bağladığı için ona bonus puan verdim.

Kabal ölülerini belediye mezarlığına gömmedi .

. .. ya da tanınabilir bir mezarlık. Lucas şehir sınırlarını geçti, sonra o kadar çok dönüş yaptı ki gözlerim bağlı olmasa bile kaybolmuştum. Sonunda yoldan çıktı ve

iki tarafı bataklıkla çevrili ince bir arazi şeridinden aşağı iniyordu. Bir mil sonra yol bitti. Gözlerimi kısarak camdan dışarı baktım.

"Burası mezarlık mı?" Dedim.

Lucas başıyla onayladı. "Mezar ziyaretleri için pek elverişli değil ama timsahlar izinsiz girenleri caydırma eğiliminde."

"Timsahlar mı?" Jamie göz bağını çekiştirerek indirdi.

"Tanrım, lanet Everglades'in ortasındayız!"

"Kesin olmak gerekirse, çevre. Everglades, burada gördüğünüz gibi bataklıktan değil, öncelikle testere otu düzlüklerinden oluşur. Burası teknik olarak Everglades Ulusal Parkı'nın dışında yer alan BigCyprusSwamp."

"Tamam, o zaman başka şekilde ifade edeyim. Tanrım, lanet bir bataklığın ortasındayız!"

"Aslında-"

"Sakın söyleme," dedi Jaime. "Bir bataklığın ortasında değiliz, kenarındayız, değil mi?"

"Evet, ama kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa ortaya doğru gideceğiz."

"Oh, inan bana, öyle." Ağaçların, sarkan yosunların ve durgun suların oluşturduğu karanlık karmaşaya baktı. "Ortaya nasıl gideceğiz?"

"Hava botuna binmeliyiz." Bana baktı. "Eğer bir timsah görürsen, yeni şok büyüün yeterince caydırıcı olacaktır."

"Harika," diye mırıldandı Jaime. "Peki biz büyücü olmayanlar ne yapacağız? Canımızı kurtarmak için kaçalım mı?"

"Ben olsam tavsiye etmezdim. Ortalama timsah ortalama insan outrun olabilir. Şimdi, Paige, eğer bir ışık büyüü yapabilirsen, tekneye doğru yol alacağız."

Üzgünüm. Burada Bakire Yok

Hava botuna düz kontak yaptıktan sonra Lucas bizi gemiye binmenin güvenli olduğuna ikna etti ve mezarlığa doğru yola çıktık. Yolculuk bana bir keresinde bindiğim bir Korku Tüneli yolculuğunu hatırlattı, hani şu zifiri karanlıkta ilerlediğiniz türden. Hiçbir şey gözünüze çarpmıyor ama bu onu daha az korkutucu yapmıyor, çünkü tüm zamanınızı gergin bir şekilde büyük yuhalamayı bekleyerek geçiriyorsunuz. Kendinizi kasıtlı olarak aptalca korkutmanın cazibesini hiç anlamadım, ama en azından bu gezintilerde, orada hiçbir şeyin size zarar veremeyeceğini biliyorsunuz. Everglades'te öyle değil. Karanlık ve pis kokuyor ve hayalet parmaklar gibi ensenizi gıcıklayan yosun ve sarmaşıklarla asılı ağaç dallarının altında zum yapıyorsunuz. Baktığınız her yerde ağaçlar ve su görüyorsunuz, her yönde kilometrelerce. Tabii ki boğulma tehlikesi pek yok. Timsahlar sizi önce yakalar.

Lucas'ın nereye gittiğini nasıl bildiğini sormayın. Benim ışık büyüm ve teknenin farının birleşimi bile önümüzü bir düzine metreden fazla aydınlatmıyordu. Yine de, belirgin işaretlerin olmamasına rağmen Lucas tekneyi ustalıklı kıvrımlardan ve dönüşlerden geçirdi. Yaklaşık yirmi dakika sonra gazı kesti.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Buradayız."

"Burası da neresi?" Jaime teknenin yan tarafına doğru eğilerek konuştu. "Tek gördüğüm su."

Lucas birkaç metre daha dümen kırdı, tekneyi yana yatırdı, sonra da bir halat çekti. Işık topumu başının üzerinden geçirdim ve uyuyan bir brontozorun sırtı gibi sudan yükselen bir tepeciğe doğru uzanan otları gördüm.

"Dışarı çıkabilir miyiz?" Dedim.

Başını salladı. "Yine de patikadan ayrılmayın. Ve siğ sulara basmamaya çalışın."

"Dur tahmin edeyim," dedi Jaime. "Piranha mı?"

"Bu kadar kuzeyde değil. Ancak su mokasenleri, mercan yılanları ve pamuk ağızlar var."

"Dur tahmin edeyim: Hepsi zehirli." "Çok zehirli."

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Aslanlar, kaplanlar ve ayılar, belki?"

"Sanırım bataklıkta hala birkaç siyah ayı var, ancak bu yakın bölgede değil. Kedigil yırtıcılara gelince, vaşak görüldüğünü duydum ama ben şahsen sadece bir panter gördüm."

Neyse ki timsahlar, su mokasenleri, ayılar ya da panterlerle karşılaşmadık. Arada bir su şırıltısı duyuyordum ama muhtemelen büyük bir balıktı. Eğer değilse, ses geceleri taşınır, bu yüzden muhtemelen kilometrelerce uzaktaydı ... ya da kendime öyle söyledim.

Patika, üzerinde yürünebilecek kadar kuru birkaç dönümlük toprağın içinden geçiyordu; tıpkı ilkbaharda buzlar çözüldükten sonra ayakkabı mı yoksa bot mu giyeceğinize karar veremediğiniz toprak gibi. Etrafı selvi ağaçlarıyla çevriliydi; Everglades'i karakterize eden o budaklı, sarkık, yosunlarla süslü hayaletler. Toprak yükselip kurudukça, bitki yaşamı yerini otlara, sert ağaçlara ve ara sıra beyaz orkide kümelerine bıraktı.

Lucas söğüt dallarından oluşan bir perdeyi geriye itti ve bizi yarı salkımlı bir alana götürdü.

"İki numaralı Kabal mezarlığı," dedi. "İdam edilen suçlular ve Kabal'ın 'ikincil hasar' olarak adlandırmayı sevdiği talihsiz kurbanlar için ayrılmıştır."

"Mezar taşlarından birkaç dolar tasarruf etmişler anlaşılan," dedim işaretlenmemiş toprağa bakarak. "Nasıl bulacağız? Hayır, durun, yeni dönmüş bir toprak var, Weber'i oraya gömmüş olmalılar. Bir dakika,

Şurada yeni bir mezar daha var. . . ve bu şey de oldukça taze görünüyor. Vay be. Tam zamanlı mezar kazıcıları çalıştırıyor olmalılar."

"Buradaki toprak çok yavaş kuruyor, bu yüzden bunların çoğu göründükleri kadar yeni değil, ancak üçünün de bu ay kazıldığından şüpheleniyorum. Weber'in mezarını bulmaya gelince, bu gerçekten gerekli değil. Yakın zamanda ölenlerle iletişim kurarken, göreceli yakınlık mutlak yakınlık kadar tatmin edicidir."

"'Yeterince yakın' at nalında ve ölüleri diriltmede sayılır." Jaime avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Tamam, iğrenç şeylerin zamanı geldi. Ben hazırlanırken siz biraz yürüeyebilir misiniz?"

Mezarlığın karşı tarafına doğru yürüdük. Sonraki yirmi dakika boyunca karanlıkta oturduk, sivrisinek sürüleriyle ve Lucas'ın çok uygun bir şekilde "no- see-ums" dediğini söylediği, neredeyse görünmez olan ısırcı sivrisineklerle savaştık.

Sonunda Jaime bizi geri aradı.

Weber'in gömüldüğü varsayılan yerin birkaç metre yakınında olmamıza rağmen, cesediyle gerçekten bir şey yapmaya niyetimiz yoktu. Neyse ki ölülerle iletişim kurmak için ölüleri diriltmek gerekmiyordu. Ölü çağırانlar gerçekten de bir ruhu fiziksel bedenine geri döndürebilirdi ama bunun bir kez yapıldığını gördüğüm için bir daha asla tanık olmak istemedim. Bunun yerine, çoğu büyücü ruhlar dünyasıyla başka yollarla iletişim kurardı. Daha önce Jaime, Dana'ya yaptığı gibi yine kanallık yöntemini kullanmaya karar vermişti. Kanallık diğer iletişim şekillerinden daha zordu ama Weber'le doğrudan iletişim kurmamızı sağlayacaktı.

Weber muhtemelen travma geçirmiş bir ruh kategorisine girdiği için Jaime yine bir mine buhurdanı yaktı. Mine buhurdanının yanında kızılıcak ağacı kabuğu ve kurutulmuş maté vardı. Bu, partiyi bozan ruhları uzaklaştırmak için kullanılan bir kovma karışımıydı. Bir mezarlıkta çağrı yaptığınızda, davetsiz hayaletler kesin bir olasılıktır. Şimdilik bu karışım yakılmayacaktı ama Jaime'nin hemen altında kullanıma hazır, açık bir kibrit kutusu vardı.

Hazır olduğumuzda Jaime gözlerini kapattı ve Weber'in ruhunu bize katılması için davet etti. Bu basit bir "Hey, dışarı gel" değildi. Bir ruhu davet etmek uzun telkinler gerektiriyordu ve bunun biraz zaman alabileceğini bilerek arkamıza yaslandık.

Yaklaşık iki dakika sonra yer sarsıldı. Jaime konuşmasının ortasında durdu, ellerini kaldırdı.

"Bana bunu başka kimsenin hissetmediğini söyle," dedi.

Lucas, "Buradaki zemin biraz dengesiz olabilir," dedi.

Ona baktım. "Yani 'her an bataklığa dönüşebilir' gibi dengesiz mi?"

"Hayır, Kabal mezarlığın tam kapasiteye ulaşana kadar Everglades'e batmamasını sağlamak için önlemler aldı. Yine de küçük değişimler beklenmedik değildir. Lütfen devam edin."

O bunu yapamadan yer tekrar gümbürdedi. Elimi yere bastırdım, tıngırdayan bir piyano akort aleti gibi titreşti. Jaime kibrit kutusunu kaptı ve kovucu bitkilerin bulunduğu buhurdanlığı yaktı. Yer muazzam bir şekilde sarsıldı, o kadar şiddetliydi ki Lucas beni yakalamasaydı yana doğru devrilecektim. Jaime'nin arkasında bir meşe fidanı titredi ve sonra havaya fırladı. Yer yarıldı, toprak parçaları volkanik lav gibi püskürdü.

"Yüce Tanrım!" Jaime bize doğru sürünerek geldi. "İ Bunu yapmadığımı *biliyorsun*."

Çimden bir şerit, soyulmuş bir sardalya konservesi gibi geriye doğru yırtılarak derin, dikdörtgen bir çukur açtı. Çukurun dibinden tırmalama ve tırmalama sesleri geliyordu.

Lucas, "Bunun ne olduğunu görmek için beklemememizi şiddetle tavsiye ederim," dedi.

Hepimiz Jaime'nin ekipmanlarından birer avuç aldık. Koşmak için döndüğümüzde çukurdaki şey tepeye çıktı ve Lucas'ın tavsiyesine rağmen o bile durup baktı. Mezarın üzerinde bir ceset havalanmıştı. Uzun gri saçlı, hastane önlüğü giymiş yaşlı bir kadındı. Bedeni çürümekten ziyade kurumuştı ve bana İngiltere'deki bataklık mummyalarını hatırlattı.

Beden doksan derece dönerek ayaklarını bize doğru çevirdi. Bir an için orada asılı kaldı. Sonra birden dik oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ebedi istirahatimi bozmaya kim cüret eder?" diye gürledi İskoç çapaklı derin bir erkek sesi.

Jaime geri geri yanımızdan geçti. Takip etmeye başladım ama sonra Lucas'ın kımıldamadığını fark ettim. Ceketini çekiştirdim.

"Hey, Cortez, sanırım bu kaçmamız için bir işaret."

"Genel konsepte karşı olmamakla birlikte, bunun bir gerekçesi olmayabilir."

"Dinnae fısılda, ölümlü!" diye gürledi ceset. "Sana bir soru sordum. Kim cüret eder-"

"Evet, evet, o kısmı duydum," dedi Lucas. "Ancak sizi rahatsız etmediğimizi, aksine bir başkasının davetine icabet ettiğinizi göz önünde bulundurursak, sanırım kendini tanıtması gereken kişi sizsiniz."

"Deli misin sen?" Jaime tısladı. "Onu rahat bırak!" "Tekrar ediyorum," dedi Lucas. "Lütfen kendinizi tanıtır."

Cesedin kafası mide bulandırıcı bir çatırtıyla geriye savruldu, sonra tam bir daire çizerek boynunun etrafındaki et parçalandı ve Everglades'i yırtan bir feryat koptu.

"Ah, *The Exorcist*, yanılmıyorsam," diye mırıldandı Lucas. "Çağdaş pop kültürünü tam anlamıyla takdir eden bir varlığa hayran olmak gerekir." Feryatların duyulabilmesi için sesini yükseltti. "Adınız lütfen."

"Benim adım savaş! Benim adım salgın hastalık! Benim adım sefalet, acı ve sonsuz azap!"

"Belki, ama bir hitap şekli olarak oldukça kullanışsız. Arkadaşların sana ne diyor?"

O şey başının dönmesini durdurdu ve Lucas'a ters ters baktı. "Benim hiç arkadaşım yok. Bana tapanlar var. Adanmışlarım var. Ve senin sayende bugün bunlardan bir tanesine daha sahibim."

"Esus," dedim.

Ceset bana doğru döndü ve daha dik oturdu. "Evet, teşekkür ederim." Lucas'a ters ters baktı. "Cadı benim kim olduğumu biliyor."

"Ve görünüşe göre bizim kim olduğumuzu biliyorsun," dedi Lucas.

"Ben Esus'um. Her şeyi bilirim. Seni tanıyorum, cadıyı tanıyorum ve büyücüyü tanıyorum." Jaime'ye baktı.

"Gösterini izledim. Fena değil ama biraz daha güçlü olabilirdi."

Esus'un sesi hatip patlamasını kaybetmiş ve İskoç ve Amerikan deyimlerinin garip bir karışımına, zamana ayak uydurmayı seven eski bir ruhun konuşmasına dönüşmüştü.

Jaime yanımıza yaklaştı. "Demek sen bir ..."

"Bir druid tanrısı," dedim. "Esus, orman ve su tanrısı."

"Cadıyı severim," dedi Esus. "Cadı ile konuşacağım."

Lucas, "Everett Weber'le de konuşacağız," dedi.

"Hayır, yapmayacaksın. Everett'le konuşman için sana bir şans verdim ve sen ne yaptın? Neredeyse zavallı piçi bir grup Cabal kovboyuna vurduruyordun. Ama ben karıştım mı? Hayır. Geri çekildim ve yardımcımın gözaltına alınmasına izin verdim, çünkü onu oradan çıkaracağınıza güvenmiştim." Ceset ellerini havaya kaldırdı. "Ama, o şimdi oradan çıktı. Öldükten sonra!"

"Bu doğru." Yeniden canlanan cesede cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. "Ama her şeyi bilen biri olarak, bunun bizim hatamız olmadığını da biliyorsun. Elimizdeki bilgilerle elimizden gelenin en iyisini yaptık."

Esus'un iç çekişi cesedin yırtılmış boynundan solmuş et parçalarını dışarı üfledi. "Biliyorum. Ama yine de Everett'le konuşmana izin veremem. Aniden ölüverdiği için şu anda biraz travma geçiriyor."

"Anlaşılabilir," dedim. "Ama onunla gerçekten konuşmamız gerekiyor ve şimdi en uygun zaman."

"Yapacak bir şey yok, Lassie. İstedğin kadar sor, ama fikrimi değiştirmeyeceğim. Elbette Everett'in bildiği her şeyi ben de biliyorum, o yüzden bana sorabilirsin. Bu sana pahalıya patlar."

"Hayır," dedi Jaime. "Şeytanla anlaşma yapmak yok. Bu konuda dersimi aldım."

Ceset ona ters ters baktı. "Ben şeytan değilim. Ya da bir iblis. Ya da sıçrayan bir hortlak. Ben ..." Esus kollarını kavuşturdu. "Bir tanrıyım."

"Pekâlâ o zaman," dedi Lucas. "Ne istersiniz?"

"Ne seveceğimi düşünüyorsun? Bütün tanrılar neyi sever? Fedakârlık, elbette."

Jaime, "Bir hafta boyunca içkiyi bırakacağım," dedi.

"Ha-ha. Programında biraz mizah kullanabilirsin. Benim için çok fazla dokunaklı şeyler var. Arada bir iyi bir ceset şakası işleri canlandırabilir. Bir druid tanrısı olarak, gerçek fedakarlık talep ediyorum. İnsan kurbanı." Lucas'a baktı.

"Sen yapardın."

"Eminim yaparım. İnsan kurban etmek yok." "O zaman bir keçi. Bir keçi alacağım."

Jaime etrafına bakındı. "Bir timsahla yetinir miydin?"

"Canlı kurban yok," dedi Lucas. "Her türden. Sorularımıza açık ve anlaşılır cevaplar vermeniz karşılığında size yarım litre kan sunacağım."

"Senin mi?"

"Tabii ki."

Esus dudaklarını büzdü. "Tam bir pint." "Yarısı önce, yarısı sonra."

"Anlaştık."

Esus kurban çemberini kurmak için talimatları yazdırdı. Sonra Lucas'ın kanı çekmesine yardım ettim. Titiz olanlar için değil. Kan bağıışı kliniklerinde pek çok kez gönüllü olarak çalışmışım ama o geceki yöntemlerimiz biraz daha ilkeldi diyebiliriz; çakı ve sütyen kullanıyorduk. Turnike olarak daha uygun ve gözden kaçma ihtimali daha düşük bir giysi yoktur. Ve eğer kana bulanırsa, iç çamaşırı gardırobumu yenileme fırsatını asla geri çevirmem.

Kan çekildikten sonra geçici turnikeyi çözdüm ve yaranın üzerine yeniden yerleştirdim. Lucas akıntıyı yavaşlatmak için kolunu yukarı kaldırdı, sonra Esus'a döndü.

"Yeterli mi?" Lucas söyledi.

"Kırmızı ipek," dedi Esus. "Bonny. İç çamaşırlarının da uyumlu olduğunu varsayabilir miyim?" Bakışları üzerimde gezindi, sırtışı bir sırtışa dönüştü, ki bu sırtışta bir kadının buruşmuş cesedinin içinde olduğunu düşünürsek

yaşlı kadın, pek de gurur verici değildi. "Belki de yanlış kurbanı istemişimdir."

"Üzgünüm, burada bakire yok," dedim.

"Ben de bakirelere pek meraklı değilimdir. Kırmızı ipeği beyaz dantele her zaman tercih ederim. Bak ne diyeceğim, büyücü delikanlı, sen ve ben-"

Lucas boğazını temizledi. "Katil hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Küçük bir yarışmadan mı korkuyorsunuz, bayım?"

Lucas, Esus'un şu anki bedensel formuna sivri bir bakış attı. "Hayır, pek sayılmaz."

"Daha iyi bir beden bulacağım elbette." Esus bana döndü.

"Sarışın mı esmer mi?"

"Sahip olduğum şeyi seviyorum," dedim. "Üzgünüm."

"Oh, bunu da yapabilirim. Cazibesini göremiyorum ama-"

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi Lucas. "Şimdi ise, bir sürü kayıt bulduk."

Everett'in bilgisayarındaki Kabal çocukları ve potansiyel kurbanları seçen bir program. Bilmek istediğimiz şey-

"Verileri kim satın aldı," dedi Esus. Gözlerini kapadı ve notayı birkaç saniye uzatarak alçak sesle mırıldandı.

"Aradığın şey ne ölülerin ne de yaşayanların yaşadığı bir diyarda bulunabilir. Senin gibi, ama senin gibi değil. Bir avcı, bir takipçi, bir hayvan kalbi-"

Lucas boğazını temizledi. "Belki de açık ve anlaşılır tanımlarını yapmalıyız."

"Belki de donuk ve sıkıcı tanımlarını yapmalıyız." Lucas sadece ona bakınca Esus içini çekti. "Nasıl istersen öyle olsun. O dünyaya bağlı. İnsan. İşte bu Everett'in kendisinin sana veremeyeceği bir bilgi çünkü o adamı hiç görmedi. Adliye binasında, o çocuğu öldürdüğünde bir anlığına görmüştüm. Lanet Kabal şamanları beni dışarıda tutmak için bir bariyer kurdular, bu yüzden Everett'e yardım edemedim. O serseri çocuğu yakaladığında zırhında bir çatlak bulmaya çalışıyordum."

Ona iyi bakamadım."

"Neden olmasın?" Jaime öyle dedi. "Senin her şeyi gördüğünü sanıyordum."

"Her şeyi bilirim, her şeyi görmem," diye tersledi. "Ben bir tanrıyım, Noel Baba değilim."

"Ama eğer her şeyi biliyorsanız-" diye başladı.

Onu susturmak için dirsekledim. Tanrıların, hatta küçük Kelt tanrılarının bile eksikliklerinin belirtilmesinden hoşlandıklarından şüpheliydim.

"Bize onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?" Ben sordum. "Gördüğünüz kadarıyla mı?"

"Erkek, bedensel insan formunda, açık renk saçlı, ortalama boyda ve Thor'un yıldırımları kadar hızlı. O zavallı çocuğu öyle hızlı bıçakladı ki çığlık atacak zamanı bile olmadı. Adamınızın öldürme tecrübesi var, hem de çok. Eski günlerde rahipler her bahar bana bir düzine kurban sunarlardı ve hiçbiri bu adam kadar iyi değildi."

"Dosyalara geri dönelim o zaman. Bu nasıl ortaya çıktı?" "Çoğu iş nasıl ortaya çıkıyorsa öyle. Ağ kurma.

Sonra

Nasts Everett'i kovdu. Neden kovduklarını biliyor musunuz? Çünkü büyücünün biri işi kendi kooperatifi için istiyordu. Belli ki Everett mutlu değildi. Biraz intikam almak istiyordu, belki de ağzından çok fazla kaçırıyordu. Adam bunu öğrendi, Everett'i aradı ve Cabal çalışanlarının dosyalarını hackleyerek biraz para kazanmak isteyip istemediğini sordu. Everett adamın Cabal çalışanlarını işe almak istediğini düşündü.

Her zaman olur."

Başımı salladım. "Sonra Cortez, Nast ve St. Cloud Cabals için çalışan dosyalarını istedi."

"Hayır, dördünü de istiyordu. Cortez ve Nast'inkileri Everett kolayca alabilirdi, onlar için çalışmıştı. St. Cloud bilgisayar departmanında bir adam tanıyordu, böylece o dosyaları satın alabilirdi. Ama Boyd dosyasını nasıl alacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Adamın umurunda değildi. Diğer üçünün yeterli olacağını, Boyd'larla daha sonra ilgileneceğini söyledi."

"Everett üç dosyayı alır ve sonra ..."

"Sonra Everett'ten çalışanların çocukları hakkında bilgi almasını istedi. İşte o zaman adamın işe alınmayacağını anladı."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Jaime.

"Bakın, Everett'i savunmuyorum. Her şeyi berbat etti. Ama o ne bir aziz ne de bir kahraman. Açıgözlülük yaptı ve korktu ve bu ikisi arasında, bir bodie'nin kaçak Cabal çocuklarının listesini istemesinin masum bir nedeni olabileceğine kendini ikna etti. O çocuklar ölmeye başladığında ikimiz de başının belada olduğunu anladık. Eğer Kaballar onu yakalayamazsa, katil yarım kalan işlerini tamamlayacaktı.

Everett'e doğru gittiğinizi gördüğümde, ona sessizce gitmesini söyledim, çünkü itibarınızı biliyordum ve gerçeği ortaya çıkaracağınızı düşündüm."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Och, yardım edilemezdi. Kaballar bir şüpheliye sahip olduklarında, gerçek gibi uygunsuz bir şeyin yollarına çıkmasına izin vermiyorlardı. Bunu öngörmeliydim."

"Listeyi bu adama nasıl verdi?" Ben sordum.

"Çok gizli kapaklı. Dobber aptal değil. Telefonla iletişim kurdu, ona ulaşmanın hiçbir yolunu vermedi, Everett'e çıktıkları nereye bırakacağını söyledi. Everett listeleri bıraktığında, onu bekleyen para vardı."

"Yani iki liste vardı," dedim. "Biri Cabal kaçakları, yani kolay hedefler. Sonra kişisel korumaların çocuklarından biri, korumalara bu kadar yaklaşabildiyse CEO'lara da bu kadar yaklaşabileceğini kanıtlamak için. Oradan da doğruca ailelere atladı-"

"Hayır, üçüncü bir liste vardı. Everett bunu ayrı ayrı yaptı. Adam ikinci listede sadece iki isim olduğunu öğrendikten sonra, CEO'nun özel personelinin çocuklarını istedi."

"O zaman Matthew Tucker bir kurbandı," dedim. "Ama yine de bir sekreterin oğlundan bir CEO'nun torununa atlamak büyük bir sıçrama gibi görünüyor."

Lucas, "Muhtemelen asıl niyeti üçüncü listede kalmaktı," dedi. "Ancak Kabal ailelerinin duruşma için bir araya gelmesi ona daha hızlı yükselmek için mükemmel bir fırsat sağladı."

"Ve şimdi zirveye ulaştığına göre, orada bekleyecek," dedi Esus. "Sıradan çalışanların çocuklarını öldürmeye geri dönecek

iğneyebileceğinden fazlasını ısırdığını kabul etmiş olur. Bundan sonra ya CEO ailesi olacak ya da hiç olmayacak. Arkanızı kollasanız iyi olur, bayım."

"Hâlâ seçebileceği genç kurbanlardan oluşan iyi bir havuzu varken bir yetişkine saldıracağından şüpheliyim. Gençlere saldırmasının bir nedeni var, sadece daha kolay hedef oldukları için değil."

"Canının yanmasını istiyor," dedi Esus. "Adamınız Kabalların yaptığı bir şey yüzünden acı çekiyor ve o da onların canını yakmak istiyor."

Lucas, Esus'u telefon görüşmelerinin tarih ve saatleriyle ilgili daha spesifik sorularla dürttü, sonra ona son yarım birasını verdik ve vedalaştık.

Araya gir

Esus Lucas'ın kanı için ısrar etmeseydi, hem kişisel hem de pratik nedenlerden dolayı ikinci yarım bardağı memnuniyetle verirdim. Pratik açıdan bakarsak, Lucas'ın "bağışından" sonra kan şekerini yükseltecek hiçbir yiyecek ya da içeceğimiz yoktu ve tekneyi iskeleye geri götürmesi gerekiyordu. Tekne kullanamam da araba kullanabiliyordum ve rıhtımdan Miami'nin kenarına kadar bunu yapmakta ısrar ettim, Jaime de gözbağını çıkarıp görevi devraldı. Saat dördü biraz geç yatağa yığılmamızdan yaklaşık iki saniye sonrasına kadar uyanık kalmayı başardık.

Otele döndüğümüzde saat çok geç olduğu için Jaime otel odamızdaki kanepede uyudu. Ertesi sabah geç saatte uyandığımda Lucas'tan bir not buldum. Telefon kayıtlarında ya da kişisel eşyalarında Weber'i katile bağlayan somut bir kanıt bulmayı umuyordu, ki bu eşyalar mahkeme öncesi arama için bir sandık dolusu Miami'ye gönderilmişti.

Lucas notun yanına bir bardak su, iki ağrı kesici ve midem için taze bir lapa malzemesi bırakmıştı. İtiraf etmekten nefret etsem de buna ihtiyacım vardı... yoksa o sabah yataktan çıkabileceğimi sanmıyordum. Yine de yirmi dakika boyunca yatakta yatıp hapların ve üçüncül iyileştirme büyüsünün etkisini göstermesini beklemek zorunda kaldım. Hareket edebildiğimde duş aldım, giyindim ve Jaime'nin hâlâ uyuyor olmasını bekleyerek süitimizin oturma alanına geçtim. Onun yerine, kanepede bir dergi okuyordu.

"Güzel, kalkmışsın," dedi. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler alalım."

"Yola çıkmadan önce yakıt alalım mı? İyi fikir."

"Ah, doğru." Fırçasını aldı, eğildi ve saçının alt tarafına doğru süpürmeye başladı. "Küba'yı sever misin?"

"Daha önce yaşadığımdan emin değilim."

"Denemeden Miami'den ayrılamazsın. Kliniğin yakınında küçük bir yer gördüm."

"Klinik mi?"

"Dana'nın nerede olduğunu biliyorsun."

Jaime saçlarını dipten taramaya devam etti, bu da yüzünü ve gözündeki uygunsuz parıltıyı etkili bir şekilde örtüyordu. Var olmayan bir düğüm üzerinde çalışmaya başladı. Bekledim. Ona on saniye verdim. Sadece dört saniye sürdü.

"Bu arada madem buralardayız, bir uğrayıp Dana'nın nasıl olduğuna bakabiliriz. Belki onunla tekrar iletişime geçmeyi deneriz."

Jaime saçlarını geriye attı ve tepesini tarayarak bana doğru bir bakış atmasına ve tepkimi ölçmesine izin verdi. Onu bize geri döndüren şeyin ne olduğunu merak etmiştim. Nedense Weber'le ilgili haberleri gerçekten duyduğundan ve "Bir an önce Miami'ye dönüp yardım etmeliyim" diye düşündüğünden şüpheliydim. Dün gece Dana'yla temas kurmak istediğinden bahsetmişti ve şimdi fark ettim ki muhtemelen geri dönmesinin gerçek nedeni buydu; Dana'yı yanlış yönlendirdiği için kendini suçlu hissediyor ve onunla tekrar konuşmak istiyordu. Bu davaya yardımcı olamazdı ama Dana'nın -ve Jaime'nin- ruhunu huzura kavuşturacaksa, Lucas dönene kadar burada yapabileceğim pek bir şey yoktu. Böylece saat on birde Elena'yı aradım ve Jaime'yle birlikte oradan ayrıldım.

"Orada değil," dedi Jaime, elindeki tılsımı Dana'nın hareketsiz bedeninin yanına fırlatarak. "Lanet olası oryantasyon eğitimi."

"Oryantasyon mu?" Dedim.

"Ben öyle diyorum. Diğer nekroların daha süslü terimleri var."

Kulağa mistik gelmesi lazım, bilirsiniz." Jaime ensesini ovuşturdu. "Bir ruh karşıya geçtikten sonra, onunla iletişim kurmak için bir ya da iki, bazen üç gününüz olur, sonra

Hayalet Hoş Geldin Vagonu onları yakalar ve onlara yol gösterir. Bu süre zarfında, ruh ara verir. Bir tür psişik kapı kapanır ve siz avazınız çıktığı kadar bağırabilirsiniz ama onlar sizi duyamaz."

"Bunu duymuştum," dedim. "Daha sonra onlarla iletişime geçebilirsiniz ama bu ilk birkaç günden daha zor olur."

"Çünkü sinir bozucu nekrolara nasıl hayır diyeceklerini öğrendiler. Ondan sonra, ansiklopedi satıcıları gibi hoş karşılanırsınız. Sizden kurtulmak için onları dinleyene kadar rahatsız etmeniz gerekir. Tabii bir şey istemiyorlarsa, o zaman da *bizi* dinleyene kadar çıldırtırlar." Jaime ellerini saçlarında gezdirdi. "Bu hiç mantıklı değil. Madem eğitimde, o zaman neden

- "Saçlarını at kuyruğu şeklinde büktü. "Tokan yoktur, değil mi?"

"Her zaman," dedim çantamı karıştırırken. "Bu saçla, hazırlıklı olmak işe yarar. Çiseleyen bir yağmur ya da nemle karşılaştığınızda at kuyruğu zamanı gelmiş demektir."

"Yani kıvrım doğal mı?"

"Tanrım, evet. Bunun için para ödemezdim."

Güldü ve saçındaki tokayı düzeltti. "Bak, şimdi, yapardım. İroni bu, değil mi? Kıvırcık saçlı kızlar düz ister, düz saçlı kızlar da kıvırcık ister. Hiç kimse mutlu değil." Kompakt çantasına bir göz attı. "Yeterince iyi.

Öğle yemeği için hazır mısınız?"

Sandalyemi odanın karşısındaki yerine geri koydum.

"Daha önce ne diyordun? Mantıklı olmayan bir şey hakkında mı?"

"Hmm? Oh, bana aldırmayın. Ben hiç mantıklı konuşmam. Unutmayın, ayrılmadan önce hemşireyle görüşmek istemiştiniz."

Hemşireye göre Randy MacArthur iki gün içinde bekleniyordu. Bu beni daha iyi hissettirdi. Dana geri gelmeyebilirdi ama babasının onun yanında olduğunu bilmek ona yardımcı olacaktı. Kimseye Dana'nın

gitmişti. Sessiz kalmak, babasının onu son bir kez "canlı" görebileceği kadar uzun süre solunum cihazında kalacağı anlamına geliyorsa, o zaman bunu hak ediyordu.

Klinikten çıkarken yolun karşısındaki bankta oturmuş gazete okuyan kel bir adam dikkatimi çekti. Yolda ilerlerken gazetesinin üzerinden bizi izliyordu.

Bunda olağandışı bir şey yoktu - eminim Jaime de bu bakışlardan payına düşeni fazlasıyla almıştır. Yine de yarım blok gittiğimizde omzumun üzerinden baktım ve adamın yolun diğer tarafında yürüdüğünü, otuz metre kadar gerimizde bize ayak uydurduğunu gördüm. Köşeyi döndüğümüzde o da aynısını yaptı. Jaime'ye bundan bahsettim.

Tekrar adama baktı. "Evet, bunu bazen yaşıyorum, genellikle böyle görünen erkeklerden. Beni tanıyorlar, biraz takılıyorlar, bir şeyler söylemek için cesaretlerini topluyorlar. Bir zamanlar dikkat çekmek için adam öldürürdüm. Şimdi, bazı günler, sadece-" Cümleyi omuz silkerek tamamladı.

"Pazarlık ettiğinden daha fazlası."

Başını salladı. "Ünlü olmak böyle bir şey işte. Yıllarınızı bunun peşinde koşarak, hayalini kurarak, bunun için açlık çekerek geçirirsiniz. Sonra bu gerçekleşir ve bir de bakarsınız ki mahremiyetin yokluğundan yakınıyorsunuz ve 'Seni nankör kaltak. İstedğini elde ettin ama hala mutlu değilsin. İşte terapistler burada devreye giriyor. Ya öyle yaparsınız ya da kendi kendinize ilaç vererek Betty Ford'a gidersiniz."

"Tahmin edebiliyorum."

Bakışları bana doğru kaydı ve başını salladı. Bir dakika boyunca sessizce yürüdük, sonra omzunun üzerinden kontrol etti.

"Sakıncası yoksa Küba'daki yeri es geçelim," dedi. "Başka bir yere gideriz, hayranı kaybederiz."

"Tabii. Bu çok sık olur mu?"

"Haftada üç ya da dört kez çok mu?"

"Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Şimdi, itiraf etmeliyim ki, çoğu orta yaşlı hayranlar değil, sadece biriyle iletişime geçmemi isteyen

insanlar.

Onlar için. Özel danışmanlık yapmıyorum ama insanlar bana inanmıyor. Yeterince para teklif etmediklerini düşünüyorlar. Bir keresinde Nancy Reagan'ın arkadaşı olan bir kadın vardı. Nancy'yi hatırlıyor musun yoksa bunun için çok mu gençsin?"

"Medyumlara karşı bir ilgisi vardı." Reagan döneminde anaokuluna gittiğim için bunu bir yerlerde okumuştum ama Jaime'nin aramızdaki yaş farkının hatırlatılmasından hoşlanacağından şüpheliydim.

"Nancy'nin bir arkadaşı vardı. Buraya mı park ettik?" "Yan tarafa."

"Tanrım, son zamanlarda hafızam . . . Yemin ederim, delikler gittikçe büyüyor."

Otoparka doğru yürüdük. Gün ortası olmasına rağmen, yüksek binalar küçük arazi şeridini çevreliyor ve onu gölgeyle sarıyordu.

"Ne? Hidrojen için çok mu ucuz?" Jaime gözlerini kısarak yarı dolu arsaya baktı. "Hey, şehrimiz ülkedeki en yüksek ikinci suç oranına sahip. Bir numaraya yükseldiğimizde bunu güvenlik ışıkları olarak kutlayacağız."

"Bir ışık büyüü yapardım," diye mırıldandım. "Ama ayak sesleri duyuyorum."

Jaime omzunu kontrol ederken bir arabanın kapısı çarptı. İkimiz de sıçradık.

"Buraya dönen bir araba görmedim, sen gördün mü?" Dedim.

Başını salladı. Etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim.

"Sadece-" diye başladı Jaime.

İkinci bir kapının çarpma sesi onu durdurdu. Sesi takip etti ve nefesinin altında küfretti.

"Hızlı yürü ve sakın bakma," diye fısıldadı. "İki büyük adam hızla yaklaşıyor."

"Ne kadar büyük?"

"Kocaman."

Durdum ve arkamı döndüm. "Hey, Troy."

Troy güneş gözlüklerini kafasına kaldırdı. "Hey, Paige. Morris, bu Paige."

Geçici koruma dün adliyeye gelenle aynıydı. Troy'dan birkaç santim daha kısaydı, omuzları daha genişti ve siyahtı, bu da tüm kitap ucu-koruma etkisini mahvetti. Yine de Morris, Griffin'in taş suratlı tavrını paylaşıyordu, tanıştirma konuşmasına öyle ani bir baş sallamayla karşılık verdi ki, bunun bir hıçkırık olabileceğini düşündüm.

Otoparkın karşısında, orta yaşlı takipçimiz bir Mercedes'e yöneldi. Troy selamlamak için elini kaldırdı. Adam da el salladı ve az önce şüphelendiğim şeyi, yani Jaime'yi değil beni takip etmek için gönderilmiş bir Kabal çalışanı olduğunu doğruladı.

Jaime'yi tanıtarak tanışma faslını tamamladım. Troy gülümsedi ve elini sıkı.

"Ünlü necro," dedi. "Sizinle tanıştığım memnun oldum." "Ah, teşekkürler," dedi Jaime, gizlice tişörtünün arkasını kıvrarak. "Sanırım siz Cabal'sınız. güvenlik?"

"Benicio'nun korumaları," dedim. "Patronun da cipte beni beklediğini tahmin ediyorum."

"Evet, farklı şehir, aynı plan. Sana söyledim, rutini seviyor."

"Benicio Cortez? Burada mı?" Jaime Cadillac SUV'ye baktı. "Oh, kahretsın."

"Daha çok 'lanet olsun' gibi" dedim. "Şimdi işin sıkıcı kısmı geliyor. Troy'u geri gönderip Benicio'nun buraya gelmesini istediğimi söylemem gerekecek, sonra o benim oraya gelmem için ısrar edecek ve zavallı Troy günlük koşu dozunu aramızda koşarak alacak."

Troy sırtıttı. "Doğru, ama iyi tarafı kesinlikle rutin olmaması. Çoğu zaman, Bay Cortez'in biriyle konuşmak istediğini söylediğimde, ona ulaşmak için koşarken bana takılıp düşüyorlar."

"Geç oluyor, o yüzden bunu senin için kolaylaştırayım. Sen burada bekle, ben ne istediğine bakayım."

Cipe doğru yürüdüm, arka cama dokundum ve şoföre indirmesini işaret ettim. Onun yerine Benicio kapıyı açtı.

"Diğer tarafa gel ve bin lütfen, Paige."

"Hayır, teşekkürler." Kapıyı açık tuttım ve boşluğa adım attım. "Tahmin edeyim: Ben geldiğimde klinik sizi aradı, sonra güvenlik elemanlarınızdan birini dışarıda dolaştırdınız ve ben çıkarken beni takip ettirdiniz."

"Konuşmak istedim-"

"Daha bitirmedim. Demek istediğim, o telefonu aldığı anda Lucas'ın benimle olmadığını biliyordun ve Portland'da bana yaklaşmandan memnun olmadığını sana zaten söylemişti. Şimdi, muhtemelen sana hiç bu kadar kızgın olmamışken, beni boş bir otoparka kadar takip edip köşeye sıkıştırmak ve seninle konuşmam için beni zorlamak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorsun."

"Konuşmak istiyorum-"

"Kendi kendime mi konuşuyorum? Az önce söylediklerimi duydun mu? Hayır, unut gitsin. Devam et ve konuş, sonra Lucas bunu öğrenecek ve sen de önümüzdeki on yıl boyunca Noel yemeğinde kendine bir yer ayırmaktan kurtulacaksın." Orada durmaya çalıştım ama eklemekten edemedim, "Şu anda ne kadar üzgün olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Telefon görüşmelerimin otomatik olarak engellenmesi iyi bir ipucuydu. Kendimi açıklamak istiyorum ama o benimle konuşmazsa bunu yapamam. Bu yüzden belki onun yerine sizinle konuşabilirim diye umdum."

Başımı salladım. "Senin arabulucun olmayacağım." "Bunu istemiyorum. Söylediğim şey şu ki

Lucas'ın hayatında ve bu soruşturmada tam bir ortak olduğunuzu kabul edin ve sizinle bu şekilde konuşuyorum. Sen zeki bir gençsin-"

"Yapma," dedim. "Bana hakaret etme ve benimle oynama. Söyleyecek bir şeyin mi var? Tamam. Ama ikimize de söyleyeceksin. Beni otele kadar takip edeceksin ve ben de seni Lucas'a götüreceğim. Ona bizimle kliniğin dışında buluştuğunu ve yanımda olmadığını görünce ikimizle de otelde konuşup konuşamayacağını sorduğunu söyleyeceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmıyorum."

Olağan Şüpheliler

Benicio'nun bizi takip etmesi yerine, onunla gitmeye ve Jaime'nin kiralık arabasıyla bizi takip etmesine karar verdim. Lucas'a neden ihanet ettiğiyle ilgili değil ama soruşturmayla ilgili sorularım vardı. Lucas babasını gördüğünde dava hakkında soru sormayacak kadar üzgün olacaktı, bu yüzden bunu onun yerine ben yapacaktım.

Benicio, Cabal'ların soruşturmaya yeniden başladığını doğruladı. Joey Nast'in ölümünden sonra taktik değiştirmişlerdi. Artık ipuçlarını takip etmekle yetinmiyorlar, olağan şüphelileri -Kaballerle sorunu olduğu bilinen herkesi- toplayıp ipuçlarını "çıkarmaya" çalışıyorlardı.

"Özüt mü?" Dedim, yüzümdeki kan çekiliyordu. "İşkence demek istiyorsun."

Benicio durakladı. "Kaballar yoğun sorgulama teknikleri kullanıyorlar. İşkence kelimesini kullanmakta tereddüt ediyorum. Ama anlamalısın Paige, Kaballar'ın nasıl bir baskı altında olduğunu. Sadece baskı değil, korku ve acizlik hissi de var. Bunun devam etmek için en iyi yol olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Ama yönetim kurulumda aynı fikirde olan üye bulmakta zorlanırım. Soruşturmadan artık Nastlar sorumlu."

"Joey yüzünden."

"Doğru." Bir süre yan pencereden dışarı baktı, sonra bana döndü. "Geçen aya kadar Nast'ların New York ofisi WorldTradeCenter'daydı."

"Kaybettiler mi-?"

"Otuz beş kişilik bir ekipten yirmi yedi kişi. Kaballar olarak kendimizi böyle şeylerin üstünde görürüz. Birbirimizi öldürebiliriz ama doğaüstü varlıklar olarak dış dünyadan korkacak çok az şeyimiz var. Eğer saldırıya uğrarsak, karşılık verecek kaynaklara sahibiz. Ama geçen ay olanlar ..." Başını iki yana salladı. "Bunun intikamı yok ve Nast'lar tekrar mağdur olacaklarsa lanetlensinler."

Bana baktı. "Soruşturmanın bizim açımızdan olan kısmıyla ilgilenemezsin Paige, çünkü bunu durduramazsın."

"Katili bulursam yapabilirim."

Bana baktı, sonra başını salladı.

Lucas'a yalan söylemedim. Bana sık sık hatırlattığı gibi, bu konuda berbatım. Yapabildiğim en iyi şey, Benicio'yla karşılaşmamla ilgili kötü detayları atlamak ve hikâyeyi çarpıtarak babasının Lucas'la benim birlikte olmamızı beklediği sonucuna varmasını sağlamaktı. Yedi mi? Muhtemelen hayır ama barışı sağlamaya niyetli olduğum için Lucas yeni bir yaralanma şikâyetiyle görüşmeleri oyalamamaya karar verdi.

Lucas'ın onayını aldıktan sonra lobideki Benicio'ya telefon edip onu yukarı davet ettim. Bu bir aile işi olduğu için Jaime'ye Troy ve Morris'i kahve içmek için otelin restoranına götürmesini önerdim. Troy kabul etti ama Morris koridorda beklemeye karar verdi.

Telefonu kapatmamın üzerinden bir dakika geçmeden Benicio kapıya vurdu. Lucas açtı. Selam vermeye fırsat bulamadan Lucas onun sözünü kesti.

"Soruşturmayı yeniledikten sonra Paige ve ben elimizdeki tüm kaynakları kullanmaya kararlıyız. Sadece bulgularımızı paylaşmak amacıyla iletişim kurmayı kabul ederseniz, aramalarınızı kabul edeceğim. Everett Weber'in evine yapılan baskına neden olan sızıntının onarıldığına inanıyorum."

"Sana söz veriyorum-"

"Şu anda kanla yemin etsen de sana inanmayabilirim. Belki de bunun yerine benim sözüme inanacaksın. Eğer bana bir daha yalan söylersen ve bu yüzden bir kişi daha ölürse, işimiz biter."

"Lucas, açıklamak istiyorum-"

"Evet, bildiğinizi biliyorum, bu da beni bir sonraki isteğime götürüyor. Açıklamanızı duymak istemiyorum. Ne olduğunu gayet iyi biliyorum. İdari bir karar verdiniz. Size göre Weber açıkça suçluydu ve ben de bunu sorguluyordum.

Çünkü sorgulamak benim doğamda var. Dolayısıyla, oğlunuzun tuhaf kaprislerine boyun eğmek ile Kabal'ı utançtan kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığınızda, Kabal'ı seçtiniz."

Durakladı. Benicio ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

Lucas devam etti. "Matthew Tucker ve Joey Nast için olay yeri raporlarının kopyalarını istiyorum."

"Evet, kesinlikle. Hemen kuryeyle gönderirim."

"Teşekkür ederim." Lucas kapıya doğru yürüdü ve açtı.

"İyi günler."

"Bana kızgın mısın?" Benicio gittikten sonra sordum.

Soru karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Babanı buraya getirmek."

Lucas başını salladı ve kollarını belime doladı. "O dava dosyalarını almam gerekiyordu ama ne yazık ki telefon etmekten kaçınıyordum."

"Nasılsın?" Ben sordum.

"Aptal gibi hissetmenin dışında mı? Yirmi beş yıllık deneyimden sonra, babamın aldatma kapasitesi konusunda kendimi oldukça iyi bir yargıç olarak görüyorum ve yine de bir kez bile Weber'le görüşmemiz için lobi yapmadığından şüphelenmedim. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

"Onu kesinlikle sizin kadar iyi tanımıyorum ama niyetinden de hiç şüphe etmedim. Baskından dolayı üzgün olduğunuzu biliyordu, bu yüzden doğal olarak Weber'de sizin için mücadele ederek iyi kitaplarınıza geri dönmek isteyecektir. Bana mantıklı geldi."

"Teşekkür ederim," dedi başımın üstünü öperek.

"Bunu sadece seni daha iyi hissettirmek için söylemiyorum."

Çarpık bir gülümseme. "Biliyorum. Güvenebileceğim tek şey bu, bana her zaman doğruyu söylemen. Babamla ilgili olarak, en güvenilir adam olmadığını biliyorum, ama ben-" Durakladı. "Daha yakın bir ilişki istemekten kendimi alamıyorum."

gençti. Buna tekrar sahip olmamız *gerektiğini* ve bir şekilde bunu yeniden tesis etme sorumluluğunun bana düştüğünü hissediyorum."

"Olmamalı."

"Bunu biliyorum. Yine de bazen ... Olduğu kişi olmanın onun için zor olduğunu biliyorum. Güvenebileceği kimsesi yok, ailesi bile. Karısıyla aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyor. Oğullarıyla ilişkisi de neredeyse o kadar kötü. Bunun öncelikle olmasa da en azından kısmen kendi hatası olduğunu biliyorum, ancak bazen onunla birlikteyken bunu telafi etmek istiyorum."

Bizi kanepeye yatırdı. "Chicago uçağındayken babam beni aradı. Konuştuk. Gerçekten konuştuk. Kabal'a ya da benim geleceğime dair tek bir atıfta bulunmadı. Sadece benden, ikimizden, nasıl olduğumuzdan, beni mutlu görmekten ne kadar mutlu olduğundan bahsetmek istedi ve ben de-" Lucas başını salladı. "Aptalın tekiydin."

"Aptalın teki o," dedim onu öpmek için eğilerek. "Ve eğer neler kaçırdığını görmezse, o zaman onun payını ben alırım."

Biri kapıya vurdu.

"Tüh," dedim. "Jaime'yi unuttum. Muhtemelen eşyalarını alıp gitmek istiyordur."

Kapıyı açtım.

"Gündemde sırada ne var?" Jaime içeri girerken öyle dedi. "Öğle yemeği bitti sanırım, ama belki bizim için dışarıdan bir şeyler alabilirim."

"Bu çok hoş olurdu," dedim. "Peki ya sen? Bir sonraki gösterin ne zaman?"

"Gösteri mi? Oh, tur. Doğru ya." Çantasını açtı, rujunu çıkardı ve aynaya doğru yürüdü. "Bir sonraki durak Graceland. Aslında Memphis ama Graceland'de de yapabilirim çünkü seyircilerin yarısı benden Elvis'i çağırmamı isteyecek. Onlara cennette kızarmış fıstık ezmeli ve muzlu sandviçlerin tadını çıkardığını ve Tanrı için şarkı söylediğini anlatan bir şarkı ve dans söylerim. Pisses

ama insanlara istediklerini vermek zorundasınız ve kimse onun gerçekte ne yaptığını umursamıyor."

"Gerçekten ne yapıyor?" Ben sordum.

"Üzgünüm çocuklar, bu X-rated şovu. Sadece mutlu olduğunu söyleyelim. Nerede kalmıştım? Doğru, Memphis. Cadılar Bayramı'na kadar Elvis şovumu yapmayacağım, yani altı günüm var. Prova yapıyor olmam gerekiyordu ama sanki uykumda bile yapamıyormuşum gibi."

"Yani onun yerine, sen ?"

"İhtiyacım olan boş zamanı değerlendiriyorum ve size yardım ederek iyi bir karma kredisi oluşturun. Buralarda takılırim diye düşündüm, eğer bir necro'ya ihtiyacınız olursa, hazır ve istekliyim."

"Bu çok cömertçe," dedi Lucas. "Ama muhtemelen ihtiyacımız olmayacak-"

"Elbette olacak," diye araya girdi Jaime. "Her cinayet davasının bir nekroya ihtiyacı vardır. Ve eğer birinin telefon etmesini ya da ayak işlerini yapmasını istiyorsanız, Cuma günkü kız arkadaşınız benim."

Lucas ve ben birbirimize baktık. Jaime'nin birkaç gün izin istemesini anlayabiliyordum. Dün bitkin görünüyordu ve kendini toparlamış olsa da bu enerji atakları zorlama gibiydi, sanki çökmek için yüksek viteste koşuyordu.

"Peki, siz ne-" Jaime söze başladı, sonra aynada kendisine bir anlık bir bakış attı ve cümlesinin ortasında durdu. Tokayı saçından çekip tekrar toplamaya çalıştı ama elleri o kadar çok titriyordu ki tokayı takacak kadar uzun süre bir arada tutamadı. Tokayı cebine tıktırdı. "Fırçanı ödünç alabilir miyim, Paige?"

"Urn, tabii, doğru-"

Çoktan banyoya girmişti. Lucas bana bir şeyler fısıldamak için başını eğdi ama Jaime saç fırçasını sert darbelerle kullanarak banyodan çıktı.

"Ee, ne durumdayız? Yeni bir ipucu var mı?"

Lucas bana baktı. İhtiyatlı bir şekilde omuz silktim. Jaime soruşturmayla yardım etmeyi teklif ediyorsa reddetmek için bir neden göremiyordum ve onu bilgilendirmemek için de bir neden yoktu.

"Lucas Weber'in telefon kayıtlarını kontrol ediyordu. Esus katille bu şekilde bağlantı kurduğunu söylediğine göre, başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu." Lucas'a baktım. "Lütfen bana bunun başlamak için iyi bir yer olduğunu söyle."

"Başlangıç için fena bir yer değildi, ancak bulgularımın son derece cesaret verici olduğunu söylemekte tereddüt ediyorum. Yaklaşık zaman aralığını uyguladığımda, beş telefon görüşmesinden oluşan makul ölçüde kesin bir liste elde ettim. Son ikisi geçtiğimiz hafta içinde gerçekleşmiş, muhtemelen katil ikinci listeye iyice baktıktan ve kriterlerini genişletmeye karar verdikten sonra. Her iki arama da cinayetler başladıktan sonra gelmiş. İlki ayın sekizinde, muhtemelen Holden'a yapacağı saldırı için hazırlık yaptığı Louisiana'dan gelmiş. İkincisi ertesi gün Kaliforniya'dan geldi, muhtemelen son listeyi almak için ayarlama yapıyordu. Her iki arama da ankesörlü telefonlardan yapılmış."

"Peki ya daha önceki aramalar? Saldırılarından önce? Bana hepsinin aynı yerden geldiğini söyle."

"Yine aynı bölgeden, ancak hepsi ankesörlü telefonlardan. İlki Dayton, Ohio'da, ikincisi Covington, Kentucky'de ve üçüncüsü Columbus, Indiana yakınlarında yapılmış. Bu noktaları bir harita üzerinde üçgenleştirin ve ortada Cincinnati'yi bulacaksınız."

"Yani Cincinnati'den mi?" Jaime söyledi.

"Cinayetler başlamadan önce en azından kısa bir süreliğine orada ikamet ettiğini varsaymak mantıklı. Aramaları üç küçük şehirden yaparak, Cincinnati ile kasıtlı bir bağlantı kurmaktan kaçındığı anlaşılıyor."

"Cincinnati'ye gidelim mi? Doğaüstü topluluklara sormaya başlayalım mı?"

"Cincinnati'de doğaüstü bir topluluk yok." Lucas'a baktım. "Var mı?"

"Bölgede yaşayan birkaç doğaüstü varlık olsa da, bahsedilecek bir 'topluluk' yok. Nast'lar yakın zamanda tam da bu nedenle orada bir uydu ofis açmayı düşündüler." Kaşlarımı çattığımı fark etti ve açıkladı. "Kaballar

mücadele edecekleri çok sayıda doğaüstü varlığın bulunmadığı bakir bölgelere doğru genişlemeyi tercih ediyorlar."

"Yani Cincinnati'de soracak kimse yok." Jaime iç çekti. "Kahretsin. O kadar kolay olamaz, değil mi?"

"Hâlâ bir motivasyon ipucu var," dedim. "Esus, Kaballara karşı kan davası güden bir doğaüstünü aradığımızı düşünüyor. Diğer tek makul motivasyon para. Bana bir milyar dolar ödeyin, ben de çocuklarınızı öldürmeyi bırakayım. Ama Kaballar herhangi bir şantaj notu almadı." Durakladım. "Tabii aldılarsa ve bize söylemiyorlarsa. Kahretsin, bundan nefret ediyorum."

Lucas, "Hiçbir şantaj girişiminde bulunulmadığını söylerken kendimi oldukça güvende hissediyorum," dedi. "Thomas Nast'ın torunlarından biri öldüğüne göre, Kaballar hakkında biraz bilgisi olan bir katil bu işten sıyrılamayacağını bilir. Esus'un da dediği gibi, bu kişisel bir mesele."

"O halde, ipuçlarını bir araya getirdiğinizde, elimizde ciddi bir ipucu var. Cincinnati bölgesinde yaşayan yetişkin bir erkek, Kaballardan intikam almak için bir nedene sahip - bir değil, tüm Kaballardan. Bu kriterleri karşılayan çok fazla doğaüstü varlık olamaz."

"Yani sadece Kaballar'a soracağız-" Jaime Lucas'a baktı. "Bu da o kadar kolay değil, değil mi?"

"Muhtemelen hayır," dedi. "Kaballara çok fazla bilgi verirsem Weber olayının tekrarlanmasından korkuyorum."

"Ya da Ohio'da yaşayan erkek doğaüstü canlıları etkileyen ani bir salgın," dedim.

"Kesinlikle. Bunun yerine bağlantılarımı araştırarak başlayacağız. Eğer bir doğaüstünün Kaballara bu kadar kızgın olmak için bir nedeni varsa, birileri bunu duymuş olmalı."

Jaime, "Biz yabancıların büyük kötü Kaballar hakkında dedikodu yapmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur," dedi. "Ben de kendimce birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Harika bir fikir," dedi Lucas. "Ama önce yerel bir bağlantıyla konuşmama izin ver. Yeraltında bir anti-Cabal yayınlıyor."

ve her zaman Kabal söylentileri konusunda en iyi kaynağımdır." "Miami'de yaşıyor ve Kabal karşıtı bir bülten mi çıkarıyor?"

Dedim ki. "Babanın öğrenmemesini umsa iyi olur."

"Babam Raoul hakkında her şeyi biliyor. Böyle konularda

Sun Tzu'nun dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutma düsturunu takip eder."

"Hı-hı," dedim. "Peki, bu Raoul tanışabileceğim biri mi?"

"O bir şaman, büyücü değil, bu yüzden bir cadıyla meseleleri tartışmaktan çekinmeyecektir. Ayrıca, kitapçısında bazı ilginç okuma materyalleri de bulabiliriz."

"Büyü mü?"

Küçük bir gülümseme. "Evet, büyüler. Ancak unutmayın ki, sizi büyülerin kaynağına götürdüğümde, edinmek istedikleriniz benim tarafımdan satın alınmalı ve bu nedenle birikmiş toplam seçenek tercihlerime dahil edilmelidir."

Sırıttım. "Tamamdır."

"Büyüler bana yardımcı olmuyor," dedi Jaime. "Ama okumak için bir kitap işime yarayabilir. Peşine takılmamın sakıncası var mı?"

Bu bizim için sorun değildi, bu yüzden eşyalarımızı aldık ve ayrıldık.

Edebi Uğrak Yerleri

Raoul tatildeydi. Asistanının söylediğine göre, beş yıldır arka arkaya iki gün bile izin almamıştı ama şimdi, ona ihtiyacımız olduğunda, bir ay sürecektir bir Avrupa tatilinin zamanının geldiğine karar vermişti. Bunun bir tesadüf olmadığından şüpheleniyordum; muhtemelen Kabal'ın son "soruşturma" taktiklerini duymuştu ve sıranın kendisine gelmesinden korkuyordu.

Raoul gitmiş olsa da, irtibatı koparmamıştı. Serbest meslek hayatı böyledir; asla gerçekten uzakta olamazsınız, yoksa eve geldiğinizde işinizi darmadağın bulabilirsiniz. Hastane yatağında yatarken bile e-postalarımı kontrol ediyor ve kritik olan her şeyi, yani müşterilerimin kritik olarak gördüğü her şeyi takip ediyordum. Raoul telefon numarası bırakmamıştı ama e-posta yoluyla ulaşılabilirdi. Asistanı bizim için hemen bir "Lucas Cortez'i arayın" mesajı gönderdi.

"Grimoire'ları kontrol edebilir miyiz?" Dedim. "Dur, tahmin edeyim. Onları kilit altında tutuyor, yani o geri gelene kadar onlara ulaşamıyoruz."

"Korkarım öyle."

İçimi çektim. "İkinci ıskı. Hadi gidip Jaime'yi bulalım."

Bina çoğu ikinci el kitapçıdan daha büyük olmasına rağmen, mevcut her santimlik alan kullanılıyor, geriye on ayak yüksekliğindeki rafların çevrelediği dar, yılankavim koridorlardan oluşan bir labirent kalıyordu. Arada bir duyulan mırıltı ya da ayakkabı gıcirtısı diğer müşterilere işaret ediyordu ama onlar da rafların arasında kaybolmuştu.

"Sanırım ayrılmalıyız," dedim. "Ekmek kırıntılarında bir iz bırakalım mı?"

"Belki, yine de daha yavan bir çözüm önerebilirim. Cep telefonunuz yanınızda mı?"

Başımı salladım. "Onu ilk kim bulursa, o arar. Anladım."

Jaime'yi korku bölümüne kadar takip ettim ve ona Raoul'dan bahsettim.

"Kahretsin," dedi. "Kötü şans kadar şans yoktur, ha? Sanırım otele dönsek iyi olacak, Lucas'la ben de dedikoducuların arasına karışabiliriz."

Boş ellerine baktım. "Bir şey bulamadın mı?" "Aradığım şeyi değil."

Gitmek için döndü ama ben elimi koluna koydum.

"Bir dakika ayırabiliriz. Ne arıyordun?"

"Stephen King. Şimdi, her kitapçada *olmalı*. Ama o burada değil."

Yazara göre alfabetik olarak düzenlenmiş gibi görünen rafı taradım. "Haklısın. Bu çok garip. Son kitabını mı istediniz? Belki de genel kurgudadır."

"Aslında *Christine*'i arıyorum. Korku altında olmalı."

"Ön taraftaki haritayı kontrol edelim, belki görevliye sorarız." Yürümeye başladım. "*Christine* şu ele geçirilmiş arabayla ilgili olan değil mi?"

"İşte bu. Birkaç ay önce yaptığım bir programdan beri kitabı tekrar okumak istiyordum. Bir adamın tıpkı kitaptaki gibi ele geçirildiğine yemin ettiği bir arabası vardı. Özel danışmanlık yapmıyorum ama prodüktörüm programı çekiyordu ve otoparktaki arabasını kontrol etmemizin iyi olacağını düşündüler. İşte harita."

Haritayı taradım. "Aha. İşte sorunumuz. King'in Popüler Yazarlar bölümünde kendine ait bir rafı var."

Biz bölüme doğru yürürken Jamie hikâyesine devam etti. "Bu çocuğun -belki senin yaşlarında- üstü açık muhteşem bir 1967 Mustang'i var. İlk düşüncem: 'Uh-oh, DEA'yı ara.' Çocuk herhangi bir vakıf fonu veledine benzemiyordu, peki böyle bir arabayı nereden bulmuştu? Sorduğumda sinirlendi. Büyükbabasının ona bıraktığını söyledi. Ve gerçekten de periliymiş. Tahmin et kim yaptı?"

"Büyükbaba," dedim.

"Bingo. Yaşlı adam, algılama mesafesine girdiğim anda üzerime atladı, o kadar sinirliydi ki zar zor iletişim kurabiliyordu. Görünüşe göre arabayı çocuğa bırakmış. Ama bir şartla. Onun içine gömülmek istemiş. Aileden başka kimse dinlememiş ama çocuk bunu yapacağına söz vermiş."

"Sonra da ona kazık attı."

Jaime güldü. "Evet, çocuk cenazeyi hazırladı. Arabayı aldı, parayı aldı ve dedemi alabileceği en ucuz tabutun içine koydu."

"Peki sen ne yaptın?"

"Çocuğa gerçeği söyledim. Ya büyükbabamı arabaya gömdü ya da sürekli sinirli bir otostopçuyla yaşamak zorunda kaldı. Oh, işte burada."

King bölümü iki metre uzunluğundaki iki rafı kaplıyordu ve kitaplar alfabetik sıraya göre dizilmemişti. Başlıklara göz gezdirirken saatime baktım.

"Bunu atlayabiliriz," dedi Jaime. "Önemli değil."

"Bir ya da iki dakika daha fark etmez. Lucas'ı aramayı unuttum. O yardım edebilir."

"Neden başka bir şey almıyorum?"

Sanki bir işaretmiş gibi, üst raftan bir kitap yuvarlandı ve aramıza düştü. Jaime onu aldı.

"*Salem 's Lot.*" Başını salladı. "En sevdiklerimden biri değil. Hiç okudun mu?"

"Başladım, çünkü cadılarla ilgili olduğunu düşündüm. Vampirler olduğunu öğrendiğimde bıraktım. Vampirlerden pek hoşlanmıyorum."

"Kimmiş o? Lanet olası parazitler." Jaime kitabı yerine koymak için parmak uçlarında durdu. Kitabı bıraktığı anda kitap yerinden fırladı ve yere düştü.

"Sanırım yalnız," dedim gülerek. "Orada biraz toz topluyor gibi görünüyor."

Jaime kitabı tekrar yerine koydu. Bu kez, daha bırakmadan kitap avucuna, onu inletecek kadar sert bir şekilde çarptı. Sonra da yere yuvarlandı.

"Belki de orada bir şeyler vardır," dedim. "İşte, bunun için yeni bir yer bulacağım."

Kitaba uzanmak için eğildiğimde, kitap elimden kaçtı. Jaime kolumu tuttu.

"Gidelim," dedi.

Raftan bir kitap uçarak Jaime'nin yanına çarptı. Alt raftan bir başka kitap, sonra bir başkası ve bir başkası Jaime'nin üzerine yağdı. İki büklüm oldu, kollarını başının üzerine sardı.

"Beni rahat bırak!" dedi. "Lanet olsun sana-"

Kolundan tuttum ve onu kitap fırtınasından dışarı ittim. Hareket ederken, koridor boyunca yayılmış romanlara baktım. Hepsi *Salem's Lot'un* kopyalarıydı.

Stephen King bölümünden çıktığımız anda, kitapların uçuşması durdu. Lucas'ı hızlıca aradım ve bizimle kapıda buluşmasını söyledim.

"Hayalet mi?" Telefonu kapatırken Jaime'ye fısıldadım.

Başını salladı, bakışları sanki eğilmeye hazırmış gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Sanırım bitti," diye mırıldandım. "Ama biri bu dağınıklığı fark etmeden önce kaçsak iyi olur."

Jaime yine sadece başını salladı. Bir köşeyi döndüm ve bilmediğim koridora baktım.

"Klasikler," dedim. "Yanlışı dönüş. Geri dönelim-"

Raftan fırlayan bir kitap Jaime'nin kulağına çarptı. Daha fazlası fırladı ve onu her yönden hırpaladı. Onu iterek yolundan çektim, birkaç kitabı kendim yakaladım, her biri ince bir ciltsiz kitap için mümkün olabileceğinden daha sert vuruyordu. Bir tanesi dizime isabet etti. Öne doğru savrulduğumda kitap yere düştü. *İlyada*. . . raflardan uçan diğer tüm kitaplarla aynıydı.

Kendimi toparladım ve ön kapıya varana kadar Jaime'yi ileri itmeye devam ettim. Lucas yüzümdeki ifadeye bir kez baktı ve aceleyle yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Ona dışarıda söyleyeceğimizi işaret ettim.

Arabaya giderken Lucas'a olanları anlattım. Jaime sessiz kaldı. Garip bir şekilde sessizdi, bir "hı-hı" bile demedi.

"Görünüşe göre kitapçının yerleşik bir hayaleti varmış," dedim. "Böyle şeyler olduğunu duymuştum. Bir büyücü barda oturmuş içki içiyor, kendi işine bakıyor ve aniden bir ruh evde bir büyücü olduğunu fark edip çılgına dönüyor, temas kurmaya çalışıyor. Bir gemi enkazından kurtulan bir kazazedenin kurtarma botunu görmesi gibi."

Jaime başını salladı ama bakışlarını ileri doğru dikti, o kadar hızlı yürüyordu ki zar zor yetişebildim.

"Bu kesinlikle olur," dedi Lucas. "Ama sanırım burada yaşadığımız şey bu değil" -Jaime'e sert bir bakış fırlattı- "öyle değil mi?"

Alt dudağını dişledi ve yürümeye devam etti. Lucas kolumu çekiştirerek yavaşlamamı işaret etti. Jaime yaklaşık yirmi adım önümüze geldiğinde iki omzunun üzerinden baktı, yanında olmadığımızı fark etti ve beklemek için döndü.

Bir dakika boyunca öylece durduk, birbirimize baktık. Sonra Lucas boğazını temizledi.

"Bir sorunuz var," dedi Jaime'ye. "Sanırım bize bu sorunla ilgili yardım almak için geldin. Ama bunu senden zorla çıkaracak değiliz."

"Yapacak daha önemli işleriniz var. Bunu biliyorum. Ama sanırım bununla ilgili olabilir."

"Ve sanırım otele döner dönmez 'onun' ne olduğunu açıklayacaksın?"

Başını salladı.

Teslim Edilmemiş Mesaj

Jaime konuşmaya başladığında otel odasının kapısı hâlâ arkamızdan kapanıyordu.

"Bir avcım var," dedi. "Ve garip biri. Size söyleyecektim ama meşgul olduğunuzu biliyorum ve neler olup bittiğinden emin değildim, hâlâ da değilim." Koltuğun koluna tünemiş, konuşmaya devam ediyordu. "Her şey Çarşamba öğleden sonra, Orlando şovumdan önce başladı. İlk başta Dana olduğunu, öldüğünü bildiğini ve ona yalan söylediğim için benden intikam almak istediğini düşündüm." Jaime yüzüklerini büktü. "Bunu yapmamalıydım ... ona öldüğünü söyleyemezdim - bu benim haddim değil, değil mi? Ama güvenceleri abarttım. Sanki bir gösteri yapıyormuşum gibi otomatik olarak ortaya çıktılar."

Lucas'tan bana baktı. İkimiz de konuşmayınca devam etti.

"Tahmin etmediyseniz diye söylüyorum, şovlarımda yaptığım şey bu. Uyduruyorum. Kimse gerçeği duymak istemiyor. Fanny Mae ölmüş kocasıyla temas kurmak istiyor ve adam yanımda durup '*Benim için* mi endişeleniyorsun?' diye bağılıyor.

Seni orospu, cenazemden bir saat sonra kardeşimle yatağa girdiğinde benim için endişelenmiyordun! Bunu ona söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Ona da herkese söylediğim şeyi söyleyeceğim. Seni özlüyor ama mutlu ve iyi bir yerde. Aynı lanet mesajı bininci kez verdikten sonra insanların akıllanacağını düşünürsünüz ama öyle olmuyor. Onlara duymak istediklerini söylüyorum ve asla şikayet etmiyorlar."

Nefes aldı ve koltuğa doğru kaydı. "Bu hortlak kapıyı çaldığında Dana olduğunu düşündüm ve onunla konuşmak için buraya geri geldim. Ama o gitmişti ve hayalet avcım gitmemişti, yani belli ki o değil."

"Bağlantı kuramıyor musun?" Dedim.

Jaime başını salladı. "Tuhaf olan da bu. Temas kuramıyorum. Sadece bu da değil, aynı zamanda hayalet-nekro protokolüne de uymuyor." Bana baktı. "Bunun nasıl işlediğini biliyor musun? Bir ruh bir nekroyla nasıl temas kurar?"

"Belli belirsiz," dedim. "Tanıdığım çoğu büyücü bu konuda pek konuşmaz."

"Tipik. Sanki büyük bir ticari sırmış gibi davranıyorlar. Anladığım kadarıyla arkadaşlarım -en azından doğaüstü varlıklar- nasıl çalıştığını bilmeli. Aksi takdirde beni kendi kendime mırıldanırken ve boş duvarlara bakarken gördüklerinde aklımı kaçırdığımı düşünecekler. Bir hortlağın selam vermesinin iki ana yolu vardır. Eğer doğru prosedürleri biliyorsa, kendini gösterebilir ve ben de görüp duyabilirim. Eğer püf noktalarını bilmiyorsa, o zaman sadece ses alırım - kafamın içindeki eski sesler. Herhangi bir hayalet ikincisini yapabilmeli. Ama bu yapamıyor."

"Yani onun yerine bir şeyler mi fırlatıyor?"

"Artık öyle. Bugüne kadar, zihinsel bir takipçi gibi etrafta dolanıyordu. Orada olduğunu biliyorum. Sanki biri omzumun üzerinden bakıyormuş gibi sürekli hissediyorum ve bu" - titreyen parmaklarını göstermek için bir elini kaldırdı- "beni tedirgin ediyor. Sonra da poltergeist'e başlamak? Bu beni ürkütüyor ve bunu kabul ediyorum."

"Gerçek poltergeist aktivitesi nadirdir, değil mi?" Dedim.

"Son derece nadir. Ben gençken, bazı hayalet-faturaları ödemek için çalışıyorlar. Bir numaralı perili ev sahibi şikayeti? Poltergeistler. Yüzlerce olmasa da düzinelerce telefon görüşmesi yaptım. Tam olarak üç tane gerçek kötü ruh buldum. Geri kalanı, ilgi çekmek isteyen zeki çocuklardı. İnsanlara hayaletlerin ailenin birlikte daha fazla zaman geçirmesini istediğine dair saçma sapan şeyler söyledim ve bu genellikle sorunu çözerdi. Ancak gerçek bir poltergeist aktivitesi, bir hayaletin bizim boyutumuzdaki şeyleri hareket ettirmenin bir yolunu bulduğu anlamına gelir ve bu çok özel bir yetenektir."

Lucas kaşlarını çatı. "Peki bir büyücüyle iletişime bile geçemeyen bir hayalet nesneleri manipüle etmeyi nasıl başarır?"

boyutsal olarak? Sorunu anlıyorum. Bunun insan temelli bir varlık olmama ihtimalini hiç düşündünüz mü?"

"Belki küçük bir iblis," dedim. "Ya da bir doğa ruhu."

"Olabilir, sanırım," dedi Jaime. "Ama ben bir nekrom."

Ruhlarla konuşurum.

ölüler, başlığında da yazdığı gibi. Eğer ölü değilse, neden beni rahatsız ediyor? Sizler büyü yapanlarsınız, hokkabazlarsınız. Bu yüzden *sizinle* konuşmaya çalışıyor olmalı. Mesajın sizin için olduğuna eminim zaten. Kitapçıya kadar, siz ikiniz etrafta olduğunuzda geri çekildi."

"Çünkü mesajı ileteceğinizi düşündü," dedim. "Ama belki de mesaj, iletişim kurabilmesi için bize büyü yapmaya başlamamızı söylemektir. Anlamadığınızı fark ettiğinde, kitapçada bir seviye yukarı çıktı. Hadi biraz grup büyü deneyelim. Üçümüz arasında konuşabileceği birini bulmalı."

Jaime tavana baktı. "Duydun mu Casper?"

Temas kurmayı deneyeceğiz, bu yüzden artık geri çekilebilirsin." Bir anlık sessizlikten sonra sordum. "Durdu mu?"

Jaime başını salladı. "Sanırım temas sorunu her iki taraf için de geçerli. Ben onu duyamıyorum, o da beni duyamıyor. Kitimi alıp bunu düzeltebilir miyiz bir bakayım."

Jaime bavulunu açarken Lucas'ın cep telefonu çaldı. Bir süre konuştuktan sonra, "Evet, kesinlikle ilgileniyorum," dedi.

selamlarını ilettiler. "Ancak, onu görebilmemiz için bir hafta kadar daha geçmesi gerekebilir. Bu bir sorun olur mu?" Durakladı. "Güzel.

Teşekkür ederim." Bir duraklama daha. "Hayır, henüz bir şansım olmadı ve sonuçta bu onun kararı, ama görmeyi çok isterim." Duraklama. "Evet, Portland'a döner dönmez size haber veririm."

İmzasını attı, sonra çantasından Day-Timer'ını çıkardı ve Jaime aletlerini yere koyarken bir not aldı. Bu sefer gitmemizi isteme zahmetine girmedir.

"Gerçek bir seans," dedi sözlerini bitirirken. "Şimdi tek ihtiyacımız olan uyku tulumları ve yastık savaşı. Ben küçükken, çocukların yatıya kalmasına asla izin verilmezdi.

bir seans denedi. Onlara beklediklerinden fazlasını vermiş olabilirler."

Yere yerleştik.

"Genel bir çağırma büyüğü yapacağım," dedi Lucas. "Hafif bir büyü diyebilirim, tehlikeli bir şey çağrıştıracak bir şey değil."

"İletişim büyümünü yapacağım," dedim. "Yaşayanlarla zihinsel iletişim için ama yardımcı olabilir."

"Zihinsel iletişim mi?" Jaime söyledi. "Cadılar bunu yapabiliyor mu? Harika."

"Pek sayılmaz. Sadece karşı taraf bunu bekliorsa ve sadece biraz uzaktaysa işe yarıyor, yani gerçekten, ne anlamı var ki? Cep telefonu ücretlerinden birkaç dolar tasarruf etmek mi? Çekim gücü en ucuz cep telefonu sağlayıcısından bile daha kötü."

Hepimiz yerleştik, işimizi yaptık ... ve hiçbir şey olmadı.

"Hey!" Jaime tavana doğru bağırdı. "Bir saat önce dikkatimi çekmek için bir kitapçıyı parçalıyorsun ve şimdi bir merhaba demeye bile tenezzül etmiyorsun? Kiminle konuştuğunu biliyor musun? A.B.D.'nin en ünlü necro'su. Sadece bu da değil, eski bir Coven Lideri ve bir Kabal CEO'sunun oğlu. Seninle konuşmak için nefesini tutmuş bekleyen üç güçlü doğaüstü varlık."

Odanın öbür ucunda Lucas'ın Day-Timer'ı masadan düştü. "Sanırım bu etkilenmediği anlamına geliyor," dedim.

Day-Timer'ın kapağı açıldı.

"Sanırım bu bir işaret," dedi Lucas. "Ben ?"

"Git yanında dur ve izle," dedim. "Biz çalışmaya devam edeceğiz." Ben büyüyü yaparken Jaime de duasını yaptı.

"Hiçbir şey," dedi Lucas ben daha sormadan. "Belki-"

Sayfalar çevrilmeye başladı.

"Görünüşe göre hayalet dünyasından bir zaman gecikmemiz var," dedim.

Lucas, "Adres defterimdeki ilk *D* sayfasına döndü," dedi. "Eğer ruh bu sayfadaki belirli bir kişiye atıfta bulunuyorsa, bağlantıyı kuramıyorum. Benim doğaüstü

temaslar başka bir bölümde kodlanmıştır. Bunların hepsi insan."

Çantam kapının yanındaki sandalyeden kaydı, düşerken fermuarı açıldı ve içindekiler halının üzerine saçıldı. Bir an sonra, avuç içi bilgisayarım döndü.

"Tekno meraklısı bir hortlak," dedi Jaime. "Belki de kısa mesajla iletişim kurmak istiyordur."

"Ya da daha büyük ihtimalle," dedi Lucas, "teknoloji meraklısı *değil* ya da en azından elektronik bir ajandayı kullanamıyor. Sanırım almamız gereken mesaj, doğru ismin benim adres defterimde değil, Paige'in adres defterinde olduğudur."

"Orada ne olduğunu nereden bilebilir ki?" Avuç içimi almak için yere doğru ilerledim.

"Belki de bilmiyordur, sadece varsayıyordur. Soyadı *D ile* başlayan kimi tanıyor olabilirsiniz? Muhtemelen doğaüstü biri."

"Bu bir düzine insan olabilir, belki daha fazla. Bekle, başka ipuçlarımız da var. Kitapçı. Bir bölümdeki onca kitaptan sadece *Salem's Lot'un* kopyalarını indirmiş. "

"Cadılar mı?" Lucas sordu.

Jaime başını salladı. "Vampirler ama eğer hortlak popüler kültürü bilmiyorsa cadı olduğunu düşünebilir."

"Homeros'un *İlyada'sının* kopyalarını da deviriyordu," dedim.

"Oh, harika," dedi Jaime. "*Kim Milyoner Olmak İster'den* 'Final Jeopardy'ye geçiyoruz. *İlyada'yı* okumuş bir ukalay nereden bulacağız?"

"Tam burada," dedim. "Şey, mecburdum. Üniversite İngilizcesi için zorunlu okuma."

Lucas, "Bu benim müfredatımda da vardı," dedi.

Jaime, "Tamam, lise terk kendini yine ele veriyor," dedi. "Hey, Stephen King'in cevabını biliyordum. Bu bana güzel bir veda hediyesi kazandırır. Peki *İlyada* ne hakkında?"

"Truva Savaşı," dedim.

"Atla birlikte," dedi Jaime. "Bunu biliyordum. Hikâyede doğaüstü var mı?"

"Circe diye bir büyücü var, hayır, o *Odysseia'dan*. "Tabii yine ruh, edebi eserleri konusunda yanılmıyorsa. referanslar," dedi Lucas. "Eğer *Salem's Lot'un* cadılar hakkında olduğuna ve büyücü kadının *İlyada'dan* olduğuna inanıyorsa . . ."

"O zaman oradan başlayalım," dedi Jaime. "Soyadı D ile başlayan cadılar. Sen bir cadısın, bu yüzden hayalet senin bildiğini varsayabilir-"

"Cassandra," dedim avucumu yere vurarak. "Kahin Cassandra, *İlyada'dan*. Cassandra DuCharme, ırklar arası konseyden."

"Dur tahmin edeyim," dedi Jaime. "Bu Cassandra bir cadı." "Vampir."

"Daha da iyi." Jaime tavana baktı. "Bu kadar mı? Kazandık mı?"

Yanıt yok.

"Eğer bizi duyamıyorsa, başka bir uyarıya ihtiyaç duyacaktır," dedim. "Bekle."

Çantamdan dökülenler arasından kalemimi ve not defterimi aldım, defterden bir sayfa yırttım ve CASSANDRA yazdım. Sayfayı masanın üzerine koydum. Ruh yine yanıt vermedi.

"Pekala," dedi Jaime. "Üç olasılık var. Bir, düpedüz yanılıyoruz. İki, sonunda mesajı aldığımız için hortlak sakinleşti. Üç, okuma yazma bilmiyor."

"Mesaj Cassandra'ya aitse, bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum," dedim.

"Neden onu aramıyorsun?" dedi Lucas. "Bakalım bu konuya bir açıklık getirebilecek mi?"

Kasırğa Sırasında Akıntıya Karşı Kürek Çekmek

Cassandra'yı aramak için otel odamızın telefonunu kullandım. Bu biraz patavatsızcaydı ve normalde daha temkinli davranırdım ama gerçek şu ki, otelden aramak cevap vereceğinden emin olmanın en iyi yoluydu. Cassandra bir arama süzgeciydi ve yabancılardan gelen aramaları görmezden gelen biri değildi. Neredeyse her zaman telesekreterinin açmasına izin verir, sonra da boş bir zamanında tekrar arardı. Onu cevap vermeye ikna etmenin tek yolu merakını uyandırmaktı. Miami'deki bir otelden gelen bir arama bunu sağlayabilirdi.

Cassandra ikinci zil sesinde cevap verdi.

"Ben Paige," dedim.

Hat sessizliğe büründü ve Cassandra'nın rahatsızlığının vızıltısını duyabiliyordum. Telefon kablosunu "yanlışlıkla" çekmesi dışında yapabileceği çok az şey vardı. Telefonu kapatabilirdi ama bu kabalık olurdu ve Cassandra asla kabalık yapmazdı.

"Sorun nedir, Paige?" diye sordu, sesinden buz sarkıtları damlıyordu.

"Bir sorum vardı-"

"Tabii ki biliyorsun. Başka neden arayasın ki? Sadece sohbet etmek, merhaba demek için mi? Pek sayılmaz. Elena'yla bana yaptıklarından sonra gelip senden iyilik istemen çok küstahça Paige."

"Ben yapmadım-"

"Ona benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ama seni temin ederim ki onu doğru yola getireceğim. Onunla olan arkadaşlığınızın tehdit altında olduğunu hissettiğinizi anlıyorum ama-"

"Cassandra," dedim sertçe. "Elena'ya senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Neden söyleyeyim ki? Eğer telefonlarına cevap vermiyorsa,

o zaman ona neden olmadığını sormanızı öneririm. Ya da daha iyisi, kendinize sorun."

"Bu da ne demek-"

"Bunun benimle bir ilgisi yok, tek söylediğim bu. İnan bana, senin arkadaşlıklarını sabote etmekten daha önemli işlerim var. Kimsenin dünyası senin etrafında dönmüyor, Cassandra."

"Beni aşığlamak için mi aradın, Paige?" "Hayır, nasıl olduğunu görmek için aradım." "Çok komik."

"Hayır, ben ciddiyim. Bir cinayet soruşturmasının ortasındaım ve adınız ortaya çıktı-"

"Oh, ve benden şüpheleniyorsun, öyle mi? Ne kadar düşüncelisin." "Hayır, senden şüphelenmiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Bazen Cassandra'yla sohbet etmek, kasırga sırasında akıntıya karşı kürek çekmek gibiydi. "Kurbanların tüm kanı vardı ve eminim bedava bir yemeği ziyan etmezsiniz. İsminiz geçtiği için aradım, o yüzden endişelendim. Orada her şey yolunda mı?"

"Tehlikede olduğumu mu söylüyorsun? Aramaya tenezzül etmeden önce bunu ne kadar zamandır biliyordunuz?"

"Yaklaşık iki dakika."

Beyni, endişemi küçümsemeye dönüştürecek bir yol bulmaya çalışırken bir duraksama oldu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Dediğim gibi, bir cinayet soruşturması. Birkaç ölüm oldu-"

"Ve konseye haber vermediniz mi?"

Üç kadar saydım. Lucas odanın öbür ucundaki mini barı işaret etti. Gözlerimi devirdim.

"Bu konseyin işi değil," dedim. "Bu Cabal-"

"O zaman bu beni ilgilendirmez, değil mi? Kabalaların vampirlerle hiçbir işi olmaz. Yani açıkçası ben ne bir şüpheliyim ne de potansiyel bir kurban."

"Sanırım değil," dedim. "Bir hata olmalı. Bir sonraki konseyde görüşürüz-"

"Beni böyle başından savma, Paige. Eğer bu soruşturmada benim adım geçtiyse, daha fazlasını bilmek istiyorum. Neler oluyor?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Merakını uyandırmıştım ve şimdi tam bir açıklama yapmadan telefonu kapatmama izin vermiyordu. Bunun için zamanım yoktu.

"Dediğin gibi, bir hata olmalı-" diye başladım.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Başka bir şey duyarsam, size haber veririm. Teşekkürler. Bye."

Telefonu yuvasına bıraktım ve kanepeye yığıldım.

"Tanrım," dedi Jaime. "Tam bir baş belasına benziyor." "Bir dahaki sefere temas kurmak zorunda kalırsak, seni takas ederim," dedim.

"Vampirim için hortlağın."

"Sanırım hortlakla devam edeceğim. Görünüşe göre musallat olmamın davayla bir ilgisi yok. Bu ruh geçen hafta beni seninle birlikte gördü, Cassandra'yı tanıyorsun ve ona bir mesaj iletmek istiyor. Gerçi duyduklarıma göre onunla konuşmak isteyecek birini hayal bile edemiyorum."

"O kadar da kötü biri değil," dedim. "Sadece pek anlaşılamıyoruz." "Belki, ama o bir vampir. Bir sürü vampir olmalı."

Onun yüzünden öbür dünyada casuslar var, onun ortaya çıkmasını bekliyorlar. Belki de mesaj budur: Öldüğünde, seni öldüreceğiz . . . ya da onun gibi bir şey. Elbette çok ama çok uzun bir süre bekleyecekler."

"Cassandra için değil," dedim. "O yaşlı biri. Muhtemelen yarı ölümsüzlük garantisinin bitmesine elli yıldan az kaldı."

"Yine de bunun bir önemi yok, değil mi? Diğer tarafta onu bekleyen biri varsa hayal kırıklığına uğrayacaktır, çünkü vampirler oraya gitmez."

Lucas da ben de başımızı kaldırıp baktık. "Öyle değil mi?"

"Hoo-ha, şuna bak. Nekro çocukların bilmediği bir şey biliyor. Vampirler zaten ölü, hatırladın mı? Peki ölüler öldüklerinde nereye giderler? Bir sorun var. Tek bildiğim hayalet dünyasında ölü vampir olmadığı. Benim

Görüş mü? *Bu* onların öbür dünyası. Zaman kartları bittiğinde, puf, gitmiş olurlar. Bugünlük ölümsüzlük dersiniz bu kadar. Şimdi işe dönme zamanı. Yoksa önce dışarıdan mı almalıyım? Öğle yemeğini kaçırdık ve neredeyse akşam yemeği vakti."

"Yapmanız gereken temas görüşmeleri var," dedim.

"Benim tek bağlantılarım Konsey üyeleri ve onlar da Kabal işleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. O yüzden ben akşam yemeği getireyim. Herkes ne istiyor?"

"Senden istediğim şey biraz ara vermek," dedi Lucas.

"Sen-"

"Ben iyiyim."

"Seni kitapçıda koştururken gördüğümde, Paige, Jaime'nin hayaleti *olacak* kadar solgun görünüyordun. Ve her ne kadar sakladığını düşünsen de, her oturup kalktığında yüzünün buruştuğunu fark etmediğimi sanma. Akşam yemeğine gelince-" Cep telefonunu kaldırdı. "Oda servisi. Harika bir icat. Git uzan. Lütfen."

"Ama ben-"

"Paige. . ."

"Joey ve Matthew hakkındaki dosyalar," dedim. "Onları hâlâ okumadık-"

Bana dosyaları uzattı. "Onları yatakta oku o zaman." Tereddüt ettim, sonra dosyaları aldım ve onları telefon görüşmeleriyle baş başa bıraktım.

Dosyaları okurken uyuyakalmışım ve saat dokuzu geçene kadar uyanmamışım. Lucas, uyuyakaldığımdan şüphelenerek bana daha önce bir sandviç ve salata sipariş etmişti. Muhtemelen bu gecelik yattığımı düşünerek giysilerimi de çıkarmıştı. Kalktığımda üstümü değiştirmeyi düşündüm ama boşa çaba harcamak gibi geldi, ben de kimonomu giydim. Yeterince iyiydi. Jaime'yi daha az görmemiştim.

Jaime bitişikteki odayı tutmuştu ve orada telefon görüşmelerini bitiriyordu ama ben uyandığımda beni bilgilendirmek için yanıma geldi. Hem o hem de Lucas bağlantılarını araştırmışlar ve en ufak bir söylenti bile duyan kimseyi bulamamışlardı.

Ohio'da yaşayan ve yakın zamanda Kaballarla teması ya da sorunu olan bir doğaüstü hakkında. Raoul bile yardım edememişti. Lucas hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırمامıştı.

Kabal şebekesinden bu kadar uzakta yaşadığınızda, onlarla çatışma fırsatınız olması pek olası değildi.

Cincinnati bağlantısının yanlış bir ipucu olabileceğini bilen Lucas ve Jaime, sorularını son iki yıl içinde Kaballar tarafından hedef alınan tüm doğaüstü varlıkları kapsayacak şekilde genişletmişlerdi. Bunun sonucunda yirmi isimlik bir liste ve daha fazla bilgi için geri arayacaklarına dair söz veren yarım düzine kişi ortaya çıkmıştı. Ancak bu isimler arasında Kaballar'a karşı cinayet işleyecek kadar büyük bir şikâyeti olan birini göremedik. En yaygın şikayetler Kabal'da çalışmayı reddetmek ya da Kabal'da çalışmayı reddettikleri için taciz edilmektir. Hiç kimse böyle bir şey yüzünden gençleri öldürmezdi. Diğer bağlantılar listeleriyle birlikte geri aradığında, daha olası olasılıkları göreceğimizi umuyorduk.

"Peki o zamana kadar?" Dedim. "Olay yeri dosyalarında pek bir şey göremedim ama muhtemelen birlikte incelemeliyiz. Dur ben alayım-"

Lucas dizime dizginleyici bir el koydu. "Yarın. Bugün yeterince şey yaptık ve sanırım kendimize bir iki saat mola vermeyi hak ettik."

"Bir film sipariş edebiliriz," dedi Jaime.

Hiçbir şey söylemedim ama Lucas umursamaz bakışımı yakaladı.

Ayağa kalktı, odayı geçti ve bavulundan parşömen tüpünü çıkardı. Bana baktığında sııttım.

Jaime'ye döndüm. "Filmi atlamamızın bir sakıncası var mı? Beynim hâlâ uğulduyor ve dikkatimi dağıtacak daha aktif bir şeye ihtiyacım var. Lucas'la pratik yapmak için can attığımız bir büyü var."

"Büyü yapma pratiğı mi?" dedi. "Bana iş gibi geliyor."

Sııttım. "Asla, özellikle de yeni bir büyü olduğunda. Asla çok fazla büyüye sahip olamazsın."

Güldü. "Siz çocuklar çok meraklısınız. Çok tatlısınız. Peki yeni büyü'nü ne işe yarıyor?"

"Hedefin çekirdek vücut sıcaklığını beş ya da altı derece düşürerek orta derecede hipotermiye neden olur."

Jaime Lucas'tan bana baktı. "Uh-huh. Tamam, sormam lazım: Böyle bir büyüye neden ihtiyacınız var?"

"İkimizin de sınırlı bir ölümcül büyü menzili var."

"Ve ... bu kötü bir şey mi?"

"Olabilir. Endişelenmeyin. İkimiz de sorumluluk sahibi büyücüleriz. Gücümüzü asla kötüye kullanmayız. Burada kalmanızın bir sakıncası yoksa, bir hedef işimize yarayabilir."

"Hedef mi?"

"Hedef olmadan büyü'nün işe yarayıp yaramadığından emin olamayız."

Jaime ayağa kalktı. "Televizyonumun sesini duyuyorum. Size iyi eğlenceler çocuklar."

"Yapacağız."

Lucas Jaime'nin gitmesini bekledi, sonra yanıma oturdu.

"Sonunda yalnızım," diye mırıldandı.

Parşömeni ondan aldım, açtım ve okudum. "Peki bunu nasıl yapacağız? Doğrudan büyü mü yapıyoruz? Yoksa eğlence ve oyun mu?"

"Sormana gerek var mı? Yine de karar gerçekten size ait olmalı. Eğer çok yorgunsanız ya da çok ağrınız varsa-"

"Oh, kendimi iyi hissediyorum." Sırıttım. "En azından yeterince iyiyim. Soyunarak büyü yapmak iyi mi?"

"İyiden de öte." Kimonoma baktı. "Yine de başlangıçta dezavantajlı görünüyorsun."

"Tartışıyor musunuz?"

Beni kendine çekerken yavaşça sırtıttı. "Hayır, hiç de değil."

Başarılı bir büyü yapamadan önce enerji depomuzu tükettiğimiz için büyü işe yaramadı. Fark etmezdi. *Eskiden* önemliydi. Büyü yapmada başarı ya da başarısızlık

Eskiden pratik yapmak ikimiz için de çok önemliydi ve ikimiz de bir başarısızlığın ardından saatlerce hatta günlerce hayal kırıklığı yaşadığımızı itiraf ederdik. Ama artık neredeyse her zaman birlikte pratik yaptığımız için, bu bir sınavdan ziyade bir oyun haline gelmişti. Ve yeni bir büyüü başarıyla yapalım ya da yapmayalım, birlikte pratik yapmanın kesin bir avantajı vardı - bu, bir seanstan asla hayal kırıklığına uğramış olarak ayrılmadığımız anlamına geliyordu.

Henüz Ölmedim

Saat yedide uyandık. Jaime birkaç dakika sonra geldi ve görünüşe bakılırsa bir iki saatten fazla uyumamıştı. Lucas kahvaltıyı hazırlarken ben de hızlıca bir duş aldım. Tam dışarı adımımı atmıştım ki biri kapımızı tıklattı. Muhtemelen Lucas'ın elleri yine doluydu.

"Şunu tutabilir misin?" Jaime'ye seslendim.

Giyindim, sonra banyonun kapısını açtığımda Jaime'nin orada durduğunu gördüm.

"Vampir kapıda," dedi. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

İçimi çektim. "Lütfen bana Cassandra olmadığını söyle."

"Kısa kumral saç? Benim yaşımda görünüyor? Mükemmel makyaj?

Tasarımcı kıyafeti mi?"

"Kahretsin," dedim duvara yaslanarak.

"Onu içeri davet etmesem nasıl olur?"

"Ne yazık ki bu işe yaramıyor. Cassandra istediği yere gider, davet edilsin ya da edilmesin, istensin ya da istenmesin. Haçlar, kutsal su, buz gibi bakışlar, hiçbir şey onu dışarıda tutamaz."

"Bunu duydum Paige," diye seslendi Cassandra ana odadan. "Banyoda saklanmayı bırak ve bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat."

Yatak odasından geçip oturma alanına girdim. Cassandra pencere kenarında uzanmış, güneş ışığını içine çekiyor ve ne yazık ki alev almıyordu.

Jaime'ye döndüm. "Cassandra, bu-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Cassandra. "Benim bir televizyonum var." "Oh, ama siz ikiniz kendinizi çoktan tanıtmıştınız-Hayır,

Bekle. . ." Jaime'ye baktım. "Onun adını bilmiyordun. Peki vampir olduğunu nereden biliyordun?"

"Sakin ol. Siz cadılar ve büyücüler birbirinizi tanırırsınız.

Ben bir necro'yum. O ölü. Yani anlayabiliyorum. Sadece

etrafta dolaşan ölü şeyler vampirlerdir. Zombiler de var ama Fransız parfümü gibi kokmuyorlar."

"Saçmalama," dedi Cassandra, Jaime'ye ters ters bakarak. "Ben ölmedim."

"Tabii ki öylesin. Yani bunca yolu geldin-?" "Ben ölmedim."

Jaime bana bir göz devirmesi attı. "Tabii, her neyse. Şimdi-" Koridor kapısı açıldı. Lucas içeri girdi, sonra durdu. Önce Cassandra'ya, sonra da üç kişilik kahvaltı tepsisine baktı.

"Merak etme," dedi Jaime. "Yemek yemiyor. Aslında yiyor ama sen bile o kadar misafirperver değilsin."

"Ah, Cassandra, sanırım," dedi tepsiyi yemek masasının üzerine koyarken.

"Cassandra, bu Lucas Cortez," dedim. "Lucas, Cassandra DuCharme."

Cassandra'nın bakışları Lucas'ın üzerinde geziniyor, onu bir milisaniyede değerlendirip reddediyordu. İçimde bir öfke püskürdü, hakaretten çok bunu soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde, eğer isteseydi ona sahip olabileceğini söyleyen bir bakışla yapmasına. Artık Elena'nın nasıl hissettiğini biliyordum.

"Cassandra şimdi gidiyor," dedim. "Görünüşe göre başka bir yere giderken yanlış bir yola sapmış."

"Bir açıklama alana kadar gitmiyorum."

"Birincisi, size bir açıklama borçlu değiliz. İkincisi, açıklamayı yaptıktan sonra gideceğinizi düşünseydim, bunu size hemen söylerdim. Çok meşgulüz ve her ne kadar ilginize minnettar olsam da-"

"Bu davayla ilgili olarak benim adımın geçtiğini söylediniz. Kim, nasıl ve neden olduğunu bilmek istiyorum."

Jaime, "Bilmiyorum, bilmiyorum ve bilmiyorum," dedi. "Bize söylemedi."

"O mu?"

"Hayalet."

Cassandra kollarını kavuşturdu. "Hayalet mi?"

"Hayalet," dedim. "Ya da belki de değil, bunu henüz belirleyemedik. Bir tür ruhani varlık Jaime'yi rahatsız ediyor ve seninle bir ilgisi var. Tek bildiğimiz bu."

"Ben mi? Neden bir hayalet benimle iletişim kurmak istesin ki?"

"Belki de onu oraya sen koyduğun içindir," dedi Jaime, "Akşam yemeği sana musallat olmak için geri geliyor. Kelimenin tam anlamıyla."

Cassandra cevap veremeden odamızın telefonu çaldı.

"Tanrım," diye mırıldandı Jaime. "Grand Central İstasyonu."

Lucas yan masadan dahili telefonu aldı. Kendini tanıttı, sonra bekledi. Bakışları bana kaydı, dudaklarında hafif bir çatıklık vardı.

"Evet, elbette, belki biz-" Durakladı. "Oh, peki, kesinlikle o zaman. Yukarı gel." Lucas telefonu kapattı ve bana döndü. "Arayan Sean Nast'ti."

"Savannah'nın-Kristof'un oğlu mu?"

"Evet, dava hakkında bize söyleyecekleri var. Lobiden arıyordu."

"Kaçmamı mı istiyorsun?" Jaime söyledi.

"Gerek yok. Duruşmadan beri bizimle çalıştığınızı biliyor. Ama belki ..."

Cassandra'ya baktı.

"Bazı cevaplar alana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Evet, anlıyorum, ama Kaballar ve vampirler arasındaki düşmanlık göz önüne alındığında-"

"Bu düşmanlık değil," dedi Cassandra. "Düşmanlık olması için karşı tarafın varlığını kabul etmeniz gerekir. Endişelenmene gerek yok. Kabal'ın benden istediği gibi olacağım: görünmez. Kimse vampirleri dışarıdan tanıyamayacağı için" - Jaime'ye sert bir bakış fırlattı - "onun benim ne olduğumu bilmesine gerek yok."

Kapı çalındı. Lucas kapıyı açtı. Sean Nast içeri girdi, onu ancak Kabal koruması olabilecek bir adam takip ediyordu. Sean korumasına döndü.

"Dışarıda bekle," diye mırıldandı.

"Bay Nast dedi ki-" diye başladı gardiyan. "Lütfen," dedi Sean.

Muhafız başıyla onayladı ve koridora çekildi. Lucas kapıyı arkasından kapattı.

"Büyükbabam paranoyaklaşıyor," dedi Sean. "Kendimi yeniden on iki yaşındaymışım gibi hissediyorum."

"Sean, bu Jaime Vegas," dedi Lucas. "Jaime, Sean Nast, Thomas Nast'ın torunu."

Sean sırtıttı. "Hey, öğrenci birliğim seni her ay *The Keni Bales Show*'da izliyor."

El sıkışırlarken Sean'ın bakışları Cassandra'ya kaydı.

"Sean, bu Cassandra," dedi Lucas. "Cassandra, Sean Nast."

Sean, Cassandra'nın soyadının olmadığını fark ettiyse de bunu belli etmedi, sadece "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini sıktı ve bize döndü.

"Tyler Boyd kayıp." Bana baktı ve ekledi, "Bu Boyd CEO'sunun en küçük oğlu. On yedi yaşında."

"Kayıp mı? Ne zamandan beri?"

"Emin değiliz. Tyler dün gece on bir civarında otel odasına gitti. Kahvaltıya gelmeyince babası onu alması için birini göndermiş. Koruması odadaydı, ölmüştü ve Tyler gitmişti. Bay Boyd büyükbabasını aradı ve Cabal'lar o zamandan beri arıyorlar."

"Güzel," dedi Lucas. "Babamın mükemmel şaman iz sürücüleri vardır."

"Sorun da bu zaten. Babanı ya da ailenizin Kabal'ından kimseyi aramadılar."

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Ama burada kayboldu, değil mi? Miami'de?"

"Ve Cortezler burada tüm kaynaklara sahip, biliyorum. Bu çılgınlık. Çok fena-" Jaime ve Cassandra'ya baktı. "Kusura bakmayın. Onların saçmalıklarından bıktım. Joey öldü ve şimdi de Tyler kayıp ve Kabalların tek yapabildiği kimin suçlu olduğu ve kimin kontrolü ele geçirmeye çalıştığı konusunda tartışmak

soruşturmanın. Babanın iz sürücüleri ve CSI'ları olmadan, elimizde sadece Tyler'a rastlamayı umarak şehirde dolaşan bir grup başkan yardımcısı ve koruma var."

"Yani babamı aramamı istiyorsun."

Sean elini çenesine götürdü. "Evet, onunla aranızın açık olduğunu biliyorum ve bunu sormaktan nefret ediyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Şirketinin santralini aramayı denedim ama tabii ki beni mesaj bile iletmeyen kıdemsiz bir asistana yönlendirip durdular. Eğer sizde babanızın direkt numarası varsa, ben ararım."

"Ailen bunu takdir etmez. Bırak da ben halledeyim."

"Ailemin ne düşündüğü konusunda endişelenmiyorum. Babana aramanızı benim söylediğimi söyleyebilirsiniz."

"Onu arayacağım, çünkü olay yerini incelemek ve Tyler'ı aramak için kaynakları var. Ancak ona bunun senin kıskırtmanla olduğunu söylemeyeceğim. Kızgınsın, haklı sebeplerin var ama bu şu anda vermek isteyeceğin bir karar değil."

"Umurumda değil-"

"Lucas haklı," dedim. "Sadece ailenle aranda bir çatışma başlatmak istemiyorsun, aynı zamanda Kabalaların arasındaki çatlağı da genişletmek istemiyorsun. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Sean başıyla onayladı. "Tamam, ama aramayı yaptıktan sonra benimle Boyd'ların oteline gelir misin? Buraya geldim çünkü babanı da işin içine katmak istiyordum ama aynı zamanda ikinizi de işin içine katmak istiyordum. Şimdiye kadar Cabal'lardan çok daha fazlasını yaptınız."

"Kesinlikle gideceğiz," dedi Lucas. "Ama ayrı ayrı gitmemizin daha iyi olacağına inanıyorum. Neden ben babamı ararken sen de Paige'e otelin adresini vermiyorsun?"

Lucas gittiğinde Sean Jaime ve Cassandra'ya baktı, ikisi de dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışmıyordu. Belli ki bana söyleyecek başka bir şeyi vardı, ben de ona arabasına kadar eşlik etmeyi teklif ettim.

Koruma bizi asansöre kadar takip etti. Beklerken Sean bana Boyd'ların otelinin adresini verdi.

"Yani, sen, uh ..." Sean asansöre bindiğimizde, "Savannah'nın yanında biri var, değil mi? Güvenli bir yerde mi?"

"Arkadaşlarımla," dedim. Tereddüt ettiğini görünce, "Doğaüstü varlıklarla" diye ekledim.

"Güzel, güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Amcama bahsetmeye çalıştım, potansiyel bir hedef olduğu için birinin onun korunup korunmadığını sorması gerektiğini söyledim. Büyükbabama söyleyemem. Babamla olanlardan sonra, o ... Savannah hakkında konuşmaya iznimiz yok. Amcam da Benicio'ya onun hakkında soru sormazdı. Sanırım onlar ..."

"O yokmuş gibi davranmayı mı tercih edersin? Geçen bahardan sonra, onlar varsa ben de mutluyum."

Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı. Çenemi kapalı tutmalıydım. Hiçbir şey bir sohbeti, hayatınızın dibe vurmasından ailesinin sorumlu olduğunu hatırlatmaktan daha fazla durduramaz.

Asansörün kapıları açıldı. Bir e-posta adresi not ederken Sean'a beklemesini işaret ettim.

"Bu Savannah'nın," dedim. "Eğer merhaba demek, kendini tanıtmak istersen, bunu yapmanın en kolay yolu bu olabilir. İstemezsen anlarım."

Kağıdı aldı. "Bunu yapacağım. Temas kurmak istiyorum. Onu görmezden gelmek doğru değil." Kağıdı dörde katladı ve cüzdanının içine soktu. Bunu yaparken kimliğindeki yırtık pırtık bir fotoğrafa baktı. "Sizde onun bir fotoğrafı yok, değil mi?"

"Elbette." Cüzdanımı çıkardım ve fotoğraflarla dolu kartlığımı karıştırdım. "Bir gün bankada sıra beklerken size torunlarını gösteren o küçük yaşlı hanımlar gibi kırıp döküp çanta büyüklüğünde bir fotoğraf albümü almalıyım."

İki tane çıkardım. Biri Savannah'nın o yaz ilk kez ata binişiydi; diğeri ise Savannah, Lucas ve Adam'ın geçen ay evimizin yakınında basket atışydı.

"Sevimli çocuk," dedi gülümseyerek. "Kesinlikle babamın gözlerini almış." "Bu sende kalabilir," dedim, atı işaret ederek.

Fotoğraf. "Evde bir dosyam var."

Bana teşekkür etti ve vedalaştık.

Odamıza döndüğümde Cassandra ve Jaime'yi kanepenin iki ucunda otururken buldum, Jaime son dergisini okuyordu, Cassandra içeri girdiğim anda saldırmak için kıvrılmıştı.

"Yani katil Kabal ailelerini mi hedef alıyor?" dedi. "Önce Nast'lar, şimdi de Boyd'lar mı?"

Ona bugüne kadar olan olayların çok kısa bir özetini yaptım. "Bir CEO'nun torunu mu?" Kaşları daha da çatıldı.

"Yani bu bir intikam suçu."

"Ah, evet. Biz de öyle-" Lucas yatak odasının kapısını açtı.

"Babana ulaşabildin mi?" Ben sordum.

Lucas başıyla onayladı. "Bir ekiple birlikte otele doğru yola çıktık. Ona kısa süre içinde geleceğimizi söyledim ve o da bizim için yolu açacağına söz verdi. Bu yeterince basit olmalı. Ona meydan okuyabilecek yetkiye sahip herhangi birinin çoktan Tyler'ı aramaya çıkmış olacağından şüpheleniyorum. Gidelim mi?"

Cassandra ayağa kalktı ve çantasını aldı.

"Uh-uh," dedim. "Bu çok ciddi-"

"Bunun farkındayım Paige. Kayıp bir kişiyi arıyorsun. Bir vampir bir şamandan çok daha iyi bir iz sürücüdür."

Tereddüt ettim ve Lucas'a baktım. O da başını salladı.

"Güzel," dedi Cassandra. "Bu konunun geri kalanını yolda açıklayabilirsin."

Yırtıcı İçgörü

Lucas bir önceki sabah bir araba kiralamıştı, bu yüzden Jaime'ninkini ödünç almamıza gerek kalmamıştı. Otel odasında kaldı ve başka biri gelirse arayacağına söz verdi. Normalde arabada bir misafirimiz varsa arka koltuğa ben otururum. Bu sadece kibarlık. Ama Cassandra içimdeki kabalığı ortaya çıkardı, bu yüzden ön yolcu koltuğuna geçtim ve onu sıkışık arka koltukta Donna Karan'ını kırıştırmaya bıraktım.

Boyd'ların oteline ulaşmamız sinir bozucu bir kırk beş dakika sürdü. Şehrin diğer ucunda olması bir yana, bir inşaat alanında tıklandık ve Lucas arka yollardan alternatif bir rota bulmasaydı daha da geç kalabilirdik.

Yolda Cassandra'ya daha kapsamlı bir genel bakış sundum. Otelin otoparkına girdiğimizde hâlâ sorular soruyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Lucas. "Seni gücendirmek pahasına Cassandra, senden tekrar rica ediyorum, ifşa etme-"

"Ne olduğumu bilmelerine izin vermek gibi bir niyetim yok." "Teşekkür ederim."

"Cassandra burada beklerse daha da iyi olabilir," dedim. "Biz aramaya başlayana kadar."

"İyi fikir. Cassandra, eğer sen-"

Kapı çarparak kapandı. Çoktan binaya doğru adım atmaya başlamıştı.

"Belki de değildir," dedim.

"Eğer onun katılımını engellemezsek, belki de merakını daha hızlı giderecektir."

"Ve eve daha hızlı mı gideceğiz?"

Küçük bir gülümseme verdi. "Fikir bu olurdu."

Troy bizi otoparkta karşıladı ve daha önce gördüğüm geçici konaklama yerlerinden çok lüks bir apartman kompleksine benzeyen otele kadar eşlik etti.

Tyler Boyd'un ikinci kattaki süitinin dışından bakıldığında, orada yakın zamanda bir cinayet işlendiği ya da bir olay yeri inceleme ekibinin odayı darmadağın ettiği asla tahmin edilemezdi. Ancak kapı açıldığında içerideki gürültü dışarı sızdı.

İki adam oturma alanında çalışıyordu; biri fotoğraf çekiyor, diğeri de el süpürgesiyle kanepeyi süpürüyordu. Üçüncü bir adam arka odadan elinde dizüstü bilgisayar çantasına benzeyen bir şeyle çıktı. Lucas'la aceleyle merhabalaştıktan sonra aceleyle kapıdan çıktı.

Öldürülen yarı iblis muhafız, cam kırıkları ve tahta parçalarıyla kaplı sehpa kalıntılarının üzerine yayılmış bir şekilde yatıyordu. Başı yana doğru eğilmiş, yüzünü buruşturmuştu. Gözlerimi o ölü bakıştan kaçırmak için içimdeki dürtüyle savaştım. Yanımda Cassandra cesedin üzerine eğilmiş, gözlerini ayırmadan onu inceliyordu. Onu taklit etmeye, bu cesedi bir insan olarak değil, bir kanıt parçası olarak görmeye çalıştım.

İlk başta gardiyanın boğazının kesildiğini düşündüm. Sonra boynuna sarılmış bir tel gördüm ve onunla boğulduğunu anladım.

"Adli tabibimiz bunun ölümden sonra yapıldığına inanıyor." Benicio'nun sesi arkamızdan geldi.

Cassandra'ya baktı. Bakışları merakla onun üzerinden geçti ve

belki biraz ilgi duydu ama onu tanıştırmadığımızda sormadı. Belki de Lucas'ın kararlarına güveniyordu. Ya da belki de oğlunun eklektik bağlantılarını bildiği için sormak istemedi.

"Dennis bazı ön gözlemler yaptı bile." Benicio başka bir odadan güvenlik şefini aradı. "Dennis? Lütfen bulgularını Lucas ve Paige'le paylaşır mısın? Ve varsa sorularını yanıtlar mısın?"

"Elbette, efendim." Dennis ölü muhafızı işaret etti. "Ona arkadan yaklaşıldığını ve muhtemelen bir şey enjekte edildiğini düşünüyoruz. Bu neden karşılık vermediğini açıklar."

"Kavga etmedin mi?" Parçalanmış masaya baktım. "Oh, anlıyorum.

Hasar onun düşmesinden kaynaklanıyor."

"Çok sert düşüyor." Lucas diz çöktü ve muhafızın elindeki siyah parçayı dürttü.

Çömeldiğimde tanıdık bir koku aldım, izci kızların yaz kampı anılarını canlandıran bir koku. Yanmış odun. Kömürleşmiş odun parçaları muhafızın sıkılı ellerini çevreliyordu.

"Bir Aduro," dedim. "Düşerken masaya tutundu ve onu yaktı, yani yere yığıldığında ölmemişti."

Cassandra muhafızın boynuna gömülü teli inceledi. "Kan yok."

"Bu da ölümden sonra yapıldığını gösteriyor," dedi Dennis. "Ayrıca, onun cüssesindeki bir adamı, onun güçlerine sahip birinin çürütmüş olması da pek mümkün değil."

"Peki ya Tyler?" Dedim. "Kaçtı mı yoksa kaçırıldı mı?"

Dennis bize tuvalete kadar el salladı. İçeri girdik. Benicio kapı aralığında durmuş, etrafı izliyordu. Odanın öbür ucunda, zayıf, kızıl saçlı bir adam bir tür elektronik tarayıcıyla pencere pervazını inceliyordu. Pencerenin kendisi kırılmıştı. İçeride birkaç cam parçası vardı ama muhtemelen çoğu düşmüştü.

Lucas arkasını dönüp kırık kapı pervazına baktı. "Yani ya katil geldiğinde Tyler buradaydı ya da saldırıya uğramadan önce buraya girmeyi başardı. Sonra katil banyoya girdi ama-" Lucas pencereye döndü. "Tyler çoktan gitmişti, şu pencereden dışarı. Simon mı? Katilin camı kırdığına dair bir belirti var mı?"

Kızıl saçlı adam başını salladı. "Hayır, efendim. Bir parçanın üzerinde kan lekeleri var. Eşleştirmek için Boyd'ların laboratuvarından bir örneğe ihtiyacım var ama DNA kesinlikle onlara ait.

Bu yüzden Tyler'ın olduğunu varsayıyorum. Banyoda boğuşma ya da kan izi yok. Aşağıda yerde Nike izleri buldum, sert bir şekilde basılmış, birinin bu pencereden atladığını gösteriyor."

"Yani Tyler'ın kaçığını varsayıyoruz," dedi Lucas. "Bu mantıklı.

Katilin onu otelden çıkaracağından şüpheliyim. Çok riskli. Daha önce de hep yerinde öldürmüştü. şimdi de yöntemlerini değiştirecek gibi görünmüyor."

Benicio'nun cep telefonu aldı. Birkaç kesik kelimeden sonra telefonu kapattı. "Tyler bulundu." Yüz ifademi gördü ve ekledi, "Yaşıyor."

"Kovalandı mı?" Dedim. "Eğer öyleyse, katil hala bölgede olabilir-"

"Öyle değil," dedi Cassandra. "Hayatına devam ediyor." "Ne?"

Sanki vardığı sonuç açıklama gerektirmeyecek kadar basitmiş gibi gözlerini devirdi. "O bir avcı. Kolay hedeflere saldırır. Artık kolay olmadıklarında, başka bir hedef bulur."

"Yani Tyler'ı kovaladığını düşünüyorsun-" diye başladım.

"Çocuk kaçığı anda, katiliniz onu terk etti. Lucas'ın dediği gibi, o yerinde öldürür. Bir kızı ağaca asar ya da bir çocuğu arabanın üzerine sarkıtır ama bu sadece öfke uyandırmak içindir. O bir avcı. Onları bulduğu yerde öldürür ve etkili bir şekilde öldürür. Diğer saldırı yarıda kesildiğinde, bulunma riskine girmektense çocuğu canlı bıraktı. Bu genç adamı Miami sokaklarında kovalayacak değil."

"Hayatına devam etmekten kastın-" Lucas'a baktım. "Merkezi bir ailenin başka bir üyesine. Esus'un söylediği buydu. Joey Nast ile en üst seviyeye ulaştı ve artık orada kalacak."

Cassandra başını salladı. "Başka türlüşü bir gerileme olurdu. Ancak attığı her adımda işleri kendisi için daha da zorlaştırıyor. Güvenliğin gevşek olabileceği her olası andan faydalanması gerekecek, örneğin-"

"Kaballar katilin başka bir kurbanı takip ettiğine inandıklarında olduğu gibi. Hepsi onu aramaya çıktığında.

Lucas mı? Diğer gençler kim? Ailenizden kimse var mı? Yeğenler-"

"Bir on bir, bir de on iki yaşında torunum var," dedi Benicio. "Hector'un oğulları. Griffin'in oğlu öldürölür öldürölmez korumalarını üç katına çıkardım ve onları Miami'nin dışında güvenli bir yere taşıdım. Diğerlerine gelince, Lionel St. Cloud'un bir oğlu var, Stephen. On sekiz yaşında. Nast'ın ergenlik çağında birkaç torunu daha var ve Frank Boyd'un da Tyler'ın yaşlarında birkaç yeğeni var."

"Stephen St. Cloud," dedi Lucas. "Nast'ları çoktan vurdu. Eğer Cortez'e ulaşamazsa, St. Cloud'a yönelecektir."

"Lionel'ı arayacağım-"

"Nerede kalıyorlar?" Lucas sordu.

Benicio duraksadı, parmağı telefon tuşlarının üzerindeydi. "SouthBeach'teki Fairfield. Sadece bekle ben-"

Çoktan kapıdan çıkmıştık.

"Neden bize ne düşündüğünü söylemedin?" Lucas otelin otoparkından uzaklaşırken Cassandra'ya ters ters bakmak için koltuğumda döndüm.

"Ama ben yaptım."

"Tyler'ın kaçtığını gördüğünüz anda katilin yoluna devam ettiğini biliyordunuz ama hiçbir şey söylemediniz. Sonra, bize onun yoluna devam ettiğini söyleme zahmetine girdiğinde, bununla ne demek istediğini açıklamak için dürtüklenmen gerekti. Bu bir oyun değil, Cassandra."

"Öyle değil mi?" dedi. "Katiliniz aynı fikirde olmayabilir." "Ne demek istediğimi biliyorsunuz.

Bize söylemeliydin hemen, bizi uyardı-"

"Yani birkaç dakika önce ayrılacak mıydın? Kendimi açıklamak niyetindeydim Paige. Sadece acele etmeye gerek görmedim."

"Sen-"

Lucas bana bakarak Cassandra'yı görmezden gelmemi söyledi ama yapamadım.

"Genç bir adam ölebilirdi ve siz acele etmeye gerek görmediniz!"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, yontulmuş kaşları kavislendi. "Eğer öldüyse, acele etmek için bir neden yok, değil mi? Eğer size daha önce söyleseydim onu kurtarabileceğinizi kastediyorsanız, altmış saniyenin öyle ya da böyle bir fark yaratacağını hayal bile edemiyorum. Evet, genç bir adam tehlikede. Evet, ölebilir. Trajik, ama kesinlikle her gün her saat gerçekleşmeyen bir şey değil."

"Oh, o zaman sorun yok demektir."

"Öyle olduğunu söylemedim, Paige. Ben sadece ölümün bir trajedi olduğunu ama nihayetinde kaçınılmaz olduğunu belirtiyordum. Herkesi kurtaramazsınız, bunu kabul etmek sizin için ne kadar zor olsa da."

"Ben-" Çenemi kapattım, cümlenin geri kalanını yuttum ve kendimi tekrar ön cama bakmaya zorladım.

Lucas'ın cep telefonu çaldı. Bana uzattı. "Paige Winterbourne," diye cevapladım.

Hafif bir duraksama. Sonra Benicio, "Lucas orada mı?" diye sordu. "Arabayı o kullanıyor. Lionel St. Cloud ile temasa geçtin mi?"

Bir duraksama daha, sanki onu oğluna vermemde ısrar edip etmemeyi düşünüyormuş gibi. "Evet, onu aradım, o da Stephen'ı aramaya çalıştı ama cevap gelmedi. Stephen'ın iki amcası da Tyler'ı aramaya geldi ama hala otelde olan bir kuzen bulmayı başardık. Stephen'ın odasının kilitli olduğunu ve kimsenin kapıyı açmadığını bildirdi. Şimdi, Paige, arama ekibimi Fairfield'a gönderdim. Sizden birkaç dakika geride olabilirler ama çabucak orada olacaklardır. I-" Durakladı. "Katil hâlâ o otelde olabilir. Lucas'ın içeri girmesini istemiyorum."

"Bunu anlıyorum," dedim. "Ben içeri girerken ondan dışarıda kalmasını isteyebilirim, ama-"

"İkinizin de dışarıda kalmasını istiyorum, en azından arama ekibi size eşlik edene kadar. Fazladan bir ya da iki dakika pek bir şey değiştirmeyecektir."

"Ben de öyle duydum," dedim. "Ama bu riski almak istemiyorum. Ekibinize acele etmelerini ve bizimle içeride buluşmalarını söyleyin."

Bağlantıyı kesme düğmesine bastım. Telefonu Lucas'a geri verirken çaldı. Uzanıp telefonu kapattı.

Bir dakika sonra orta şeride geçtik. Solumuzda İspanyol tarzı büyük bir villa duruyordu. Palmiyelerle çevrili arabanın yanındaki dikkat çekmeyen bir tabela Fairfield'a vardığımızı duyuruyordu.

Doğal Doğmamış Katil

Fairfield, Boyd'ların oteli kadar gösterişli değildi, ancak yine de fiyatın ödediğimizin en az iki katı olduğundan şüpheleniyordum. Abartısız bir fiyata gelmeyen, nezaketle abartılmamış bir atmosferi vardı.

Stephen St. Cloud'un odası üçüncü kattaydı. Asansör yavaş gelince merdivenleri kullandık.

Sessiz bir koridorun en ucundan çıktık. Karşı uçta, yirmili yaşlarında siyah saçlı bir adam asansörlerin yanında uzanıyordu. Biz Stephen'ın odasının önünde durana kadar bize bakmadı. Sonra bir iki adım attı ve bize doğru yürüdü, öfkeyle bakıyordu.

"Günaydın Tony," dedi Lucas. "Ne halt ediyorsun-"

"Beni babam gönderdi. Stephen'ın odasına girebildin mi?"

"Duvarların içinden geçemediğim sürece olmaz.

Bir çilingire ihtiyacımız var."

"Hayır," dedim. "Sadece bir cadıya ihtiyacın var."

En üst düzey kilit açma büyümü yaptım. Cassandra kapının koluna uzandığında son sözler hâlâ ağzımdan çıkıyordu. Sözlerimi bitirdiğimde kapıyı iterek açtı ve içeri girerek bizi koridorda bıraktı.

"Sürgü ya da zincir yok," dedim içeri girerken kilit mekanizmasını kontrolederek. "Bu kartlı kilitlere bayılıyorum. Herhangi bir cadı içeri girebilir."

Cassandra oturma odasından yatak odasına doğru yürüdü. Cassandra yatak odasından çıkıp tekrar kapıya doğru giderken yanımızdan geçip gittiğinde biz daha koridordan yeni çıkmıştık.

"Bende," dedi. "Hadi gidelim."

"Sanırım bu burada olmadığı anlamına geliyor," dedim.

"Herhangi bir boğuşma izi görmüyorum, yani kendi başına gitmiş gibi görünüyor.

Tony mi? Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Tony bana baktı, sonra Lucas'a döndü.

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Sesim bir büyücünün menzilin dışında mı? Lucas, lütfen, yorumla."

"Stephen'in nerede olabileceğini biliyor musun?" Lucas sordu. "Dışarıda kahvaltı ediyor sanırım. Geri kalan herkes

Tyler'ı arıyorduk ve Step geride bırakıldığından yakınıyordu. Kendisine çocuk gibi davranılmasından nefret ediyor."

"Bu yüzden sinir krizi geçirdi ve çekip gitti," dedim. "Çok olgunca.

Lütfen bana yanında bir koruması olduğunu söyleyin."

"Koruması var mı?" Lucas görünmez cadı için tercümanlık yaptı.

"Evet," dedi Tony. "Ben."

Ona bakakalmıştık.

Tony omuz silkti. "Babası arama çalışmalarına yardım etmesi için Step'in düzenli korumasına ihtiyaç duydu, bu yüzden benden onu izlememi ve odasında kaldığından emin olmamı istedi."

"Bunu da takdire şayan bir şekilde yaptın," dedim.

Tony bana ters ters baktı. "O on sekiz yaşında, bir yetişkin. Bütün bu yaygara da neyin nesi anlamıyorum. İzin verirsiniz, yapmam gereken işler var."

"Merak etme," diye seslendim arkasından o uzaklaşırken. "Stephen'ı kendimiz bulacağız. Ama aramamıza yardım etmeyi teklif ettiğin için teşekkürler."

Cassandra kapı aralığından kafasını uzattı. "Siz ikiniz geliyor musunuz?"

Kapıya ulaşmamız için geçen birkaç saniye içinde asansöre ulaşmış ve düğmeye basmıştı. Bir dakika sonra ana lobiye doğru ilerliyorduk. Cassandra yolun yarısında durakladı, başı bir o yana bir bu yana dönüyor, gözleri kısılıyordu. Vampirlerin insanları nasıl izlediğini anlamıyorum ve Cassandra'ya sormaya hiç cesaret edemedim. Tek bildiğim kokuyla olmadığı, ama yine de kokuyla iz sürmeye benziyor, çünkü kokuyu kaynağından

alıyorlar ve iz zamanla kayboluyor.

Cassandra dönüp koridorda geri adım attı. Lucas'a bakıp omuz silktim ve ona yetişmek için acele ettim. O sırada

Orta yaşlı bir çiftin yanından ite kaka geçerken, adam arkasından bir küfür mırıldandı. Durmadan omzunun üzerinden baktı, gözleri adaminkilerle buluştu. Adam hızla gözlerini kaçırdı, kolunu karısının beline dolayarak hızlarını artırdı.

Cassandra yan koridora saptı. Üzerinde ACİL ÇIKIŞ yazan bir kapıyı iterken köşeyi döndüm. Ben bir uyarıda bulunamadan kapıyı açtı. İçeri dolan güneş ışığı beni bir anlığına kör etti. Alarmlara hazırlandım ama hiçbir gelmedi.

Cassandra kapının arkasından kapanmasına izin vererek yürüdü. Lucas bana çarpmadan önce onu yakaladı. Dışarı çıktık. Güneşin karanlığı dağıldığında kendimi yarısı dolu bir otoparkın kenarında buldum.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bir araba aldıysa onu takip edemezsiniz."

Cassandra beni görmezden gelerek otoparka doğru yürüdü. Binanın önünden, otoparka giren lastiklerin gıcirtısı geliyordu.

"Arama ekibi mi?" Lucas'a sordum.

"Gelişlerini bu kadar belli edeceklerini sanmıyorum ama şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi. Onları bilgilendirmeliyim. Sen iyi olacak mısın?"

"Hızlı yürüyüş antrenmanı yapacağım," dedim. "Ama iyi olacağım. Sen devam et."

Cassandra'nın peşinden gittim. Kapıdan bir metre kadar uzakta durmuştu.

"Yapabilir misin-?" Ben başladım.

İki minibüsün arasına dalarak tekrar yola koyuldu. İçimi çektim ve koşmaya başladım. Hızlı hareket ediyor, otopark boyunca kabaca çapraz bir yol izliyor, arabaların etrafından dolanıyordu. Arkasına geçtiğimde o kadar hızlı döndü ki geri sıçradım. Gözleri kısıldı ve ben de bir karşılık vermeye hazırlanırken bakışlarının arkamda bir yere sabitlendiğini fark ettim. Döndüm ama hiçbir şey görmedim.

"Burada biri var," dedi.

Bir otelin otoparkında bu bana garip gelmemişti ama ben daha bunu söyleyemeden yanımdan geçip bir sıra geri gitti. Sonra durdu ve etrafı inceledi.

"Belki de-" diye başladım.

İki arabanın arasında kayboldu. Etrafıma bakındım. Uzaktaki yol gürültüsünün ötesinde, arazi durgun ve sessizdi. Bir algılama büyüğü yaptım. Hiçbir şey yoktu. Menzilde olması gereken Cassandra bile yoktu. Lanet büyüğü. Gerçekten daha fazla pratik yapmam gerekiyordu.

Parmak uçlarımda durdum. Güneş ışığı Cassandra'nın arabaların arasında salınan kumral saçlarında parıltıyordu. Ona doğru ilerlerken arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini duydum. Yavaşladım ama dönmedim. Onun yerine bir cipin yan tarafındaki yansımama baktım. Arkamdaki boşluk boştu.

Dikkatimi tekrar Cassandra'ya çevirmiştim ki bir gölge titreyerek geçti, cipin metal tarafı bir anlığına karardı. Döndüm, dönerken de algılama büyüğü yaptım. Bu kez büyüğü bir şeyi yakaladı, ama daha uzakta, solumda. Aynı anda sağımda kadın ayakkabılarının takırtısını ve solumdan yaklaşan kişinin aynı derecede amaçlı ayak seslerini duydum. Sağımda, Cassandra iki arabanın arasından çıkarken ayak sesleri kesildi.

"İşte buradasın," dedi. "Ayak uydurmalısın Paige. Ben olamam-"

Sola döndüm. Yine beklediğim kişiydi. Lucas aramızdaki mesafeyi kapattı, ifadesi güneş tarafından engellenmişti.

"Tuhaf," dedim Cassandra'ya. "Lucas'ı hissettim ama seni değil."

Kaşlarını çattı.

"Benim büyüümle yani. Seni yakalayamadı."

"Evet, senin büyülerin tam olarak kusursuz değil, Paige." "Ya da bütün bu ölümsüzlük olayı olabilir, sanırım."

Dudakları gerildi. "Şimdi, sen de başlama. Ben ... değilim."

O konuşurken Lucas'ın yüzünü gördüm ve içim daraldı. Cassandra'nın söylediklerinin geri kalanını duymadım.

"Onu buldular, değil mi?" Dedim.

Lucas başını salladı ve Stephen'ı canlı bulmadıklarını anladım.

Stephen arabasında öldürülmüş, şakağından vurulmuş, sonra da sürücü koltuğuna yatırılmış, güneş gözlüğü takılmış ve şapkası yarasını örtmek için aşağıya çekilmişti. Yanından geçen birine arabasında uyukluyormuş gibi görünebilirdi.

Garip ama endişe verici değil.

Lucas'a takip edildiğimi hissettiğimi söyledim. Cassandra da aynı fikirdeydi ve biz cesedin yanında kalırken Lucas ekibi arsayı aramakla görevlendirdi. Ben bir şey söylemeseydim Cassandra şüphelerinden bahseder miydi? Bundan şüpheliydim ama katili bulmamızı kasten engelleyeceğini düşündüğümünden değil. Neden engellesin ki? Umurunda değildi. Ve bu, gerçekten, Cassandra'yı anlamanın en önemli noktasıydı. Umurunda değildi.

Bir saat sonra, ekip katilin gittiği sonucuna vardı. Bulgularını dinlemek için burada kalmak isterdim ama bir otelin otoparkında izleyiciler olmadan gizli bir olay yeri incelemesi yapmak yeterince zor.

Arabamıza doğru ilerlerken Lucas, "Çok sessizsin," diye mırıldandı.

"Düşünüyorum."

Ben devam etmeyince, "Paylaşmak mı?" dedi.

Bunu arabada tartışacağımı söyledim. Konuşmadan önce otoyola çıkana kadar bekledim. Kendime düşüncelerimi topladığımı söyledim ama sanırım Cassandra'nın önce konuşup konuşmayacağını görmek için bekliyordum. Konuşmadı.

"O bir avcı," dedim. "Hızlı saldırır, cesetleri öldürdüğü yerde bırakır, en uygun yöntemi kullanır ve işler karışırsa planlarını değiştirir. Deneyimli bir katil."

"Evet, Esus'un dediği gibi-" Lucas başladı.

Yorumumu Cassandra'ya yönelttiğimi fark etti ve durdu. Yan pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ya beni görmezden geliyordu ki bu şaşırtıcı olmazdı, ya da yanlış bir sonuca varmışım ki son zamanlardaki sicilime bakılırsa bu da şaşırtıcı olmazdı.

"O da uzman bir takipçi," dedim. "Dana onun geldiğini hiç duymadı. Joey'nin hiçbir uyarısı yoktu. Bir druid tanrısı bile onun saldırdığını duymadı. Otoparkta beni takip ettiğinden eminim ama sadece tek bir ayak sesi duydum, bir hareket gördüm. Ve onu algılama büyümlle tespit edemedim."

Lucas omzunun üzerinden bana baktı. "Yani Esus'un yanılmış olabileceğini, katilimizin gerçekten de bedensiz, bir iblis ya da başka bir varlık olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Ben ona iblis demezdim," dedim. "Gerçi bazıları bunu tartışabilir. Benim düşündüğüm türden bir varlık tam burada, bizim dünyamızda yaşıyor. Katil iki yüz küsur kiloluk eğitimli bir korumayı indirdi. Onu bir ağaç gibi devirdi. Bu onu sırtından şırıngayla vurarak olmaz. Hala savaşmak için bir iki dakikası vardı.

Bu tür bir katilin kurbanlarını etkisiz hale getirmek için özel bir yöntemi vardır. Ama şimdiye kadar bunu sadece iki kez kullandı. Dana ve bu gardiyan üzerinde. Bu yüzden ikisinde de boyun yaralanması vardı. İzleri kapatmak için. Tespit edilmesi çok zor olan ama eminim her Kabal otopsisinde aranan izler."

"Bir vampir ısırığı," dedi Lucas.

Cassandra başını salladı. "Benim yorumum da bu yönde."

"Peki bunu ne zaman söyleyecektin?" diye bağırma isteğimi bastırdım.

Lucas otelimizin otoparkına döndü. "Bu senaryodaki tek sorun şu. Bir vampirin bir Kabal'a karşı nasıl bir kin besleyebileceğini hayal bile edemiyorum."

"Eminim yapamazdın," diye mırıldandı Cassandra.

Lucas'ın gözleri dikiz aynasına kaydı. "Hayır Cassandra, yapamam. Ama eğer yapabiliyorsan, belki bize anlatabilirsin."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra sanki bir kez daha aşikâr olanı açıklamak zorunda kalmış gibi içini çekti.

"Kabalların vampirlerle hiçbir ilgisi olmayacak," dedi. "Kesinlikle," dedi Lucas. "Kurt adamlarla ya da vampirlerle uğraşmaya karşı katı bir politikaları var, bu yüzden hayal bile edemiyorum ..." Durdu, sonra aynadan Cassandra'ya baktı. "Ya da belki de bu, böyle bir olasılığın *aleyhine* değil, *lehine* bir argümandır."

"Para ve güç için, Kaballar şehirdeki en büyük oyun," dedim. "Belki de birileri oyun alanının dışında tutulmaktan bıkmıştır."

Vekil Kayınvalide

Otel odamıza döndük. Jaime içeri girdiğimizi duydu ve bilgi almak için yanımıza geldi.

Jaime Diet Pepsi'sinin kapağını açarken, "Yani hortlağım Cassandra'yla bağlantı kurmanızı sağlamaya çalışmıyordu," dedi. "Sadece bize bir vampir aradığımızı söylemek istedi."

"Muhtemelen," dedim. "*Salem's Lot* vampirler hakkında ve Cassandra en iyi tanıdığım vampir olurdu. Yani bu teoriye uyuyor. Yine de bu olası motivasyonu değiştiriyor. Bir vampiri öldürme çılgınlığına itmek için çok fazla şey gerekmez. Onlar zaten uzman katiller. Bu onlar için büyük bir olay değil. Şu anda elimizde iki olası motivasyon olduğunu söyleyebilirim. Birincisi, bir vampir Kaballar'a katılmayı ya da onlarla bir anlaşma yapmayı dener, reddedildi ve onlara neden ölümsüzlerle uğraşılmayacağını göstermeye karar verdi. İki, bir vampir genel olarak Kabal'ın vampirlere izin vermeyen politikasına kızmış ve bir açıklama yapmak istemiştir."

"Mücadeleci bir vampir mi?" Jaime öyle dedi. "Şimdiye kadar tanıdığım vampirler pek de fedakâr tipler değillerdi." Cassandra'ya baktı. "Kanıt bir."

Cassandra ona soğuk bir bakış attı. "Ah, evet. Peki neden burada olduğunuzu bana tekrar hatırlatır mısınız? Yanlış hatırlamıyorsam, rahatsız edici bir vicdandan çok rahatsız edici bir ruhla ilgiliydi."

Jaime kızardı. "Bu sorunu çözdüm ve hâlâ buradayım, değil mi?"

"Yani hayaletin hâlâ sessiz mi?" diye sordum. "Şimdiye kadar çok iyi."

"Cassandra," dedi Lucas. "Eğer bir vampirle uğraşıyorsak bu senin uzmanlık alanın. Paige'in iki olası motivasyonunu göz önüne alırsak, ikisini de eşit olarak mı değerlendirmeliyiz yoksa intikam senaryosuna mı odaklanmalıyız?"

"Vampirler bir amaç uğruna mücadele edebilirler," dedi kanepeye uzanırken. "Yine de tipik olarak sadece bir

vampirlerle yarar sağlar, bunun gibi. Genç bir vampir arıyor olmalısınız. Her ırkta olduğu gibi, en genç olanlar en idealist olanlardır ve değişim için çalışmaya en yatkın olanlardır. Daha yaşlı olanlar ise enerjilerini daha gerçekçi, bireysel amaçlar peşinde koşarak harcamaları gerektiğini bilirler." Lucas'a ve bana bir bakış fırlattı. "Bunu yakında öğreneceksiniz."

"Elimde olsa yapmazdım," diye mırıldandım.

"Doğruluk peşinde koşmak romantik, olgunlaşmamış ve nihayetinde kendine zarar veren bir şey, Paige. Bu bahar Samantha'dan bu dersi almış olman gerekirdi."

"Savannah," dedim. "Ve öğrendiğim tek şey kötülüğün en saf halinin Kabal gibi bir şey olmadığı oldu. Kendini kurtarmak için başkasını feda etmeye razı olan kişidir."

Jaime'nin bakışları aramızdaki konuşmayı ilgiyle takip etti. O yorum yapamadan Lucas konuştu.

"Her iki yolun da eşit derecede olası olduğuna karar verdikten sonra, her ikisini de takip etmemizi önerebilir miyim? Şu anda muhtemelen bir vampirle karşı karşıya olduğumuz gerçeği, bağlantılarımdan hiçbirinin neden böyle bir durumdan haberdar olmadığını açıklıyor, çünkü vampirlerin diğer doğaüstü varlıklarla çok az teması var. Bu da demek oluyor ki bilgi almak için doğrudan Kaballar'a gitmem gerekecek ya da daha doğrusu, bir vampirin Kaballar'la temas kurmuş olabileceği belirli örnekleri sorabilecek olan babam aracılığıyla. Bu arada, belki Cassandra Paige'in vampir topluluğuyla temas kurmasına, genel havayı ve Kabal'la ilgili söylentileri değerlendirmesine yardımcı olabilir."

"Yardım teklif ettiğimi sanmıyorum," dedi Cassandra. "Bu benim sorunum değil."

"Hayır mı?" Jaime dedi ki. "Bu yüzden mi ırklar arası konseyde görev yapıyorsun? Bir vampir haydutluk yaparsa, onu ortadan kaldırılabilesin diye mi? Her ırk bunu yapar, kendi ırkını izler. Biz de yapmalıyız."

"Bu aynı şey değil. Benden kendiminkine *ihanet etmemi* istiyorsun. Paige'i gizlice aralarına sokmamı ve bize karşı kullanılmak üzere bilgi toplamamı."

"Hayır," dedim. "Size -hepinize- yardım etmek için kullanılabilecek bilgileri toplamak üzere beni gizlice içeri sokmanızı istiyoruz. Kabalalar artık vampirlerden hoşlanmıyor. Çocuklarını öldürenin bir vampir olduğunu öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini sanıyorsunuz?"

"Misilleme konusunda endişeli değilim."

"Güzel. O zaman eve gidebilirsin Cassandra. Lucas'ın istediğini sensiz de alabilirim."

Cassandra minderlere yaslanırken dudakları kıvrıldı. "Blöf yapman üzerinde çalışmalısın Paige. Tekniğin çok açık."

Çantamı aldım ve yatak odasına yöneldim.

"İşe yaramayacak Paige," diye arkamdan seslendi Cassandra. "Diğer tek vampir bağlantın Lawrence ve o da iki yıldır Avrupa'da. Adını hatırlarsa şanslısın. Sana yardım etmek için buraya koşmayacağı kesin."

Parmaklarım yatak odasının kapı kolunu sıyırdığında durdum.

Yüksek yolu seçmem, bağlantımı aramam ve onun sataşmalarını görmezden gelmem gerektiğini biliyordum. Ama yapamazdım, Cassandra varken olmazdı. Avuç içi bilgisayarımı açtım, telefon rehberime tıkladım, bir giriş buldum, geri döndüm ve Cassandra'ya uzattım.

Okudu ve gözlerini kırıştırdı. Ve bu küçük tepkiden itiraf etmek istemediğim kadar zevk aldım.

"Aaron?" dedi. "Sana ne zaman verdi-"

"Onu yerleşkeden kurtardıktan sonra. Jeremy ve bana vampirlerle ilgili bir şeye ihtiyacımız olduğunda onu arayabileceğimizi söyledi."

"Jeremy, kurtadamların yararına olmayan ortak bir iyilik istemenizi hoş karşılamayabilir."

"Bu yüzden önce onu arayacağım. Ama ikimiz de biliyoruz ki o bana devam etmemi söyleyecektir."

"Kurtadamlar vampirleri mi kurtarıyor?" Jaime mırıldandı. "Bir gün bana bu hikâyeyi anlatmalısın. Cass, görünüşe göre seni alt etti. Kartlarını bırakıp eve gitme zamanı."

"Burada olmasının bir nedeni var mı?" Cassandra söyledi.

"Seninle tartışmak istemiyorum Cassandra," dedim. "Bu sabah Stephen'ı bulmamıza yardım ettiğin için sana minnettarım ama lütfen evine git. Bunu biz halledebiliriz."

Ses tonum yumuşadıkça gözlerindeki ateş de söndü. İç çekti ve avucuma uzandı.

"Aaron'ı arayayım," dedi. "İşaretleyicinizi başka bir zamana saklayın."

Tereddüt ettim. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir. Cidden yanlış anlamadıysam, Aaron yerleşkeye döndüğünde sana oldukça kızgın görünüyordu."

"Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Seni son gördüğünde onu öfkeli bir Rumen çetesine teslim ettin ve canını kurtarmak için kaçtın. Bana deli diyebilirsiniz ama burada yanlış anlaşılmaya pek yer olduğunu sanmıyorum."

Odanın öbür ucunda Jaime bir kahkaha attı. Cassandra ona ters ters baktı, sonra bana döndü.

"Onu mafyaya teslim etmedim," dedi. "Sadece onu orada bıraktım. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Her neyse, artık bunların hiçbir önemi yok. Tekrar aramız iyi."

"Telefon numarası sizde olmayacak kadar iyi şartlarda mısınız?"

Avuç içini elimden aldı, yatak odasına yürüdü ve kapıyı kapattı.

İki saat sonra Aaron ile buluşmak üzere Atlanta uçağına biniyordum. Ne yazık ki yalnız değildim, Cassandra'yı yapacak daha iyi işleri olduğuna ikna edememiştim. Birinci sınıfta uçmayı tercih ederse bunu anlayışla karşılayacağımı söyleyerek nazik olmaya çalıştım. Ancak benim bu nezaketim benzer bir cömertliğin ortaya çıkmasına neden oldu ve bana kendi koltuğunun yanında birinci sınıf bir koltuk verdi.

Dizüstü bilgisayarımı getirmiştım ve oturur oturmaz işle ilgili e-postalarımı bakmaya başladım. Cassandra uçak havalanana kadar sessiz kaldı.

"Kenneth'ten duyduğuma göre yeni bir Meclis kurmaya çalışıyormuşsun," diye söze başladı.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım ve daha hızlı yazmaya başladım. "Peki, bu iyi."

Durdum, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyordu. Sonra büyük bir çabayla parmaklarımı tuşlara geri götürdüm ve yazmaya devam ettim. Yemi yutmayın. Yükselme-

"Ona senin böyle aptalca bir şey yapacağını düşünemediğimi söyledim."

Daha hızlı yaz. Daha sert. Durma.

"Bunu neden istediğinizi anlayabiliyorum. Egon için çok zor olmalı. Meclisinden atılmak. Hem de Lider olarak."

Parmaklarımın klavyeye geri dönmesini istedim, ama beynimin komutunu görmezden geldiler ve onun yerine yumruklarını sıkmaya devam ettiler.

"Meclis Lideri olarak geçirdiğiniz o birkaç ayın sizin için çok tatmin edici olduğunu düşünüyorum. Belli ki bu önem duygusunu yeniden yakalamak istiyorsunuz."

"Asla önemli olmakla ilgili değildi. Ben sadece-"

Durdum ve yazmaya devam ettim.

"Sadece ne yapmak istedin, Paige?"

Uçuş görevlisi uğradı. Bir kahve söyledim.

Cassandra şarap aldı.

"Ne yapmak istiyordun Paige?" Sunucu gittiğinde Cassandra tekrarladı.

Ona bakmak için döndüm. "Bana iğne yapma. Bunu hep yapıyorsun. Komedi dizilerindeki kayınvalideler gibisin, dürtüyorsun, dürtüyorsun, ilgileniyormuş gibi yapıyorsun ama sadece yumuşak bir nokta arıyorsun, bir ima, bir hakaret sokacak bir yer."

"İlgileniyormuş gibi yapmıyor olmam mümkün değil mi? Gerçekten senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyor olmam?"

"Daha önce benimle hiç ilgilenmemiştin."

"Daha önce hiç ilginç olmamıştın. Ama sonunda büyüyorsun ve sadece yaşlanmaktan bahsetmiyorum. Son bir yıl içinde olgunlaşarak ilgi çekici bir birey haline geldin. Issız bir adada birlikte mahsur kalmayı tercih edeceğim biri değilsin ama fikir ayrılıkları ortak ilgi alanlarından daha ilginç ilişkiler yaratabilir. Eğer ben

Fikirlerinize meydan okuyorsam, onları nasıl savunduğunuzu merak ettiğim içindir."

"Onları savunmak istemiyorum," dedim. "Şimdi olmaz. Soruların bana hakaret gibi geliyor Cassandra ve onlarla uğraşmak istemiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylemedi. Sadece şarabını yudumladı, koltuğuna yaslandı ve uçuşun geri kalanında dinlendi.

Bağlantı kesildi

Vampirler şehirde yaşayan bir ırktır. Yılda yüzlerce faili meçhul cinayetin işlendiği bir şehirde fark edilmeden öldürmek, yılda tek bir cinayetin işlendiği küçük bir kasabada öldürmekten çok daha kolay olduğu için bu çok açık görünebilir. Ancak gerçekte, bu onların seçiminde önemli bir etken değil.

Gerçek vampirler, gece geç saatlerde televizyonda gördüğünüz, her gece bir düzine kurban toplayan yağmacı kan emiciler değildir. Gerçek bir vampirin yılda sadece bir kez öldürmesi gerekir, ancak bundan daha sık beslenmeleri gerekir. Beslenmek yeterince kolaydır - eğer bir barda sızar ve ertesi sabah normalden daha kötü bir akşamdan kalmayla uyanırsanız, boynunuzu kontrol etmenizi öneririm. Yine de izleri bulamayabilirsiniz.

Ne aradığınızı bilmiyorsanız, vampir ısırıklarını görmek neredeyse imkansızdır ve etkileri aç karnına kan bağışlamaktan daha zayıflatıcı değildir.

Bir vampir ısırığı nadiren ölümcül olduğundan, vampirlerin şehir dışında yaşamaları ve yıllık avları için gidip gelmeleri yeterince kolay olacaktır. Hatta daha güvenli bile olabilir. Sorun şu sinir bozucu yarı ölümsüzlük. Yaşlanmadığınız zaman, insanlar fark eder. Biraz zaman alabilir ama sonunda hangi marka nemlendirici kullandığınızı sormaya başlarlar. Kasaba ne kadar küçükse, insanlar o kadar çok dikkat eder ve o kadar çok konuşurlar. Büyük bir şehirde, bir vampir on beş ila yirmi yıl boyunca bir yerde kalabilir ve birkaç alaycı Botoks yorumundan fazlasını duymayabilir. Ayrıca, bir de can sıkıntısı sorunu var. Küçük kasabalar aile kurmak için harikadır, ancak bekar ve çocuksuzsanız, ön verandadaki salıncakta geçirilen Cumartesi geceleri ilk yüz yıldan sonra biraz sıkıcı olmaya başlar.

Yani, vampirler şehir hayatını severler. Kuzey Amerika'da da güneş kuşağını tercih ederler ve kıtadaki vampirlerin yarısından fazlası Mason-Dixon çizgisinin altında yaşar. Kuzey kışları muhtemelen cazibesini çabuk yitirir.

Bütün gün kumsalda uzanabileceğinizi ve güneş yanığı gibi bir riskle karşılaşmayacağınızı fark ettiniz. Ve atlet giyen birini ısırarak, parkayı kemirmekten çok daha kolaydır.

Cassandra Aaron'la Atlanta'nın güney yakasındaki bir barda buluşmayı ayarlamıştı. Atlanta'ya hiç gitmemiştim ve havaalanından bara kadar olan hızlı taksi yolculuğumuz gezmek için fazla fırsat sağlamadı. En çok dikkatimi çeken şey ne kadar modern olduğuydu. Kuzeyli bir şehre benziyordu, çok yüksek teknolojili, çok verimli, hiç de güneyli olmayan bir şehir. Savannah ya da Charleston gibi bir yer bekliyordum ama bana ikisini de hatırlatan çok az şey gördüm. Sanırım önce tarihimi düşünseydim, Atlanta'da Eski Güney'e dair pek bir şey beklememem gerektiğini daha iyi bilirdim. General Sherman bunun icabına baktı.

Taksi bizi en iyi işçi sınıfı olarak tanımlanabilecek, sıra evlerin, posta pulu büyüklüğünde çimlerin ve on yıllık arabaların sıralandığı sokakların olduğu bir mahalleye götürdü. Şoför, bir oto yedek parça dükkânı ile bir çamaşırhane arasına sıkışmış bir barın önünde durdu. Kapıdaki tabelada LUCKY PETE'S BILLIARDS yazıyordu ama BILLIARDS kısmı yakın zamanda silinmişti.

Cassandra şoföre parasını ödedi, arabadan indi, bara baktı ve başını salladı. "Aaron, Aaron. İki yüz yaşındasın ve hâlâ zerre kadar zevk sahibi değilsin."

"Bana iyi görünüyor. Hey, bak, tabelada Cuma günleri bayanlar gecesi olduğu yazıyor. Dörtten sonra ucuz bira. Dördü geçti mi?"

"Maalesef, evet."

Aaron'ı bara ilk baktığımda fark ettim. Kesin olarak söyleyebilirim ki, çoğu kadın Aaron'u herhangi bir bara ilk bakışlarında fark ederdi. En az iki metre boyunda, geniş omuzlu, bronz tenli, kum sarısı saçları ve oldukça yakışıklı bir yüzü vardı. Aaron barın sonunda oturmuş, bir bira ve sigaraya dalmış, arkasındaki sekreterlik dörtlüsünün bakışlarını görmezden geliyordu. Cassandra yaklaşırken Aaron'un çamurlu iş botlarına, yıpranmış kot pantolonuna ve harç tozu kaplı tişörtüne baktı.

"Benim için giyinip kuşanman ne kadar hoş Aaron," dedi.

"İşten yeni çıktım. Kabul ettiğim için bile şanslısın-"

Beni gördü ve göz kırptı.

"Bu-" Cassandra başladı.

"Paige," dedi Aaron. "Nasılsın?"

"Güzel." Onun yanındaki tabureye kaydım. "Nasılsın?"

"Beladan uzak durmak." Hızlı bir sırtıış. "Çoğunlukla. Ve arkamı biraz daha iyi kolluyorum. O şekilde kaçırılmak hâlâ çok utanç verici. Bira?"

"Lütfen."

Barmene işaret etti. "Sana sormayacağım Cass. Burada dokunabileceğin hiçbir şey yok. Muhtemelen müşterilere bile. Bir tabure çekecek misin yoksa orada öylece duracak mısın?"

"Burası özel bir sohbet için pek uygun bir yere benzemiyor," dedikten sonra dönüp arka tarafa yakın bir kabine yöneldi.

Aaron başını salladı. Ben biramı söyledim, o da kendi birasını doldurdu. Boş bardağını kenara iterken kül tablasındaki sigarasını fark etti ve söndürdü.

"Vampir olmam yetmezmiş gibi bir de insanları pasif içicilikle öldürmem gerekiyor." Kül tablasını boş bira bardağının yanına itti. "Cortez denen çocukla takıldığına dair bir dedikodu duydum. Bu doğru mu?"

Başımı salladım, barmenden biramı aldım ve bir beşlik attım. Aaron eliyle geri salladı ve mırıldanarak "bozuk yok" diyerek taze birasını onlukla değiştirdi.

"Teşekkürler," dedim.

"Sana ucuz bir biradan daha fazlasını borçluyum. Şimdi, bu Cortez, Lucas, değil mi? En küçükleri mi? Aile için çalışmıyor mu?"

"Bu doğru."

"Bu iyi, çünkü birisi bana bunun bir sonraki büyük olan olduğunu söylemeye çalışıyordu. O Cabal adamlarına bulaşmak istemezsin. Ama şimdi, Cassandra bir Kabal durumu hakkında konuşmak istediğini söyledi ve sen burada olduğuna göre, ben de

Senin de işin içinde olduğunu varsayarsak. Ama eğer Lucas'la birlikteyseniz ve o Kaballar için çalışmıyorsa ..."

"Hadi gidip Cassandra'yla oturalım, ben de açıklayayım."

Aaron'a hikayeyi anlattım. Bitirdiğimde arkasına yaslandı ve başını salladı.

"İnanılır gibi değil. Bu tür bir belaya kalbimize kazık saplanmış gibi ihtiyacımız var. Bu eziği bulun, Kabal'ın geri kalanımızın bu işle hiçbir ilgisi olmadığını bilmesini sağlayın." Birasından bir yudum aldı. "Sanırım bunun arkasında kimin olabileceğine dair bir fikrim olup olmadığını bilmek istiyorsun. Ayrıca John ve çetesini çoktan kontrol ettiğinizi tahmin ediyorum."

"John?" Dedim.

"John, Hans, bugün kendine ne diyorsa artık. Kimi kastettiğimi biliyorsun Cass."

"Ah," dedi Cassandra dudaklarını bükerek. "O."

"Paige'e ondan bahsettin, değil mi? Onun küçük Kabal karşıtı haçlı seferinden?"

Başımı kaldırdım. "Anti-Cabal haçlı seferi mi?" Kaşlarını çattı. "Buna ne zaman başladı?"

"Oh, sadece on yıl kadar önce."

"Bunu ilk defa duyuyorum."

Aaron başını salladı. "Hayır, sadece ilk kez duyuyor ve dikkat ediyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

Aaron bana döndü. "Adamın adı John, ama kendisine Hans diyor; 'John'un bir vampir için uygun bir isim olmadığını düşünüyor. New Orleans vampirlerinden biri."

"Oh."

Aaron sırtıttı. "Bu her şeyi açıklıyor, değil mi? John'un Kaballarla ilgili bir çapağı var. O adamların tüm zihniyetine uyuyor. Onlar vampir, bu yüzden 'özeller' ve lanet olası doğaüstü dünyayı yönetmeliler. Eğer o lanet yazar olmasaydı. Bu onların kafasına girmiş. Bu işin arkasında onlar varsa hiç şaşırmam."

"Onları nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?" Ben sordum.

"John'un adresini bulabilirim ama bir iki gün sürebilir.

Tam olarak Noel kartı listemde değil. Ama aceleniz varsa, ekibi New Orleans'taki Rampart'ta takılıyor." Cassandra'ya baktı. "Ama sen onun için kontrol et Cass. Paige'i oraya götürme."

"Sadece vampirler mi?" Dedim.

"Hayır, sadece pek hoş bir yer değil. Ben de bazı duyumlar alacağım, bakalım herhangi bir söylenti yakalayabilecek miyim?"

Ona numaramı vermek için not defterimi çıkardım.

"Bekle," dedi ve cep telefonunu çıkardı. "Böylesi daha güvenli. Ceplerime doldurduğum her kağıt parçası çamaşır makinesine gidiyor. Lincoln'ün vurulduğunu duyduğumda nerede olduğumu söyleyebilirim ama çamaşır yıkamadan önce ceplerimi boşaltmayı hatırlayabileceğimi mi sanıyorsun? Hiç sanmıyorum."

Kendi telefon numaramı ve Lucas'inkini yazdırdım, Aaron da bunları cep telefonunun rehberine kaydetti. Sonra telefonu ceketine geri koydu, koltuğuna uzandı ve parmaklarını çıtlattı.

Cassandra içini çekti. "Ne oldu Aaron?"

"Hmmm?"

"Ne zaman böyle yapsan"-ellerini salladı-"aklında bir şey var demektir. Neymiş o?"

Durakladı, sonra bana baktı. "Rampart. Bu bir sorun ve bir süredir sorun olmaya devam ediyor, bu da başka bir şeyi gündeme getiriyor. Irklar arası konsey. Cass'in sende olduğunu biliyorum ama belki başka bir vampir almayı düşünürsün-"

"Affedersiniz?" Cassandra söyledi.

"Oh, arkanı dön. İkinci bir vampirden bahsediyorum, Rampart gibi vampir endişelerini öne çıkaracak biri. Ben yaparım ama daha iyi birini tanıyorsan sorun değil. Kendi yönetim organımıza sahip olacak kadar vampir yok ve konsey eskiden bu rolü üstleniyordu-"

"Eskiden mi?" Cassandra söyledi. "Endişesi olan varsa onları konseye götüreceğim."

Aaron döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Cass, bunu yapmayı yıllar önce bıraktın. On yıllar önce. Sen ... değilsin. Artık hiçbir şeyin parçası değilsin. Bağlantın kopmuş."

"Bağlantı kesildi mi?"

"Size zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Her zaman iki vampir delege olmasının bir nedeni vardı, biri kaynak diğeri de ombudsman olarak. Lawrence gittiğine göre, onun eski rolünü sen devraldın ve birinin de senin rolünü üstlenmesi gerekiyor."

Kız yanıt vermeyince dirseğine dokundu ama kız kolunu geri çekti.

"Bağlantım kopmuş *değil*," dedi.

Aaron içini çekti ve bana baktı. "Bunu bir düşün."

Başımı salladım. İşimizi bitirdik ve ayrıldık.

New Orleans Vampir Durumu

Cep telefonunu diğer kulağıma geçirdim ve havaalanının daha sessiz bir köşesine doğru yürüdüm. "Bir saat içinde New Orleans'a giden bir uçağımız var, bu yüzden gece orada kalacağım."

"Belki de ben de gelmeliydim," dedi Lucas. "Burada pek bir şey başaramadım. Babam bu öğleden sonra Kabal içi bir toplantı düzenledi ve kimsenin vampirlerle herhangi bir anlaşma yaptığını hatırlamadığını söyledi. Elbette bu çok saçma. Hiçbir vampir onlara yaklaşmamış olsa bile, iş sırasında bir ya da iki vampirle karşılaşmış olmalılar. Ya benim aptal olduğumu düşünüyorlar ya da daha yaratıcı yalanlar söyleme zahmetine katlanamıyorlar."

Bir yemin ettim.

"Ben de aynı fikirdeyim. Babam Cortez Cabal'ın yakın zamanda bir vampirle karşılaştığını itiraf etti. Görünüşe göre biri Temmuz ayında kendisiyle özel bir görüşme ayarlamaya çalışmış. Elbette bu talep reddedilmiş ve konu orada kapanmış."

"Bu vampir onunla ne hakkında konuşmak istedi?"

"Kimse sormaya zahmet etmedi. Öğrendikleri anda başka bir şey duymak istemediler. Ne bir sebep, ne bir isim, hiçbir şey. Her ne kadar babamın bilgi sakladığını düşünmeye meyilli olsam da, Cabal çalışanlarının vampirlerle başa çıkmak için tam olarak bu şekilde eğitildiğini kabul etmeliyim."

"Sadece 'arghh!' diyebilir miyim? Bu iş bittiğinde, bu iyi insanlarla bir daha çalışmak zorunda kalmayacağız, değil mi?"

"Bu konuda sana söz veriyorum. Belki o zaman bundan iyi bir şey çıkar. Gelecekteki Kabal karşıtı çalışmalarda bana katılman için seni ikna edebilir."

"Hey, kimsenin beni ikna etmesine gerek yoktu. Ben her zaman yardım etmeye hazırdım. Sadece istemeniz yeterliydi."

Hattın aşağısında sessizlik uğulduyordu. Cassandra uçağın kalkmakta olduğunu söylemek için omzumda belirdi. Hemen orada olacağımı işaret ettim.

"Gitmem gerek," dedim Lucas'a.

"Duydum. Birlikte alışma konusunda her zaman -yani-" Durakladı. "Gitmen gerek ama bunu daha sonra konuşmak isterim. New Orleans'a vardığında beni aramayı unutma."

"Yapmayacağım."

Cassandra, Aaron'dan ayrıldığımızdan beri çok az konuşmuştu. Yine bana birinci sınıf bir bilet aldı. Cassandra'nın çok parası olduğunu biliyordum ve hiç ekonomi sınıfında uçtuğunu sanmıyordum ama yine de hoş bir jestti. Ayrıca bana uçak içi yemeğini de teklif etti, reddettim ama kokteyl kuruyemiş paketini kabul ettim. Ben yemeğimi bitirdiğimde o ikinci şarabını içiyordu, bu da bana bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Cassandra'nın bir oturuşta yarım kadehten fazla içtiğini hiç görmemiştim.

Uçuş görevlisi tatlı getirdiğinde, limonlu beze turtası dedikleri jelatinimsi kareye baktım ve onun yerine çay içmeyi tercih ettim. Cassandra doldurması için şarap kadehini işaret etti.

"Ne zamandır konsey toplantılarına katılıyorsun Paige?" Görevli ayrılırken Cassandra sordu. "Beş, altı yıldır mı?"

"Neredeyse on iki."

"On iki yıl o zaman." Bardağının sapını parmakladı. "Her zaman iyi bir hafızan olmuştur, o yüzden belki benden daha iyi hatırlarsın. En son ne zaman bir vampir sorununu araştırdık?"

"98'de. Dallas, Teksas. Kurbanlarının kanını emen bir katil ihbarı aldık. Gerçi insan katili olduğu ortaya çıktı, bu yüzden sanırım bu bir vampir endişesi olarak sayılmaz." Durakladım. "Bakalım, ondan önce

96 yılıydı. Tatil yapan bir Rus vampir ortalığı karıştırıyordu-"

"Evet, evet, hatırlıyorum. Demek istediğim, en son ne zaman bir

konseyden önce *endişeleniyor* musun?"

"Aaron'ın bahsettiği gibi mi? Genel olarak vampirleri endişelendiren bir durum mu?"

"Aynen öyle."

Görevliden çayımı aldım ve poşeti çıkardım. "Bunu hiç yapmadınız."

"Oh, hadi ama, Paige. Tabii ki var." Koltuğunda arkasına yaslandı. "Boş ver. Sen daha çocuktun ve Adam'la sürekli dalga geçiyordun-"

"Hey, ben bir toplantıda asla aptallık yapmam. Robert'ın Adam'a benim gibi dikkatini vermediği için fırça attığı zamanları hatırlamıyor musun? Adam'ı çıldırtırdı. Sonra da hıncını benden çıkarırdı, bana yalakalık yaptığım için takılırdı.

-" Cassandra'nın dikkatinin şarap kadehine kaydığını fark ederek durdum. "Demek istediğim, dikkatimi verdim. Notlar aldım.

İsterseniz beni test edin. Tarihler, yerler, sayabilirim. On iki yıl boyunca konseye hiç vampir sorunu getirmediğiniz."

"Bu size tuhaf gelmedi mi?"

Omuz silktim. "Sayısal olarak vampirler nadirdir ve hepiniz kendi kendinize yetiyorsunuz, bu yüzden endişeleriniz olmadığını düşündüm. Başka kimseyi rahatsız etmedi, bu yüzden beni de rahatsız etmedi. Lawrence sizin kod temsilcinizken de endişelerini dile getirmemişti."

"Çünkü Lawrence çok yaşlıydı, kendinden başka kimseyi umursamıyordu." Ellerini masanın üzerinde dalgalandırdı.

"Avrupa'ya gitti ve bize geri dönmeyeceğini söyleme zahmetine bile girmede. Bencil olabilirim ama bunu asla yapmazdım."

Çayımı yudumladım.

Cassandra bana sertçe baktı. "Ben olsam yapmazdım." "Tamam. Elbette. Şimdi şu bara gelelim, Rampart-"

"Geçtiğimiz on iki yıl içinde konseye bir endişemi dile getirmiş olmalıyım. Körfez Savaşı'ndaki askere alma olayına ne diyorsunuz? Birkaç vampir Amerikan vatandaşı kimliğine bürünmüştü ve askere çağrılmaktan endişe ediyorlardı-"

"Körfez Savaşı için askerlik yoktu. Bu Vietnam olmalı."

Kaşlarını çattı. "Vietnam ne zamandı?" "Ben doğmadan önce."

Cassandra peçetesini kaptı ve özenle katladı. "O zamandan beri bir şeyler oldu. *Bunu* sadece tarihsel olarak önemli olduğu için hatırlıyorum."

"Muhtemelen."

New Orleans'a vardığımızda saat henüz on bir olmamıştı, barlara gitmek için hâlâ çok erkendi. Savannah'yı gece kontrol etmek için Elena'yı ararken Cassandra taksiyi yerel favorisi olan Empire Hotel'e yönlendirdi. Otele yerleştikten sonra Lucas'ı arayıp sağ salım vardığımı haber verdim, sonra da duş alıp hazırlandım.

Aşağı indiğimizde, Cassandra kapıcıya bize bir taksi çağırmasını söyledi.

"Bu bar," dedim. "Rampart. Aaron'ın bununla bir sorunu mu var?"

Cassandra içini çekti. "Bu sadece Aaron. Düşünmek için fazla zaman harcamıyor gibi görünen bir adam için Aaron çok fazla zaman harcıyor. Düşünerek ve endişelenerek. Hayal edebileceğiniz en kötü ana tavuk olabilir."

"Yani Rampart konusunda aşırı tepki mi veriyor? Benim için güvenli olmadığı konusunda mı?"

"Bugünlerde herhangi bir bar ne kadar güvenliyse Rampart da o kadar güvenli."

Burası yerel vampirlerin uğrak yeri, başka bir şey değil."

"Alınma ama vampirler orada takılmayı seviyorsa nabızı atan herkes için en güvenli yer gibi geliyor."

"Saçmalama, Paige. Köpekler yataklarına işemezler. ve vampirler yaşadıkları yerde avlanmazlar."

Cassandra kaldırıma yanaşan bir taksiye doğru yürüdü. Ben de peşinden koştum.

Cassandra yolda Rampart hakkında daha çok şey anlattı. İnsanların duyabileceği mesafede bu tür konuşmalar yapmak tehlikeli görünebilir, ancak doğaüstü varlıklar on dokuzuncu yüzyıldan bu yana tartışmalarını kuduzca izlemeye ihtiyaç duymadılar. Bugünlerde sesimizi alçaltıp ne söylediğimize dikkat ediyoruz, ama ağızımızdan tek bir "iblis" ya da "vampir" kaçarsa, insanlar üç mantıklı sonuçtan birine atlıyor. Bir, yanlış duymuşlardır. İki, bir film ya da kitap konusunu tartışıyoruzdur. Üç, biz deliyiz. Eğer taksi şoförümüz konuşmalarımızdan herhangi birine kulak misafiri olduysa, karşı karşıya olduğumuz en büyük tehlike bu "vampir barın" nerede olduğunu sormasıydı, kan emici katillerin yuvası hakkında yetkili makamları uyarmak için değil, ziyaret eden Gotlar ve Anne Rice hayranları için tavsiye listesine ekleyeceği başka bir yer olsun diye. Ne de olsa burası New Orleans'tı.

Anne Rice'tan bahsetmişken, çok hoş bir kadın olduğundan emin olsam da, doğaüstü dünyada New Orleans'taki vampir durumundan onu sorumlu tutan pek çok kişi var. Bayan Rice'ın romanlarının popülaritesi ile aşağı yukarı aynı zamana denk gelen bir dönemde, şehre vampir akını astronomik bir şekilde arttı. Seksenli yılların sonlarında bir noktada New Orleans'ta dokuz vampir vardı . . . tarihsel olarak ulusal ortalamanın iki düzineden az olduğu bir ülkede. Bazıları sırf New Orleans'a taşınmak için Avrupa'dan göç etmişti. Neyse ki, o zamandan beri üç ya da dört kişi ayrıldı ve nüfus son on yılda ortalama beş ya da altı oldu.

New Orleans vampirlerinin sorunu aşırı nüfus değil. Sorun, hepsinin benzer bir zihniyete sahip olması, onları ilk etapta şehre çeken aynı zihniyet. Bu vampirler için, Bayan Rice'ın kitaplarıyla kültürel popülaritelerinin arttığını görmek, bir rock şarkıcısının *Rolling Stone'un* kapağında yüzünü görmesi gibiydi.

"Her zaman düşündüğüm kadar havalıydım." Ve New Orleans'ın vampirleri için hayat o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı.

Rampart sadece vampirleri çeken bir vampir bar değildi. Aslında sahibi vampirlerdi. Cassandra'nın açıkladığı gibi: John/Hans ve diğer iki kişi burayı yıllar önce satın almışlardı. Burayı küçük ve özel tutmuşlar, kendilerine ait bir yer haline getirmişler ve bar sahibi rolü oynayarak eğlenmişler.

Taksi şoförü bir sanayi bölgesinde durdu. Yanımızdaki bina hariç her binada güvenlik ışıkları vardı ve bu bina neredeyse yapay gibi görünen bir karanlığa gömülmüştü. Kapıyı açtığımda gerçekten de yapay olduğunu gördüm. Tuğlalar ve pencereler siyaha boyanmıştı. Tek sokak lambası bile siyah krepon kağıdına sarılmış ve ampulü kırılmış ya da sökülmüştü.

"Erken dönem Gotik Kabus. Ne kadar orijinal," dedi Cassandra arabadan inerken. "Buraya son geldiğimde gayet normal bir bara benziyordu. Aaron'ın şortunun düğümlenmesine şaşmamalı. Bu tür şeylere katlanamıyor."

"Dekor zevkleri suç teşkil ediyor olabilir, ancak ne yazık ki herhangi bir konsey tüzüğünü ihlal etmiyorlar. En azından dikkat çekmiyorlar. Bir tabela bile görmüyorum."

"Bir kapı bile göremiyorum," diye mırıldandı Cassandra. "Herhalde onu da diğer her şey gibi siyaha boyamışlardır. Şimdi, en son neredeydi ... ?"

Bakışları bina boyunca ilerlerken bir limuzin yanaştı ve kıkırdayan üç genç kadını kaldırıma fırlattı. İki siyah deri mini etek giymişti. Üçüncüsü ise uzun beyaz bir elbise giymişti ve kızlar gecesinden çok bir düğün için uygun görünüyordu. İri yarı bir koruma gelinin dirseğinden tutarak onu sabitledi ve üçlüyü binaya doğru götürdü. Limuzin geri geri giderken farları dörtlüyü aydınlattı. "Gelin" ışıklara doğru döndü ve gözlerini kıstı.

"Hey," dedim. "Şu değil mi -adı neydi- şarkıcı."

Dörtlü henüz binanın etrafında gözden kaybolmuştu ki bir Hummer yanaştı ve içinden cenaze levazımatçısı kıyafetleri giymiş iki genç adam çıktı. Gelin partisiyle aynı yolu izlediler.

"Dikkat çekmemeye çalışmak buraya kadarmış," diye mırıldandı Cassandra. "En azından kapının nerede olduğunu bulduk," dedim.

Cassandra başını salladı ve bir giriş aramak için binanın etrafında döndük.

Zamana Ayak Uydurmak

Diğer tarafa geçtiğimizde hala bir kapı bulamadık.

"Bu çok saçma," dedi Cassandra bina boyunca volta atarak. "Kör müyüz biz?"

"Sizi bilmem," dedim. "Ama ben karanlıkta göremiyorum. Işık büyüğü yapma riskini almalı mıyım?"

"Devam edin. İçeri giren o aptallara bakılırsa, tüm mahalleyi aydınlatsanız bile fark edeceklerini sanmıyorum."

Ben daha büyüye başlayamadan sarmaşık kaplı bir kafes hareket etti ve arkasından bir gölge çıktı. Ergenlik çağını geçmemiş bir kız çocuğu tökezleyerek dışarı çıktı, beyaz yüzü ve elleri havada bedensiz bir şekilde süzülüyordu. Gözlerimi kırptım, sonra uzun siyah bir elbise giymiş olduğunu gördüm; siyah saçlarıyla birlikte binanın fonuna karışıyordu.

Bizi görünce sallandı ve bir şeyler mırıldandı. O sendeleyerek yanından geçerken Cassandra başını çevirip onu takip etti, gözleri kısılmıştı, yeşil irisleri parlıyordu. Dudakları aralandı, sonra kapandı. Bakışlarını kaçırmadan önce kızın koluna doğru takip ettim. Siyah gazlı bez çıplak kolunu çevreliyordu. Kenarlarında, soluk tenine kan bulaşmıştı.

Kız yola savrulurken, "Yaralanmış," dedim. "Burada bekle. Yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

"Bunu sen yap. Bence Aaron haklı. Dışarıda beklemelisin."

Durdum. Bakışlarım yolun kenarında sendeleyerek yürüyen kıza kaydı. Sarhoş ya da taşlanmıştı ama ölümcül bir yara almamıştı. İçeride her ne oluyorsa daha kötü olabilirdi ve Cassandra'nın bununla başa çıkabileceğine güvenemezdim. Onun yanından geçip kafesleri çektişirdim.

"Ciddiydim Paige," dedi Cassandra. "Kızla ilgilen. Sen içeri girmiyorsun."

Kolu buldum, kapıyı iterek açtım ve Cassandra'nın yanından geçtim. İçerisi de en az dışı kadar karanlıktı. Her iki taraftaki duvarlara dokunduğumda bir koridorda olduğumu anladım.

Yolumu hissederek ilerledim. Kas duvarına çarpmadan önce yaklaşık beş adım atmıştım. İri yarı bir surat bana doğru parladı. Adam bir el fenerini üzerimize tuttu ve sırtıttı.

"Üzgünüm hanımlar," dedi. "Yanlış yere geldiniz. Bourbon Caddesi bu tarafta."

El fenerini kaldırıp Cassandra'nın yüzüne doğru tuttu. Cassandra fenerin üzerine vurdu.

"Bu gece kim var?" diye sordu. "Hans mı? Brigid? Ronald?"

"Üçü de," dedi fedai geri adım atarak. "Onlara Cassandra'nın burada olduğunu söyle."

"Cassandra kim?"

El fenerini Cassandra'nın yüzüne tuttu. Cassandra elinden kaptı.

"Sadece Cassandra. Şimdi git."

Işığına uzandı. "Flaşımı alabilir miyim-?" "Hayır."

Tereddüt etti, sonra döndü, duvara çarptı, küfretti ve karanlığa doğru ilerledi.

"Aptallar," diye mırıldandı Cassandra. "Burada ne yapmaya çalışıyorlar? Bütün bunları ne zaman yaptılar?"

"En son ne zaman ziyaret ettiniz?"

"Bir yıldan fazla olamaz-" Durakladı. "Belki birkaç yıl. O kadar uzun değil."

Kapı o kadar hızlı açıldı ki, arkasındaki adam neredeyse ayaklarımızın dibine düşüyordu. Kırklı yaşlarının ortalarında, benim bir metre iki santim boyumdan çok da uzun olmayan, yumuşak yüz hatları ve kadife bir kurdeleyle arkadan bağlanmış gri benekli saçlarıyla tıknaz biriydi. *Seinfeld*'den fırlamış gibi kabarık bir gömlek giymişti, üstteki üç düğmesi açıktı ve tüysüz göğsünü ortaya çıkarıyordu. Pantolonu siyah kadifeydi ve yüksek topuklu botların içine sokulmuştu. *Penzance Korsanları* seçmelerine giden orta yaşlı bir muhasebeciye benziyordu.

Kendini düzeltti ve Cassandra'nın el feneri ışığına baykuş gibi göz kırptı. Çıkışa doğru işaret ettim. Beni görmemiş gibiydi ama aval aval Cassandra'ya bakıyordu.

"Cass-Cassandra. Çok çok iyisin-"

"Ne giyiyorsun Ronald? Lütfen bana burada Cuma günleri Maskeli Balo Gecesi olduğunu söyle."

Ronald kıyafetine baktı ve kaşlarını çatı.

"John nerede?" Cassandra söyledi.

"J-John? Hans'ı mı kastediyorsun? O içeride." Cassandra kapıya doğru döndüğünde Ronald kapının önüne atladı.

"Beklemiyorduk, tabii ki onur duyduk. Çok onur duyduk."

"Dilini botlarımdan çek Ronald ve yolumdan çekil. John'la konuşmaya geldim."

"Evet, elbette. Ama çok uzun zaman oldu. Seni gördüğüme çok sevindim. Birkaç blok ötede bir blues bar var. Çok güzel bir yer. Oraya gidebiliriz, Hans da bize katılabilir.

_"

Cassandra Ronald'ı kenara itti ve kapının koluna uzandı.

"Bekle," dedi Ronald. "Senin için hazır değildik Cassandra. Burası berbat bir yer. Oraya girmek istemezsin."

Kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi. Kapanmadan önce kapıyı tuttum. Ronald sanki birdenbire ortaya çıkmışım gibi bana göz kırptı.

"Onunlayım," dedim.

Kapının kenarını tuttu, sonra durakladı, kararsızdı. Kapıyı çekiştirerek açtım ve başka, daha uzun bir koridora benzeyen bir yere girdim. Ronald peşimizden koştu. Beni geçti ve Cassandra'nın topuklarını itti. Onun bir bakışıyla geri çekildi ama sadece bir adım.

Ronald, "Bence burada yaptıklarımızı beğeneceksin Cassandra," dedi. "Bu bizim için yeni bir çağ ve biz de bundan faydalanıyoruz. Zamana ayak uyduruyoruz. Değişimi reddetmek her uygarlığın ölüm çanıdır, Hans böyle der."

"Bir daha topuklarıma basarsan ölüm çanını duyarsın."

Başka bir kapının önünde durdu ve bana ilerlememi işaret etti. Ronald'ı geçtim.

"Burada beklemeni istiyorum," dedi

Cassandra. Başımı salladım. "Sen git, ben giderim."

"Senden sorumlu olmayacağım, Paige."

"Değilsin," dedim ve kapıyı iterek açtım.

Kapının ardında, donuk kırmızı bir parıltıyla zar zor aydınlatılan mağara gibi bir oda vardı. İlk başta ışığın kaynağını seçemedim ama sonra sahte Grek sütunlarının her birinin kızılötesi bir işaretçi gibi ince bir kırmızı ışık ışını yaydığı küçük deliklerle parçalandığını fark ettim.

Etrafa bir göz attığımda "bar" tanımlamasının artık Rampart için geçerli olmadığını anladım. Burası bir kulüptü, muhtemelen özel bir kulüp. Tek mobilya, çoğu dolu olan yarım düzine kanepeler ve divandı. Odanın her iki tarafındaki alanlar boncuklu perdelerle kordon altına alınmıştı. Sessizliği sadece ara sıra duyulan bir mırıltı ya da boğuk bir kahkaha bozuyordu.

En yakındaki kanepede iki kadın birlikte kıvrılmıştı; biri yarı eğilmiş, elini uzatmış, diğeri ise arkadaşının tuttuğu şeyin üzerine eğilmişti. Kokain, belki de metamfetamin. Hans ve ekibi özel bir uyuşturucu kulübü açıtıysa, radarın altında kalmak zorunda olan insanlar için tehlikeli bir zeminde ilerliyorlardı. Bunun konseyin tüzüğünü ihlal edip etmediğinden emin değildim ama bu soruşturma bittikten sonra bunu incelememiz gerekecekti.

Divandaki kadınlardan biri partnerinin koluna doğru eğildi. Ne tür uyuşturucu kullandıklarını görmek için dikkatlice bakmaya çalıştım ama kadın hiçbir şey tutmuyordu. Onun yerine kolunu uzatmıştı, boş avuç içi yukarı bakıyordu, ön kolu diğer eliyle desteklenmişti. Ön kolunun iç kısmında koyu bir çizgi vardı. Yumruğunu sıktı ve bir damla kan aşağıya süzüldü. Arkadaşı ağzını kesiğe doğru indirdi.

Tökezleyerek geri çekildim ve Cassandra'ya çarptım. Aniden döndü, ağzını açıp bana çıkıştı, sonra bakışlarımı takip etti. O

Ronald'ın üzerine çark etti.

"Kim bu kadın? Onu tanımıyorum."

"O değil-" Ronald sesini alçalttı. "-Vampir değil." "Bir- değil mi?" Dedim. "O zaman neden ... ?"

"Çünkü o istiyor," dedi Ronald. "Bazıları vermeyi sever, bazıları almayı. Yeni bir fetiş sayılmaz ama bu konuda daha açık olmaya başladılar. Biz sadece bundan faydalanıyoruz-"

Cassandra o sözünü bitiremeden tepindi. En yakındaki perdeye doğru yürüdü ve içerideki şaşkın konukların çığlıkları arasında onu geriye itti. Arkasını dönerek perdenin düşmesine izin verdi ve bir sonraki bölmeye yöneldi. Ronald peşinden koştu. Ben olduğum yerde kaldım. Yeterince görmüştüm.

"Bunun güzelliğini göremiyorsun Cassandra," diye fısıldadı Ronald. "Fırsatları. Göz önünde saklanmak, nihai amaç bu, değil mi? Diğer ırklar bunu yapabiliyor. Biz neden yapmayalım?"

Cassandra boncuklu bir perdeyi daha geriye itti. Başka tarafa baktım ama yeterince hızlı değildim. İçeride şarkıcı, sahte gelin kıyafeti içinde, koltuğun ortasına yayılmış, kollarını açmış, her biri bir kola sülük gibi yapışmış iki kadın arkadaşı, elbisesi kalçalarına doğru itilmiş, erkek koruması önünde çömelmiş, pantolonu aşağıdaydı ... ve daha fazla tarif etmeme gerek yok.

Uygunsuz bir anda tekrar ortaya çıkıp mükemmel bir yatak oyunu turunu mahvetmeden önce bu sahneyi hafızamdan silmeyi umduğumu söylemem yeterli.

Cassandra Ronald'a döndü. "Bu insanları hemen buradan çıkarın."

"Ama onlar üye. Ödeme yaptılar-"

"Onları dışarı çıkarın ve kaybettiğiniz tek şey paraysa kendinizi şanslı sayın."

"Belki de bu iyi bir fikir değildi, belki de yanlış bir karar verdik, ama-"

Cassandra yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Atina sorununu hatırlıyor musun? Onların 'muhakeme hatalarının' cezasını hatırlıyor musun?"

Ronald yutkundu. "Bana bir dakika ver."

Aceleyle şarkıcının odasına gitti ve başını boncuklu perdeden içeri soktu. "Polis", "baskın" ve "beş dakika" kelimelerini yakaladım. Dörtlü o kadar hızlı çıktı ki, yanımdan hızla geçerken hâlâ kıyafetlerini çekiştiriyorlardı.

Bir dakika sonra, son kalanlar da çıkışa doğru tökezlerken, odanın uzak ucunda bir kapı açıldı. İçeri yirmili yaşlarının sonlarında, uzun boylu bir kadın girdi. Yüzü güzel olamayacak kadar köşeliydi, yüz hatları bir erkeğe daha çok yakışıyordu. Sarı saçları uzun ve düzdü, insanda kısa bir süre için erkek olduğu izlenimi bırakan, hoş olmayan bir stili vardı, ancak siyah ipek bebek bebeği, kafası karışmış herhangi bir izleyiciyi gerçekten de cinsiyetinin kadın olduğu konusunda rahatlatmaya yetecek kadar açıktı. Ayakları bile çıplaktı, parmak uçları tırnakları ve dudakları gibi parlak kırmızıya boyanmıştı. Sanki rujunu karanlıkta sürmüş ve bulaştırmış gibi görünüyordu. Yarı açık odaya girdiğinde bunun ruj değil, kan olduğunu gördüm.

"Ağzını sil, Brigid," diye tersledi Cassandra. "Burada kimse etkilenmedi."

Brigid odanın ortasına doğru süzülürken, "Bir ses duyduğumu sandım," dedi. "Bunun kraliçe sürtük olduğunu anlamalıydım-" Küçük bir gülümseme. "Hay aksi, kraliçe arı demek istemiştin."

"Ne demek istediğini biliyoruz, Brigid. Bunu itiraf edecek cesaretin olsun."

Cassandra'nın bakışları Brigid'den kaydı ve Brigid'i o kadar yakından takip eden genç bir adama takıldı ki neredeyse heykelsi vampirin arkasına gizlenmişti. En fazla benim yaşlarımdaydı, hafif yapılı ve güzeldi, kocaman kahverengi gözleri büyükbaş hayvan şaşkınlığıyla sabitlenmişti. Boynunun kenarından kan damlıyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi ve bakışlarını Brigid'in başının arkasına sabitlemiş, dudakları anlamsız bir gülümsemeyle kıvrılmış bir şekilde orada duruyordu.

"Çıkarın onu buradan," dedi Cassandra.

Brigid, "Bana emir veremezsin Cassandra," dedi.

"Onlara ihtiyaç duyacak kadar aptalsan var. Onu evine gönder." "Oh, ama o evde." Uzandı ve onun başını okşadı. kasık. "Burayı seviyor."

"Kaba olma," dedi Cassandra. "Ben yokken etkileyecek başka bir enayi bul."

"Onu etkilememe gerek yok," dedi Brigid, eli h    genç adamın kasıklarındaydı. Gözlerini kapadı ve sallanmaya başladı. "Kalıyor çünkü kalmak istiyor."

Cassandra genç adamı Ronald'a doğru itti. "ıkarın onu buradan."

Brigid Cassandra'nın kolunu tuttu. Cassandra ona ters ters bakınca elini bıraktı ve dudaklarını geri çekerek uzaklaştı. Beni gördü ve gözleri parladı. Gerildim, bağlama büyüsü hazırdı.

"Sen insanını getiriyorsun ve ben benimkini getiremiyor muyum?" Brigid gözlerini benimkilere dikti.

"O insan değil, yaptığınız şeye devam ederseniz bunu keşfedeceksiniz."

Brigid'in mavi gözleri daha parlak parlıyordu. Beni büyüledi ya da b y lemeye çalıştı. Bu g  diğer doğaüstü canlılar üzerinde nadiren işe yarıyordu ama emin olmak için yeni b y lerimden birini daha sahada test etme fırsatını değerlendirdim: bir anticharm büyüsü. Brigid bağırdı.

"Acıtıyor, değil mi?" Cassandra söyledi. "Kızı rahat bırak yoksa daha da rahat bir yere geçecek."

Brigid Cassandra'ya döndü. "Ne istiyorsun, kaltak?"

Cassandra gülümsedi. "Gizlenmemiş nefret. İlerleme kaydediyoruz. John'u istiyorum."

"O burada değil."

"Korumanız  yle demedi."

Brigid saçlarını omzundan savurdu. "şey, o yanılıyor. Hans burada değil."

Cassandra duvara yaslanmış olan Ronald'a döndü.

Ronald, "Brigid ve çocukla birlikte arka odadaydı," dedi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Cassandra Brigid'e. "Sana buraya gelmeni ve kendisi arka kapıdan sıvışırken dikkat dağıtmanı söyledi. Haydi o zaman Paige. Bir korkağı avlama zamanı."

Vampir Egosunun Gücünü **Asla Küçümsemeyin**

Rampart'ın arka kapısı bir ara sokağa açılıyordu.

"Ronald ve Brigid ne olacak?" "Ronald ve Brigid ne olacak?"

kapı aralığından. "Bir şeyler biliyor olabilirler ve gözden kaybolduğumuz anda onlar da kaçacaklardır. Eldeki iki kuş, çalılıktaki bir kuştan kesinlikle daha değerlidir."

Cassandra başını salladı, bakışları sokak boyunca ilerliyordu. "John'a asla ihanet etmezler. O olmadan hayatta kalamazlar." Sola döndü. "Bu taraftan."

"Onun izini mi sürdün?"

"Hayır, ama ben olsam bu taraftan giderdim."

Bir kaportacının arkasından dolandık ve sanki ilkokuldan beri tahtalarla çevriliymiş gibi görünen harap sıra evlerin olduğu bir sokağa girdik. Yolun sonunda Cassandra durdu ve evleri inceledi. Bir şişe şıngırdadı. Yerimden sıçradım.

"Eğer birini duyuyorsanız, bu o değildir," dedi.

"Burada başka biri mi var?"

"Bir sürü insan var Paige. Terk edilmiş olmak boş olmak anlamına gelmez."

Sanki bunun altını çizmek istercesine, bir kadın kahkahası sokaktan aşağı süzüldü. İkinci kattaki bir pencereden fırlayan bir şişe yola düştü ve kırık camlardan oluşan bir su birikintisine eklendi.

Cassandra uzak kaldırıma doğru yürüdü ve evlerin sırasını geçti, ben de peşindeydim. Onun peşine takıldığım için kendimi aptal ve daha da kötüsü işe yaramaz hissediyordum ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Algılama büyüm bir vampiri bulmak için işe yaramazdı ve eğer ses çıkararak kendini ele vermeyecekse, tek başıma aramamın bir faydası yoktu.

Sondan iki ev ötede, Cassandra binaya baktı. Paslı korkulukları tuttu ve başladı

ön kapiya çıkan merdivenleri tırmanıyordu. Yarı yolda durdu. Kapiya baktı, başını eğdi, sonra döndü. Yolundan çekildim ama o basamakta kaldı ve gözlerini sokağa dikti. Bir süre sonra eve döndü, inceledi, sonra başını salladı ve aşağı doğru yürüdü. Yola geldiğinde, son evin önünden sadece kısa bir bakış atarak geçti ve yolun karşısına geçti. Peşinden koştum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. "Evet. Yolumdan çekil."

Ellerimi havaya kaldırdım ve ilk yaklaştığı eve doğru yürüdüm.

"Ben git demedim," diye arkamdan seslendi.

"Dolaşmıyorum. Bu evle ilgili bir şey dikkatinizi çekti, bu yüzden siz diğerlerini ararken ben de evi kontrol ediyorum."

"Orada değil."

"Güzel. O zaman kontrol etmekten zarar gelmez."

"İhtiyacım olan son şey, birinin kirli iğnesine basman konusunda endişelenmek."

"Ben çocuk değilim, Cassandra. Eğer bir iğneye basar ya da soyulursam, seni tüm sorumluluktan muaf tutarım. Ben burada önsezini iki kez kontrol ederken sen de yolun o tarafını ara."

Cassandra nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve uzaklaştı. Sıra evin merdivenlerini tırmandım. Ön kapı tahtalarla kapatılmıştı ama birisi altta büyük bir delik açmıştı. Çömelip sürünerek içeri girdim.

Önce koku çarptı yüzüme, evsizler barınağında gönüllü olarak çalıştığım günlerin anılarını tetikledi. Ağzımdan nefes alarak etrafıma bakındım. Bir ön holdeydim. Duvarlardan sarkan soyulmuş duvar kâğıtları, mumyalanmış böcek cesetleriyle benek benek olmuş sinek kâğıdı şeritleriyle karışıyordu. Bir ışık büyüü yaptım ve koridorun zemininde parlattım. Halı uzun zaman önce yırtılmış, geriye çıplak bir zemin kalmıştı. İlerlerken çöpleri elimle iterek yolumdan çektim.

Ayak. İğne olmamasına rağmen, Miami'den ayrılmadan önce açık burunlu sandaletlerimi değiştirdiğime memnun olmamı sağlayacak kadar cam kırığı ve fare pisliği vardı.

Koridordan itibaren üç hedef seçeneğim vardı: üst kat, oturma odası ya da muhtemelen mutfağa açılan sondaki kapı. Merdivenlerin dibinden bir algılama büyüğü yaptım. Vampirler üzerinde işe yaramayabilirdi ama böyle bir yerde yaşayanlar da aynı derecede endişe vericiydi. Büyü negatif çıkınca oturma odasına yöneldim. Orada bir vampirden ya da bir vampiri saklayacak kadar büyük bir şeyden iz yoktu. Aynı şey birleşik yemek/mutfak alanı için de geçerliydi. Dolaplar bile çıplaktı, muhtemelen oturma odasının ortasındaki ateş çukurunu beslemek için tüm kapılar ve raflar sökülmüştü.

Merdivenlere yöneldiğimde, üst katta bir şey fısıldadı. Ses ayak sesi olamayacak kadar yumuşaktı. Tabii bu ayaklar, aşağıdaki enkazda kartvizitlerini bırakmış olan iri tüylü kemirgenlere ait değilse. Merdivenlerin yarısına kadar yürüdüm ve algılama büyüğü başlattım. Sonuç negatif çıktı. Şimdi düşündüm de, bu garipti.

Yeni sıçan dışkıları yeni sıçanlar anlamına geliyordu ve büyümleri onları yakalamış olmalıydı. Ani akışın nedenini bildiğimden şüpheleniyordum. Sıçanlar sadece batan bir gemiden kaçmazlar, daha güçlü yırtıcılardan da kaçarlar.

Bir geri tepme büyüğü hazırladım ve üst kata çıktım. Ev hareketsiz ve sessizdi. Çok hareketsiz. Çok sessiz. Bu doğaüstü sessizlik bana o günün erken saatlerinde katilin otoparkta beni takip ettiğini düşündüğüm zamanı hatırlattı.

Merdivenlerin tepesinden dört odayı da görebiliyordum. Evin ön tarafında olmak istiyordum, bu da seçeneklerimi ikiye indirdi, bunlardan biri banyoydu - aklımdaki şey için çok küçüktü. Öndeki yatak odasına bir göz attım, boş olduğundan emin olduktan sonra içeri girdim ve kapı aralığına bir çevre büyüğü yaptım. Sorun şu ki, bu büyüğü bir vampirle hiç denememiştim, bu yüzden şimdi ona güvenemezdim.

Bu iş bittiğinde, tüm duyusal büyülerimi Cassandra üzerinde test etmem gerekecekti. Kendini kobay olarak sunacağından değil ama bunun da yolları vardı.

Sonra yeni bir geri püskürtme büyüğü hazırladım. "Bir büyüğü hazırlamak", büyüğü başlatmak anlamına gelir, böylece birkaç son kelimeyle başlatılabilir. Büyüler harika silahlardır, ancak kullanım hızı ölçeğinde, yaylar ve oklarla birlikte alt sıralarda yer alırlar. Eğer zıpladığınızda ok yayda değilse, başınız dertte demektir. Diğer bir sorun da, zikrin ortasında sonsuza dek duraklayamamanız. Lucas ve ben bir keresinde bir hafta sonunu bunu deneyerek geçirmiştik ve bir büyüğü yaklaşık iki dakikalığına hazırlayabileceğiniz sonucuna varmıştık. Ondan sonra tekrar hazırlamanız gerekiyordu. Bu, o araştırmamanın ilk pratik uygulaması olduğundan, emin olmak için büyüğü her altmış saniyede bir yeniden hazırlıyordum.

Ön pencereye doğru gittim. Tahtalarla kapatılmıştı ama birisi güneş ışığını içeri almak için ortadaki tahtayı gevşetmişti. Yan durdum, böylece hem pencereyi hem de kapıyı görebiliyordum, sonra ışık büyüğü arkama yönlendirdim, arkadan aydınlatmak için.

Gözlerim aşağıdaki sokağın karanlığına alıştığında, Cassandra'nın boş yolda yürüyen figürünü seçebiliyordum, Pradas asfalta sabırsızca vuruyor, Dolce & Gabbana ceketi arkasında şaklıyordu. Bu sokaktaki diğer pencerelerin arkasına toplanmış, az önceki gürültümüzle oraya çekilmiş ve şimdi bu kusursuz giyimli, çekici kırk yaşındaki kadının sokaklarında refakatsiz ilerleyişini izleyen kaç kişi vardı? Kolay bir hedeften bahsediyoruz. Yine de kimse dışarı çıkmadı. Belki de cesaret edemediler.

Cassandra'nın açısına ve amaçlı adımlarına bakılırsa buraya doğru geliyordu, muhtemelen daha aşağıda bir şey bulamamıştı. Bu, John'un nerede olduğuna dair önsezimin muhtemelen doğru olduğu ve hızlı hareket etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Sırtımı kapıya döndüm ve pencere camında kapının yansımasını görene kadar ışık topumu ayarladım. Sonra cep telefonumu çıkardım. Yeni bir büyüğü hazırladım,

Bizim daireyi aradı ve telesekreter açmadan konuşmaya başladı.

"Hey, benim. Hâlâ New Orleans'tayım. Cassandra bir vampirin izini buldu ve şu anda onu takip ediyor. Bu barda olması gerekiyordu ama arka kapıdan kaçmış. Buna inanabiliyor musun? Bay Ben-Kötü-Vampir arka kapıdan kaçıyor." Durakladım, sonra güldüm. "Şaka yapmıyorum. Vampirler, ha?"

Penceredeki yansımadan kapı aralığından geçen bir şekil gördüm. Yeni bir büyü hazırladım ve telesekreterle konuşmaya devam ettim.

"Eminim öyledir," dedim şekil yaklaşırken. "Muhtemelen farelerin onu yakalamamasını umarak bir kovukta saklanıyordur. Bunun gibi adamların ölmemiş olması bir mucize-"

Bağlama büyüünün geri kalanını yaptım, sonra döndüğümde dalmanın ortasında donmuş bir adam gördüm. Zayıf, otuzlu yaşlarının başında, siyah saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmış, beyaz keten gömlekli, dizlerine kadar uzanan siyah deri ceketli ve ona uygun deri pantolonlu.

Maskara, belki. Eyeliner, kesinlikle.

"John, sanırım," dedim. "Vampirlerin gerçekten yansıma yaptığını unuttun, değil mi?"

Kahverengi gözleri öfkeyle karardı. Aşağıda, ön kapı tıkırdayarak kapandı.

"Yukarıya," diye seslendim. "Onu buldum."

Cassandra'nın topukları merdivenleri iki kez tıkırdayarak çıktı. Köşeyi dönerken neredeyse endişeli görünüyordu. Sonra John'u gördü ve yavaşladı.

"Heykelimi beğendin mi?" Dedim ki. "Pek de kurnaz olmayan vampir, pek de şüphelenmeyen avının üzerine çullanıyor."

"Bağlama büyüünüzün geliştiğini görüyorum." John'a baktı ve içini çekti. "Bırak onu gitsin."

Büyüyü serbest bıraktım. John yüzüstü düştü. Cassandra tekrar iç çekti, daha yüksek sesle. John ayağa fırladı ve pantolonunu fırçaladı.

"Beni tuzağa düşürdü," dedi.

"Hayır," dedim. "Egon seni tuzağa düşürdü."

John ceketini düzeltti, sonra beyaz gömleğindeki yağ çizgisine kaşlarını çatı.

"Bu ortaya çıksa iyi olur," dedi.

"Hey, bunu ben yapmadım," dedim. "Böyle çöplüklerde sürünürsen böyle olur."

"Sürünmüyordum. Arka kapıdan da kaçmadım. I-" "Yeter," dedi Cassandra. "Şimdi, John-"

"Hans'ı tercih ederim."

"Ben de seni terk edilmiş binaların arasında kovalamak zorunda kalmamayı tercih ederim ama görünüşe göre bu gece ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğiz. Seninle konuşmaya geldim-"

"Rampart." John gözlerini devirdi ve duvara yaslandı, sonra gömleğinin buruştuğunu fark etti ve kamburunu düzeltti. "Dur tahmin edeyim, Aziz Aaron'u görmeye gittin. Muhteşem bir vampire yazık olmuş. Onu ıslah edebilirim elbette." Dişlerini göstererek sırıttı. "Ona yollarının yanlışlığını ya da lezzetli hatalara giden yolu gösterin. Ona o mükemmel vücudun ne olduğunu göster-"

"Sen eşcinsel değilsin, John. Aş artık bunu. Aaron'un Rampart'la ne sorunu var bilmiyorum ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ve ben de endişelenecek bir şey görmedim."

John doğruldu. "TAMAM MI?"

"Tartışmaya geldiğim konu Kaballarla ilgili."

"Kaballar mı?" John'un kaşları çatıldı. "Peki ya Kaballar mı?"

"Bu" -elini bana doğru uzattı- "Paige Winterbourne. Annesiyle tanışmıştın."

John'un gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi ama o bunu bastırdı ve omuz silkti.

Cassandra devam etti, "Elbette vampir olmayan birini hatırlamanızı beklemiyorum ama Paige'in annesi Amerikan Cadılar Meclisi'nin Lideriydi. Büyücü dedikodularını takip etmediğinize eminim ama Paige'in Benicio Cortez'in en küçük oğlu ve varisi Lucas Cortez'le ilişkisi var."

John'un yüz ifadesinden bunların hiçbirini bilmediği anlaşılıyordu ama bunu belli etmedi ve Cassandra'nın devam etmesine izin verdi.

"Genç Lucas'ın babasının örgütüyle bazı etik anlaşmazlıkları var ve aktif olarak Kabal karşıtı faaliyetlere katılıyor. Paige de bu yüzden bana geldi. Konsey üyesi bir arkadaş olarak, benim güçlü Kabal karşıtı duruşumu çok iyi biliyor."

Başımı salladım ama Cassandra'nın herhangi bir konuda sert bir tavır takınacağını düşündükçe yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Paige benden onların küçük haçlı seferine katılmamı istedi, ama büyü yapanlarla güçlerimi birleştirecek değilim. Daha sonra bana senin ve ortaklarının kendi anti-Cabal birliğinizi kurduğunuzu söyledi. Doğal olarak ilgimi çekti, ancak bu konuda bana neden kendiniz başvurmadığınızı anlayamıyorum."

"Sana kimse söylemedi mi? Ronald'a sordum-"

"Şimdilik bu mazereti kabul ediyorum, ama ben olsam

tekrar denemenizi öneririm. Bu kampanyaya gelince, oldukça meşgul olduğunuzu duydum. Meşgul ve başarılı."

John tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Şaşırtıcı değil, gerçekten.

Onlar çok kolay bir hedef."

"Ama bu son saldırı? Gerçekten ilham verici."

John yine tereddüt etti ve ifadesinden Cassandra'nın neden bahsettiğini bilmediğini anladım. Şaşkınlığını gizlemek için öksürdü, sonra devam etti. "Evet, bu bir ekip çalışmasıydı. Aylar süren bir planlama. Yine de sonuçlardan memnun kaldık ve bir sonraki çabamız için bu başarıyı geliştirmeyi umuyoruz."

"Eminim yapacaksınız."

Cassandra pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, yeniden toparlanıyor ve bir sonraki hamlesini planlıyordu. Onu kendi haline bıraktım. O sahte telefon görüşmesi aldatici yeteneklerimin sınırlarını test etmişti.

John ceketinin kollarını yukarı kaldırdı. "Bu Kabalların çok uzun süre devam etmesine izin verdik. İzlemesi eğlenceli bir alıştırmaydı ama doğaüstü dünyadaki yerlerini unuttular. En başından beri Kaballar'a bir el atmalıydık.

başlangıç, talep edilen haraç, onlara kimin yetkili olduğunu hatırlatacak bir şey. Seni suçladığımdan değil-"

Cassandra John'a baktı. Ellerini kaldırdı ve geri adım attı.

"Hiç de değil. Hepimiz gibi sen de kandırıldın. Vampirlerin katılmasını istemediklerini söylediklerinde umursamadık. Neden yapalım ki? Vampirler kesinlikle büyü yapanlar için zaman kartı doldurmayacaklar. Bunun bizi nereye götüreceğini kestiremedik."

"Bu nereye götürececek ..." Cassandra mırıldandı. "Evet, tabii ki. Sanırım Kaballarla yaşadığımız son sorunlardan söz ediyorsunuz."

"Tabii. Tamam."

Cassandra bana baktı, bu benim bilgisiz yabancıyı oynamam için bir işaretti.

"Ne sorunu?" Dedim.

Cassandra söz hakkı vermek istercesine John'a el salladı.

"Şey, vampirlerle yaşadıkları genel sorunlar.

Onlara karşı her an ayaklanabileceğimizi biliyorlar. Çok uzun zamandır uykudayız, dünyadaki yerimize kayıtsızız.

."

Cassandra kapıya doğru yürüdü ve koridorda gözden kayboldu. John aceleyle peşinden gitti.

"Bir şey duydun mu?" diye sordu. "Hayır, yeterince duydum. Paige? Hadi gel."

Evden çıkarken onu takip ettim.

Cassandra'yı Anlamak

Cadde boyunca yürürken, "Umarım bir fikrin olduğu için gidiyoruzdur," dedim.

"O hiçbir şey bilmiyor."

"Nereden biliyorsun? Onu zar zor dürttün."

"Ne yapmam gerekiyordu? Tırnaklarını mı sökecektim? Ben 300 yaşından büyüğüm Paige. İnsan ve vampir davranışları hakkında mükemmel bir anlayışa sahibim. John hiçbir şey bilmiyor."

Sıra eve doğru bir bakış attım.

"Sakin buna cüret etme," dedi Cassandra. "Gerçekten Paige, çocuk gibi davranabiliyorsun. Kendi yanılmazlığına dair aşırı gelişmiş bir duyguya sahip, aceleci bir çocuk. Bağlama büyüğü John'u tuttuğu için şanslısın yoksa seni bir kez daha kurtarmak zorunda kalacaktım."

"Sen beni ne zaman kurtardın ki?" Başımı salladım, hedefimden ustalıkla uzaklaştırıldığımı fark ettim. "John'u unut o zaman. Peki ya diğer ikisi? Rampart'a uğramalıyız, bakalım izlerini bulabilecek misin?"

"John bir şey bilmiyorsa, onlar da bir şey bilmiyordur."

"John'un hiçbir şey bilmediğine hâlâ ikna olmadım."

Bir şeyler mırıldandı ve beni geride bırakarak daha hızlı yürümeye başladı. Cep telefonumu çıkardım. Omzunun üzerinden baktı.

"Burada durup taksi beklemeyeceğim, Paige. Birkaç blok ötede bir restoran var. Oradan telefon ederiz."

"Taksi çağırmayacağım. Aaron'ı arıyorum." "Saat gecenin üçü. Bunu takdir etmeyecektir."

"John'la konuşmamız bittiğinde, saat kaç olursa olsun onu aramamızı ve başka bir ipucu bulup bulmadığını sormamızı söyledi."

Cassandra cep telefonunu elimden kaptı. "Öyle bir şey yapmadı. Aaron son yetmiş yılını Avustralya'da geçirdi Paige. Döneli daha iki yıl bile olmadı. Nasıl olur da

bizim hakkımızda bir şey biliyor olabilir mi? Buradaki vampirler hakkında?"

"John ve Rampart'ı biliyordun." Karanlığın içinden ona baktım. "Diğer vampirlerden bilgi istememi gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"Saçmalama. Seni Aaron'a ben götürdüm. Seni buraya ben getirdim. John'u kovaladım-"

"John'u kovaladım. Yanından geçip gittin." "John hiçbir şey bilmiyor."

"Ama sen biliyorsun."

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak. "İstemiyorum."

O zaman doğruyu söylediğini anladım. Hiçbir şey bilmiyordu ... ve bu yüzden beni engelliyor ve tersliyordu, çünkü bunlar onun insanlarıydı, onları temsil ediyordu ve bir şeyler biliyor olmalıydı. Rampart'ı bilmeliydi, John'un Kabal karşıtı mücadelesini bilmeliydi, Kaballarla kimin karşılaştığını bilmeliydi. Ama bilmiyordu. Sorun da buydu.

"Lucas ve ben bunu halledebiliriz," dedim ses tonum yumuşayarak. "Gerek yok-"

"Evet, buna ihtiyacım var. Siz haklıydınız. Konsey delegesi olarak, durum herkes için daha da kötüleşmeden bu sorunu çözmeye yardımcı olmam gerekiyor." Bana cep telefonumu uzattı. "Devam et. Aaron'ı ara."

Başımı salladım. "Sabaha kadar bekleyebilir. Hadi otele dönelim ve biraz uyuyalım."

Tabii ki uyumak istemiyordum. Bir sonraki hamlemi planlamak istiyordum. Lucas'ı arayıp fikrini almak istedim. Aaron'ı arayıp bir şey bulup bulmadığını öğrenmek istiyordum. Ama en çok Cassandra'yı dişleri kırılana kadar sarsmak istiyordum.

Ben bunların hiçbirini yapmadım. Bu saatte yeni ipuçlarını takip etmem zordu, bu yüzden sabah Lucas ve Aaron'ı aramamak için hiçbir neden yoktu. Cassandra'ya gelince, diyelim ki iyi bir dozda haklılık duygusu geliştirmekte zorlanıyordum.

kızgınlık. Hayatımda ilk kez Cassandra'yı ya da onun küçük bir parçasını anladığımı düşünüyordum.

Aaron haklıydı: Cassandra'nın bağlantısı kesiliyordu. Eski bir vampir hastalığı için kullanılan modern bir terim. Bir vampir dünyadan elini eteğini çekmeye başladığında, bu hayatının sonuna yaklaştığının kesin bir işaretidir. Hep bunun kasıtlı olduğunu düşünmüştüm. Fazla zamanın kalmadığını biliyorsun, bu yüzden geri çekilmeye başlıyorsun, kendinle barışıyorsun.

Kabul ediyorum, eğer zamanımın geldiğini bilseydim, kendimi daha önce hiç olmadığı kadar dünyaya atar ve her dakikamı sevdiklerimle geçirirdim. Yine de vampirlerin sonlarının geldiğini gördüklerinde ve varoluşlarının tam maliyetini anladıklarında daha düşünceli olmaları, kendilerini izole etmeleri mantıklı geliyordu.

Yılda sadece bir kişiyi öldürseler bile, bu ömür boyu yüzlerce kurban anlamına geliyordu. Onlar yaşayabilsin diye ölen yüzlerce kişi. Bu hayat sona ererken, geriye dönüp bakmalı ve seçimlerini sorgulamalıdır.

Cassandra'nın kopukluğunu inkar ettiğini, her zamanki gibi dünyanın bir parçasıymış gibi davranmak için mücadele ettiğini görünce, bu sürecin yaşanmanın herhangi bir parçası kadar istemsiz olması gerektiğini anladım.

Cassandra'nın kendinden başka kimseyi umursamadığını söylemiştim ve tüm hayatı boyunca da böyle olmuştu. Hiçbir zaman en fedakâr insan olmadığından emin olsam da, her zaman bugünkü kadar benmerkezci olsaydı, konseyde asla bir koltuk verilmezdi. Belki de yaşlandıkça, yıllar ve yüzler birbirine karıştıkça, değişmeyen tek şey kendi benliği ve hayatı oldukça, umursamayı daha zor bulmaya başlamıştı. Yine de kendine bundan etkilenmediğini, hala her zamanki gibi canlı ve hayat dolu olduğunu söylemişti. Bunun için onu gerçekten suçlayabilir miydim?

Tabii ki hayır.

Peki ya annem? Onu suçlayabilir miyim? Cassandra'daki işaretleri görmüş olmalı. Neden bir şey söylemedi? Cassandra'nın vekili Lawrence Avrupa'ya gittiğinde, çöküşünün son evrelerine doğru batarken, annem bir doktor bulmakta ısrar etmeliydi.

ikinci, daha genç vampir delege. Eğer o olsaydı, belki de bunların hiçbirisi olmazdı. Hangi vampirlerin Cabal'larla sorun yaşıdığını bilirdik. Yine de annem hiçbir şey yapmadı. Neden? Belki de aynı nedenle otel yatağında oturmuş, kapıya bakıyor, oraya gidip Cassandra'yla yüzleşmem gerektiğini biliyor ama bunu yapamıyordum.

Korku beni o yatağa yaptırdı. Cassandra'nın kendisinden değil, onu gücendirmekten korkuyordum. Büyüklerime saygı gösterme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Herkes benim temel saygımı hak eder, ancak fazladan saygı kazanmak için doğum günü pastanızın üzerinde çok sayıda mum olmasından daha fazlası gerekir. Annem beni Meclis Lideri olarak yetiştirdi, yani "büyüklerimin" bir gün benim astlarım olacağını bilerek büyüdüm. Yine de yetmiş yaşındaki bir cadıya boyun eğmekle üç yüz yaşındaki bir vampire saygı göstermek arasında büyük bir fark var. Oraya öylece çıkıp "Hey Cass, bunu duymak istemediğini biliyorum ama sen ölüyorsun, bunu aş artık" diyemezdim.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Annemin bir hata yapmış olabileceğini kabul etmek içimi ürpertiordu ama eğer yaptıysa, sırf onun anısına saygısızlık etmemek için bunu sürdüremezdim. Aaron konseyde bir yer istiyorsa, o zaman almalı. Bunu Cassandra'ya şimdi söyleyemezdim, bu onu zor durumda bırakmak olurdu. Ama konuşmamız gerekiyordu.

Cassandra oturma odasında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Ben içeri girdiğimde dönmedi. Onu izlerken kararlılığım azaldı. Bu sabaha kadar bekleyebilirdi.

"Banyo senin," dedim. "Yatak odasını da alabilirsin. Kanepeyi çekeceğim."

Başını salladı, hâlâ dönmüyordu. "Yatak odasını al. Artık pek uyuyamıyorum."

Ölmekte olan bir vampirin başka bir işareti. Pencereden dışarı bakmasını izledim. Üzgün görünmüyordu, gerçekten, ama bir şekilde

daha küçük, daha sönüktü; varlığı odanın tamamını kaplamak yerine o köşeyle sınırlıydı.

"O zaman konuşabilir miyiz?" Dedim.

Başını salladı ve kanepeye doğru yürüdü. Yanındaki sandalyeye oturdum.

"John'la tekrar konuşmak istersen sana yardım ederim," dedi. "Ama seni uyarayım, bizi boşa kürek çekmeye sevk edebilir." Durakladı. "Kasıtlı olarak değil. Sadece dedikodulara çok fazla itibar ediyor."

"Belki Aaron, John'un saçmalıklarını ayıklamamıza yardımcı olabilir. Aaron'un iyi bir bağlantı ağı var gibi görünüyor."

Cassandra neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşti, sonra başını salladı. "Aaron bu konuda her zaman çok iyiydi, kendini bizim dünyamıza kaptırdı. Başkalarına yardım etmek. Düzeni korumak. En iyi yaptığı şey buydu." Küçük bir gülümseme. "Hatırlıyorum, Peel polisleri işe almaya başladığında Londra'daydık ve ona 'Aaron, sonunda senin için bir kariyer' demiştim. Elbette bu işte berbat olurdu. Aç bir çocuğu bir somun ekmek çalarken yakalasa onu tutuklamaz, daha fazlasını çalmasına yardım ederdi. O iyi bir adam. I-" Durakladı. "O zaman John'la tekrar konuşacağız. Aaron bugün geç saatlerde bizim için bir adres bulabilir."

"Muhtemelen bu gece bulabilirim. Brigid ve Ronald'la birlikte Rampart'ın sahibiyse, ikisinden birinin adresinin kamu kayıt sisteminde olması gerekir. Ayrıca Lucas'ı arayıp henüz Miami'ye dönmeyeceğimi söyleyeceğim, bakalım bize katılmak isteyecek mi?"

John'un adresini bulmak umduğumdan da kolay oldu. Telefon rehberindeydi. Yine de emin olmak için kamu kayıtlarına girdim ve iki kez kontrol ettim. Doğaüstü varlıkların, özellikle de vampirlerin, kağıt üzerinde iz bırakmaktan kaçınacakları düşünülebilir ve çoğu durumda bırakırlar da. John'un yaptığı gibi çok az doğaüstü varlık kendini yerel telefon rehberlerine kaydettirir.

Ancak, içki ruhsatı verilmesi gibi son derece düzenlemeye tabi konular söz konusu olduğunda

Yanlış bilgi. Vampirler geçerli ehliyetler taşır ve herkes gibi vergi beyanında bulunurlar, ancak kimliklerini nasıl güncel tutmayı tercih ettiklerine bağlı olarak evraklarındaki isim gerçek doğum isimleri olabilir veya olmayabilir. Bazıları kendi yaş aralığında bir kurban seçer ve bir süreliğine onun kimliğini üstlenir. Diğerleri ise her on yılda bir yeni belgeler yaratmaları için doğaüstü kalpazanlara para ödüyor.

Cassandra gibi John da görünüşe göre ikinci yolu seçmiş.

Sonra Lucas'ı aradım. Beklediğim ve umduğum gibi bize katılmak istiyordu. Cassandra ve benim John'u ziyaret etmeden önce onu beklememiz gerekip gerekmediğini tartıştık ama varlığının bir yardımı olacağını düşünmüyordu. New Orleans'a giden bir sonraki uçağa binecek ve öğle yemeğinden sonra buluşacaktık.

Bu noktada saat altıyı geçiyordu, yani uyumak söz konusu bile değildi. Midem için yeni bir lapa hazırladım ve yeni bir şifa büyüğü yaptım. İşe yaradı. Birkaç saat uyumak daha fazla yardımcı olabilirdi ama bunun için zamanım yoktu. Ağrı kesiciler de işe yarayabilirdi ama onları Miami'de bırakmıştım ve bu kazara olmamıştı. Bu yolculukta zihnimin açık olması gerekiyordu.

Saat yedide yolun aşağısındaki bir bistroya gittik, Cassandra sade kahve içerken ben de beignet ve café au lait yedim. Kahvaltıdan sonra Cassandra Aaron'ı aramaya çalıştı ama Aaron cep telefonuna cevap vermiyordu, o yüzden mesaj bıraktı. Sonra bir taksiye atladık ve vampirle tekrar görüşmek için yola koyulduk.

Kültürel Mirası Kucaklamak

John'un evinin önündeki kaldırımda durduk.
Cassandra ona baktı ve iç çekti.

"Gerçekten tuğladan bir bungalov beklemiyordun, değil mi?" Dedim. "En azından Rampart kadar kötü değil." Ferforje çitin arkasından baktım. "Oh, bunu görmemiştim . . . ya da bu. Böyle mi düşünüyorum-oooh." Geri çekildim. "Dışarıda beklemek isteyebilirsin."

Cassandra tekrar iç çekti, daha yüksek sesle, daha derinden.

Viktorya dönemi mimarisine karşı değilim, o dönemden kalma harika bir evde büyümüştüm, ama John'un evi bu tarzın adını kötüye çıkaran her şeye sahipti, ayrıca iyi bir dozda güney gotiği de vardı. Sarmaşıklarla kaplı, boyaları dökülmüş, pencereleri kararmış, kuleleri paslanmış, tam bir hayaletli eve benziyordu. Daha yakından incelendiğinde, bakımsızlık sadece kozmetikti - sundurma sarkmıyordu, ahşap çürümüyordu, ufalanan yürüyüş yolu bile ustaca ufalanmıştı, taşlar hala üzerlerinde yürürken takılmayacağınız kadar sağlamdı. Bahçe istila edilmiş ve bakımsız görünüyordu, ancak acemi bir bahçıvan bile "yabani otların" çoğunun aslında yabani görünümlü uzun ömürlü bitkiler olduğunu fark ederdi.

"Bu annemi deli ederdi," dedim çimenleri göstererek. "İnsanlar bahçelerini terk edilmiş bir arsa gibi göstermek için para ödüyor. Komşuların yüksek duvarları olmasına şaşmamalı.

Yine de güzel gargoyleleri var. İtiraf etmeliyim ki onları hiç anatomik olarak doğru görmemiştim."

Cassandra bakışlarımı takip etti ve ürperdi.

"İçerisi kesinlikle karanlık," dedim. "Yoksa bunlar karartma perdeleri mi? Hayır, bekle. Boya. Bütün pencereleri karartmış. O ölümcül güneş ışınlarına karşı çok dikkatli olamayız."

"Adam bir aptal, Paige. Eğer dün gece bundan şüphe ettiysen, bu ev meseleyi kapatmalı. Zamanımızı boşa harcıyoruz." "Oh, ama çok eğlenceli. Daha önce hiç *gerçek* bir vampirin

daha önce. Neden çitlerinizde ferforje demir yarasarlar yok?" Kapıyı tuttum ve açtım, sonra durdum. "Hey, onları özledim. Yarasarları unut. Evinin dışında ihtiyacın olan şey *bu*."

Cassandra kapı aralığından içeri girdi, içeriye baktı ve küfretti.

"Bu kelimenin senin kelime dağarcığında olduğunu sanmıyordum," dedim. "Sanırım artık komşuların neden yüksek çitler ördüğünü gerçekten biliyoruz."

Orada, yürüyüş yolunun her iki yanında, bir çift yükseltilmiş çeşme vardı. Her birinin tabanında su ve zambak yastıklarıyla dolu kabuk şeklinde bir çanak vardı. Her bir çanağın içinde Botticelli'nin ünlü "Venüs'ün Doğuşu" tablosunun erkeksi bir versiyonu duruyordu. Adam Venüs'le aynı pozda duruyordu; sol eli göğsünü örtmek için nazlı bir şekilde yukarı çekilmiş, sağ eli ise cinsel organının yanında aşağıya inmişti, ancak onları örtmek yerine iyimser bir şekilde donatılmış penisini tutuyor ve yukarı doğru işaret ediyordu. Her bir penisten fışkıran su, yolun üzerinden karşıdaki ikiz heykelin havuzuna akıyordu. Ancak su düzgün bir şekilde akmıyordu. Püskürdü.

Cassandra, "Lütfen bana su basıncında bir sorun olduğunu söyleyin," dedi.

"Hayır, istenen etkinin bu olduğuna inanıyorum." Yürüyüş yolunun üzerindeki suyun izlediği yolu takip ettim. "Peki, eğilmemiz ya da fıskiyele arasında koşmamız mı gerekiyor?"

Cassandra sol taraftaki heykelin arkasından dolaşarak, şüphesiz sayısız teslimatçının açtığı yolu takip etti.

"Hey," dedim heykellerin arasından eğilirken. "Bu tanıdık geliyor."

Cassandra bana bir bakış attı.

"Hayır," dedim. "O değil. Yüz. Heykel yüzlerine bak. Bu John, değil mi? Onları kendine benzetmiş."

Bakışları aşağıya kaydı. "Tam olarak değil."

Sırıttım. "Cassandra, sen ve John? Öyle olmadığını söyle." "Asla bu kadar umutsuz olmayayım. Demek istediğim, eğer o

Yetenekli olsaydım, kesinlikle duyardım. Vampir topluluğu o kadar büyük değil."

"Ve görünüşe göre John da öyle."

Verandaya tırmandık, sonra ikimiz de kapı tokmağına bakmak için durduk, Nosferatu tarzı demir bir vampir kafası, dişleri açıktı.

"Biliyorsun," dedim. "John'a yeterince kredi vermiyor olabiliriz. Bütün bunlar ters psikolojinin zekice bir örneği olabilir. Hiç kimse gerçek bir vampirin böyle yaşayacak kadar aptal olduğundan şüphelenmez."

"Hiç kimsenin bu şekilde yaşayacak kadar aptal olmamasını umuyorum."

Kapı tokmağını kaldırdı.

"Dur bakalım," dedim ve onu durdurmak için elimi uzattım. "Bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

"Hayır," dedi ve dönerek merdivenlerden aşağı indi. "Öyle değil. Köşede küçük, hoş bir butik gördüm. Neden biraz alışveriş yapıp Aaron'un telefon etmesini beklemiyoruz?"

"Kendimizi duyurmanın akıllıca olmayabileceğini kastetmiştim. Dün gece kaçtıysa, yine aynısını yapabilir."

"Sadece şanslıysak."

"Bence içeri girmeliyiz."

"Muhtemelen bu geziyi daha da çekilmez hale getirecek tek öneri. Eğer bu kırık bir bodrum penceresinden sürünerek geçmeyi gerektiriyorsa, bu pantolonun sadece kuru temizlemeye uygun olduğunu, yanımda başka bir kıyafet getirmediğimi ve kesinlikle-

Bir kilit açma büyüğü mırıldandım ve kapıyı açtım. İçeride her şey karanlık ve sessizdi.

"Gündüz vakti," diye mırıldandı Cassandra. "Uyuyor olmalı."

Sanırım bunu bilmeliydim. Vampir bilgimi tazelemem gerekiyordu.

Ev serindi, dışarıdaki ılık sonbahar gününe kıyasla neredeyse soğuktu. Sıcaklıktaki düşüşü, ölümsüzlerin evine adım atmaktan kaynaklanan uhrevi bir soğuğa bağlayabilirdim, ama John'un klimasını çok yüksekte çalıştırdığından şüpheleniyordum.

Bir ışık büyüü yaptım ve etrafa bakındım. Duvarlar kıpkırmızı kadife desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ve muhtemelen bir düzine eyaletteki müstehcenlik yasalarını ihlal eden resimlerle süslenmişti.

"Keçilerin bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedim ışığımı bir resmin üzerine tutarak. "Ve neden yapmak istediklerinden de emin değilim."

"Şu şeyi karartabilir misin?" Cassandra söyledi. "Lütfen?"

"Üzgünüm, bu tek vatlık bir büyü," dedim. "Ama gözlerini bağlayabilirim. Hey, bak, şurada deri bir başlık var. vestiyerde. Oooh, kedinin tırnaklarına bak. Kepçeyle alsam John fark eder mi sence?"

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Kültürel mirasını tamamen benimseyen bir vampir görmek çok ferahlatıcı." Işık topumu merdivenlere doğru salladım. "Yaşayan ölüleri uyandırıp uyandıramayacağımıza bakalım mı?"

Cassandra bana otuz yaş ve üstü politikasını ciddi ciddi gözden geçirdiğini gösteren bir bakış attı. Ben de sııttım ve merdivenlere yöneldim.

Üst katta daha fazla kırmızı kadife duvar kağıdı, sanatsal değeri şüpheli tablolar, daha fazla S&M temalı biblolar bulduk ve John yoktu. Dört yatak odası vardı. İki uyuma odası olarak döşenmişti ama sadece giyinme odası olarak kullanılıyor gibiydi. Üçüncüsü en iyi şekilde bir vampir-fetiş müzesi olarak tanımlanabilirdi ve daha fazla ayrıntıya girilmemesi en iyisiydi. Dördüncü kapı kilitliydi.

"Bu onun olmalı," diye fısıldadım Cassandra'ya. "Ya öyle ya da buradaki eşyalar önceki odadakilerden daha kötü."

"Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim." Cassandra'nın bakışları fetiş odasına doğru kaydı. "Belki de koridorda beklemeliyim. John'un dönme ihtimaline karşı."

Sırıttım. "İyi plan."

Normal bir iç kapı kilidi olduğunu varsayarak basit bir kilit açma büyüsü yaptım, bir saç tokasıyla açılabilen türden. Bu başarısız olunca, bir sonraki daha güçlü büyüme geçtim, sonra da en güçlüsüne. Sonunda kapı açıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Burada her ne varsa, gerçekten de kimsenin görmesini istemiyor."

Kapıyı yavaşça açtım, ışık topumu köşeye yönlendirdim ve kendimi bir ofise bakarken buldum. Gri halı, mavi boyalı duvarlar, floresan aydınlatma, metal bir masa, iki bilgisayar ve bir faks makinesi ile sıradan, modern bir ev ofisi. Uzak duvardaki beyaz tahtada John'un yapılacaklar listesi yer alıyordu: kuru temizlemeci alınacak, emlak vergileri ödenecek, temizlik sözleşmesi yenilenecek, yeni bulaşıkçı işe alınacak. Kan emmekten, yerel bakirelere tecavüz etmekten ya da komşularını ölümsüz şeytanlara dönüştürmekten tek bir söz bile yoktu. John'un buraya kimsenin gelmesini istememesine şaşmamalı. O kapıdan bir bakışla tüm imaj yaratma çabaları boşa giderdi.

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Oraya girmek istemezsin," dedim.

"Kötü mü?"

"En kötüsü." Koridor boyunca baktım. "Yani burada değil ve bir süredir burada uyumamış gibi görünüyor. Peki kültürel olarak sadık bir vampir nerede uyur? Arkada bir türbe görmedin, değil mi?"

"Tanrıya şükür, hayır. Bu konuda sınırı çizecek kadar mantıklı görünüyor."

"Muhtemelen inşaat izni alamadığı içindir. Tamam, peki..." Ona baktım. "Bana yardım et. Vampir stereotipi konusunda pek bilgili değilim."

Sanki cevap vermek ona acı veriyormuş gibi durakladı, sonra içini çekti. "Bodrum katı."

Bodrumun ortasında durduk. Işık topum odadaki tek nesnenin, devasa, pırıl pırıl, simsiyah, gümüş süslemeli bir tabutun üzerinde asılı duruyordu.

"Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, ha?" Dedim. "En azından bir anıt mezar değil."

"Bir kutunun içinde uyuyor, Paige. Bundan daha kötüsü olamaz. En azından bir anıt mezarı onarabilir, birkaç tavan penceresi ekleyebilir, belki de Mısır pamuğu çarşafı güzel bir kuş tüyü yatak ..."

"İçeride Mısır pamuğundan çarşaf olabilir," dedim. "Oh, ve biliyorsun, düşündüğün kadar kötü olmayabilir. Belki orada uyumuyordur. Belki de sadece seks içindir."

Cassandra bana şöyle bir baktı: "Teşekkür ederim Paige. Eğer üst kattaki o resimler seks hayatımı haftalarca lekelemeye yetmediyse, bu görüntü kesinlikle bunu yapacaktır."

"En azından şu anda orada seks yapmadığını biliyoruz. Sanırım bunun için açık olması gerekiyor. Peki bir vampiri tabutundan çıkarmak için uygun görgü kuralları nedir? Önce kapıyı çalalım mı?"

Cassandra tabutun yan tarafını tuttu ve tam açmak üzereydi ki kafası yukarı doğru sarsıldı.

"Paige-!" diye seslendi.

Bir beden benimkine çarpmadan önce duyduğum tek şey buydu. Öne doğru eğildiğimde, yırtılmış mide kaslarımdan acı fışkırdı. Döndüm ve çıplak bir kalça ile uzun, sarı saçların girdabını bir anlığına yakaladım. Sonra bir el beni arkamdan yakaladı ve bir kafa boynuma doğru daldı.

İçgüdüsel olarak tepki verdim, bir büyüyle değil, zar zor hatırladığım bir kendini savunma dersinden bir hareketle. Dirseğim saldırganın göğsüne doğru fırladı ve diğer elim önce avuç içi olmak üzere burnuna çarptı.

Bir acı çığlığı ve saldırganım tökezleyerek geri çekildi. Bağlama büyüü hazır bir şekilde etrafta dolanırken Brigid'in yerde çıplak bir şekilde burnunu tuttuğunu gördüm.

"Seni kaltak! Sanırım burnumu kırdın."

"Sızlanmayı kes," dedi Cassandra, kalkmama yardım etmek için uzanarak. "Giyinmene kadar geçen sürede iyileşir." Başını iki yana salladı. "Yirmi iki yaşında bir cadı tarafından iki günde iki vampir yere serildi. Irkım adına utanıyorum."

Yirmi üç yaşında olduğumu da söyleyebilirdim ama aynı aliterasyonu yaratmazdı. En azından Cassandra'nın yaşımla hakkında belli belirsiz bir fikri vardı. İsimleri hatırlama zahmetine katlanırsa çoğu zaman iyi iş çıkarıyordu.

Arkamızda, tabut gıcırdayarak açıldı.

"Bu da ne-" John gözlerindeki uyku maskesini çekerek homurdandı. "Cassandra?" İnledi. "Ben şimdi ne yaptım?"

"İçeri zorla girmişler Hans," dedi Brigid. "Etrafta sinsice dolaşıyorlardı, her şeye bakıyorlardı-"

"Sinsice dolaşmıyorduk," dedi Cassandra. "Ve hiçbir şeye bakmamak için çok çabalıyorduk. Şimdi o tabuttan çık, John. O şeyin içindeyken seninle konuşamam."

İç çekti, iki yanını tuttu ve kendini yukarı itti. Brigid'in aksine, neyse ki çıplak değildi, yoksa ön taraftaki heykellerle karşılaştırma yapmaktan kendimi alamazdım. John gömleksiz olmasına rağmen belden büzgülü, kabarık siyah ipek bir pantolon giymişti. Şık görünmesi gerektiğini düşünmüştüm ama MC Hammer'ı anımsıyordum.

"Bazı bilgilere ihtiyacımız var," diye başladı Cassandra. "Dün gece güvenlik nedeniyle size karşı tamamen açık sözlü değildik. Ama sizinle konuştuktan sonra, vampir dünyasındaki itibarınızı hafife almış olabileceğimi anladım."

"Olur böyle şeyler," dedi John.

"Evet, durum şu. Bir vampir Cabal çocuklarını, Cabal çalışanlarının çocuklarını öldürüyor."

"Ne zamandan beri?" dedi John, sonra öksürdü. "Yani, bunu duydum tabii ki."

"Elbette. Henüz Kaballar bir vampirin peşinde olduklarının farkında değiller. Irklar arası konsey

Faili sessizce yakalamak için bu şekilde kalsın. Cabal'ların vampirleri sevmediğini biliyoruz. Peşimizden gelmeleri için onlara bir bahane vermemize gerek yok."

"Bırakın yapsınlar," dedi Brigid bir adım öne çıkarak. "Savaş istiyorlar, biz de onlara bir-"

John el sallayarak onu susturdu. Bizi izlerken, umduğum gibi Cassandra'nın onu gerçekten de hafife aldığını fark ettim. Aptal rolü yapması onun aptal olduğu anlamına gelmiyordu.

"Eğer onu yakalarsanız, ne yapacaksınız?" John sordu. "Onu öldürebilmeniz için bir vampir bulmanıza yardım etmeyeceğim. Bize iyilik yaptığını iddia edebilirim."

"Kaballar öğrenirse olmaz."

John durakladı, sonra başını salladı. "Sanırım Kaballarla kimin sorunu olduğunu bilmek istiyorsunuz."

"Zaten bilmesi gerekmiyor mu?" Brigid, Cassandra'ya bir bakış fırlatarak şöyle dedi. "Temsilcimiz olarak onun işi bu, değil mi? Kimin yaramazlık kimin iyilik yaptığını bilmek?"

Cassandra, Brigid'in alaycı bakışlarına ciddi bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Evet, öyle ve eğer görevlerimi yerine getirmekte ihmalkâr davrandıysam özür dilerim. Şu andan itibaren benden bunu yapmamı bekleyin, eğer yapmazsam konseye görevden alınmam için dilekçe verebilirsiniz. Ayrıca, bir kod elçisi aramayı da düşünebilirim."

"Buna minnettar oluruz Cassandra," dedi John. "Hepimiz bunun hakkında konuştuk. Konseyde ikinci bir delege istiyoruz. Ben de isterim tabii ki."

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi Cassandra. "Ancak şu anda en acil meseleyi çözmemiz gerekiyor. Eğer Kaballarla sorun yaşayan birini tanıyorsanız-"

"Öncelikle, sorumlu her kimse idam edilmeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum."

"Bunu yapamam. Konsey yasası-"

"Siktir et konsey yasasını."

Cassandra bana baktı. Başımı salladım. Bunu yapamazdık. İkimiz de katilin Kaballar'a gitmesi gerektiğini biliyorduk. Başka türlü davranmak onların da

hem vampirler hem de konsey üzerinde. Şu anda yapabileceğimiz tek şey etkiyi en aza indirmek için onlarla pazarlık yapmaktı.

"Bağışlanma sözü veremeyiz," dedi Cassandra. "Ama ona adil davranılmasını sağlayacağız."

"Anlaşma yok."

"Belki de bunun önemini anlayamıyorsunuz.

Bu vampir ne kadar çok çocuk öldürürse, iş o kadar çirkinleşecek. Onu durdurmalıyız."

"O zaman durdurun onu," dedi Brigid. "Bize ihtiyacın olmamalı. İhtiyacınız olduğunu da sanmıyorum. Bence tüm bunlar konseydeki arkadaşlarının gerçeği öğrenmemesi için yaptığın küçük bir oyun."

Cassandra'nın gözleri kısıldı. "Ne gerçeği?"

"Neler olup bittiğini tam olarak biliyordun. İşlerin ne kadar kötü olduğunu biliyordun. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia edebilmek için küçük cadı arkadaşına söylememizi istiyorsun. O kadar habersiz olamazsınız."

"Korkarım öyle," dedi arkamızdan bir ses.

Döndüğümüzde Aaron'ın bodruma girdiğini gördük, onu Lucas takip ediyordu.

"Cassandra neler olup bittiğini bilmiyor," dedi Aaron. "Ama ben biliyorum."

Edward ve Natasha

"Merhaba Aaron," dedi Brigid, ona doğru kayarak ve bir parmağını göğsünde gezdirerek. "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun."

Aaron parmağını gömleğinden kaldırdı ve bıraktı. "Üzerine bir şeyler giy, Brigid."

Ona gülümsedi. "Neden? Cazip mi geldi?"

"Evet, gözlerimi kapatmak için."

Brigid burnunu çekti ve Lucas'a döndü. "Demek Kabal veliaht prensi bu, öyle mi?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kontakt lenslerin ve daha iyi bir gardırobun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Ona doğru bir adım attı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı

Lucas. "Brigid?" "Brigid?" dedi John.

"Lütfen giyin."

"Zahmet etmeyin," dedi Cassandra. "Eğer Aaron'da ihtiyacımız olan şey varsa, sizi ölümsüz uykunuzla baş başa bırakalım."

Kapıya doğru yöneldi.

"Dur bakalım," dedi John. "Aaron'ın bilmediği ayrıntılara sahip olabilirim."

Anlaşmam hâlâ

geçerli." "Anlaşma mı?" Aaron söyledi.

Başımı salladım. "Katili idam etmeyeceğimize ya da Kaballara teslim etmeyeceğimize dair söz vermemizi istiyor."

"Ah, lanet olsun, Hans, bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Peşimizden gelirler, bizi avlarlar."

Brigid güldü. "Kaballardan korktuğumuzu mu sanıyorsun? Bizler vampiriz. Doğaüstü dünyanın tanrıları, zarar görmezler."

"Evet, biri kafamızı koparana kadar, sonra biz de herkes gibi solucan yemi oluruz. Hans, belki Brigid'i bu vampir üstünlüğü saçmalığına inandırmış olabilirsin

ama ben senin bundan daha zeki olduğunu biliyorum."

"Buna ihtiyacımız yok," dedi Cassandra. "Eğer bir adın varsa
_."

"Biliyorum ama Hans daha fazlasını biliyor olabilir. Başka bir Cabal çocuğunu öldürmeden önce bu adamı bulmak istiyorum."

"Neden?" Brigid söyledi. "Başka bir ölü Kabal veledini kim takar?"

"Kaballar yapar."

John tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hadi konuşalım."

Cassandra'nın ısrarı üzerine bodrumdan taşındık. John arka bahçeyi önerdi, biz de onu orada bekledik. Ön bahçede olduğu gibi arka bahçe de yüksek bir çitle çevriliydi. Ancak burada çit komşuları tarafından değil, John tarafından dikilmişti. Bahçe neredeyse ev ofisi kadar büyük bir şoktu, muhtemelen bu yüzden onu saklıyordu.

Küçüktü, birkaç yüz metrekareden fazla değildi. Çim yerine, çakıl yollarla çevrili kaya bahçeleri ve koi havuzları vardı. Bahçenin ortasında, John'u beklediğimiz tik masa ve sandalye takımının bulunduğu bir pagoda vardı.

Brigid bize katılmayacağını zaten açıkça belirtmişti. Görünüşe göre, "gerçek" bir vampir olarak rolünü çok ciddiye alıyor, gün boyunca asla dışarı çıkmıyordu. John'un toplantıyı açık havada yapmayı seçmesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordum, böylece Brigid'in müdahalesi olmadan konuşabilecekti.

Biz beklerken Lucas bizi nasıl bulduklarını anlattı. Aaron bu sabah erkenden onu aramış, John'un peşinde geçirdiğimiz geceden sonra uyuyacağımızı düşünmüş. Birlikte New Orleans'a gelmeye karar vermişler. Lucas, John'un evine gittiğimizi biliyordu ama adresi bilmiyordu. Adres Aaron'daydı.

Aaron'un bulgularını duymak için sabırsızlanıyordum ama ben daha sormadan John döndü. Siyah deri pantolon ve beyaz keten gömlek giymişti. Hâlâ oldukça gotikti ama dün geceki kıyafeti kadar teatral değildi. John'un imajının çok fazla teatral olduğundan şüpheleniyordum. Dün gece Aaron'dan övgüyle söz etmişti ama adam bizzat ortaya çıktığında, Brigid'den başka gösteriş yapan olmamıştı.

"Edward'dı, değil mi?" John bir sandalye çekerken Aaron konuştu.

"Benim tahminim de bu yönde," dedi John. "Onu kesin bir şey söyleyecek kadar iyi tanımıyorum-"

Aaron, "Kimse onları kesin bir şey söyleyecek kadar iyi tanımıyor," dedi.

"Onlar mı?" Ben sordum.

"Edward ve Natasha. Onlar bir çift. Çok uzun zamandır birlikteler."

"Bu isimleri duymuştum," dedim. "Konsey tutanaklarında. Onlar ölümsüzlük arayışçıları."

"Konsey onları araştırdı mı?" Lucas sordu. "Yanlış hatırlamıyorsam soruşturuldular ve temize çıkarıldılar." dedi. "En az otuz, kırk yıl önceydi. Başka bir vampir onların arayışıyla ilgili bazı endişelerini dile getirmişti - açık bir suçlama değil, sadece kötü bir his. Her neyse, Edward ve Natasha herhangi bir şifreyi kırmıyorlardı, sadece cevap arıyorlardı, çoğu arayışçı gibi."

"İşler kötü duyguların ötesine geçti," dedi Aaron. "Görünüşe göre bir süredir vampir camiasında onlar hakkında dedikodular dolaşıyor, Ohio'da bazı pis işlere bulaştıkları söyleniyor." Aaron bakışımı yakaladı. "Evet, Cincinnati'de yaşıyorlarmış. Lucas bana katilin oralı olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Kendimize bir şüpheli bulduk diyebilirim."

"Bu onların arayışlarıyla bağlantılı mı?" Ben sordum.

"Mümkün," dedi Lucas. "Doğaüstü kan gerektiren bir ritüeli ortaya çıkarmış olabilirler."

"O zaman Cabal bağlantısı nerede? Elbette, doğaüstü varlıkları bulmak için harika bir yol - sadece Kabal'ın istihdam kayıtlarını hackleyin - ama Dana gibi kaçaklarla çevreye bağlı kalacaklarını düşünürsünüz. Bir CEO'nun ailesine saldırmak sadece riskleri artıracaktır."

"Bu, öldürmenin kendisinin bir yan etkisi olabilir," dedi Lucas. "Dana ve Jacob'dan sonra Edward yarattığı kaosu gördü ve daha büyük bir meydan okumaya karşı koyamadı."

"Ya da belki ayin işe yaramıyordu ve Kabal kraliyet kanının yardımcı olabileceğini düşündüler."

"Onlar değil," dedi John. "Sadece Edward."

Cassandra başını salladı. "Bu ikisi tek başlarına hiçbir şey yapmazlar."

"Artık biliyorlar," dedi Aaron. "Natasha'yı aylardır kimse görmemiş. Söylentilere göre sonunda canına tak etmiş, işler çok kötüye gitmiş ve çekip gitmiş."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Cassandra. "Bir asırdan fazla bir süredir birlikteydiler. O kadar uzun bir süreden sonra, öylece-" Bakışları Aaron'a kaydı. "Demek istediğim, bu ikisinin ayrılması pek olası görünmüyor."

"Öyle ya da böyle, o gitti," dedi John. "Ve Edwards'ın bu konuda mutlu olduğundan şüpheliyim."

Ölümsüzlük Arayışı _

Bir sonraki durak: Cincinnati, Ohio. Aaron'ın verdiği Edward ve Natasha'nın bilinen takma adlarını kullanan Lucas, vampirler için Cincinnati bölgesinde iki adres bulmuştu. Orada ya daha fazla kanıt ya da şu anda nerede olduklarına dair bir ipucu bulmayı umuyorduk. Aaron bizimle gelmeyi teklif etti, Cassandra da uzun bir yolculuk için gelmişti, yani dördümüz birden gidiyorduk ve bu pahalı bir teklif gibi görünüyordu ... ta ki Lucas bizi Lakefront Havaalanı'ndaki özel uçak pistine götürene kadar.

Cortez jetine yaklaşırken, "New Orleans'a nasıl bu kadar hızlı gittiğinizi merak ediyordum," dedim.

Lucas'ın bakışları uzaklaştı ve çantalarımızı diğer omzuna kaydırды. "Evet, seninle konuştuktan sonra babam aradı ve ona bir ipucunun peşinde olduğumuzu söylediğimde jeti kullanmayı teklif etti. Bu akıllıca bir fikir gibi göründü, ticari uçuşların programlarını ve kısıtlamalarını atlamamızı sağladı." Çantaların yerini tekrar değiştirdi. "Belki de-

"Doğru olanı yaptın," dedim. "Ne kadar hızlı hareket edebilirsek o kadar iyi."

Uçuş ekibi biniş rampasını indirmek için çabalarken Cassandra, "Bütün bu yaygara da neyin nesi anlamıyorum," dedi. "*Kendi* Kabal'ınıza katılmayı reddetmekle ilgili bu iş kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor. Eğer benim fikrimi soruyorsanız-

"Öyle olmadığına eminim Cass," dedi Aaron.

"Ben de tam-" diyecektim.

Kusursuz bir zamanlamayla, pilot son dakika uçuş detaylarını görüşmek üzere Lucas'ı selamladı.

Mürettebattan biri gece çantalarımızı aldı, sonra da görevli bize koltuklarımızı gösterdi. Lucas döndüğünde uçak pistte taksi yapıyordu. Görevli onu takip etti ve içecek siparişlerini aldı, ardından uçak havalanırken Lucas'la bir süre sohbet etti. Ve eğer bunun Cassandra'yı

Lucas'ın durumuyla ilgili fikrini söylüyorsa Cassandra'yı tanıımıyorsun demektir.

Görevli içkilerimizi getirdikten sonra Cassandra, "Dediğim gibi," dedi. "Bütün bu isyanınızı gerçekten anlayamıyorum-"

"Cass, lütfen," dedi Aaron.

"Hayır, sorun değil," dedi Lucas. "Devam et, Cassandra." "Eğer bu Kabal konusunda ciddiysen Reform işinde, değişimi gerçekleştirmek için en iyi konum kurumun kendisidir."

"Ah, Michael Corleone stratejisi," dedim.

Aaron sırtıttı. "Hey, bunu hiç düşünmemiştim."

Işık yanıp sönerem emniyet kemerlerimizi çıkarabileceğimizi söyledi. Aaron kemerini çıkardıktan sonra ayağa kalktı ve ceketini çıkardı. Altına kolları yırtık bir tişört giymişti. Her erkek kolsuz tişört giymeyi başaramaz ama Aaron başarabilirdi. Ve bu görüntü Cassandra'yı geçici olarak rotasından saptırdı. Aaron ceketini asmak için köşeye uzandığında, Cassandra'nın bakışları onun kaslı kollarından aşağı kaydı ve arka tarafına geldi. Gözlerinden şehvetten çok özlem dolu bir bakış geçti. Sonra başını sertçe sallayarak bakışlarını kaçırdı.

"Michael Corleone," dedi, hedefine tekrar odaklanarak. "Onu tanıyor muyum?"

"*Godfather* filmlerinden," dedi Aaron koltuğuna gömülürken. "Babası bir mafya babasıydı. Aile işinin bir parçası olmak istemiyordu ama sonunda işi devralmaya ve onu yasal bir iş haline getirmeye karar verdi. Sonunda, tam da isyan ettiği şeye dönüştü."

"Korktuğun şey bu mu?" Cassandra Lucas'a sordu. "Hayır ama temel varsayım geçerli. Tek bir adam reform yapamaz

Bir kurum, kendisi için çalışan herkes statükodan memnun olduğunda değil. O kadar ciddi bir muhalefetle karşılaştım ki otoritem tamamen sarsılırdı ve eğer

devam ederse, yönetim kurulu beni öldürtür."

"Yani örgüt dışından bireysel adaletsizlik eylemlerinin peşine düşüyorsunuz." Cassandra kahvesini yudumladı, sonra başını salladı. "Evet, sanırım bu mantıklı."

Aaron, "Ve eminim ki hayatının sizin onayınızı aldığını duyunca çok heyecanlanmıştı," dedi.

Ona ters ters baktı. "Ben sadece kendi anlayışım için meseleleri açıklığa kavuşturuyordum."

"Tamam, ama neden bu konuda her zaman bu kadar düşmanca davranmak zorundasın? Asla sadece soru *sormuyorsun*, Cass. Onları el bombası gibi fırlatıyorsun."

"Aaron," diye araya girdim. "İki adresin olduğunu söylemiştin. Biri şehir içinde, diğeri şehir dışında. Bunlar eski ve güncel adresler mi?"

"Emin değilim," dedi Aaron. "Ayrı takma adlar kullanıyorlar, bir eski bir de şimdiki. Josie'ye göre-"

"Josie?" Cassandra araya girdi. "Kaynağın Josie mi? Aaron. Gerçekten. Kadında beyin yerine yulaf lapası var."

O-" "Onunla yatmayacağım."

"Bu değil-" Cassandra kulübenin etrafına bir bakış fırlattı. "Nerede bu kız? Ne yani, kahve servisi yapıyor ve uçuş bitene kadar ortadan kayboluyor mu? Paige'in fincanı neredeyse boş."

"Sorun değil Cassandra," dedim. "Ama beni düşündüğün için teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa dirseğinizin yanındaki zile basmanız yeterli," dedi Lucas. "Aksi takdirde Annette'ten ön tarafta kalmasını istedim, böylece rahatça konuşabiliriz. Şimdi, şu iki adrese gelelim. Kırıldaki daha eski bir takma isme ait ama ikisini de kontrol etmeliyiz. Uzun sürmez."

"Ayrılırsak daha da hızlı olur," dedi Aaron. "Lucas ve ben birini alırız, siz de diğerini alırsınız. Böylece her birimizin içeri girmek için bir büyücüsü ve etrafta gizlice dolaşmak için bir vampiri olur."

"İyi fikir," dedim. "Kırıldaki adresi alacağız ve şehirdekini Lucas'a bırakacağız, belki daha fazlasını yapması gerekebilir."

pencerelere bakmaktan daha iyidir. Hırsızlık uzmanı o, ben değilim."

Cassandra'nın kaşları çatıldı. "Ve bunu itiraf ediyorsun? Bu bir ilk. Gerçekten büyüyorsun, değil mi?"

"Cassandra?" Aaron söyledi. "Kapa çeneni." "Ne? Onu övüyordum-"

"Yapma. Lütfen." Aaron bana baktı. "Keşke her zaman böyle olmadığını söyleyebilseydim, ama öyleydi. Birkaç on yıldan sonra buna alışıyorsunuz."

"Neye alışmak?" Cassandra söyledi.

"Ee," dedi Aaron. "Portland'da yaşamayı nasıl buluyorsunuz?"

Cassandra ve ben bir köy yolunun kenarında duruyorduk, kiralık arabamız arkamızda park halindeydi. Sık çalıkların ve budaklı ölü ağaç iskeletlerinin arasından, su tesisatından önce yapılmış gibi görünen küçük bir kulübeyi seçebiliyorduk. "Rustik bir kaçış kulübesi mi?" Aaron'un not defterime karaladığı adresi iki kez kontrol ederek söyledim. "Belki de elektrikten önceki yaşamı tercih ediyorlardır."

"Bu çok saçma," dedi Cassandra. "Seni uyarmıştım Paige. Aaron çok fazla güveniyor. Herhangi biri hakkında olumsuz bir şeye inanmaktan nefret ediyor ama Josie'nin dünya üzerinde yürüyen en aptal vampir olduğu kesin. Muhtemelen ona Edward'ın takma adları yerine eski erkek arkadaşlarının adlarını vermiştir. O-"

Cep telefonum çaldı. Çok şükür.

"Ben Aaron," dedi cevap verdiğimde. "Ev burada. Lucas şu anda keşif yapıyor ama yan komşumuz olan kadınla konuştum ve bana Edward ile Natasha'yı tarif etti. Son zamanlarda çok uzakta olduklarını ve Natasha'yı birkaç aydır görmediğini ama Edward'ın ara sıra uğradığını söyledi."

"Gelip aramaya yardım etmemizi ister misin?"

"Eğer yapabilirsen. Dört çift göz iki çiftten iyidir. Cassandra ciyaklarsa, onun yerine bir kafede bekleyebileceğini söyle. Bu onu susturacaktır. Bir şeyleri kaçırmaktan nefret eder."

İmzayı attım ve Aaron'un mesajını Cassandra'ya ilettim.

"Yani burası doğru ev değil mi?" dedi. "Bu ne sürpriz."

Arabaya doğru yöneldi. Ben olduğum yerde kaldım ve ağaçların arasından kulübeye baktım.

"Orada bekle," diye Cassandra'ya seslendim. "Önce bunu kontrol etmek istiyorum."

Kulübeye doğru yöneldim. Cassandra'nın iç çekişi yoldan duyulacak kadar yüksekti ama bir an sonra, uzun otların fısıltısı bile olmadan yanımdaydı.

"Burada bulacağın tek şey Lyme hastalığı," dedi. "Burası bir vampirin evi değil, Paige. Hiçbir zaman da olmadı. Çok küçük, şehirden çok uzak-"

"Belki de mesele budur," dedim. "Ölümsüzlük arayışçılarının güvenlik konusunda paranoyak oldukları bilinir. Deneylerini yürütmek için bir yere ihtiyaçları var. Neden burada olmasın?"

"Çünkü orası bir çöplük. Ve kesinlikle güvenli değil."

"Bakmaktan zarar gelir mi?" Dedim. "Muhtemelen beş yüz en fazla 2 metre kare."

Cassandra içini çekti, sonra önüme geçti ve kulübeye doğru yürüdü.

İnsanlara hayatta en çok neyden korktuklarını sorduğunuzda, dürüstçe cevap verirlerse, "hayatın sonu" diyeceklerdir. Ölüm. Büyük soru işareti. O halde insanların zenginlik, seks, şöhret ya da diğer dünyevi arzuların tatminini aşan bir acımasızlıkla ölümsüzlüğün peşinden koşması şaşırtıcı mı?

Doğaüstü varlıkların bu tuzağa düşmeyeceğini düşünebilirsiniz. Ne de olsa sırada ne olduğunu biliyoruz. Tamam, *tam olarak* bilmiyoruz. Hayaletler bize diğer tarafta ne olduğunu asla söylemez. Çırak büyücülerin öğrendiği ilk derslerden biri "Öbür dünyayı sorma"dır. Eğer ısrar ederlerse, sonunda ölümlerle hiç iletişim kuramaz hale gelirler, sanki hayalet dünyasının kara listesine alınmış gibi olurlar. Bundan sonra ne olacağını tam olarak bilmiyoruz ama şu kadarını biliyoruz: Bir yere gidiyoruz ve orası o kadar da kötü bir yer değil.

Yine de bizi iyi bir ölümden sonraki yaşamın beklediğini bilsek bile, bu oraya gitmek için acele ettiğimiz anlamına gelmez. Bildiğimiz dünya, tanıdığımız insanlar, bildiğimiz *hayat bu* dünyada. Ölümle yüzleştığımızda, herkes gibi tekmeliyor ve çığlık atıyoruz. Belki daha da sert. Doğaüstü dünya ölümsüzlük arayışçılarıyla dolu. Neden mi? Belki de varoluşumuzla büyülü şeylerin mümkün olduğunu bildiğimiz içindir. Bir insan kurda dönüşebiliyorsa, neden sonsuza dek yaşayamasın? Vampirler yüzyıllarca yaşıyor, bu da yarı ölümsüzlüğün boş bir hayal olmadığının kanıtı gibi görünüyor. O zaman neden sadece bir vampir olmayalım? Vampirliğin doğasına çok fazla girmeden, bunun son derece zor olduğunu, hatta kurt adam olmaktan bile daha zor olduğunu söyleyelim. Çoğu doğaüstü varlık için ölümsüzlüğün kutsal kâsesini bulmak vampir olmaktan daha mümkün görünüyor. Ve bir arayışçının vampir olmanın sonsuz yaşam susuzluğunu gidermediğini bilmesi için etrafına bakması yeterlidir. Aksine, onu keskinleştirir.

Her zaman vampirlerin ölümsüzlük arayışında bu kadar ateşli olduklarını düşünmüştümdür, çünkü ölümsüzlüğün tadına baktıktan sonra her şeyi istemekten kendilerini alamazlar. Şimdi, Jaime bana bir nekro'nun ölü bir vampirle iletişime geçtiğini hiç duymadığını söyledikten sonra, kaç vampirin ölümden sonra vampir yaşamına dair bir kanıt olmadığını bildiğini merak etmeye başladım. Ölümsüzlüğün kulağa o kadar da harika geldiğini hiç düşünmemiştim, ama bununla tamamen yok olma arasında bir seçim yapmak gerekirse, her gün sonsuz yaşamı seçerdim.

"Pekâlâ," dedi Cassandra kabinin kapısında durarak. "Sanırım burada gizli bir laboratuvar olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz."

Sıkışarak yanından geçtim. Kulübenin içi görüldüğünden de küçüktü, üç yüz metre kareyi geçmeyen tek bir odaydı. Kapı, en güçlü kilit açma büyümü gerektirecek kadar iyi bir kilitle sabitlenmişti ve hiç pencere yoktu, bu da içeride ilginç bir şeyin saklı olduğuna dair umutlarımı artırmıştı. Gördüğüm kadarıyla,

Gerçi kilit sadece parti yeri arayan gençleri dışarıda tutmak içindi. Burada çalınmaya değer hiçbir şey yoktu.

Kulübe kullanılıyor gibi görünüyordu, belki de bir sanatçı ya da yazar için, çalışmak için dikkat dağıtıcı olmayan bir yere ihtiyaç duyan biri için bir inziva yeri olarak. Kesinlikle dikkat dağıtıcı değildi. Tek mobilyalar ahşap bir masa, bir çekyat, bir kitaplık ve bir sehpadan ibaretti. Masa boştu ve kitaplıkta sadece ucuz referans metinleri vardı.

Kitaplığın içindekileri inceledim, sonra ünitenin arkasına baktım.

Cassandra, "Lütfen bana gizli bir geçit aradığınızı söylemeyin," dedi.

Kanepeye döndüm, bir ucundan tuttum ve ittim ama çoğu çekyat kadar ağırdı.

"Acaba-?" Uzak ucu işaret ederek söyledim. "Lütfen."

"Ciddi olamazsın."

"Cassandra, lütfen. Beni eğlendir. Bu kanepeyi kaldırmadan gitmeyeceğimi biliyorsun, yani bir süre daha burada kalmak istemiyorsan
_"

Ucundan tuttu ve kaldırdı. Halıyı kaldırıp altına bakabilmem için yeterince ileri taşıdık.

"Her zaman senin pratik biri olduğunu söyledim Paige. Ne zaman konseyden biri senin fikirlerini sorgulasa, 'Paige pratik bir kızdır. Hayallere kapılmaz' dedim."

"Huh," dedim halıyı kaldırırken. "Bunu duyduğumu hatırlamıyorum."

"Buralarda değildiniz herhalde. Mesele şu ki, size her zaman sağduyu için kredi vermiştim. Ve şimdi, işte buradasın, gizli bir oda arıyorsun ..."

Halının altındaki zemin, her biri yaklaşık üç metre kare olan ahşap panellerden oluşan bir dama tahtasıydı. Panellerin çoğu arasındaki boşluk çeyrek inçten daha azdı ama bir oluk biraz daha geniş görünüyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Cassandra devam etti. "Eğer Edward ve Natasha simya ile ilgileniyor olsalardı, ki bundan şüpheliyim, bir depo kiralarlardı.

deneyleri için şehirde bir yer. Köhne bir kulübenin altında gizli odalar kazıyor olamazlar."

Parmak uçlarım bir mandala çarptı ve kapı hızla açıldı.

Aşağıdaki karanlığa baktım. "Kök mahzeni için garip bir yer, sence de öyle değil mi?"

Bir ışık büyüü yaptım, sonra topu deliğe attım. Bir tarafta bir merdiven vardı. İlk basamağa çıkmak için yer değiştirdiğimde Cassandra omzumu kavradı.

"Sen zarar görmez değilsin, Paige. Ben öyleyim. Tuzağa düşmüş olabilir.

Önce ben gideceğim."

Bu teklifin endişeden çok merakla ilgili olduğundan şüpheleniyordum ama geri adım attım ve geçmesine izin verdim.

Sanat için Appetite

Merdivene adımımı attığımda, zihinsel bir kekemelik gibi görüşüm bir anlığına bulanıklaştı.

"Biri geliyor," diye fısıldadım deliğin içine. "Çevre büyüm az önce bozuldu. Mülkün ön tarafına bir tane yaptım."

Cassandra bu öngörü gösterisi karşısında şoke olmuş gibi gözlerini kırptırdı.

Aşağı inmemi ve orada saklanmamı işaret etti ama başımı salladım, aceleyle kapıya gittim, kırarak açtım ve dışarı baktım. Genç bir adam kulübeye doğru ilerliyordu. Bir kucak dolusu malzemeyi taşımakta zorlanıyordu ve beni görmek bir yana, nereye gittiğini bile zar zor görebiliyordu. Cassandra omzumun üzerinden bakınca, kulübenin sol tarafındaki çalılıkların arkasındaki patikayı işaret ettim.

Cassandra her zamanki gibi önden gitti. Gerçi bu sefer anlamlıydı. Bir vampirin gizliliği kısmen doğaüstü, kısmen de avcılık deneyimidir. Onun ayak izlerini takip ederek neredeyse onun kadar sessiz hareket edebilirdim.

Kulübenin arkasındaki arazi orman ve çayırlardan oluşuyordu. Orman, herdem yeşil ve yaprak döken ağaçlar arasında gidip geliyordu. Çayırın kendisi bile nasıl bir şekil alması gerektiği konusunda kararsız görünüyordu; uzun otların arasına çalılar ve dikenler serpiştirilmişti.

"Bekleyelim mi yoksa sonra mı gelelim?" Yeterince yürüdüğümüzde fısıldadım.

"Bekle biraz."

"O zaman Lucas'ı arayayım. Muhtemelen nerede olduğumuzu merak ediyordur."

Lucas ve Aaron'ın yardımımıza ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Evin hızlıca taranmasından başka bir şey gerekmemiştir ve hiçbir şey ortaya çıkmamıştır. Bulduğumuz haberle birlikte Lucas acele edip bize yardım edeceğine söz verdi.

Telefonu kapattığımda Cassandra ağaçların arasından süzülerek çıktı. Gittiğini fark etmemiştim.

"Bu işe yaramayacak," dedi. "Bir süre orada kalacak. O bir sanatçı."

"Sanatçı mı?"

"Kulübenin önüne kulübenin yarım kalmış bir resmini koymuş, gerçi kim neden oturma odasında böyle bir resim olsun ister ki?"

"Harika. Kendi başına gidecek gibi görünmediğine göre, onu doğaüstü bir şekilde zorlamamız gerekecek. Sence bir dolu fırtınası onu bu günü sonlandırmaya ikna eder mi?"

"Bunu ben hallederim. Burada bekle."

Cassandra cevap beklemeden sıvışıp gitti ki bu iyi bir şeydi çünkü geride kalmaya hiç niyetim yoktu. Cassandra ne kadar iyi olursa olsun, herkesin desteğe ihtiyacı olabilirdi. Bu yüzden o gözden kaybolana kadar bekledim, sonra da kulübenin etrafında diğer yöne doğru döndüm.

En bariz eylem planı onu büyülemektir. Çoğu vampir gücü gibi, büyüleme de işlevsel bir beceridir, onları uzman avcılar yapan bir başka adaptasyondur. En basit haliyle büyüleyici, aşırı karizmadır. Bir vampirin bardaki en sokak meraklısı kıza yaklaşp birkaç dakika içinde "Hmm, evet, sanırım seni şu karanlık sokağa kadar takip etmek istiyorum" demesini sağlar.

Kulübenin etrafını görebilecek kadar yaklaştığımda Cassandra muhtemelen sanatçıyı gitmeye "ikna etmeyi" neredeyse bitirmiş olacaktı. Yine de bir sorun çıkarsa, yardım edebilecek kadar yakında olacaktım. Kulübenin ön köşesine ulaştığımda, hareketsiz kaldığım sürece beni gizli tutacak bir örtme büyüü hazırladım. Büyünün yarısını yaptıktan sonra eğildim ve aynı anda büyüü bitirdim, böylece görünmeden izleyebilecektim.

Cassandra orada değildi. Ressamı görebiliyordum, yirmili yaşlarının sonlarında kel bir adamdı, katlanabilir bir kamp taburesinde oturuyordu, dikkati portatif şövalesinin üzerindeki tuvale odaklanmıştı. Adamın birkaç metre arkasındaki bir çalı, sanki bir rüzgârdan etkilenmiş gibi parlıyordu.

Ani bir esinti. Cassandra mı? Neden oradaydı? Muhtemelen nereden geldiğini merak etmesin diye yoldan yaklaşıyordu.

Cassandra'nın yeşil gömleği iki çalının arasında parladı, şimdi sanatçının bir metreden daha az gerisindeydi. Tamam, zavallı adama kalp krizi geçirtmeden önce oyunu bırak ve dışarı çık.

Cassandra sanki beni duymuş gibi açık alana doğru ilerledi. Çalı ile ressam arasında durdu, kısık gözleri parlıyordu. Başını eğdi, bakışları adamın başının arkasına sabitlendi. Sonra gülümsedi. Dudakları aralandı ve dilinin ucu dişlerinin üzerinden kaydı.

Oh, kahretsin.

Tam üzerine atlarken kulübenin arkasına doğru sarsıldım. Yarı iç çekme, yarı soluk alma şeklinde bir nefes alma oldu. Sonra sessizlik. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sadece üç metre ötemde neler olduğunu düşünmemek için kendimi zor tuttum, tabii bu da beni daha çok düşünmeye itti. Onu öldürmeyecekti. Bunu biliyordum. O sadece ... besleniyordu.

Titredim ve kendime daha sıkı sarıldım. O kadar da kötü bir fikir değildi, dedim kendi kendime. Kan boşaltmanın bariz zayıflatıcı etkisinin ötesinde, bir vampirin ilk ısırığı, eğer düzgün yapılırsa, kurbanını bayıltır, böylece kan serbestçe akardı. Cassandra'nın ısırığı sanatçının birkaç saat boyunca baygın kalmasını garanti ederdi. Ve yemek yemesi gerekiyordu. Ama yine de . .

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim Paige."

Kulübenin köşesinde Cassandra'yı görmek için döndüm. Dudaklarında kan lekesi bile yoktu ama rengi uçmuştu ve gözleri her zamanki ışıltısını kaybetmişti, göz kapakları yarı kapalı, çok iyi bir yemek yemiş ya da çok iyi seks yapmış birinin tembel ve doygun bakışıyla bakıyordu.

"Ben-yedekleme-istedim-" diye başardım.

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama beni dinlemeliydiniz. Şimdi gel bakalım. Şu bodrumu kontrol etmemiz gerek."

Önden gitmek yerine beni ileri doğru itti. Köşeyi döndüğümde sanatçının yere yığıldığını gördüm. İçimdeki ürperti bastıramadım.

"O iyi olacak Paige," dedi Cassandra, sesi her zamankinden daha yumuşaktı.

"Biliyorum."

"Hoşunuza gitmeyebilir ama bazı insanların dün akşam yemekte yediğiniz tavuk için de aynı şeyi hissedeceğini iddia edebilirim."

"Biliyorum."

Yumuşak bir kıkırdama. "Konuyu tartışmayacak mısın? *Çok şaşırdım.*" Sırtımı sıvazladı. "Hadi şu gizli odaya gidelim. Orada ne sakladıklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Kulübeye geri dönmeden önce bir çevre büyüğü daha yaptım. Eğer biri Lucas ve Aaron'dan önce gelirse, baygın sanatçıyı taşımak için yeterli ön uyarıya ihtiyacımız olacaktı. Onu hemen götürmek daha akıllıca görünebilirdi ama bir vampir ısırtığı söz konusuysa olanları saklamanın en güvenli yolu hiç saklamamaktır. Sanatçının baygınlık geçirdiğini düşünerek sandalyesinin yanında yerde uyanması daha iyiydi.

Cassandra'yı takip ederek merdivenden aşağı indim. Sonra en altta durdum ve ışık topumu her biri tavandan tabana konserve rafı olan dört duvarın etrafında dolaştırdım. Her raf boştu.

Merdivene doğru yığıldım. "Gerçekten de soğuk bir kiler." "Bu kadar aceleci olma," dedi Cassandra ellerini hareket ettirerek uzak raf ünitesi boyunca. "İşte, bu diğerlerinden daha gevşek görünüyor. Diğer ucundan tut."

Rafı tuttum ve üçe kadar sayarak çektim. Raf hareket etmedi. En yakın rafa doğru yürüdüm ve onu incelemeye başladım, ilk hayal kırıklığı dalgası yerini kararlılığa bırakmıştı. Belki de bu oda hakkında yanılmıştım ama bundan emin olana kadar buradan ayrılmayacaktım.

Rafı dürttüm ama yerinden oynamadı. Sıradakine geçelim.

Cassandra kalan rafı incelerken, "Bu sıkıca bağlanmış," dedi. "Hiç sallanmıyor bile."

Rafı çekmeyi bıraktım ve bunun yerine parmaklarımı ünitenin duvara tutturulduğu her iki tarafta gezdirdim. Duvara o kadar sıkıca dayanmıştı ki boşluğa tırnağımı bile sokamadım. Alt rafların alt tarafını incelemek için çömeldim.

En alttan ikinci rafta, köşeye yakın bir yerde bir çivi buldum. Onu dürttüm. Çivi ahşabın içine kaydı ve raf ellerime sertçe çarptı.

Cassandra, "Bir yakalama," dedi. "Yine aferin." Kapıyı açamadan görüşüm bulanıklaştı.

"Yine mi?" diye mırıldandım. "Kusursuz zamanlamayla yaptığım çevre büyü."

Cassandra saatini kontrol etti. "Aaron ve Lucas." "Ya da ben öyle umuyorum. Ben kontrol ederim. Sen içeri gir."

Merdiveni tırmanıp kulübenin kapısından çıktım. Lucas ve Aaron çalılıkların arasında ilerliyorlardı. Onları bağırarak selamladım.

"Edward'ın saklandığı yeri bulduğunu duydum," diye seslendi Aaron yaklaştıklarında. "Aferin sana."

"Henüz içine bakma fırsatımız olmadı," dedim. "Birkaç sorunla karşılaştık."

Birbirlerine yetiştiklerinde Lucas'ın eli benimkine dokundu, sonra da sıktı.

"Oooh, bu da o komplikasyonlardan biri olabilir mi?" Aaron çenesini düşmüş sanatçıya doğru sallayarak şöyle dedi.

"Yoksa sadece bir öğleden sonra atıştırmalığı mı?"

"Sanırım ikisi de," dedim.

"Şimdi daha iyi bir ruh halinde mi?"

"Aslında şimdi düşündüm de, çok daha iyi bir ruh hali."

Aaron'ın kahkahası sessiz çayırda çınladı. "Oh, evet, aynı eski Cassandra. Sorunun bu olabileceğini düşünmüştüm. Yemek yemediğı zaman çok sinirli oluyor. Vampir olmayanlarla sosyalleşmenin en büyük dezavantajlarından biri de bu. Kimse "Bir şeyler atıştırmaya çıktım." dediğini duymak istemez. Eğer her zamankinden daha şirret davranırsa, onu gece geç saatlerde kahve içmeye göndermek için iyi bir zamandır. Onu neşelendirmenin en iyi yolu." Sırıttı. "Başka yolları da var ama onları duymak istemezsin."

Sanatçının yanından geçtik ve kulübeye yöneldik.

Banyo Yapmak **İçin Tuhaf Bir** **Yer**

Lucas ve Aaron'ı gizli odaya götürdüm. Etrafıma bakarken ilk düşüncem, "Bu mantıklı, bu mantıklı ve ... *bu da* ne için?" oldu.

Oda sahte soğuk mahzenden sadece biraz daha büyüktü, belki sekiz fit kare. Bir duvar boyunca eski referans kitapları ve deney dergileriyle dolu bir kitaplık vardı. Karşı duvardaki raflarda şişeler, beherler, kavanozlar ve diğer bilimsel ekipmanlar bulunuyordu. Tüm bunlar tam da bir araştırmacı laboratuvarında görmeyi beklediğim şeylerdi.

Yine de anlayamadığım şey, zemin alanının dörtte birini kaplayan pençe ayaklı küvetti.

"Ben de banyoda kitap okumayı severim," dedim. "Ama bu biraz aşırı görünüyor."

"Özellikle de akan su yokken," dedi Aaron.

"Bunun bir karıştırma kabı olarak kullanıldığını varsayıyorum," dedi Lucas. "Gerçi bu amaç için oldukça büyük görünüyor ve onu buraya getirmek için muhtemelen kulübenin tabanını sökmek gerekirdi. Belki de daha büyük bir önemi vardır, bir tür kalıntıdır."

Cassandra okumakta olduğu dergiden başını kaldırdı. "İkiniz de haklısınız. Bir bileşiği karıştırmak ve sonra da içinde yıkanmak için kullanılır. Yutmak ölümsüzlük iksirlerini almanın en yaygın yoludur ama suya daldırmak da popülerdir."

"Bir şey bulabildin mi?" Aaron omzunun üzerinden aşağıya bakarak söyledi. "En azından şifreli değil."

"Öyle olsaydı daha iyi olurdu," dedi. "Bir kod deşifre edilebilir ve kırılabilir. Bunun yerine, yaptıkları şey sadece kendilerine ne yaptıklarını hatırlatacak kadar ayrıntı koymak."

"Ha?"

Kitabı ışık topuma yaklaştırdı. "'Yedinci Mart 2001. B varyasyonunu daha taze kaynak malzeme tipi Hf ile tekrar denedim. Değişiklik olmadı. On iki Nisan 2001. Varyasyon A'yı kaynak materyal tipi Hm, alt tip E'yi içerecek şekilde genişlettim. Değişiklik yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Aaron. "Hepsi böyle mi?" Cassandra başını salladı.

"Son kayıttaki tarih ne?" Lucas sordu. "Bu yılın Haziran ayı."

"Natasha onu terk etmeden bir ya da iki ay önce," dedim. "O sırada ne yaptıklarına dair bir fikrin var mı? Belki bir şeyler değişti ve Natasha ayrılmaya karar verdi?"

Cassandra günlüğü bana uzattı. "Tıpkı diğer kayıtlar gibi. 'Materyaller', 'varyasyonlar' ve 'alt türler' hakkında konuşuyorlar ama spesifik bir şey yok."

Lucas'ın yanına geçtim ve son yarım düzine sayfayı okurken günlüğü aramızda tuttum. Sonra 1996 tarihli kitabın başına döndüm ve günümüze göz gezdirdim.

"Gördüğüm tek değişiklik Hf ve Hm içeriğindeki kademeli artış. Daha önceki kayıtlarda ara sıra ortaya çıkıyor, daha sonra son yılda düzenli bir bileşen haline geliyor. Bunun dışında kayıtlar oldukça benzer - A'dan E'ye kadar olan varyasyonlar, A'dan K'ye kadar olan metodolojiler."

"Bakalım başka neyimiz varmış, o zaman," dedi Aaron. Ekipman rafını taradı. "Bir sürü etiketsiz, yarısı dolu şişe." Birini kaptı, tıpasını çıkardı, kokladı ve öğürdü.

"Dokunulmaz olabilirim ama lütfen benden bir şeyin tadına bakmamı istemeyin."

Şişeyi ondan aldım ve kokladım. "Sülfür." Bana bir tane daha uzattı. "Biberiye." Rafa göz attım ve sadece görünüşe bakarak üç tane daha saydım. "Hepsi oldukça yaygın iksir malzemeleri. Kurutulmuş şeyler de aynı şekilde. Bunların yarısını herhangi bir Yeni Çağ dükkanından alabilirsin."

"Bu da kullandıkları tek şeyin bu olduğu anlamına gelebilir," dedi Cassandra. "Ya da daha fazlasını sakladıkları anlamına gelebilir."

zarar verici maddeler."

"Daha fazla bölme aramaya başlamanın zamanı geldi," dedi Aaron. "Ben üst rafları alacağım."

Elini boş görünen en yüksek rafın üzerinde gezdirdi. Rafı süpürürken bir şişeyi yerinden oynattı ve küvete çarpmasına neden oldu. Cassandra küvetin içine uzandı ve kırık parçaların yanındaki dibe dokundu.

"Kuru," dedi. "Boştu."

Ayağa kalkmaya başladı, sonra durdu ve bir parmağını küvetin içinde gezdirdi. Kaşlarını çatarak biraz daha eğildi, sonra başını salladı ve doğruldu.

"Bir şey görüyor musun?" Dedim.

Başını iki yana salladı. "Temizlendi." "Sanırım burada bir şey buldum," dedi Lucas.

Ekipman rafının önünde çömelmiş duruyordu. Rafın arkasında başka bir kapı görmeyi bekliyordum. Onun yerine, şişelerden arındırdığı rafın kendisini işaret etti. Baktığımda ahşap bir raf değil, bir çekmece gördüm. Bir şey koymak için fazla sığ görünüyordu. Sonra Lucas içindekilerin üzerindeki kadife örtüyü çekti; bir dizi cerrahi alet.

"Bunlar veterinerlik aletleri olabilir," dedi Aaron. "Bazı arayışçılar hayvan kurban etme yöntemini kullanıyor. Bu pek tavsiye edilmez ama yine de oluyor."

Lucas'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Hm ve Hf."

Yavaşça başını salladı. "İnsan erkek ve insan dişi."

Cassandra hiçbir şey söylemedi. Ona baktığımızda, tahtadan bir parça söktüğü yerdeki bir deliğin üzerine eğilmişti.

"O da ne?" Dedim.

Tahtayı tekrar yerine çarptı. "Daha fazla malzeme. Onlar ... insan."

Aaron onun yanına çömeldi ve gevşek tahtaya uzandı, ama o tahtayı yere sabitledi.

"Senin de bakmana gerek yok," dedi.

"Karindeşen Jack'i, Charles Manson'ı ve Jeffrey Dahmer'ı yaşadım. Bu kurulun altındaki hiçbir şey beni şok edemez."

"Bu da daha rahat uyumanızı sağlamayacak." Bize baktı. "Burada ne olduğuna dair bir envanter çıkaracağım ve isterseniz paketleyeceğim. Şimdilik size birden fazla insana ait vücut parçaları kullandıklarını ve bunları mezarlıklardan almadıklarını söyleyebilirim."

Bakışları küvete doğru kaydı. Gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı.

"Kan kokuyor, değil mi?" Lucas söyledi.

"Bir şeyin kokusunu aldım ve kan olabileceğini düşündüm ama bir daha alamadım."

Aaron başını küvetin içine eğdi. Nefes aldı, sonra başını salladı. "Bir şey yok. Bu her zaman alabileceğimiz bir koku ama ben-" Durdu. "Boş ver onu. Ben yakaladım. Çok zayıf ama kesinlikle insan kanı."

"Demek küvet bunun içinmiş," dedim. "Çok büyük bir karmaşa yaratmadan ihtiyaçları olanı toplamak için onları oraya koydular."

"Olabilir," dedi Lucas.

Bakışlarına karşılık verdim. "Ama sen öyle düşünmüyorsun."

Günlüğü eline aldı ve sonuna yakın bir sayfayı çevirdi. "Bu yıl kaynak materyal Hm ve Hf'ye dalmakla ilgili birkaç referans var."

"Elizabeth Báthory," diye mırıldandı Cassandra.

Ne demek istediklerini anladığımda içim daraldı.

Elizabeth Báthory on altıncı yüzyılda yaşamış bir Macar kontesiydi. Efsaneye göre, çoğu köylü olan altı yüz elli genç kadını öldürmüş ve kanlarıyla banyo yapmıştı çünkü bunun kendisine ebedi gençlik vereceğine inanıyordu. Onlarca yıl süren cinayetlerin ardından Báthory tutuklandı, yargılandı, hüküm giydi ve bir odaya kapatıldı. Sonra kapı tuğlayla örüldü.

Elizabeth Báthory'nin en azından Bram Stoker'ın Drakula için ilham kaynağının bir parçası olduğu, hatta belki de

Stoker'ın adını ödünç aldığı eşit derecede sadist ve daha iyi bilinen Vlad Dracul'dan daha fazla. Vampir toplumunda genellikle Elizabeth Báthory'nin bir vampir olduğuna ve ebedi gençliği değil, ebediyet için gençliğini aradığına, başka bir deyişle bir ölümsüzlük arayıcısı olduğuna inanılırdı.

Ayrıca deneyinin başarılı olduğu, sonsuz yaşamı bulduğu ve ölüm hikâyesinin insan yetkililer tarafından değil, vampir topluluğu içindeki güçlü unsurlar tarafından uydurulduğu söyleniyordu. Onun işlediği suçları keşfettiklerinde -ki evet, altı yüz insanı öldürmek vampir standartlarına göre bile bir suçtu- tutuklanmasını ve yargılanmasını planlamışlardı. Daha sonra vampirler onu duvarlara hapsettiler ve bugün hâlâ orada, hapsedildiği yeri bilen her vampirden daha uzun yaşıyor.

Onu esir alanlar, ölümsüzlük deneylerinin başarısını örtbas ederek bu tür suçların bir daha asla tekrarlanmamasını sağlamaya çalışmışlardı. Yine de hikâye, doğru olsun ya da olmasın, ölümsüzlük arayışçıları tarafından nesilden nesile aktarılmıştı. Çoğu Báthory'nin çalışmasını taklit etmeye cesaret edemedi ama her yüz yılda bir birileri bunu denedi.

"Ama kanla yıkanmak için," dedim. "Bunu her yaptığında kaç kişiyi öldürmen gerekir? Bütün bunları nereye gömecekler-?" Arkadaki garip yamalı araziye hatırlayarak durdum. Yutkundum. "Sanırım biliyor olabilirim."

Dördüncü cesedi ortaya çıkardıktan sonra kazmayı bıraktık. Dört cesedin de kanı çekilmişti ve hepsi de bir yıldan az bir süredir topraktaydı, bu da onların Edward ve Natasha'nın gerekli yıllık ölümleri olmadığı anlamına geliyordu. Eski ve yeni yetişen çayırlara baktığımızda, kazmaya devam edersek çok daha fazlasını bulacağımızı biliyorduk.

Sanatçının hala baygın olduğundan emin olduktan sonra kabine döndük ve daha sonra kullanmak üzere alabileceğimiz şeyleri aldık

inceleme. Sonra Edward ve Natasha'nın şehirdeki evlerine gittik ve evi tekrar aradık, şimdi gizli odalar ve zulalar arıyorduk. Hiçbir şey bulamadık, ki bu bizi şaşırtmadı; malzemelerini kulübede saklamak için onca zahmete girip bir kısmını evlerinde bırakmaları pek olası değildi.

Aramalar boyunca hepimiz oldukça sessizdik, kulübede bulduklarımız karşısında hâlâ şoktaydık. Lucas bizi havaalanına götürürken, uyuşmuş beynim nihayet gerçekleri gözden geçirmeye başladı ... ve mantıkta büyük bir krater buldu.

"Bu, onun Kabal çocuklarını öldürme motivasyonu hakkındaki teorimizde büyük bir delik açmıyor mu?"

Lucas bana doğru bir bakış atarak devam etmemi söyledi. "Tamam, Edward'ın insanlarla yaptığı deneyler başarısız olduysa onları doğaüstü varlıklarla test ettiğini görebilirsiniz. Ama ne alıyor? Kan değil, bu kesin. Ya da en azından içinde yıkanacak kadar değil. Eğer Cassandra'nın bulduğu şey gibi başka bir şey alıyorsa-" Arka koltuktan ona baktım. "Özlenmeyecek bir malzeme miydi?"

Başını iki yana salladı. "Bazıları dıştan, bazıları içten, ama görsel bir muayenede olmasa bile en azından üstünkörü bir otopside her şey gözden kaçabilirdi. Belki de farklı bir şey, gözden kaçabilecek kadar küçük bir şey alıyordu."

"Bundan şüpheliyim," dedi Lucas. "Joey Nast onu bulduğumuzda hâlâ hayattaydı. Katilin vücudundan bir şey çıkaracak zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Ama diğer her şey uyuyor," dedim. "Muhtemelen Cincinnati bölgesinden bir vampir katili arıyoruz. Edward Cincinnati'li bir vampir, beslenmenin ötesinde öldürme deneyimi de var. Komşularına göre, bir haftadır eve gelmemiş. Uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisi onu terk etmiş, bu da onu uçurumun kenarına getirmiş olabilir, onu geri kazanabilmek için ölümsüzlüğün anahtarını bulmaya çalışıyor. Hatta onun

Fiziksel tanımı Esus'un gördüğü küçük şeylerle uyuyor.
Hepsi uyuyor."

"O tek parça hariç hepsi," dedi Lucas. "Edward adamımız gibi görünüyor, bu yüzden onun motivasyonu ile ilgili başka bir teoriyi düşünmemizi öneririm."

"Ne gibi?" Aaron söyledi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lucas. "Ama önerilere açığım."

Hepimiz birbirimize baktık ... ve hiçbir şey söylemedik.

Çok İstenmeyen Bir Davetsiz Misafir

Uçağa bindik. İlk durağımız Atlanta olacaktı. Yarın Pazar olmasına rağmen Aaron çalışmak zorundaydı. Aslında çalışmak *zorunda* değildi ama bir arkadaşına onun vardiyasını alacağına söz vermişti ve henüz Edward'ın peşine düşecek gibi görünmediğimiz için bu sözünü bozmak istemedi. Edward'ın izini bulduğumuzda Aaron geri gelip yardım etmek istedi. Vampir olduğu için bir sürü kullanılmamış hastalık izni vardı, bu yüzden duvar örme işinden izin almakta sorun yaşamayı beklemiyordu.

Lucas pilotla görüştüktan sonra döndüğünde hepimize uyumaya çalışmamızı önerdi.

"Burası pek rahat bir ortam değil," dedi. "Ama dün gece kimsenin fazla uyuduğunu sanmıyorum ve önümüzdeki birkaç saat bu geceki tek şansımız olabilir."

Cassandra başıyla onayladı. "Sen ve Paige kesinlikle uyumaya çalışmalısınız. Ben yorgun değilim, o yüzden sakıncası yoksa arka kabinde oturacağım."

Lucas Cassandra'ya bizimkinin arkasındaki küçük özel kulübeye kadar eşlik etti.

"Dün gece hiç uyudu mu?" Aaron onlar uzaklaştığında bana fısıldadı.

Başımı salladım. "Son zamanlarda pek uyuyamadığını söylüyor."

Sanki hem beklediği hem de korktuğu cevap buymuş gibi gözleri sessiz bir kederle doldu.

"Onunla birlikte oturacağım," dedi.

Ben dolaptan yastık ve battaniye çıkarırken Lucas mürettebat bölümüne doğru gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde iki fincan çayla döndü. Benim "unutulmuş" şişemi

Cebinden bir kutu ağı kesici çıkardı. Tartışmak için ağzımı açtım, sonra bakışını yakaladım, başımı salladım ve elimi uzattım. İki tane sıktı, sonra yanıma oturdu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Sarsıldım ama iyiyim. Edward ve Nastasha'nın karanlık işlerle uğraştığını duyduğumuzda, kendimi en kötüsü olduğunu düşündüğümüz şeye, yani insanlar üzerinde deney yaptıklarına hazırlamıştım. Ama ölçek . . . sahip olmaları gereken insan sayısı-"

Çayımı yudumladım ve sıcak sıvı boğazımı yaktığında tükürdüm. Lucas bir özür telaşıyla fincanımı aldı.

"Hayır, bu benim hatam," dedim. "Sana hep sıcak yapmanı söylüyorum. Çok hızlı içtim."

Bardağı elinden aldım. Yan masama taşırken ellerim o kadar kötü titredi ki çay kenarından taşı ve neredeyse beni tekrar yakıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, sonra küçük bir gülümsemeyi başardım. "Sanırım o kadar da iyi değilim."

Elimi sıktı. "Tamamen anlaşılabilir."

"Bunu daha iyi idare edebilmem gerektiğini biliyorum," dedim. "Eğer sana yardım edeceksem, alınganlığımı aşmam gerek. Ben çok-"

"İyisin," dedi. "Ben de kendimi pek 'iyi' hissetmiyorum. Çabalarımın bir ortağı olarak, bir daha bu ölçekte bir şey görmeyeceğinizi garanti edebilirim."

"Ortak mı?" Dedim, gülümsemem sahicileşti. "Sesindeki tedirginliği fark etmediğimi sanma. Merak etme. Kendimi senin hayatına bu şekilde sokmak gibi bir planım yok. Bana ihtiyacın olduğunda yardım etmek için burada olacağım, ama hepsi bu."

"Yani, eğer ilgileniyorsanız, benim için kesinlikle bir sakıncası yok..."

"Değilim. Öyleyim ama olamam, değil mi? Konsey ve yeni Meclis arasında, tabağım zaten dolu." Nefes aldım. "Her şeyi berbat ettik. Konsey, yani. Bunu yakalamalıydık."

"Her vampiri takip edemezsin-"

"Yapamaz mıyız?" Ben de dedim ki. "Sürü bunu kurtadamlarla yapıyor ve polislik yapacak daha çok, bunu yapacak daha az insan var. Her vampirin ensesinde solumamız gerektiğini söylemiyorum ama genel olarak daha proaktif olmamız gerekiyor. Söylentiler vardı. Onları duymalıydık. Bunun için Cassandra'yı suçlayamam. Bu herkesin sorumluluğu. Bir şeyleri değiştirmek, daha dikkatli olmaya başlamak istiyorum. Ama aynı zamanda bu yeni meclisi kurmak istiyorum. Bunu yapmam *gerek*. Yapmam gereken şey bu."

"Çünkü annen bunu isterdi," dedi usulca.

"Sadece o değil. İstedim - ya da istediğimi sandım ..." Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Meclisi yeniden inşa etmenin önemli olduğunu biliyorum ama bazı günler yapmam gereken başka şeyler, yapmayı *tercih* ettiğim şeyler varmış gibi hissediyorum ve Meclis Hâlâ hayalim olduğundan ya da gerçekten hayalim olduğundan emin değilim."

"Bir yolunu bulacaksın."

Lucas eğilip beni öptü, kafamdaki karmaşayı yatıştıran yavaş ve nazik bir öpücüktü bu. Birkaç dakika sonra koltuklarımıza yaslanıp birbirimize sarıldık ve uçağın yumuşak sesinin bizi uyutmasına izin verdik. Uçak Atlanta'ya indiğinde, Aaron ve Cassandra'nın fısıltıyla vedalaşmalarını duyacak kadar uyandım. Kabin kapısı Aaron'un arkasından kapandıktan bir süre sonra Cassandra'nın yere düşen battaniyeyi üzerime çektiğini hissettim. Orada durup beni izlediğini hissettim, ama gözlerimi açtığımda gitmişti.

Tekrar uyandığımda uçak Miami'ye inmişti. Şafağı geçmiş olması gerektiğini biliyordum ama kabinin karartma perdeleri içeriye neredeyse zifiri karanlık yapıyordu. Lucas'ın yanına sokuldum ve klimanın soğüğünden korunmak için battaniyeyi çektim.

"Burnum soğuk," dedi Lucas uykulu bir kahkahayla.

Geri çekilmeye çalıştım ama çenemi kaldırdı ve beni öptü.

"Bu güzel ve sıcak," dedi. "Hmmm.

Çok güzel."

"Bugün babamı görmemiz gerekecek," diye mırıldandı öpücükler arasında.

"Hmmm, pek hoş değil." Bir kahkaha daha. "Özür dilerim."

"Hayır, haklısın. Ona ne bulduğumuzu söylemeliyiz... ve jeti kullandığı için teşekkür etmeliyiz." Lucas'ın bakışını yakaladım. "Onu aldığına hâlâ pişman değilsin, değil mi?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Nasıl yorumlanacağı konusunda endişeleniyorum. Sonra bunun bir gerileme işareti olup olmadığı konusunda endişeleniyorum. Ve sonra da çok fazla endişelenmekten, senin bu konuda ne düşüneceğinden endişeleniyorum." Çeyrek bir gülümseme. "Kendinden şüphe etmek bir aşık için seksi bir özellik değildir."

"Sevgiliye göre değişir. Neredeyse korkutucu derecede kendine güvenli olabiliyorsun Cortez. Zırhındaki çatlakları görebilen tek kişi olmak hoşuma gidiyor. Yine de hâlâ endişeleniyorsan, geçici bir tedavi biliyorum."

Çarpık bir sırıtış. "Dikkat dağıtmak mı?"

"Um-hmmm." Ellerimi battaniyenin altına kaydırdım.

"Bekle," dedi. "Süpürge dolabı için sana hâlâ borçluyum ve bu iyiliğine karşılık vererek dikkatini yeterince dağıtabileceğime inanıyorum."

Sırıttım. "Bana asla borçlu değilsin. Ama ısrar edersen tartışmayacağım."

"İstiyorum."

Beni öpmek için öne doğru kayarken bir koltuk gıcırdadı... ama bu ses uzandığımız koltuğa ait değildi. Başımı kaldırdığımda Benicio'nun parmak uçlarında kabinin kapısına doğru gittiğini gördüm. Lucas hızla doğruldu ve küfretti.

Benicio durdu, sırtı hâlâ bize dönüktü. "Özür dilerim. Bir güncelleme için gelmiştim. Uyanmanı bekliyordum."

Lucas, "Birkaç dakikadır uyanıktık, oldukça açık bir şekilde uyanıktık," dedi.

"Evet, şey ..."

"Özel bir konuşmaya kulak misafiri olmaya dayanamadın," dedi Lucas. "Ta ki çok özel olma tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar."

"İ-"

"Giyindik," dedim. "Siz de içeri girip söyleyeceklerinizi söyleyebilirsiniz."

Benicio döndü, bakışları Lucas'ın parıltısından ayrılıp uzak duvara yöneldi. Ayağa kalkıp yanından geçerek kamaranın kapısından çıktım ve kahve makinesini çalıştırdığım servis istasyonuna girdim. Geri döndüğümde sakinleşmek için yeterince zamanım olmuştu. Hâlâ kızgındım ama Benicio'nun kahvesini "yanlışlıkla" kucağına dökme tehlikem çok azdı.

"Ben de tam bulgularımızı özetliyordum," dedi Lucas kupaları dağıtırken.

"Buna inanamıyorum," dedi Benicio. "Burada böyle bir şey yanlarına kalmazdı ama Ohio'da . . ." Başını iki yana salladı. "Orta Batı'da daha fazla ofise ihtiyacımız var. Bunu daha önce de söyledim."

Lucas durdu, kupa dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "Nast'lar Cincinnati'de bir ofis arıyorlardı, değil mi?"

Benicio başını salladı. "Sanırım hâlâ öyleler ama planlarını ertelediler. Bölgeyle ilgili önce halledilmesi gereken bir sorunla karşılaştılar."

Lucas'a döndüm. Gözlerimiz buluştu. "Ne zaman-" diye başladı Lucas.

Dahili telefon çaldı. "Böldüğüm için özür dilerim efendim ama burada kızıl saçlı bir kadın var ve sizinle konuşmak istiyor. Diyor ki-"

"Sorun değil," diye araya girdi Lucas. "O bizimle birlikte. Bırak girsin."

Arka kabinler arasındaki hâlâ kapalı olan kapıya baktım. "Sanırım biz uyanmadan önce dışarı çıkmış."

Ana kapı açıldı ve Benicio'nun dublör koruması Morris'e bir göz attım. Sonra bir kadın hızla yanımdan geçti ve neredeyse iri adamı uçuracaktı. Gerçekten de kızıl saçlı bir kadındı ama Cassandra değildi.

Haklı Histeri

Jaime başını eğmiş, omuzlarını kamburlaştırmış bir halde muhafızın yanından tökezleyerek geçti. Sendeleyerek ilerlerken ilk aklıma gelen içki içtiği oldu. Sonra ayakkabılarını fark ettim: Biri spor ayakkabı, diğeri iki santim topuklu bir pompa, ikisi de çıplak ayaklarının üzerine çekilmişti, spor ayakkabının bağı hâlâ çözülmemişti, sanki bulabildiği ilk iki ayakkabıyı kapıp giymiş ve koşmuştu. Bluzunun düğmeleri yanlış iliklenmişti ve üzerinde kahverengi ve koyu kırmızı lekeler vardı; saçları karmakarışık ve bir tarafına bir toka yapışmıştı. Saçlarını geriye itti, makyaj ve gözyaşlarıyla çizilmiş bir yüz ortaya çıktı.

"Aman Tanrım," dedim öne doğru koşarak. "Ne oldu?" Döndü. Yüzünde gözünden çenesine kadar dört kanlı oyuk vardı. Nefesim kesildi.

Jaime'yi bir sandalyeye yönlendirirken Lucas, "Doktor çağıracağım," dedi. "Hayır," dedi Jaime. "Yapma, lütfen. Ben iyiyim." Jaime sandalyeye yığıldı, başını neredeyse kalçalarına kadar eğdi ve vücudu titreyerek hava yuttu. Bir an sonra son bir titremeye sarsıldı, sonra başını kaldırdı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Yavaş ve temkinli bakışlarla etrafına bakındı, omuzları gergindi, sanki bir şeyin üzerine atlamasını bekliyordu.

Benicio yavaşça ayağa kalkarak, "Sağlık görevlisini çağıracağım," dedi.

"Hayır!" diye tersledi. Sonra kime terslediğini gördü. Gözleri kocaman açıldı ve hıçkırıklarla gülerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Oh, evet, Benicio Cortez'in önünde lanet bir sinir krizi. Günüm şimdi tamamlandı." Başını tavana doğru eğdi. "Çok teşekkür ederim!"

Jaime'nin yanındaki koltuğa çöktüm ve ellerini tuttum. Benimkini o kadar sert sıktı ki tırnakları kanadı. Sakinleştirici bir büyü mırıldandım. Jaime uzun, ürpertici bir nefes aldı, verdi ve tutuşunu gevşetti. Son bir temkinli hareketten sonra

Etrafına baktıktan sonra rahatlamış bir iç çekişle koltuğuna geri gömüldü.

"Gitti," dedi. "Sorunun bu olabileceğini düşünmüştüm. İkinizin bizi sonsuza dek terk ettiğini düşünmüş olmalıyım."

Lucas, Benicio'ya neler olduğunu anlattı.

"Nesnelerin yerini değiştirebilen ama bir büyücüyle iletişim kuramayan bir hayalet mi?" Benicio kaşlarını çatarak söyledi. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Kulübe katıl," diye mırıldandı Jaime. "Cinler yeterince kötüydü, ama şimdi de bu-" Yanağını işaret etti. "En son yirmi yıl önce, çok eski ve çok güçlü bir şeyi kazara rahatsız ettiğimde bir hortlak uzanıp bana dokunmuştu. Ve inanın bana, o şey birkaç dilde cevap verebiliyordu. Bu ise-" Başını iki yana salladı. "Bunun sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce karşılaştığım hiçbir hortlak gibi davranmıyor."

Benicio'ya, "Bunun bir hayalet olmayabileceğini düşünüyoruz," dedim.

Sonra Lucas'a baktım. "Sanırım şeytan çıkarmayı düşünmenin zamanı geldi."

Başını salladı. "Görünüşe bakılırsa zaman geçmiş. Biz-"

"Şeytan çıkarma yok," dedi Jaime.

"Evet, nahoş olduklarının farkındayım," dedi Lucas. "Yine de şu anda katlandığın şeyden daha kötü olamaz. Bu iş yeterince uzadı-"

"Hayır, olmadı," dedi kararlı bir şekilde. "Yeterince ileri gitmedi. Henüz değil. Bu şey her neyse, size iletmek istediği bir mesajı var - acı verici bir şekilde istekli. Zor bir yolculuk olacak ama bu davanın çözülmesine yardımcı olacaksa buna katlanmaya hazırım."

"Ya bize yardım etmeye çalışmıyorsa?" Dedim ki. "Nasıl davrandığına baksana. Bu yardımsever bir ruh için normal bir davranış değil."

"Ama yardımcı oldu, değil mi? Bize vampir ipucunu verdi ve bizi Cass'e götürdü-" Durdu, gözleri irileşti. "Aman Tanrım. Paige haklı. Bu şeytani bir şey."

"Bunu duydum."

Kabinler arasındaki açık kapı aralığında Cassandra'yı görmek için döndüm. Bir esnemeyi bastırdı.

Gülümsedim. "Biraz uyudun mu?" "Biraz kestirdim."

"Güzel."

İlerlemeye başladı, sonra Benicio'yu görünce gözlerini kırptırdı. Bana doğru bir bakış attı ve bu sefer düzgün bir tanışma istediğini anladım.

Cassandra'ya doğru işaret ettim. "Benicio, bu-"

"Cassandra DuCharme," dedi Benicio, ayağa kalktı ve

elini uzatıyor. "Sizinle tanıştığım memnun oldum." Cassandra'nın kaşları çatıldı.

Benicio onun elini bırakırken gülümsedi. "Lucas bir vampirle karşı karşıya olduğumuz ihtimalini ilk ortaya attığında, Tyler Boyd'un dairesinde tanıştığım kişinin sen olabileceğinden şüphelenmiştim. Cabal tüm doğaüstü varlıklar hakkında çok iyi kayıtlar tutuyor, bu yüzden emin olmak için dosyalarımızda fotoğrafınızın olup olmadığını kontrol etmem yeterli oldu."

"Vampir sabıka fotoğraflarının bir avantajı var," dedim.

"Asla güncelliğini yitirmezler."

"Sanırım bu konuda vampirlerin çıkarlarını temsil etmek için buradasınız?" Benicio söyledi.

"Evet," dedi Cassandra. "Korkarım ki-" Durdu ve bakışları kulübenin diğer tarafını taradı, orada kimsenin olmadığını görünce kaşları çatıldı. Başını sertçe salladı. "Olmasından korktuğum-"

Döndü, bir eli sanki bir şeyi savuşturmak istercesine avuç içine doğru havaya kalktı. Arkasındaki boş alana kaşlarını çatarak baktı.

"Huh," dedi Jaime. "Bu sabah tek ürkek olanın ben olmadığımı görmek güzel."

Cassandra'nın bakışları Jaime'ye yöneldi ve ilk kez onu görebildi. "Sana ne oldu böyle?"

"Sanırım sana da aynı şey oluyor," dedi Jaime.

"Pençeleme, kaltak tokatlama, saç çekme ve tüm o eğlenceli psişik yaralama şeyleri olmadan."

"Jaime'nin ruhu geri döndü," diye açıkladım.

"Muhtemelen şu anda burada. Hissettiğin şey bu mu?"

Cassandra etrafına bir kez daha baktı. "Emin değilim. Ne -"

Jaime öne doğru uçu, neredeyse Lucas'ın kucağına düşecekti. Lucas onu yakalamak için hamle yaptı ama bunu yapamadan Jaime koltuğuna öyle sert bir şekilde geri döndü ki, Lucas ve ben onu yakalamasaydık sekerek yere düşecekti.

"Ne?" diye bağırdı tavana doğru. "Senin için yeterince hızlı gitmiyor muyuz? Sabırsız sürtüğ." "

"Bir kadın mı?" Benicio sordu.

Jaime elini yüzündeki pençe izlerine doğru uzattı. "Ya öyle ya da pençeleri olan bir iblis. Bir kadın gibi dövüşüyor, o kadarını söyleyeyim." Kafa derisini parmakladı ve etkili olması için yüzünü buruşturdu, sonra bana baktı. "Hiç kel nokta görmüyorsun, değil mi?"

Daha iyi görebilmek için koltuğumda doğruldum, sonra başımı salladım. "İyi bir fırçalamanın düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Tanrıya şükür. İhtiyacım olan son şey-"

Jaime'nin başı o kadar hızlı geriye savruldu ki omurları çatırdadı. Lucas, Benicio ve ben hepimiz sandalyelerimizden sıçradık ve Cassandra bile öne çıktı. Jaime'nin boynunun yan tarafında ikiz çentikler belirdi. Kimse tepki vermeye vakit bulamadan çentikler deriyi delip geçti ve kan fışkırdı.

Cassandra beni kenara itti. Jaime irkildi, Cassandra'dan uzaklaşırken eli boynuna gitti.

Parmaklarından kan fışkırdı. Lucas Cassandra'nın kolunu tutmak için uzandı, dudakları bir büyü yapmak için ayrılmıştı. Sonra Cassandra'yı durdurmaya çalışmadığımı gördü.

"Sorun yok," dedim Jaime'ye. "Bırak onu-"

Jaime'nin kanlı elleri Cassandra'yı itmek için uzandı.

"Yapabilir-" diye başladım ama Jaime'nin çığlığı beni yarı yolda bıraktı.

Cassandra Jaime'ye uzandı ama Jaime onu tekmeledi. Jaime'nin boynundan arteriyel kan fışkırmaya devam etti. Lucas onu yakalamak için atılırken bir bağlama büyüğü yaptım ama başarısız oldu. Benicio telefonda yardım çağırıyordu. Bir doktor gelene kadar çok geç olacaktı ama

bunu ona söyleyecek zaman yoktu. Başlama büyüsünü
yaptım ve yine panik içinde

beceremedi. Lucas Jaime'nin kolunu yakaladı ama kol kanla kayganlaşmıştı ve Jaime kolayca kurtuldu. Artık körlemesine dövüşüyor, yaklaşan her şeye tekme ve yumruk atıyordu.

"Jaime!" Bağırdım. "Cassandra'yı bırak-"

Lucas Jaime'yi yakaladı. Jaime mücadele etti ama Lucas onu yere serdi. Cassandra Jaime'nin üzerine eğildi. Ağzını yaralara götürürken Cassandra'nın yüzüne kan sıçradı. Jaime çığlık atıp sıçrayarak Cassandra'yı savurdu ama ayağa kalktığı anda yaralar kapanmış, küçük delikler durduğum yerden görünmez olmuştu.

Jaime ayağa fırladı, sonra tereddüt etti. Parmakları boynunun yan tarafına gitti.

"Vampir tükürüğü kanamayı durdurur,"

dedim. "Ah," dedi Jaime, yüzü kızararak.

Sarsıldı. Lucas düşmeden önce onu yakaladı ve sandalyeye doğru yönlendirdi, o oturmadan önce sandalyeyi yatırdım. Dik oturmaya çalıştığı anda onu nazikçe zapt ettim.

"Uzan. Çok kan kaybettin. Lucas, yapabilir misin-"

Elinde büyük bir bardak ve bir kutu meyve suyu ile kabin kapısından içeri girdi.

"Mükemmel," dedim. "Teşekkürler."

Jaime'nin meyve suyundan biraz içmesine yardım ederken Benicio kan nakli yapılması gerekip gerekmediğini sordu. Cassandra buna gerek olmadığını, Jaime'nin kaybettiği kan miktarının müdahale olmadan kendi kendine yerine geleceğini söyledi.

O bilirdi, sanırım, bu yüzden onun sözüne güvendik. Jaime meyve suyunu bitirdiğinde uzandı ve gözlerini kapattı.

"Bunu yapmamaları gerekiyor," diye mırıldandı.

"Neyi yapmamalılar?" Ben sordum.

Esnedi. "Elçiye zeval olmaz."

Bir yarım esneme daha, sonra Jaime'nin yüzü gevşedi. Parmaklarımı boynuna koydum. Nabızı sabitti. Battaniyeyi üzerine çektim ve diğerlerine döndüm.

"O haklı," dedim sesimi alçak tutarak. "Hayalet ne kadar üzgün olursa olsun, onu öldürmeye çalışmanın bir anlamı yok."

Jaime. İletişim kurma umudu olan tek kişi o."

"Tabii ölmeyeceğini bilmiyorsa," dedi Lucas. "Eğer öyleyse, bunu bir tür mesaj olarak yorumlayabiliriz, bize Cassandra'yı bilmekle kalmayıp onu gözünden tanıdığını ve bir vampirin kan akışını durdurabileceğini bildiğini söylüyor."

Cassandra, "Bu bir vampir," dedi.

"Şart değil," dedim. "Kanamayı durdurabildiğini biliyordu - vampirleri inceleyen her doğaüstü bunu bilir. Isırık izlerine gelince, muhtemelen kasıtlı olarak vampirlere benziyorlardı, senin hakkındaki fikrini ortaya koymak için."

"Vampir *gibi* değillerdi. Onlar vampirdi." "Ama-"

"Bir vampirin ısırığını bilirim, Paige. Ayrıca bu odada benden başka bir tane daha olduğunu da biliyorum. Kendi türümü senin bir büyücüyü tanıyabileceğinden daha hızlı tanıyabilecek kadar uzun süredir buralardayım."

"Eğer hayaletimiz bir vampirse ya da öyleyse, bu Jaime'yle neden bağlantı kuramadığını açıklar," dedi Lucas. "İmkânsız başarılmaya çalışıyor."

Yavaşça başımı salladım. "Yani büyücüler ölü vampirlerden asla haber alamazlar, var olmadıkları için değil, nerede olurlarsa olsunlar temas kuramayacakları için. Yani şimdi hayaletimiz hakkında muhtemelen bir şey biliyoruz. Bu da bir başlangıç."

"İki şey var," diye mırıldandı Jaime, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu bir vampir ve bir dişi."

Cassandra, Lucas ve ben birbirimize baktık.

"Natasha," diye fısıldadım. "O kayıp değil. O öldü."

Net Görüşün Laneti

"Edward Dana'ya saldırdığında bunu biri için yaptığını söyledi," dedim. "'Nasha' diye duyduğu biri." Benicio'ya baktım. "Bir şey Nast'ların Cincinnati'de bir ofis açmasını engelledi. Önce açıklığa kavuşturulması gereken bir sorun. Yerel bir çift seri katil vampir ölümsüzlük arayışçısı sayılır mı?"

Yavaşça başını salladı. "Bir Kabal yeni bir ofis inşa etmeden önce her zaman yerel doğaüstü varlıkları araştırır. Eğer küçük endişeleri varsa, genellikle suçluları başka bir yere taşınmaya ikna ederler. Ama böyle bir durumda, bu ölçekte, özellikle de vampirleri içeren bir durumda . . . çözüm kalıcı bir çözüm olacaktır."

"Öldürün onları."

"Birkaç telefon görüşmesi yapmama izin verin," dedi Benicio. "Herhangi bir sonuca varmadan önce."

"Şimdi de Nast'ların size gerçeği söyleyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama hafızalarını harekete geçirecek bu kadar ayrıntı varken, bunu yapacak insanlar tanıyorum."

Yarım saat sonra Benicio şüphelerimizi doğruladı. Nast Cabal, Edward ve Natasha'nın ölümcül hobilerini öğrenmiş ve iyi komşular olamayacaklarına karar vermişti. Benicio'nun kaynaklarına göre, asıl plan her ikisini de öldürmekti ama vampirler birkaç suikastçıyı alt edip ülkeden kaçmışlardı. Başarısızlığı bu kadar kolay kabul etmek istemeyen Kabal, Natasha'nın kafasını kesmeyi başaran son bir tetikçi gönderdi. Nastlar daha sonra bir hata yaptı. Edward'ı dünyanın dört bir yanında kovalamak için daha fazla para harcamamaya karar verdiler. Eşini öldürerek ona unutamayacağı bir ders vermişlerdi. O da unutmadı.

"Natasha'yı öldürdüler ve o da intikam almak istiyor," dedim. "Nast'lara saldırmak söz konusu olduğunda anlaşılabilir."

Ama diğer Kabalların bununla ne ilgisi var?"

Lucas babasına baktı. "Temmuz ayında bir vampir seninle özel bir görüşme yapmak istedi. Nastlar Natasha'yı ağustos sonunda idam etti. Muhtemelen, birkaç suikast girişiminde bulunulduysa, Nastlar en az bir aydır ikilinin peşindeydi. Bu talebin zamanlamasının tesadüfi olmadığını söyleyebilirim."

"Edward Cortez CEO'suyla mı konuşmak istedi?" Dedim. "Ama neden?"

"Muhtemelen sığınak talep etmek için," dedi Lucas. "Bu alışılmadık bir şey değil. Eğer bir Kabal tarafından takip ediliyorsanız, yardım için gidebileceğiniz en iyi yer başka bir Kabal'dır. Eğer Boyd'lar ve St.

Bulutlar bize karşı dürüst olsalardı, benzer talepleri kabul edeceklerinden şüpheleniyorum."

"Başka bir deyişle, yardım için Kabalların her birine gitti ve her biri onu geri çevirdi, ne istediğini bile öğrenmediler. Ve bu onu çocuklarını öldürmeye başlayacak kadar kızdırdı mı? Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır," dedi Cassandra, başladığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. "Olmaz. Senin için değil."

Pencereye doğru ilerledi ve perdeyi açtı. Bir süre dışarıya baktı. Sonra bize doğru döndü.

"Bunu bir vampirin bakış açısından görmelisiniz. Böyle bir hakaretin birinin çocuklarını öldürmek için gerekçe olduğunu düşünüyor muyum? Tabii ki hayır. Ama Edward'ın neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

O çocukların hayatı onun için nedir ki? Tarlasındaki cesetlerden daha fazlası değil. Bir amaç için bir araç. Onları ölmelerini istediği için mi öldürüyor? Hayır. Onları öldürüyor çünkü acı vermek, onu incitenleri incitmek istiyor. Hayat arkadaşını öldürdüler. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten anladığını sanmıyorum."

"Uzun zamandır birlikteydiler," dedim. "Belli ki, onlar-"

"Belli ki hiçbir şey. Sizin dünyanızda uzun bir evliliğe ne denir? Yirmi beş yıl büyük bir

Kutlama, değil mi? Edward, Kraliçe Victoria tahta geçtiğinde vampir olmuştu. Rusya'ya gidip kendisi de yeni vampir olmuş olan Natasha ile tanıştığında on yıldan az bir suredir vampirdi. O zamandan beri hiç ayrılmadılar. Yüz elli yıldır birlikteler, başka hiç kimse yok: ne anne baba, ne kardeşler, ne çocuklar, ne de arkadaşlar. Birbirlerinden başka hiçbir şey."

"şimdi o gitti ve o intikam almak istiyor. Onun lmnn bedelini her Kabal'dan bir ocuk öldürerek deyene kadar öldürmeye devam edecek."

"Hayır, ölene kadar öldürmeye devam edecek," dedi Cassandra. "Başka hiçbir şey onu durduramaz. Planının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, belki de bir planı vardır, ama sona ulaştığında durmayacaktır, çünkü intikamının alındığını hissetmeyecektir. Nasıl hissedebilir ki? Kaballara vereceği hiçbir zarar kendisinininkiyle boy ölçüşemez."

"Tamam," dedi diğer koltuktan gelen uykulu bir ses. Jaime tek gözünü açtı. "Tüm bu 'sonsuz aşk' olayını anlıyorum ve kulağa ne kadar tuhaf gelse de, sanırım benim hayaletin Natasha denen hatun olduğu konusunda haklısın, ama geriye büyük bir soru kalıyor. Neden erkeğini yakalamamıza yardım etmek istesin ki?"

"yle mi?" dedi Lucas. "Bugüne kadarki davranışlarının doğru bir yorumu olacağından emin değilim. Bize verdiği tek ipucu vampir ipucu, ki bu da şüphesiz katilimizin bir vampir olduğunu değil, *onun* vampir olduğunu söylemek içindi."

Başımı salladım. "Belki de Jaime onun bir vampir olduğunu bilseydi, iletişim kurmanın doğru yolunu bilirdi."

"Peki ne istiyor?" Jaime sordu. Hepimiz

Cassandra'ya baktık.

"Onu buna cevap verecek kadar iyi tanımıyorum," dedi Cassandra. "Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, Edward'ın yaptığı hiçbir şeyde pasif ya da isteksiz bir ortak olmadığı."

"Başka bir deyişle," dedim, "ani bir vicdan krizi geçirmiyor ve daha fazla ocuk lmeden Edward'ı durdurmamıza yardım etmek istiyor."

"Kesinlikle değil," dedi Cassandra. "Ölmeden önce aradıklarının aynısını arıyor olabilir: rakip bir Kabal'dan korunma, Cortezler'in Edward'ı Nastlar'dan koruması şartıyla onu bulmanıza yardım etmeyi teklif ediyor olabilir. Ya da size yanlış bilgi vermeyi ve sizi ondan uzaklaştırmayı umuyor olabilir."

"Her iki şekilde de fark etmez," dedi Jaime. "Bedenime sözcükler kazımayı öğrenmediği sürece bize hiçbir şey söylemeyecek. Her neredeyse, nekro çağrı menzilinin dışında. Bunu değiştirmek için elinden geleni yapıyor ama işe yaramıyor."

"Peki tam olarak nerede?" Dedim. "Arafta mı kaldı? Ya da bir iblis boyutunda mı? Ya da ayrı bir vampir öbür dünyasında mı?"

Belki bilseydik ..."

"Bunu araştırabiliriz," dedi Lucas. "Ama cevabı asla bulamayabiliriz. Şu anda önemli olan soru kızın nerede olduğu değil, *adamın* nerede olduğudur."

Edward'ın neredeyse kesinlikle Miami'de olduğunu biliyorduk. Tüm Kaballar buradayken neden başka bir yere gidelim ki? Ama onu nerede bulacağız? Bu noktada, bir Miami haritası alıp içine dart atmaya başlayabilir ve araştırmamızı bu şekilde yürütebilirdik.

Benicio bundan kısa bir süre sonra Edward olayını Kabal'la -ya da zaten Kabal'la çalışmayanlarla- birlikte araştırmaya başlamak için ayrıldı. Muhtemelen, Ast'lar "vampir şüphelisi" sözlerini duydukları anda çocuklarını kimin öldürdüğünü tam olarak biliyorlardı ve onu aramaya başladılar. Elbette bu bilgiyi paylaşmış olsalardı iyi olurdu ama bu aynı zamanda yakalandığında zaferi paylaşmak ve en başta ellerinden kaçmasına izin verdikleri için tüm suçu kabul etmek anlamına gelirdi.

Cassandra oteldeki koltuğumuza yerleşirken, "Onu yakalamanın tek yolu bir sonraki kurbanının peşine düştüğünde olacak," dedi. "Ve bunu yapmanın en iyi yolu da bir tuzak kurmaktır."

"Fena fikir değil," dedi Jaime. "Olası hedeflerden biri -ya da ikisi- senin yeğenlerin, Lucas. Eminim baban onları yem olarak kullanmamızı istemez ama güvende olmalarını sağlayacak ateş gücüne sahip. Eğer orada olursan, çocuklar için çok da kötü olmaz. Seni tanıyorlar-"

Lucas başını salladı. "Beni tanımıyorlar."

"Belki çok iyi değil ama sen onların amcasısın. Seni Noel'de, aile pikniklerinde falan görüyorlar. Onlar-"

"Yani, kelimenin tam anlamıyla, beni tanımıyorlar. Hiç tanışmadık ve varlığımdan haberdar olmaları da pek olası değil. Yeğenlerim beni bir yabancı olarak tanımadıkları gibi, babamı da neredeyse hiç tanımıyorlar - bu Hector'un onu ardıl seçimi nedeniyle cezalandırma şekli."

"Tamam," dedi Jaime. "Ama yine de bu adam er ya da geç o çocukların peşine düşecek. Hector bunu biliyor. Eminim çocuklarının sonsuza dek tehlikeden kurtulması anlamına gelse yardım ederdi."

"Bu yardım aynı zamanda bana ya da benim olduğunu düşündüğü bir soruştırmaya yardım etmek anlamına geliyorsa hayır."

Jaime başını salladı. "Dostum, ben de ailemin döngüye girdiğini sanıyordum. Belki başka birini kullanabiliriz. Peki ya yaşlı Nast ocuğu? Buraya gelen mi?"

"Sean?" Dedim.

"Doğru. Elbette, diğerlerinden biraz daha yaşlı, ama bahse girerim bunu yapmaya istekli olacaktır. Ed'in de başka bir Nast'ı alt etme şansını geri evirmeyeceğinden eminim."

"Belki de," dedi Lucas. "Ama Sean'ı nerede bulacağımı bilmiyorum. Stephen'ın öldürüldüğü gün Thomas onu ve Bryce'ı Miami'den uzaklaştırdı. Otuz yaşın altındaki her Cabal ailesi yesi tahliye edildi."

"Edward'ın bunu anlaması uzun sürmez," dedim.

"Anladığında, onu sadece Miami'de aramamıza gerek kalmayacak. Endişelenmemiz gereken bir düzine farklı şehirde bir düzine olası kurban olacak."

"Hızlı hareket etmeliyiz," dedi Lucas. "Bu amaçla, bir fikrim var. Son are olarak bir araç. Bir durugörü."

"Harika," dedi Jaime. "Tek bir sorun var. Bunlardan birini bulmak Ed'in kendisini bulmaktan daha zor olacak."

"Şart değil. Bağlantılarım arasında bir tane var:" "Ciddi misin?" Jaime söyledi. "Kim?"

"Faye Ashton."

"Hâlâ hayatta mı?" Cassandra başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim ama pek yardımcı olabileceğini sanmıyorum. Oldukça deli."

Titredim. "Genelde böyle olur, değil mi? Gerçek durugörücülere. Gördükleri şeyler onları çılgına çevirir. Gerçekten iyi nec-" Kendimi durdurdum.

"Necromancer'lar," dedi Jaime. "Merak etme Paige, bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Büyükannem öldüğünde akli dengesi pek yerinde değildi. Kâhinler için durum daha da kötü. Eğer bu Faye iyiye, fey, nasıl yardım edebilir?"

"Çaba göstererek düşüncelerini geçici olarak temizleyebilir," dedi Lucas. "Güçlerini kullanması için açık bir davetim var ama zaten kırılğan olan durumunu zorlayacağı için teklifini hiç kabul etmedim. Bu yolculukta onu hiç ziyaret etmedim, muhtemelen davayı duyduğunu ve yardım etmek isteyeceğini biliyordum."

"O burada mı?" Dedim. "Miami'de mi?"

Lucas başıyla onayladı. "Özel bir bakımevinde, Cortez'in işlettiği bir akıl sağlığı tesisinde."

"Yani ona baban mı bakıyor?" Dedim.

"Bakmalı. Kızın orada olmasının sebebi o."

Sözlükte durugörü, doğal görme sınırlarının ötesindeki nesneleri veya eylemleri görebilen kişi olarak tanımlanır. Bu, gerçek bir durugörürün mükemmele yakın bir tanımıdır. Doğru ipuçlarıyla, kilometrelerce uzaktaki bir kişinin gözlerinin içini görebilirler. İyi bir durugörü yalnızca görmenin ötesine geçebilir ve hedeflerinin niyetlerini ya da duygularını sezebilir. Bu zihin okuma değildir, ancak herhangi bir doğaüstünün ulaşabileceği kadar yakındır.

Bir durugörü aynı zamanda doğaüstü dünyanın bir kahine en yakın şeyidir. Hiçbirimiz geleceği tam olarak öngöremeyiz, ancak bir durugörür, bir kişinin mevcut durumuna dayanarak gelecekteki eylemleri hakkında eğitilmiş tahminlerde bulunabilir.

Örneğin, ağrıyan bir dişe bakan bir kişiyi "görürlerse", o kişinin yakın gelecekte bir dişçiye gideceğini "öngörebilirler". Bazı durugörürler bu tündengelim becerisini, kehanet yeteneğine sahipmiş gibi görünecekleri noktaya kadar geliştirirler.

Aslında bir kahinle hiç tanışmamıştım. Annem bile uzun yaşamı boyunca sadece bir tanesiyle karşılaşmıştı. Büyü yapma gibi, bu da kalıtsal bir yetenektir, ancak o kadar az insan bu geni taşır ki, her nesilde sadece bir avuç durugörü sahibi doğar ve onlar da yeteneklerini beşikten itibaren saklamayı öğrenirler. Neden mi? Çünkü güçleri o kadar değerlidir ki bir kâhin bulup bunu Kaballara bildiren herkes piyango büyüklüğünde bir ödül kazanacaktır.

Bir Kabal için bir durugörü sahibi ölçüsüz bir ödüldür. Onlar kristal bir kürenin yaşayan eşdeğeridir. Bana düşmanlarımla ne planladığını söyle. Müttefiklerimin ne planladığını söyle. Ailemin ne planladığını söyleyin. Kadrosunda iyi bir kâhin bulunan bir Kabal CEO'su kârını iki katına çıkarabilir ve şirket içi sorunlarını yarı yarıya azaltabilir. Ve Kaballar kâhinlerin değerini tamamen kabul eder, onlara diğer büyücü olmayan çalışanlardan daha iyi davranır ve ödüllendirir. Peki neden kâhinler böyle rüya gibi bir işten kaçınmak için aşırıya kaçıyorlar? Çünkü bu onların akıl sağlığına mal olacak.

İyi büyücüler talepkar ruhlar tarafından rahatsız edilir. Onlara zihinsel surları nasıl inşa edecekleri öğretilir, ancak zamanla çatlaklar ortaya çıkmaya başlar ve en iyi büyücüler neredeyse değişmez bir şekilde orta yaşın sonlarında delirirler. Akıl sağlıklarını mümkün olduğunca uzun süre korumak için düzenli olarak kapıyı indirerek ve ruhlar dünyasıyla iletişim kurarak baskıyı hafifletmeleri gerekir. Savannah'nın sahip olmaması gerektiğini düşündüğüm bir şeyi istemesi gibi - yeterince rahatsız ettikten sonra, yalvarmadan önce bana birkaç ay huzur vereceğini bilerek

bir uzlaşmaya varacağım

yeniden başlar. Kâhinler de zihinsel barikatlarına sürekli yapılan tecavüzlerle, başka hayatların imgeleri ve vizyonlarıyla yaşarlar. Yine de kapıyı indirdiklerinde tam olarak kapanmaz ve her seferinde biraz daha açılır.

Gerçekte, Kaballar durugörücüleri alır ve onları kullanırlar. Güç ve onu kullanmanın cazibesi o kadar büyüktür ki, durugörü sahibini kapılar yıkılana ve sonsuz vizyonlardan oluşan bir kabus dünyasına sürüklenene, herkesin hayatını görüp kendi hayatlarını gözden kaybedene kadar "görmeye" devam etmeye zorlarlar.

Benicio'nun Faye Ashton'a yaptığı da buydu. Lucas'ın büyükbabası Faye'i çocukken almış, sonra da tam güçlerine kavuşana kadar saklamak üzere bir kenara koymuştu. O zamana kadar Benicio CEO olmuştu. Faye yirmi yıl boyunca Cortez'in durugörü uzmanıydı. Bir durugörür için uzun bir yaşam süresi, bu da Benicio'nun onun güçlerini korumaya çalıştığını gösterebilir, ama sonuç aynıydı. Kadın delirdi ve Benicio onu son on yıldır yaşadığı eve kapattı.

Güçlerinin bir kısmıyla birlikte, Benicio'yu bir daha asla yanına yaklaştırmayacak kadar akıl sağlığını korumuştur. Lucas ise başka bir konuydu. Onu çocukluğundan beri tanınmasının yanı sıra, Kaballarla savaşan birine yardım etme fırsatını asla geri çevirmemişti. Bu yüzden Lucas'a güçlerini kullanması için tam yetki vermişti. Ama o hiç kullanmamıştı. Ara sıra "görmenin" zaten harap olmuş zihnine zarar vermeyeceğine dair ona güvence vermesine rağmen, Lucas her zaman bu riski almak istememişti. Ama şimdi, gidecek başka yerimiz yoktu.

Huzurevi, çoğu evin çoktan tıbbi ve hukuki ofislere dönüştürüldüğü bir mahallede asırlık bir malikaneydi, çünkü bu ucubelerin bakım masrafları tarihi değerlerini gölgede bırakıyordu. Sokaktan bakıldığında, huzurevi hala özel konut olarak kullanılan az sayıdaki evden biri gibi görünüyordu.

tabela ve otoparka dönüştürülmemiş bir ön bahçe.

Garaj yoluna, bir minibüsün arkasına park ettik. Kapıda Lucas zili çaldı. Birkaç dakika sonra yaşlı, siyah bir adam kapıyı açtı ve bizi içeri buyur etti. Kapı kapandığında Cortez'in karargâhına adım atmış gibi oldum. Sokağın tüm gürültüsü yok olmuştu; muhtemelen komşuların buranın özel bir ev olmadığını fark etmelerini önlemek için evin birinci sınıf ses yalıtımı olduğundan şüpheleniyordum.

İçeride hiçbir şey bu ev içi normallik görüntüsünü bozmuyordu; ne bir resepsiyon masası ne de bir hemşire odası, hastanenin dezenfektan ve fazla pişmiş yemek kokusu bile yoktu. Ön kapı, bir tarafında salon, diğer tarafında kütüphane bulunan, zevkli bir şekilde dekore edilmiş bir koridora açılıyordu. İkinci kattan bir kadın kahkahası yükseldi ve ardından alçak sesle bir konuşma mırıltısı duyuldu. Bizi karşılayan tek koku taze kesilmiş çiçekler ve taze pişmiş ekmekti.

Lucas bakıcı Oscar'la selamlaştı ve beni tanıştırdı. Lucas'ın daha önce açıkladığı gibi, hem Oscar hem de karısı Jeanne şamandı, şefkat ve istikrar konusundaki ünleri onları akıl hastaları için mükemmel hemşireler yapan bir ırktı. Burası uzun süreli bir bakım tesisiydi ve sekiz sakininden hiçbirinin buradan ayrılması beklenmiyordu. Hepsi eski Kabal çalışanlarıydı. Hepsi de görünüşte mükemmel çalışan hakları paketleri nedeniyle buradaydı ama gerçekte deliliklerinden Cortez Kabalı sorumlu olduğu için buradaydılar.

"Seni görmek güzel," dedi Oscar, koridorda ilerlerken Lucas'ın sırtını sıvazlayarak. "Bir yıldan fazla oldu, değil mi?"

"Ben-"

"Meşgulüm." Oscar gülümsedi. "Bu bir gözlemdi, suçlama değil. Ne kadar meşgul olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Faye nasıl?"

"Daha iyi değil. Daha kötüsü de yok. Ona geleceğini söyledim, o yüzden hazır. Kadında bir boğanın gücü var. Tamamen katatonik olabilir, ama birinin onu görmeye geleceğini söylediğim anda kendini toparlıyor." Bana doğru sırttı. "Tabii onları görmek istemezse, o zaman da üç maymunu oynuyor. Sanırım siz ikiniz öldürülen çocuklar için buradasınız."

Lucas başıyla onayladı. "Faye'in bundan haberi var mı?"

"Lanet kadın kahin, evlat. Elbette biliyor.

Haberi ondan saklamaya çalıştık ama o bir şeyler olduğunu sezdi ve dışarıdaki arkadaşlarından birinin ağzından baklayı çıkardı. O zamandan beri sana ulaşmamız için başımızın etini yiyor ama biz hayır dedik, Faye, eğer yardımını istiyorsa gelip alacaktır."

"Bir şey gördü m ?"

" yle olsaydı, izinizi bulurdum. Herkes ona ayrıntı vermemeye  zen gösterdi. Böylece o büyük psişik havuzda balık tutmaya başlayıp kendini zorlamayacak."

"Bunu önlemek için ona yeterli ayrıntıları verebiliriz," dedi Lucas. "Yine de bunun çok büyük bir yük olacağını düşünüyorsanız _"

"Sakın cevap verme," diye bağırdı sert bir ses. Ufak tefek, beyaz saçlı bir kadın kapıdan içeri girdi. "Onu gönderirsen, Oscar Gale, hayatını cehenneme  eviririm. Yapacağımı biliyorsun."

Oscar gülümsedi. "Bunu yapmayacaktım, Faye. İyi olacaksın. Sen her zaman iyisin."

Faye tekerlekli sandalyesini ters çevirdi ve odanın içinde kayboldu. Biz de onu takip ettik.

Nefretin Kara Deliği

Faye Ashton, ayakta dursa muhtemelen bir metreyi geçmeyecek kadar ufak tefek bir kadındı. Yüz kilodan daha ağır olduğundan şüpheliydim. Ellili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen saçları bembeyazdı ve yüzü kırışıklıklarla kaplıydı. Koyu renk gözleri enerjiyle dans ediyor, yüzüne vaktinden önce yaşlanmış bir bedenin içine hapsolmuş genç bir ruhun tekinsiz görüntüsünü veriyordu.

Tekerlekli sandalye yaşlılığın ya da zihinsel güçsüzlüğün sonucu değildi. Faye çocukluğunda geçirdiği çocuk felcinden beri tekerlekli sandalyedeydi. Kabal onu bu şekilde bulmuştu. Faye'nin babası, onun geleceği gören ebeveyni, artan sağlık faturalarıyla başa çıkamaz hale geldiğinde, Cortez Cabal ile temasa geçmiş ve onlara bir teklifte bulunmuştu. Faye'e mümkün olan en iyi bakımı verirlerse, onu alabilirlerdi. Ve aldılar da.

Oscar kapıyı arkamızdan kapatırken Faye sandalyesini keskin bir dönüşle 180 derece döndürdü.

"Yeterince uzun sürdü ... ve beni incitmek istemediğin saçmalığını bana anlatma. İncitecek yeterince şey kalmadı."

Lucas, "Takip etmemiz gereken başka ipuçları da vardı," dedi.

Faye sıırttı. "İyi cevap." Bana baktı. "Sen Ruth Winterbourne'un kızı olmalısın."

"Paige," dedim elimi uzatarak.

Elimi tuttu ve şok edici bir sıklıkla yanağımı öpmek için beni aşağı çekti. Sonra ellerini yüzümün iki yanına koydu ve kendi yüzünün önünde tuttu, gözleri benimkileri arıyordu. Alnını bir ter tabakası kaplamıştı. Bir dakika sonra beni bıraktı ve gülümsedi.

"Harika," dedi kadın.

"Bence de öyle," dedi

Lucas.

Faye güldü. "Yapmalısın. Daha iyisini yapamazdın. Şimdi, benim için neyin var?"

Lucas ona detayları, özellikle de Edward'la ilgili olanları anlattı. Ayrıca ona Edward ve Natasha'nın evlerinden aldığı bir fotoğrafı ve Edward'ın çamaşır sepetinden çıkardığı bir gömleği verdi. İkisini de aldığını bilmiyordum. Çoktan Faye ile iletişime geçmeyi düşünmüş olmalı.

Faye dinledikçe ter pırıltısı yanaklarına ve çenesine yayılıyor, sonra da boncuk boncuk ter damlalarına dönüşüyordu. Oda serindi, hafif bir klima esintisi çıplak kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ama belli ki bu Faye için yeterli değildi. Lucas sözlerini bitirdiğinde Oscar'ı bulup Faye'e bir vantilatör ya da soğuk bir içecek getirip getiremeyeceğimizi sormayı teklif ettim.

"Sorun sıcaklık değil tatlım," dedi. "Sorun bende. Yaşlı beynimi temiz tutmak biraz çaba gerektiriyor."

Ruhlar dünyasıyla olan savaşını kaybetmeye başladığında annemin bir büyücü arkadaşı için yaptığı bir şeyi hatırladım.

"Bir şey deneyebilir miyim?" diye sordum.

"Bir büyü mü?" "Deneyebilirsin."

Sakinleştirici bir büyü yaptım, sonra daha güçlü olması için tekrar yaptım.

Faye gözlerini kapattı. Dudakları sessizce kıpırdadı, sonra tek gözünü araladı.

"Fena değil," dedi ve sonra diğer gözünü açtı. Gülümsedi ve omuzlarını yuvarladı. "Eh, bu biraz rahatlatıcı. Ne oldu?"

"Sadece sakinleştirici bir büyü. Herhangi bir cadı yapabilir. Burada bir cadı olmamasına şaşırdım. Şamanlar harika bakıcılardır ama bir hemşire için gerçekten bir cadı olması gerekir."

Faye homurdandı. "Bunu o lanet büyücülere anlatmayı dene." "Söyleyeceğim," dedim. "Benicio'yu bir daha gördüğümde onunla konuşacağım."

Faye'in kaşları havaya kalktı ve şakayı onayladığımda kahkahayı patlatmayı bekliyormuş gibi dudakları hafifçe kıvrıldı.

"O oldukça ciddi," dedi Lucas. "Ona söyleyecek ve daha da şok edici olanı, muhtemelen dinleyecek."

"Elimde koz var," dedim Lucas'a doğru bir bakış fırlatarak. Faye başını geriye attı, kahkahalar odayı dolduruyordu. "O piçin zayıf noktasını buldun, değil mi? Zeki kız. Eğer bana bir cadı getirebilirsen, onaylanmış ziyaretçiler listemin başına geçeceksin. Bakalım *senin* için ne yapabilirim. "

Faye Edward'ın fotoğrafını kucağına koydu ve ona baktı. Faye'in biraz arkasındaki sandalyeye oturdum, dinleyicilerin görüş alanının dışında olduğu zamanlarda konsantre olmanın her zaman daha kolay olduğunu biliyordum. Lucas benimkinin yanına bir sandalye çekti.

Bir süre sonra Faye'in omuzları düştü ve öne doğru eğildi. Lucas'a baktım. Başını sallayarak bunun normal olduğunu söyledi. En az on dakikalık bir sessizlik geçti. Sonra Faye'in vücudu gerildi. Ağzı açıldı.

"Ben-"

Nefes nefese kaldı ve vücudu dikleşerek gözleri beyazlara döndü. Lucas ayağa fırladı. Gözlerini kırıştırdı, kendine geldi ve Lucas'ı uzaklaştırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Yanlış taktik. Çok açık davrandım. Duygusal bir şok dalgası yaşadım."

"Onu buldun mu?" Lucas söyledi.

"Nefretin büyük kara deliği mi? Bu o olmalı. Lanet şey neredeyse beni içine çekiyordu." Titredi, sonra doğruldu.

"Tamam, ikinci raund geliyor. Bu sefer duygusal radarı kapatacağım ve görsellere bağlı kalacağım."

Faye başını eğdi ve bu kez Edward'e odaklanması sadece bir dakika sürdü.

"Bir yatağın kenarında oturmuş, duvara bakıyor. Bu sana pek yardımcı olmaz. Etrafa bir bakayım. Yatak, şifonyer, televizyon, iki kapı ... bekle, kapının arkasında bir şey var. Bir yangın kaçış planı. Yani motel ya da otelden bahsediyoruz. Hiç şaşırmadım. Detaylar, detaylar . . . Bir pencere görüyorum. Binaların tepesine bakıyor, o zaman otel diyelim, en az üç katlı bir şey, muhtemelen üçüncü ya da dördüncü katta. Oda temiz. Yerde çorap bile yok. Tamam, yönetmeye başla."

"Pencereye dön," dedi Lucas. "Dışarıda gördüğün binaları tarif et."

"İki tane. İkisi de beton, bir sürü pencere var. Uzun olanı uzakta, daha kısa olanı önünde, pencereden belki elli metre uzakta. Pek bir manzara bırakmıyor."

"İkisinde de ayırt edici bir iz var mı?"

"Hayır-bekle, daha uzaktaki çatıda bir tabela var, ama okunamayacak kadar uzakta."

"Güneşi görüyor musun?" "Hayır."

"Gölgeler mi?"

"Pencerenin yanında bir gölge var."

"Gölge hangi yöne düşüyor?"

Faye gülümsedi. "Zeki çocuk. Gölge odanın içine doğru eğimli, yani pencere güneye bakıyor."

"Yangın tahliye bildirimine dönelim. Okuyabilecek kadar yaklaşabilir misin?"

"Evet, ama otelin adı ya da oda numarası yazmıyor. Bunu zaten düşünmüştüm."

"Oda fiyatı var mı?"

"Ah, evet. Hatta yüz dolar." "Güzel."

Lucas Faye'i odanın içinde biraz daha dolaştırdı ama işe yarar bir şey bulamadı. Ara sıra sakinleştirici büyüler yapsam da Faye yine terlemeye başlamıştı, bu yüzden Lucas aramayı sonlandırdı.

"Son bir şey daha," dedi Faye. "Hızlı bir okuma yapmama izin ver. Hâlâ orada oturduğuna göre düşünüyor olmalı. Eğer bir şey planlıyorsa, size haber verebilirim."

Sessizleşti, başını tekrar göğsüne doğru eğdi. Bir dakikalık sessizlikten sonra ürperdi ve başı geriye gitti, göz bebekleri REM uykusundaki biri gibi oynuyordu. Lucas elini onun omzuna koydu. Bir an sonra tekrar ürperdi.

"Üzgünüm, yine o lanet kara delik. Bu . . . Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onun için çok şey ifade ediyordu." Faye

yutkundu. "Hitler bile köpeğini severdi, değil mi? Bu birini iyi bir insan yapmaz ve bu kesinlikle iyi biri değil. Önemsediği tek şey oydu. Tamam, bir tane daha alayım."

"Belki de yapmamalısın."

"Ben hallederim. Sadece dayan." Nefes verdi ve başının tekrar düşmesine izin verdi. "Hayal kırıklığına uğradı. Öldürmek işe yaramıyor, boşluğu doldurmuyor. Daha fazlasına ihtiyacı var. En sona sakladığı bir tane var ama bekleyemiyor. O gidiyor-" Başı geriye doğru savruldu ve tekerlekli sandalyenin başlığına öyle sert çarptı ki sıçradı.

"Oh." Tek kelime nefes nefese kalmış gibi geldi.

Vücudu sertleşirken kolları tekerlekli sandalyesinin kenarlarını kavradı ve gövdesi sandalyeden dışarı çıktı. Lucas ve ben ikimiz de ayağa fırladık. Biz ona ulaşmadan vücudu bir tahta gibi dümdüz oldu ve sandalyeden kaydı. Lucas hamle yaptı ve yere düşmeden önce onu yakaladı. Sarsıldı, gözleri dönüyordu, ağzı açıktı. Yakındaki masadan bir kalem aldım, ağzını açtım ve dilini tutmak için kalemi soktum. Sonra durdu. Öylece durdu, sanki olduğu yerde donup kalmıştı. Lucas onu yavaşça yere indirdi.

"Oscar'ı getireyim," dedi.

"O-"

"O iyi olacak. Korkarım bu onun normal durumu. Katatonik."

O giderken, Faye'in kollarını yeniden düzenledim, onu daha rahat ettirmeye çalıştım, ancak umursamadığını biliyordum. Başını düzelttiğimde, gözlerini gördüm, geniş ve görmüyordu. Hayır, görmeyen değil. Üzerine eğildiğimde orada bir hareket gördüm, gözbebekleri televizyon seyreden biri gibi hafifçe kasılıyor ve titriyordu. Ama gördüğü bir televizyon ekranı değildi, kendi zihnindeki küçük ekrandı, yüzlerce hayatın yüzlerce filmini oynatıyordu, hepsi o kadar hızlı geçiyordu ki beyni artık hiçbir anlam veremiyordu.

Benicio'yla Faye'e bir cadı hemşire bulması için konuşacaktım. Bu onu iyileştirmezdi ama her şey bundan daha iyi olmalıydı. Evet, bu bir cadının Faye'i iyileştirmesi için

Bir Kabal'da çalışmak, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi ama acı gerçek şu ki Kabal'da çalışmak isteyen düzinelerce cadı vardı ve eğer bu Faye gibi birine yardım edebilecekleri anlamına geliyorsa, şimdilik yapabileceğim en iyi şey buydu.

Otel Dükanping

Akşama kadar Miami'deki otellerin neredeyse yarısını kontrol etmiştik, çünkü Faye'in Edward'ın penceresinden gördüğü manzaraya uygun bir manzara arıyorduk. Yüz dolarlık fiyatlara sahip otelleri hedefleyerek işe başlamıştık. Kulağa geldiğinden daha zordu. Güzel, eşit bir rakamdı ve birçok otelde bu fiyatta en az birkaç oda vardı.

Faye'den ilk ayrıldığımızda, telefon defteri listesini bizimle paylaşmayı teklif eden Jaime'yi aramıştık. Birkaç seçenek bulduktan sonra Jaime, biz ayak işlerini yaparken Cassandra'yla birlikte telefon görüşmelerini devralmayı önerdi. Akıllıca bir anlaşmaydı, ancak Jaime ve Cassandra yüz dolarlık odaları olan o kadar çok otel buldular ki, biz yetişemedik.

Saat sekizde Jaime aradı.

"Hâlâ son parti üzerinde çalışıyoruz," dedim cevap verirken.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Listenin geri kalanını rehin tuttuğumuzu söylemek için aradım. Altı saattir bu iştesiniz ve akşam yemeği yemediğinizi biliyorum. Muhtemelen öğle yemeğini de atladınız."

"Sadece ihtiyacımız olan-"

"Hayır. Ciddiyim, Paige. Bugünlük bu kadar yeter. Şimdi bırakmak, yemek yemek, uyumak ve gün ağarırken yeniden çalışmaya başlamak daha iyi."

İstifa etmekten ne kadar nefret etsem de, bu mantıklı geliyordu. Gece çökerken otellerin etrafındaki binaları zar zor seçebiliyorduk. Tavsiyemi Lucas'a ilettim, o da kabul etti.

"Güzel," dedi Jaime ona söylediğimde. "Yolun aşağısında bir bar var, gece yarısına kadar mutfak hizmeti verdiğini söylüyor. Yarım saat içinde orada buluşuruz. Çalışmaya devam edersen

Beni beklet. Bir barda tek başıma kaldığımda çok sorun çıkarabilirim. Bunu unutmayın."

Jaime'yi on beş dakika beklettik ama bunun tek nedeni Lucas'ın hemen uygulamak istediği başka bir fikri olmasıydı. Cabal'ın elinde Miami'nin uydu fotoğrafları vardı. Belki onlarla Faye'in tarif ettiği bina düzenini bulma şansımız artabilirdi. Cortez karargâhı yolumuzun üzerindeydi, bu yüzden oraya uğradık ve yirmi dakikadan kısa bir süre içinde fotoğrafların kopyalarını aldık.

Tehdidine rağmen Jaime barda herhangi bir soruna yol açmamıştı. Yalnız da değildi. Masanın karşısında bir figür fark ettiğimde hemen erkek sandım, sonra Cassandra olduğunu fark ettim. Cassandra şarabını yudumlarken üçümüz yemek sipariş ettik.

Jaime, Lucas'ı yemek yerken fotoğrafları incelememesi için zorlamayı başarmıştı ama tabaklar masadan kalkar kalkmaz onları çıkardı. Yardım etmeye çalıştım ama sadece bir büyütecimiz vardı ve ayrıntılar çıplak gözle görülemez kadar küçüktü, bu yüzden Jaime'nin beni yemek sonrası bir içki içmeye ikna etmesine izin verdim.

İçkilerin yarısında Cassandra, Jaime'ye "ünlüleri öldürmek" gibi bir çıkış yaptı ve Jaime de ona en sevdiği konuyu açarak karşılık verdi.

"Ben ölmedim," dedi Cassandra, kelimeleri çıkarabilmek için dişlerini zorlukla sıkarak.

"Bu teoriyi test etmek ister misiniz? Diyelim ki yerde yatan bir adam buldunuz ve ölü mü diri mi emin değilsiniz. Nasıl anlarsınız? Üç şekilde. Kalp atışı, nabız, nefes alma. Cass, bana bileğini ver, nabzını kontrol edeyim."

Cassandra ters ters baktı ve şarabını yudumladı.

"Camda buğulanma görmüyorum Cass. İçimden bir ses nefes almadığını söylüyor."

Cassandra'nın bardağı masanın üzerine vurdu. "Ben ölmedim."

"Tanrım, Monty Python skeci gibi konuşuyorsun. Hiç izlediniz mi? Veba kurbanlarını temizliyorlardı ve biri sürekli 'Ben daha ölmedim' diyordu. Tıpkı senin gibi Cassandra. İngiliz aksanı olması dışında." Jaime içkisini yudumladı. "Her neyse, bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Yaşıyor gibi görünüyorsun. Şimdi zombiler, kötü bir öbür dünya var."

"Zombilerden bahsetmişken," diye başladım, bu konudan uzaklaşmaya hevesliydim. "Duyduğuma göre Hollywood'da bir nekro şu film için gerçek bir tane yetiştirmiş, neydi adı-"

" *Yaşayan Ölülerin Gecesi mi?* " Lucas dedi ki.

Bacağı masanın altından benimkine sürtündü. Geçen bahar, daha iyi oyalanma yöntemlerine geçmeden önce o filmi izleyerek cehennem gibi bir günün üstesinden gelmeye çalışmıştık. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece. Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de sırttık, sonra Lucas işine döndü.

"Hayır, o değil," dedim. "Yeni bir şey."

"Söylentiye duydum," dedi Jaime. "Güzel bir hikâyeye ama doğru değil. Hollywood'da yaşayan tek ölü Clint Eastwood'dur."

İçkimi tükürdüm. Jaime sırtımı sıvazladı ve güldü. "Şaka yapıyorum. Ama öyle görünüyor, sence de öyle değil mi? Adam iyi yaşlanmamış."

"Ben olsam öyle demezdim," diye mırıldandı Cassandra.

"Ben olsam isterdim," dedi Jaime. "Ve bilmek istediğim şey, neden her lanet olası filmde onun dörtte biri yaşındaki seksi bir kızla eşleştirildiği."

"Kıskanç mı?" Cassandra söyledi.

Jaime homurdandı. "Evet, sanki ben kolumda on sekiz yaşında bir adamla dolaşmak istiyorum. Eğlenmenin yanlış bir tarafı yok ama saygınlığını korumalısın. Benim kuralım: On yaşından büyük ya da beş yaşından küçük erkek yok. Bütün bu puma olayı çok ..." Ürperdi ve yüzünü buruşturdu.

"Puma mı?" Lucas fotoğraflarına bakarak "Cougar mı?"

dedi. "Çok daha genç erkeklerle çıkan kadınlar," dedim.

"Neden bana bakıyorsun Paige?" Cassandra söyledi.

"Ben-"

"Kendi yaşımdaki erkeklerle zor çıkıyorum, değil mi?" Cassandra ekledi.

Jaime güldü. "Haklısın Cass. Ölümle değiştiğinde kaç yaşındaydın? Bahse girerim benim yaşlarımdaydım."

"Kırk beş."

Jaime başını salladı. "Eğer yaşlanmayı bir noktada durdurabilseydim, o nokta burası olurdu. Biliyorum, çoğu kadın *-hatta* çoğu *insan*- yirmili, belki otuzlu yaşlarını tercih eder ama ben kırk yaşı seviyorum. Tecrübe kazanmışsın ama vücudun hala mükemmel çalışıyor. Bir kadın için çok iyi bir yaş." Kadehini kaldırdı. "Al bakalım, Clint."

Birer içki daha söyledik, biraz daha konuştuk ve sonra otele geri döndük.

Uçakta, ertesi gün Benicio'yla kahvaltıda buluşup davadaki gelişmeleri paylaşma konusunda anlaşmıştık. Artık elimizde sağlam bir ipucu olduğuna göre, yemek yemek gibi önemsiz bir şeyle vakit kaybetmekten nefret ediyorduk. Yine de Lucas güne erken başlamamız gerektiğini söylediğinde, Benicio altıda kahvaltı için otelimizde buluşmayı ve ziyaretini kısa tutmayı teklif etti. Bu konuda söyleyebileceğimiz pek bir şey yoktu.

Restorana vardığımızda Troy bizden önce içeri girdi. Hostesi köşeye sıkıştırdı, bir şeyler mırıldandı ve ona katlanmış bir hesap uzattı. Bir dakika sonra hostes geri döndü ve bize verandaya kadar eşlik etti. Masamız uzak köşedeydi. En yakın üç masada rezerve çadır kartları vardı. Sanırım ekstra bahşiş bunun içindi, mahremiyetimizi garanti altına almak için. Restoran bu saatte neredeyse boş olduğundan, bu kolayca karşılanabilecek bir talepti. Troy ve Morris bir sonraki en yakın masaya oturdular.

Yemeğimizi sipariş ettikten sonra Benicio'ya Faye için bir cadı hemşire tutup tutmayacağını sordum.

"Sakinleştirici bir büyü, hmm?" dedi peçetesini açarak.

"Bunu kendim hiç çalıştıramadım. Sence bu

diğer sakinlere de yardımcı olur mu?"

Tereddüt ettim, cevabım hazır olmadığı için değil, Benicio Cortez'in cadı büyüü yaptığı düşüncesi ... beni bile bir an için suskun bırakmaya yettiği için.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle. Bu sadece eğitimli bir tahmin tabii ki. Diğerleri üzerinde test etmeniz gerekecek."

Başıyla onayladı. "O zaman Faye için yarı zamanlı bir cadı tutacağım ve eğer diğerlerine yardım edebilirse, bunu tam zamanlı bir pozisyon haline getireceğiz.

Şimdi, tahmin edebileceğiniz gibi cadı topluluğundaki bağlantılarım oldukça zayıf. Bunu daha sonra konuşuruz, ama nitelikli birini bulmak için yardımınıza ihtiyacım olabilir."

"Paige'in yardımı olmadan da bunu yapabileceğine eminim, baba," dedi Lucas. "Cadılar her zaman Kabal pozisyonları için başvururlar. İnsan kaynakları ihtiyacınız olan tüm irtibat isimlerini size sağlayabilir."

"Belki, ama herhangi bir sorum olursa Paige, seni arayabilir miyim?"

Lucas'a baktım, o da yumuşak bir iç çektikten sonra başını salladı.

"Eğer bu Faye için iyi bir cadı hemşire bulmak anlamına geliyorsa, beni arayabilirsiniz," dedim.

Benicio başka bir "rica" olduğundan emin olduğum bir şey söyleyerek ağzını açtı ama kahvelerimizin gelmesiyle dikkati dağıldı. Sonraki bir dakikayı sessizlik içinde, her birimiz içeceklerimizi hazırlayarak geçirdik.

"Ee, Paige," dedi Benicio kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra. "Miami'yi nasıl buldun?"

Yeni bir konu. Tanrıya şükür. Koltuğumda rahatlardım. "Gezmek için pek vaktim olduğunu söyleyemem ama güneşin tadını çıkardığım kesin."

"Miami'nin cazibesi var ama temposu herkesin hoşuna gitmiyor. Şiddet de öyle. Gitmeden önce Lucas, Paige'i arabayla gezdirip ona büyüdüğü yeri göstermelisin." Bana döndü. "Çok güzel bir bölge. Miami'nin bir kısmı

suç oranı, Florida'nın en güvenli sokakları, mükemmel bir okul sistemi-"

"Davayla ilgili bir gelişme var mı?" Lucas sordu.

Öyle bir şey yoktu. Benicio'ya bir ipucunun peşinde olduğumuzu söyledik, ama ayrıntılar için baskı yapmadı, sadece ihtiyacımız olursa Kabal kaynaklarını tam olarak kullanmamızı teklif etti. Kahvaltının geri kalanını Kabal'ın Edward'ı bulmak için ne yaptığını tartışarak geçirdik. Beklediğimiz gibi Nast'lar Cuma gününden beri onu arıyorlardı. Ne yazık ki hiçbir ipucu bulamamışlardı. Ya da paylaşmak istedikleri bir şey.

Yemeğin sonuna yaklaştığımızda Benicio, "Daha önce de söylediğim gibi, Lucas seni bölgede bir tura çıkarmalı. Oğlumun Oregon'dan daha yakın bir yerde yaşamasını istediğimi biliyorum ama Savannah'yı da düşünmek gerek. Onun velayetini elinde tutarken zaten kötü bir deneyim yaşadın ve bunu çok iyi idare etmene rağmen

İkinci deneme, değil mi?"

"İkinci deneme, ama aynı kişi ... bir daha yapmayacak."

"Belki öyle, ama şimdi Savannah'nın arzulandığı haberi tüm doğaüstü dünyaya yayıldı. Bunu göz önünde bulundurmalısın-"

Lucas, "Hem Paige hem de Savannah Portland'dan oldukça memnun," dedi.

"Anlıyorum, ama kalıcı olarak kök salmadan önce bu konuyu ciddi olarak düşünmelisiniz. Portland'da bir ev satın alıp altı ay sonra Savannah için güvenli olmadığını fark etmek istemezsiniz."

"Bunu biliyorum," dedim. "Bu yüzden orada bir yıl geçirene kadar ev alışverişi yapmayacağım."

"Öyle mi?" Benicio kaşlarını çatı. "Bir ev seçtiğini sanıyordum. Lucas dedi ki ..." Şaşkın bakışlarımı görünce sesi kesildi. "Oh, görüyorum ki bundan bahsetmemiş."

"Hayır, yapmadım," dedi Lucas, sesi gergin çıkıyordu. "Ama bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim." Bana döndü ve sesini alçalttı. "Sonra açıklarım."

Yemeği sessizlik içinde bitirdik.

"Hangi ev?" Otel odasının kapısı arkamızdan kapanmadan önce söyledim.

"Sanırım son müşterimle olası bir anlaşmadan bahsetmiştim, o da kendini borçlu hissederek-"

"Hangi ev?" Çantamı kanepenin üzerine atarak söyledim. "Yoğunlaştırılmış versiyonu."

"Anlaşılabilir bir şekilde üzgünsünüz-"

"Kahretsin, evet, üzgünüm. Bizim için uzun vadeli planlar yapıyorsun ve ben bunu *babandan* duymak zorunda mıyım?"

"Göründüğü gibi değil. Chicago'da beni ilk aradığında dairemiz hakkında konuşmak istedi. Senin ve Savannah'nın orada yaşamasını beklememin doğru olmadığını düşünüyordu çünkü ben güven fonuma el atmayı reddediyordum. Ona dairenin kısa vadeli olduğunu söyledim. Dinlemedi, ben de Portland'da bir ev bulduğumu söyledim."

"Neden bana söylemedin? Bunu hiç konuşmadık, Lucas." Kanepeye çöktüm ve şakaklarımı ovuşturdum. "Eğer bunun bir sürpriz olması gerekiyorsa-"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Böyle bir şeyi asla düşünmem. Bu iş bittikten sonra size evi göstermeyi ve eğer beğenirseniz, benimle paylaşmayı seçerseniz de seçmeseniz de, teklif edilen fiyattan evi almayı planlıyordum."

"İster seçeyim-? Bu da ne demek şimdi?"

Yanımdaki kanepeye oturdu, yakındı ama dokunmuyordu. "Bundan bahsedecektim ama önce bunu atlatmak istedim. Uzun vadeli planları şimdi tartışmak haksızlık gibi geldi, sen benimle bir yaşamın neler gerektirebileceğini ilk kez görüyorken - ... ailevi meseleler."

"Yani, kuyruğumu kıstırıp kaçacağımı mı düşünüyorsun?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Şimdiye kadar yapmadığına şaşırdım."

"Hayır, ben ciddiym. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Sana o kadar az değer veriyorum ki-" Koltuğa doğru kaydım.

ondan. "Bir araya geldiğimizde 'ailevi sorunların' hakkında her şeyi biliyordum, Lucas."

"Evet, ama bunun hayatlarımız üzerinde yaratabileceği etki konusunda hazırlıksız olabildiniz. Bunu tamamen anlayabilirim-"

"Yapar mısın?" Ayağa fırlayarak söyledim. "Kapıdan çıkıp gitsem anlar mıydın? 'Üzgünüm, bana göre değil' desem? Tıpkı bana bu evi göstersen ve ben de 'Alacağım' desem anlayacağın gibi... Şimdi nerede yaşayacaksın?"

"Sana baskı yapmak istemiyorum Paige. Elbette gitmeni istemiyorum ve evet, bu evi seninle birlikte almak istiyorum ama eğer istediğin bu değilse-" Koluma uzandı ama ben geri çektim.

"Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyorsun, değil mi?" O tereddüt edince kapıya doğru yürüdüm. Sonra durakladım, elimi topuzun üzerine koydum. Bunu yapamazdım. Şimdi olmazdı. "Hadi," dedim. "Yapacak işlerimiz var."

Miami'nin Cabal fotoğrafları Lucas'a yarım düzine olası otel vermişti ve şimdi bunları kontrol etmemiz gerekiyordu. Tartışmamıza gelince, ikimiz de bundan bahsetmedik ama arabadaki ağır sessizlik ikimizin de bunu düşündüğünü gösteriyordu. Sorunu çözmeyi ve geçmişte bırakmayı ne kadar istesem de, kendime şimdilik görmezden gelmenin daha iyi olacağını söyledim. Daha sonra bir şeyleri düzeltmek için bolca zamanım olacaktı.

Dördüncü olasılıkta, bir eşleşme bulduk. Faye'in tarifine uyan güney manzaralı, beş katlı, orta fiyatlı bir otel.

Lucas'ın cep telefonu çaldığında yan sokaktan çıkıp binanın önüne doğru ilerliyorduk.

"Arayan Oscar'dı," dedi telefonu kapattığında. "Faye uyanmış ve çok üzgün. Tek anlayabildiği beni hemen görmek istediği."

"Lanet olsun," dedim.

"Eğer davayla ilgili yeni bir bilgisi varsa, bu büyük ihtimalle Edward'ın nerede olduğuyla ilgilidir.

potansiyel olarak gereksiz. Bu noktada-" Başını kaldırıp otele baktı. "Elimizdeki en iyi ipucunu kısa süreliğine de olsa bir kenara bırakmaya niyetim yok."

"Gidip Faye'le konuşabilirim," dedim. "Ama Edward bu oteldeyse, sana destek olmayı tercih ederim."

"Ve senin bana destek olmanı tercih ederim."

"Jaime'yi göndermeye ne dersiniz? İnsanlarla arası iyidir ve Faye'in büyükannesinin durumuyla ilgili biraz deneyimi varmış gibi görünüyor."

"İyi fikir."

Lucas aradı. Jaime hâlâ yataktaydı ama ne sorduğunu anlayacak kadar uyandıktan sonra Faye'le konuşmayı kabul etti. Eğer önemliyse beni geri arayacaktı. Lucas telefonunu kapattı, ben de benimkini titreşime aldım ve otele doğru yola çıktık.

"Tabii, evet," dedi genç resepsiyon memuru, Lucas'ın elindeki fotoğrafa bakarken başını sallayarak. "Oda üç, on yedi. Bu o."

"Hâlâ giriş yaptı mı?"

"Evet."

"Bu sabah dışarı çıktı mı?"

"Bu taraftan değil." Saatini kontrol etti. "Ve bu kadar erken değil."

Genellikle öğlen saatlerinde yola çıkar, benim vardiyamdan sonra geri döner."

Lucas bir telefon numarası yazdı. "Eğer aşağı gelirse, gidene kadar bekle, sonra bu numarayı ara. Ama sadece o gittikten sonra. Onu şüphelendirecek bir şey yapma."

"Elbette." Genç adam başını salladı. "Tamam. Elbette."

Lucas ön kapıdan içeri girdi, yüzü asıktı. "SWAT ekibini çağırma zamanı geldi mi?" Dedim.

"Korkarım daha acil endişelerimiz var. Şu anda o memur Edward'la telefonda konuşuyor ve burada olduğumuz konusunda onu uyarıyor."

"Ne?"

Lucas binanın köşesini döndü, o kadar hızlı yürüyordu ki yetişmek için koşmam gerekti. "Bizi NSA olarak tanıttım ve ona bu adamı hemen bulmamız gerektiğini söyledim. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında ilk düşüneceği şey 'terörist' olmalı. Ama ona adamın tehlikeli olduğunu ima ederek şüphelerini arttırmamasını söylememe rağmen hiçbir soru sormadı. Bize bilmek istediklerimizi söylüyor ve Edward'ı arayıp onu uyardığı için Edward'ın teklif ettiği ödülü alabilmek için bizi oradan hızla çıkarıyor."

"Edward bu çağrıyı alır almaz eşyalarını toplayıp kaçacak."

"Kesinlikle. Şimdi-" Otelin önü ile yan kapı arasında yarı yolda durdu. "Burada durmanı istiyorum. Bir gizlenme büyüsü yap. Eğer dışarı çıkarsa, hiçbir şey yapma. Bırak gitsin ama nereye gittiğine dikkat et, sonra beni bul. Ben arkada kapıyı gözlüyor olacağım."

Başımı salladım ama Lucas çoktan koşmaya başlamış, arka tarafa doğru ilerliyordu. Otelin karşısındaki duvara dayandım ve bir siper büyüsünün arkasına saklandım.

İki dakikadan az bir süre sonra yan kapı açıldı. Bir adam dışarı çıktı. Bol bir rüzgârlık, eşofman altı, güneş gözlüğü takmış ve kasketini aşağıya doğru çekmişti ama bunların hiçbirisi fotoğraftaki adam olduğu konusunda şüphe bırakmıyordu: Edward.

Edward kapının arkasından çıktı ve iki tarafa da baktı. Bakışları üzerimden geçtiğinde, nefesimi tutma dürtüsüne direndim ve bunun yerine tamamen hareketsiz kalmaya odaklandım. Kapıyı yavaşça kapattı. Sonra sırt çantasını yere indirdi, eğildi ve açtı. Orada çömelirken, onu bir bağlama büyüsüyle tuzağa düşürmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemedim. Tek yapmam gereken bir saniyeliğine gizlenmekti ve-

Edward sırt çantasından bir silah çıkardı ve benim fikrim düşüncemin ortasında öldü.

Silahla oynadı, sonra onu rüzgarlığının cebine soktu, sırt çantasını sırtına aldı ve

binanın arkasına doğru yöneldi. Lanet olsun! Keşke Lucas'la uzun menzilli iletişim büyüm üzerinde daha çok çalışsaydık, onu uyarabilirdim. Saklanıyor olacaktı ama bir gizlenme büyüsünün altında değil, çünkü büyü henüz güvenilir değildi. Lucas'ın birini duyar duymaz saklandığı yerden fırlamaması gerektiğini bildiğine dair kendimi rahatlattım. Edward'ı duyduğundan bile değil. Adam çakılların üzerinde köpük bir yastık gibi yürüyor, ayağının altındaki taşları bile sarsmıyordu. Gölgelere yapışmış, her birkaç adımda bir omzunun üzerinden bakıyordu. Binaanın arka tarafına varmadan hemen önce sola döndü ve tam karşısında durduğum duvarın içinden geçiyor gibiydi.

Üç kadar saydım, sonra siperden çıktım ve daha aşağıdaki bitişik sokağı görmek için eğildim. Yavaş bir adım attım. Ayaklarımın altındaki çakılların çıtırtısı gök gürültüsü gibi yankılandı. Çabucak siperimi tekrar aldım ama Edward geri dönmedi. Tekrar siperimi bozdum. Yine tek bir adım attım. Yine, çakıllar ayaklarımın altında çatırdadı.

Bu işe yaramıyordu. Bir an düşündükten sonra bir ışık topu yaptım ve Edward'ın arkasına bakmak için o anı seçmemesi için dua ederek topu sokağın aşağısına fırlattım. Lucas topu görünce köşeden baktı. Yan sokağı işaret ettim. Başını salladı, sokağın karşısına geçti ve uzak duvara yaslandı. Sonra açıklığa doğru ilerledi ve aşağıya baktı. Geri çekilirken bana el salladı.

Bitişik sokağa geldiğimde orası boştu. Lucas, Edward'ın daha aşağıdaki bir koridora girdiğini işaret etti.

"Silahı var," diye mırıldandım, elimle bir tabancayı taklit ederek.

Lucas başıyla onayladı ve peşinden yola koyulduk.

Hedef

Geçit boyunca acele ettik, sonra Edward'ın geçtiği ara sokağa göz attık. Bir caddede son buluyordu. Edward kaldırıma çıktı ve sağa döndü. Aceleyle sokağın sonuna geldik ve dışarı baktık. Edward işlek bir yolun kaldırımında durmuş, sanki trafikten kaçıp kaçmamayı tartışıyordu. Lucas daha iyi görebileceğim bir pozisyona geçmemi ve bir siper büyüğü yapmamı işaret etti. Ben de yaptım.

Edward kaldırımında bir süre bekledikten sonra direksiyonu kırdı ve kaldırım boyunca sola doğru ilerledi. İlk kırmızı ışıkta küçük bir kalabalığa katıldı ve ayaklarının üzerinde sallanarak bekledi.

Işık değiştiğinde diğer yayaların arasından geçip diğer taraftaki ilk kapıdan içeri daldı.

Kapağı kırdım.

"Bir kafeye girdi," dedim. "Yalan mı söylüyorsun?" "Belki de. Bir göz atacağım. Orada olduğunu doğruladıktan sonra

destek için. Silahlı olduğu sürece onu tek başımıza yakalamaya çalışmamak en iyisi."

"Ama halka açık bir yerde. Ateş etmeye cesaret edemez-" "Emin misin?"

"Haklısın. Bu durumda, pencereden bakmanı istediğimden bile emin değilim. Bir büyüye ihtiyacımız var. Şu cazibe büyüğüne ne dersin? Beni Eve'e benzetmek için Savannah'ya yaptığın büyü."

"Bu sadece izleyici başka birini görmek isterse ya da beklerse işe yarar. Resepsiyon görevlisinin Edward'a ne kadar bilgi verdiğini bilmiyorum ama kimi izlediğini bildiğinden şüpheleniyorum. Sanırım en bariz ve en az tatmin edici seçeneğe geldik. Kendimi iyi bir büyüyle donatmak, oraya sızmak ve en iyisini ummak."

"Silahlanalım. Ben sizi korurum."

Edward kafede değildi. Lucas emin olmak için erkekler tuvaletine bile girdi ama başını sallayarak çıktı. Odayı gözlerimle taradım. Tuvaletlerin yanında üç kapısı olan kısa bir koridor vardı. İkisinde SADECE PERSONEL yazıyordu. Üçüncüsünün üzerinde bir itme çubuğu vardı, arka çıkış.

Arka kapıdan dışarı baktık, sonra ara sokağa adım attık. Boş koridor her iki yönde de yarım blok boyunca uzanıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Lucas zemini inceledi. Sızdıran bir saçak oluğundan su damlıyordu. Gece serinliğinde bir su birikintisi oluşmuştu ama şimdi, sabahın sıcağında hızla kuruyordu. Sertleşen çamurda birkaç ayak izi vardı ama sadece bir tanesinin izleri arasında hâlâ su birikintisi vardı. Lucas izlerin işaret ettiği yönü gösterdi.

Bir düzine metre ileride, ara sokak dallanıp budaklanarak caddeden uzaklaştı. Lucas beklememi işaret etti, sonra duvarın arkasına baktı. Bir saniye sonra kaşlarını çatarak geri çekildi ve bana bakmamı işaret etti.

Köşeden baktım. Edward oradaydı, otuz adımdan daha az bir mesafede. Hızla geri çekilmeye başladım, sonra bize arkası dönük durduğunu fark ettim. Sırt çantası ayaklarının dibindeydi ve bir harita çıkarıyordu. Lucas beni geri çekti, sonra kulağıma doğru eğildi.

"Dükkâna git," diye fısıldadı. "Babamı ara."

Kulağına doğru eğildim. "Ya giderse?"

"Takip edip seni arayacağım."

Kafenin arka çıkışının arkamızdan kapanmasına izin vermiştik, bu yüzden binanın etrafından dolaşmak zorunda kaldım. Telefonum titrediğinde hâlâ ara sokaktaydım. Omzumun üzerinden baktım ama Lucas hareket etmemişti. Sesimin Edward'a ulaşmasından korkmadan cevap verebileceğim kaldırıma ulaşmak için hızımı artırdım. Daha oraya varmadan telefon durdu. Daha kaldırıma yeni ayak basmıştım ki tekrar titredi. Numarayı kontrol ettim ama tanıyamadım.

"Alo?"

"Neredesin sen?" Jaime'nin sesi, kelimeler aceleyle döküldü. "Biz-"

"Hemen buraya gel. Her ne yapıyorsan bırak, Lucas'ı al ve buraya gel."

"Yapamayız. Edward'ı takip ediyoruz. Onu kaçarken yakaladık-"

"Kahretsin! Hayır, bırak onu. Geri çekil ve onu rahat bırak. Neredesin? Cabal'a birini gönderteceğim. Buraya geri dön - hayır, sadece bir yere git -"

"Yavaşla, Jamie. Ne-?"

Hat çaldı, sonra Cassandra çıktı.

"Paige? Beni dinle. Faye ile birlikteyiz. Edward'ın bir sonraki hedefinin kim olduğunu biliyor. Bu-"

Daha ismi dudaklarından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Bağlantıyı kes tuşuna bastım ve telefonu cebime geri sokmak için el yordamıyla ilerledim ama telefon kaydı ve kaldırımı düştü. Onu görmezden gelerek ara sokağa geri döndüm.

Coup de Grâce

Kafenin arkasındaki sokağa ulaştığımda Lucas gitmişti. Edward hareket halindeydi. Elbette öyleydi. Onu kimin kovaladığını biliyordu. Lucas'tan kaçmıyordu, onu kendine çekiyordu.

Edward'ı en son gördüğümüz bitişik sokağa doğru koştum. Ne kadar gürültü yaptığım konusunda endişelenmedim. Lucas beni duyarsa koşarak Edward'den uzaklaşırdı ki bu tam da istediğim şeydi.

İlk kavşağı döndüğümde Lucas'ı gördüm. Dikkatli bir şekilde yürüyordu, bir o yana bir bu yana bakıyordu, sırtı bana dönüktü. Ona bağırarak için ağzımı açtım ama sonra durdum. Edward bir sonraki köşede pusuya yatmışsa, herhangi bir karışıklık onu ürkütebilirdi. Elinde silah olan bir vampiri ürkütecek değildim.

Ara sokakta koştum. Lucas'tan birkaç metre ötede, yangın merdiveninin altından koşarken tepemde bir gölge hareket etti. Döndüm ve yangın merdivenine çömelmiş Edward'ı görmek için başımı kaldırdım.

"Lucas!" Bağırdım.

Lucas'a doğru koşarken çıkmaz bir sokakta olduğumuzu fark ettim, sadece sonunda bir oyuk vardı. Edward yere atlarken ben de döndüm. Silahını kaldırdı. Yanlamasına ateş yoluna atıldım ve bir bağlama büyüsü yapmaya başladım. Edward silahı göğsüme doğrulttu.

"Sen bitirmeden ateş edeceğim," dedi. Güneş gözlükleri yoktu ve gözleri de sesi kadar düz ve duygusuzdu. Omzumun üzerinden Lucas'a baktı, o da zikrin ortasında donup kalmıştı. "Sen de öyle. Cast yap ve ben de onu vurayım."

"Paige," dedi Lucas. "Kenara çekil. Lütfen."

"Seni vurabilirsin diye mi? Peşinde olduğu kişi sensin. Faye'in bize vermeye çalıştığı mesaj buydu. Hedef sensin."

"Yolda olduğun için gerçekten ateş etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Edward söyledi.

Yine de yapmadı. Sanki omzumun üzerinden Lucas'a ateş etmeyi düşünüyormuş gibi silahı kaldırdı, sonra tekrar göğsüme indirdi, belli ki nişancılığından gövde atışından başka bir şey deneyecek kadar emin değildi. Ceset sayısına beni de eklemek umurunda olmayabilirdi ama beni vurmak için geçen sürede Lucas'ın bir büyü yapıp kaçma ihtimalini de göze alamazdı.

"Lucas'ı öldürürsen Benicio'nun sana ne yapacağını biliyor musun?" Dedim.

"Herkesin yapmak istediği şeyin aynısı. Beni avla ve öldür. Sence umurumda mı? Otel odama döndüğüm ve Cabal suikastçılarının işlerini bitirdiğini gördüğüm gün umursamayı bıraktım."

"Biz-"

"O odaya girdim ve ne gördüm biliyor musun?" Bakışları benimkilere çarptı. "Kafası yatak direğindeydi. Karımın kafası yatak direğinde!"

Biraz sempati toplamaya çalıştım ama tek düşünebildiğim o kulübenin arkasına gömülmüş düzinelerce cesetti.

Arkamızdan gelen yumuşak bir esinti sokakta dalgalanıyordu. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemesem de Lucas'ın arkasında üç katlı bir duvar olduğunu biliyordum. Hiçbir esinti oradan geçemezdi. Bilmeden rol mü yapıyordum? Bunu daha önce stres altındayken yapmıştım. Tekrar yapabilir miydim? Ama hayır, büyüye güvenemezdin. Şimdi olmaz. Devam ettim.

"Yani onlar için en değerli olan şeyi aldınız," dedim. "Ama Benicio öğrendiğinde-"

"Dinliyor musun? Söylediklerimin tek kelimesini duydun mu? Umurumda değil!"

"Ama sen ölümsüzlük istiyordun-"

"Sonsuz yaşamı *karımla* birlikte istedim. O olmadan, hiçbir şeyin önemi yok."

Sokakta esen bir rüzgâr hepimizi dondurdu. Tekrar geldi, artık bir rüzgârdan çok bir titreme gibiydi, sanki havanın kendisi çalkalanıyor, çalkalanıyordu.

Edward hızla yana çekildi ve silahını Lucas'a doğru kaldırdı. Yana doğru savrularak kendimi onun yoluna attım ama etrafımızdaki hava o kadar şiddetli titreşti ki dengemi kaybedip tek dizimin üzerine düştüm. Döndüğümde, hâlâ iyileşmekte olan bıçak yaraları parladı ve nefesim kesildi.

"Kıpırdama Paige," dedi Lucas, sesi gergin çıkıyordu. "Lütfen, kımıldama."

Edward'ı görebilmek için gözlerimi kaydırdım. Silahı göğsüme doğrultmuştu.

"Yapma bunu," dedi Lucas. "O sana hiçbir şey yapmadı. Eğer gitmesine izin verirsen, sana söz verebilirim."

Edward silahı Lucas'a doğru salladı. "Kapa çeneni."

"Onu dinle, Edward," dedim. "Eğer şimdi durursan, Natasha'yla birlikte olabilirsin."

"Natasha gitti!"

"Hayır, değil. O bir hayalet."

Dudakları büküldü. "Seni yalancı sürtük. Onu kurtarmak için her şeyi söyledin, değil mi?"

Silahı bana çevirmeye başladı. Sonra etrafımızdaki hava çatırdayıp patladı ve silahı Lucas'a doğru geri çevirdi.

"Sana söyledim, herhangi bir büyü ve-"

Lucas'ın arkasında hava karardı, sonra arka plan bir aynanın kırılması gibi paramparça oldu. İçinden ışık aktı. Işığın içinde bir kadın figürü belirdi. Edward yukarı baktı. Gözlerini kırıştırdı.

"Nat-? Natasha?"

Ona doğru uzandı. Edward yavaş ve temkinli bir adım attı. Sonra aniden Natasha'nın vücudu dimdik oldu. Delik onun etrafında parıldadı. Gözleri irileşti, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve kolları hâlâ Edward'a doğru uzanırken esneyen deliğin içine yuvarlandı.

"Hayır!" Edward bağırdı.

Silah sarsıldı, sonra geçide doğru koşarken elinden düştü. Silahın düştüğünü gördüm. Yemin ederim ilk gördüğüm şey buydu,

Ve o anda Lucas'ın güvende olduğunu anladım. Sonra Lucas geriye doğru devrildi, göğüs cebinde karanlık bir delik vardı. Sonra, ancak o zaman, sokakta yankılanan silah sesini duydum.

Etrafımda döndüm. Lucas hâlâ deliğın içine düşüyordu. Işık önce başını, sonra göğsünü ve en sonunda da ayaklarını yuttu.

Peşinden atladım.

Arka Kapıdan

Bir yatağın üzerinde zıplıyor, olabildiğince yükseğe sıçırıyor, ayaklarım her yere çarptığında çığlık atıyordum. Biri şarkı söylüyordu. Annem mi? Hayır, daha genç bir ses, gülmeden şarkı söylemeye çalışıyordu.

"Beş küçük maymun yatağın üzerinde

zıplıyor. Biri düştü ve kafasını çarptı.

Annem doktoru aradı ve doktor "Artık yatağa

atlayan maymunlar yok!" dedi.

"Tekrar!" Çığlık attım. "Tekrar!"

"Yine mi?" diye güldü ses. "Eğer annenin yatağını bozarsan, ikimizin de derisini yüzer."

Zıplarken tombul yumruklarımı havaya kaldırdım, sonra ayağımı kaybettim ve yüzüstü yastıkların üzerine yığıldım. Eller beni kaldırmak için aşağı uzandı ama onları geri ittim, ayağa kalktım ve zıplayarak etrafımda döndüm.

"Tekrar! Tekrar!"

Dramatik bir iç çekiş. "Bir kez daha, Paige. Ciddiyim. Bu son kez."

Bunun son olmayacağını bildiğim için kıkırdadım.

Beş küçük maymun . . .

İnledim ve rüya kayboldu, ama hala şarkıyı duyabiliyordum, aynı kişi söylüyordu. Ses bir anıyı gıdıkladı ama ben onu yakalayamadan buharlaştı.

Gözlerimi açtım ama hiçbir şey göremedim. Soğuk, nemli bir karanlık beni sardı ve titredim. Gözlerimi kırıştırdım ve buğulanmış beynimi temizlemeye çalıştım. Yan yatıyordum. Uzandım ve soğuk ama pürüzsüz ve katı bir şeye dokundum. Elimi üzerinde gezdirdiğimde tümsekler ve keskin kenarlar hissettim. Kaya. Taşın üzerinde yatıyordum.

Yatağın üzerinde zıplayan dört küçük maymun ...

Gözlerimi sıkıca kapattım ama şarkı kafamın içinde çalmaya devam etti. Neydi bu şarkı? Şimdi duyduğuma göre, bilinçaltımdan fıskıran her kelimeyi ezbere söyleyebilirdim. Aklıma bir görüntü geldi. En fazla iki yaşında olan ben, biri şarkı söylerken annemin yatağında zıplıyordum.

" *Artık yatağa atlayan maymunlar yok!* "

Üç küçük maymun-

"Oh, Tanrım, dur!" Patlayan başımı kucaklayarak söyledim. Şarkı durdu.

Bir ses iç çekti, rüyamda duyduğum o dramatik iç çekişin aynısıydı. "Ya öyle yapacaktım ya da sen uyanana kadar çılgılık atacaktım. Müzikal yaklaşımı seçtiğim için memnun olmalısın."

Ayağa fırladım ve etrafıma bakındım. Gözlerim etrafımdaki loş şekilleri seçebilecek kadar alışmıştı ama hiçbirisi insana benzemiyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve odaklandım. Etrafımda, üzerinde yattığım taş yataktan yükselen devasa kayalar vardı.

"Kaya," dedim. "Hepsi kaya."

"Tuhaf, ha? Burada çok tuhaf yerlerimiz var. Görünüşe göre onlardan birinin içine düşmüşsün. Umalım da kötü bir şey çıkmasın."

Sesin kaynağını bulmak için başımı çevirdim ama sadece kayaları gördüm.

İki küçük maymun . . .

"Kes şunu," dedim.

"Hey, hafızanı tazelemeye çalışıyorum. Eskiden bu şarkıyı severdin. Savannah da severdi. İkiniz de bu şarkı için çıldırıyordunuz ama bence siz sadece yatağa atlamak için bahane bulmayı seviyordunuz."

Savannah mı? Nereden biliyordu-? Yutkundum, yapabildiğim tek çağrışımı yaptım.

"Eve?" Dedim.

"Başka kim olacak? Sakın bana unuttuğunu söyleme."

Cevap vermeyince dedi ki. "Oh, hadi ama. En sevdiğin bebek bakıcısını hatırlıyor olmalısın. Neredeyse iki yıl boyunca her Çarşamba gecesi sana baktım. Eğer gelemesem,

Annenin başka birini almasına izin vermezdin. O kadar çok ağlardın ki annen İhtiyarlar toplantısını iptal edip evde kalmak zorunda kalırdı."

Eve durakladı. Ben hâlâ bir şey söylemeyince iç çekti. "Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi? Lanet olsun. Genelde daha fazla izlenim bırakırım."

"Neredesin?" Dedim.

"Dur bakalım. O kısım üzerinde çalışıyorum. Sadece bana bir-" Solumda bir hareket parıltısı. Şekil göz kırptı, sonra odaklanmaya başladı. "Neredeyse oldu. Bu hiç kolay değil, sana söyleyeyim."

Duyulabilir bir patlama sesi. Ve orada Savannah'nın yetişkin hali duruyordu; geniş ağızlı, güçlü burunlu ve çeneli, uzun, düz siyah saçlı, uzun boylu, olağanüstü güzel bir kadın. Sadece gözleri farklıydı, Savannah'nın Kristof Nast'tan miras aldığı parlak mavi yerine koyu renkti.

Önümde çömeldi, sonra yere dokundu ve titredi.

"Çok soğuk. Geçmek için harika bir yer seçmişsin. Bilseydim daha sıkı giyinirdim." Gözlerimi yakaladı, geniş sırtışı Savannah'ninkinin aynısıydı. "Hayalet esprisi." Kıyafetlerine baktı: kot pantolon, spor ayakkabı ve koyu yeşil işlemeli bir bluz. "Biliyor musun, bu bluzu eskiden çok severdim ama bir yıl boyunca giydikten sonra . . . Kıyafetlerimi nasıl değiştireceğimi bulma zamanı." Kıyafetlerimi ölçüp biçti. "Fena değil. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ben hayalet değilim. Ben-"

"Ölmek mi? Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi. Tek bildiğim burada olduğun ve eğer buradaysan ölmüş olman gerektiği." Eve başını salladı. "Bana Romeo ve Juliet gibi davranmanı hiç beklemiyordum Paige. Biliyorum, kendini birine adadığında sonuna kadar gidersin, Savannah'ya yaptığın gibi, ama gerçekten-" Etrafımıza el salladı. "Bu çok uzak."

"Lucas," dedim ayağa fırlayarak.

"Sakin ol kızım. Hemen şurada-" Eve ayağa kalktı. "Şimdi nerede? . . . ?
Oh, işte."

Aceleyle yanından geçtim. Bir kaya çıkıntısının yanından geçerken Lucas'ın ayakkabılarını gördüm. Büyük bir kayanın etrafından dolanarak onu sırtüstü yatmış, gözleri kapalı halde buldum. Yanına çöktüm, parmaklarım boğazına gidip nabzını yokladı.

"Bunu bulamayacaksın Paige," dedi Eve arkamdan. "Kendinde de değil. Geçiş paketi anlaşmasının bir parçası. İstedğin kadar koşabilirsin ve asla nefessiz kalmazsın. Bahse girerim bir haftadır ilk kez karnın ağrımıyordur."

Lucas'ın yanağına dokundum. Teni sıcacıktı. Eğilip yüzümü ona yaklaştırdım ve adını söylerken omzunu hafifçe salladım.

"Onu öpmeyi deneyebilirsin," dedi Eve. "Ama bunun gerçek hayatta ya da öbür dünyada işe yarayacağını sanmıyorum."

Ona ters ters baktım. Ellerini kaldırdı.

"Üzgünüm, espri yapmanın sırası değil." Lucas'ın etrafından dolaştı ve diğer tarafına diz çöktü. "O iyi, bebeğim. Bu normal bir şey. Bu ölüm şoku. İyileşmesi bir iki gün sürer. Normalde sizinle ilgilenecek insanların olduğu bekleme alanlarından birine gelmeniz gerekirdi ama siz arka kapıyı kullandınız."

"Ölüm şoku mu?"

Lucas'ın göğsüne baktım. Gömleği bütündü. Elimi altına kaydırdım ama kurşun deliği bulamadım.

"Hayır, o iyi," dedim. "Vurulmadı. O da benim gibi yarıktan düştü." Eve hiçbir şey söylemedi.

Yüzümü ona döndüm. "Vurulmadı. Bak, delik yok."

Başını salladı, gözleri benimkilerle buluşmadı. Sertçe yutkundum, sonra bluzumu yukarı çektim. Karnımda,

Weber'in

beni bıçaklamıştı, deri şimdi pürüzsüz ve lekesizdi.

Eve, Lucas'ın üzerine eğildi ve düşerken kaymış olan gözlüklerini düzeltti. "Burada bunlara gerek yok ama yine de geçiyorlar. Tuhaf, değil mi?" Daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı, sonra gözlüğü tekrar düzeltti ve Lucas'ın alnındaki saç tellerini taradı. "Zavallı çocuk. Bunca yıl Ben'in oğlu olmak onu koruyan tek şeydi.

ve şimdi de onu öldüren şey bu." Başını iki yana salladı. "Lucas sana tanıştığımızı hiç söyledi mi?"

Odaklanmakta zorlandım, sonra başımı salladım. Anı gözümün önüne geldi ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "'Karşılaşmak' kelimesinin 'tanışmak' kelimesinden daha doğru olduğunu söyledi."

Eve güldü. "Bu Lucas, değil mi? Kesin olmak lazım." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu ne kadar önceydi? Kahretsin, dört, beş yıl olmalı. Yirmi yaşından fazla olamaz. Büyü kitaplarımdan bazılarına el koymaya çalıştı. Ama onu yakaladım. İyi de dövdüm."

"Öyle dedi."

Eve'in sol kaşı kalktı. "İtiraf mı etti? İşte gerçek güç bu, değil mi? Birini yere düşürebilmek değil, yere düşen sen olduğunda bunu itiraf edebilmek. O iyi bir çocuk. Savannah için de iyi. İkiniz de öylesiniz." Benden Lucas'a baktı, sonra yere çöktü ve dizlerini yukarı çekti. "Ah, kahretsin, ne yapacağız?"

"Geri dönmeliyiz."

"Hey, bu konuda sana katılıyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Normalde tek yönlü bir bilet ama siz o trene binmediniz, o yüzden belki bir yolunu bulabiliriz-" Başını geriye attı ve başımın üstündeki bir şeye dik dik baktı. "Lanet olsun, bir tazıdan daha kötüsün. Nereye saklanırsam saklanayım beni takip ediyorsun." Ellerini salladı. "Kışt. Ben meşgulüm. Git başımdan."

Arkama bakmak için boynumu büktüm ama orada kimse yoktu.

"Tabii ki buradan çıkmasına yardım edeceğim," diye tersledi. "Ne yani, kızımızın kurtlar tarafından büyütülmesini mi istiyorsun?"

Tereddüt ettim. "Kristof mu?" "Evet. Onu duyamıyor musun?" Başımı salladım.

Eve güldü. "Ha! Duydun mu, Bay Yüce Kabal Büyücüsü? Seni duyması için bu boyuta yeterince uzağa bile yansıtamazsın. Yine de doğru kırdım. Canlı renkte."

"Boyut mu?"

"Boyut, seviye, katman," dedi, "Karmaşık bir durum."

"Yani gerçek hayaletlerin hepsi senin katmanında mı?"

Kristof'un

Şimdi mi?"

"Hayır, her yere dağılmış durumdalar. İşin kötü tarafı da bu, gerçekten. Sizden önce giden herkesi göreceğinizi düşünerek geçiyorsunuz ama göremiyorsunuz çünkü hepsi sizin boyutunuzda değil. Bazılarımız, büyü ırklar, bir ya da iki katmanı bulanıklaştırabilir, Kristof'un yaptığı gibi diğer tarafı görebilir.

Ama içinden geçmek için-" Kristof'a doğru sırtıttı. "Bunun için gerçek bir büyücü olmak gerekir."

"Yani benim ... annem. O burada mı?"

Eve başını salladı. "Üzgünüm bebeğim. Ne bu katmanda ne de benimkinde. Gerçi başkaları da var. Sadece onları nasıl göreceğimi henüz çözemedim."

Bakışları tekrar yukarı fırladı. "Evet, evet, komik adam. Gidip rahatsız edecek başka birini bul. Paige'le konuşmam gerek."

Bir duraklama.

"Gidiyor mu?" Ben sordum.

"Hayır, sadece orada oturuyorum. Yine de sessiz olmak, umabileceğim en iyi şey. Bakalım burada neyiz varmış. O vampir sürtük Natasha bir şekilde katmanında bir delik açmış. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Vampirlerin bir katmanı *olduğunu* bile düşünmemiştim. Her şey çok garip. Kader, şeytan ortağını da kendisiyle birlikte cehenneme çekebilmek için mi bu deliği açmasına *izin verdi* diye merak ediyorum."

"Uh-huh."

"Güzel teori ama size bir faydası yok, değil mi? Mesele şu ki, siz kazara düştünüz ve sizi geri getirmemiz gerekiyor. Buradan geçtiğinize göre, bu nokta önemli olmalı. Trekkie olmak istiyorsanız, bir portal."

Etrafıma bakındım.

"Birini yapıştırmak için çok çirkin bir yer, değil mi?" diye devam etti. "Muhtemelen amaç da bu. Kimse buraya gezmeye gelmez."

"Peki, geçebilir misin?"

Eve arkamdan bana ters ters baktı. "Bu cümleyi tamamlarsan kendini tehlikeye atarsın Kris." Durakladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Bana döndü. "Yapamam. En azından şimdilik. Bir büyücüye ihtiyacımız var."

"Güzel, nerede bulacağımı biliyorum."

"Jaime Vegas?" Eve yüzünü buruşturdu. "İlk tercihim değil ama sanırım herhangi bir nekro işimi görür. O ve ben, bu şeyi senin geçebileceğin kadar açabiliriz."

" *Lucas* ve ben."

"Ah, doğru. Şimdi, kesin olarak işe yarayacağını söyleyemem, çünkü kalıcı olarak geri dönmemin bir yolu olmadığını biliyorum. İnanın bana, denedim."

Gözleri Kristof'a kaydı ve bir an için o gözlerde, tüylerimi diken diken eden ve bana Eve'in kim ve ne olduğunu hatırlatan bir şey gördüm. Arkamdaki havayla bakışlarını kilitledi.

Kristof ne derse desin, bunun Eve'in yaşayanların dünyasına geri dönmeye çalışmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Söyleyiş tarzından, hayata dönmek için çok uğraştığını tahmin ettim ve bir an için bunu merak ettim. Yeterince mutlu ve rahat görünüyordu. Sanki bir tür cehennem boyutundaymış gibi değildi. Öyleyse neden hayata dönmek için mücadele ediyordu?

Bu soru beynimde uçuşurken bile kendi durumumu düşündüm. Burada, öbür dünyadaydım ve bir an bile kalmayı düşünmedim. Neden mi? Çünkü benim hayatım diğer taraftaydı ve acı ve rahatsızlığın olmadığı bir dünyada yaşamak ne kadar keyifli olursa olsun, öbür dünyaya geçmeden önce "gerçek" hayatımı bitirmek istiyordum. Bu gerçek hayat Lucas'ı da içeriyordu. Olmak zorundaydı.

"Yani eğer geri dönemezsen," dedim, "o zaman sence biz ... ?"

"Bilmiyorum ama deneyeceğimden eminim. Sen özel bir vakasın, bu yüzden bir yolu olmalı."

"Tamam, hadi yapalım. Sen bir hayaletsin, bu yüzden Jaime ile iletişime geç."

_"

"O kadar kolay değil. Önce onu bulmamız gerekiyor." "Onu bulmak mı? Miami'de."

"Bir numaralı engel, gerçi göründüğü kadar kötü değil. Miami burada da var, ama tam olarak değil. . . şey, farklı. Mesafe bir sorun değil. Her şey çok ... göreceli."

"Uh-huh."

Eve başını salladı. "Açıklayamam. Ben bile henüz her şeyi anlamış değilim. Đki numaralı engel..." Lucas'a baktı. "Onu taşıyamayız."

"Onu burada bırakmayacağım."

"O zaman gerçek bir sorunumuz var. Bir ya da iki gün içinde uyanacak ama o zamana kadar Arayıcılar bizi bulmuş olacak ve bulduklarında daimi ikametgahınız olacak. Şimdi, yapabiliriz-" Durdu ve Kristof'a baktı, sonra başını salladı. "Kristof burada Lucas'la kalmayı teklif ediyor."

Ben tereddüt edince Kristof'a doğru baktı. "Zavallı kızın hayatını paramparça ettin. Bu güven telkin etmez, Kris." Bana baktı. "Sorun yok Paige. Kristof Lucas'a göz kulak olacağını söylüyorsa olur. Sen ve Lucas Savannah'ya dönmezseniz onun hiçbir çıkarı olmaz. En başından beri istediğimin bu olduğunu, Savannah'nın seninle birlikte olmasını istediğimi artık biliyor. Bir daha karışmayacak."

Eve ayağa kalktı. Lucas'ın elini sıktım, ona son bir kez baktıktan sonra kayalık düzlükte Eve'i takip ettim.

İlkel Batakılık _

Kayalık düzlükte iki saat kadar yürüdük. Hayalet dünyayla ilgili bir sorun mu var? Ciddi bir toplu taşıma eksikliği. Yine de o kadar yürümeme rağmen ayaklarım hiç ağrımadı. Sanırım bu da motorlu taşıtları gereksiz kılıyor. Bu ve burada, gideceğiniz yere varmak için dünya kadar vaktiniz olduğu gerçeği.

Normalde, sanırım, hayalet dünyasında seyahat etmek bir Pazar gezintisi gibidir, rahatlayın ve manzaranın tadını çıkarın. Ancak bizim bulunduğumuz yerde, eğer bir jeolog değilseniz, tadını çıkarabileceğiniz bir manzara yoktu. Kaya, kaya ve daha fazla kaya. Tam olarak umduğum Cennet tarlaları değildi. Elbette bu geçici bir konaklamaydı - ne kadar geçici olursa o kadar iyiydi - ama içimi kemiren endişelerden uzaklaşmak için bile olsa merak etmekten kendimi alamıyordum. Bu öbür dünyaydı, dünyanın en büyük gizemi önümde seriliyordu. Yine de Eve'den daha fazla bilgi alma çabalarım espriler ve anlamsız sözlerle engellendi. Yine de biraz ısrarcı olabildim ve sonunda konuya değinmek zorunda kaldı.

"Sana hiçbir şey söyleyemem, Paige. Merak ettiğini biliyorum, ama seni bu dünyadan çıkaracaksak, ne kadar az bilersen-"

"Daha iyi," diye bitirdim.

"*Benim* için de daha iyi," dedi. "Zaten Kader'in kötü defterindeyim ve bir kez öğrendiler mi-"

"Yani Kaderler gerçek mi?"

"Evet, sadece oturup iplik eğirmiyorlar-" Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Kes şunu. Beni konuşmam için kandıracaksın ve sonra öğrenecekler ve artık sadece boğazıma kadar boka batmakla kalmayacağım, içinde boğulacağım. İnan bana, *öğrenecekler* - umarım sen gidene kadar öğrenmezler."

"Bizi nasıl bulacaklar? Şu bahsettiğin Arayıcılar mı?"

Eve yürümeye devam etti.

"Eğer bu tür şeyler için tetikte olmam gerekiyorsa, o zaman neye bakmam gerektiğini bilmeliyim" diye devam ettim.

"Hayır, göremezsin. Eğer onları görürsen, seni çoktan görmüş olurlar ve ikimiz de batarız. Burada pek fazla kanun yok ama biz çoğunu çiğniyoruz."

"Ya-"

Durdum ve baktım. Kayalık düzlükler önümüzde bir düzineden daha az bir mesafede son buluyordu. Onun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Bir uçurumda, karanlık bir duvarda ya da dramatik bir şekilde sona ermediler. Sadece bir kitabın son sayfasına basmak gibi bittiler. Bundan daha iyi tarif edemem.

"Hadi ama," dedi.

Hareket edemiyordum. Önümdeki manzaranın, esneyen hiçliğin tarif edilemez derecede dehşet verici bir yanı vardı.

"Oh, kahretsin," dedi Eve. "Burası sadece bir ara istasyon."

Dirseğimi tuttu ve beni ileriye doğru itti. Düzlüğün sonuna ulaştığımızda beynim çılgına döndü, zihinsel topuklarını kazdı. Bu tepki bacaklarıma da yansıdı ve bacaklarım hareket etmeyi bıraktı. Eve iç çekti ve tek kelime etmeden arkama geçip beni itti.

Kandırılmıştım. Eve beni itmeden önceki o son saniyede gerçeği fark ettim. Eve bana yardım etmiyordu. Savannah'ya dönmemi istemiyordu. Benden nefret ediyordu, kızına yaptıklarımın nefret ediyordu, onu yetiştirme tarzımdan nefret ediyordu. Bu onun intikamıydı. O-

"İşte," dedi Eve yanıma gelerek. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Etrafıma bakındım. Sis etrafımı sarmıştı, garip, soğuk, mavimsi bir sis.

Kollarımın üst kısmını ovuşturdum. "Peki burası neresi? Neyin arasında bir ara istasyon?"

"Düzlemler arasında, hayalet dünyasının dünyevi olmayan alemleri, indiğiniz yer gibi. Buradan bizi

başka bir uçağa ya da dünyadaki herhangi bir yere. Yani, bizim dünya versiyonumuza."

"Ama nasıl-"

"Bunu kozmik bir asansör olarak düşünün. Modern bir asansör ama. Görevli asansör görevlisi yok. Öylece yukarı çıkıp 'Miami, lütfen' diyemezsin. Keşke demeseydim. Hayır, kesinlikle kendin yap şeklinde ve her yere gitmek için doğru büyüü bulman gerekiyor, tıpkı bir şifreyi kırmak gibi. Farklı yer, farklı kod."

"Bu yüzden hayaletlerin seyahat etmesinden hoşlanmadıklarını varsayıyorum."

Eve omuz silkti. "Buna tamamen karşı değiller ama en azından bir süreliğine bir yer bulup oraya bağlı kalmanı tercih ederler. Sık sık gidip gelmen teşvik edilmiyor. Sürekli yeni yüzlerin girip çıktığını görmek yaşlı hayaletlerin kafasını karıştırıyor."

"Ama kodları biliyorsun."

Sırıttı. "İstediğim kadar çok değil ama Kader'in istediğinden çok daha fazla uçuş mili biriktiriyorum. Birkaç kez parmaklarıma vurdular. Kodları kullanmakla ilgili değil, çünkü teknik olarak buna izin veriliyor, ancak onları elde etmek için kullandığım yöntemleri her zaman onaylamıyorlar."

"Uh-huh."

"Ve bu konuda bilmeniz gereken tek şey bu. Şimdi bekleyin."

Eve daha önce hiç duymadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı. Sonra döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürüdü.

"İşe yaramadı mı?" Arkasından aceleyle koşarken söyledim.

"Peki şimdi ne

."

"Daha çok yürü, daha az konuş Paige."

Bir adım daha attım ve ayağım dumanı tüten bir at boku yığınınca battı. Bir çığlık attım ve geri sıçradım. Aşağıya baktım. Sıcak, yapışkan çamur sandaletlerimin içine sızmıştı.

"İğrenç, ha?" Eve dedi ki. "Hadi ama."

Ben de takip ettim. Sis hâlâ etrafımızda dönüyordu. Eve'e bir şey sormak için ağzımı açtım, sonra havayı kokladım ve

öğürdüm. İlkokuldayken sadist bir öğretmen

Sınıfımız bir kanalizasyon tesisinin eğitim turundaydı. Bunun gibi kokuyordu, ama daha iyisi. Dikkatli bir adım daha attım ve nemli bir sıcaklık dalgası üzerime çöktü. Sonra sis dağıldı.

Etrafıma bakındım. İlk aklıma gelen Everglades oldu. Ama öyle değildi. Aynı koku, aynı his, aynı genel görünüm vardı, ama her şey yüz katına çıkmıştı. En yakın sarkan eğrelti otuna dokundum. Yaprak benden daha büyüktü. Devasa bükülmüş ağaçlar tepemde belirliyordu, soluk yosunlar bir gelin cesedinin üzerindeki yırtık pırtık bir gelinlik gibi etraflarında sallanıyordu. Kırlangıç büyüklüğünde bir böcek vızıldayarak geçti. Ona daha iyi bakmak için döndüğümde, bataklığın derinliklerinde bir şey çılgılık attı. Sıçradım. Eve güldü ve beni sabitledi.

"Miami'ye hoş geldiniz," dedi. "Nüfus: birkaç yüz . . . hiçbiriyle tanışmak istemezsiniz."

"Burası Miami mi?" Ben de öyle dedim.

"Garip, ha? Şunu izleyin."

Bir şeyler mırıldandı, sonra cam temizler gibi elini önümüzde ovuşturdu. Orada, temizlediği yerde, neon tabelaların parladığı bir şehir caddesinin tünel görüntüsü vardı. Bir çift far köşeyi döndü ve doğruca bize yöneldi. Kaçmamak için dizlerimi kilitledim. Araba "pencerenin" kenarına kadar yaklaştı, sonra kayboldu.

"Orası sizin Miami'niz," dedi ve bataklığı işaret etti. "Bu bizimki."

Elini görüntünün üzerinde gezdirdi ve görüntü kayboldu. Birkaç adım attım, ayakkaşımlarım çamura basıyordu.

"Yakın dur," dedi. "Dışarıda karşılaşmak istemeyeceğiniz şeyler olduğu konusunda ciddiylim."

Etrafıma bakındım ve başımı salladım. "Yani hayalet dünyasındaki tüm şehirler yok mu oldu?"

"Hayır. Miami özeldir."

"Diğer şehirler nasıl? Bizimkine benziyorlar mı?" "Biraz.

Güzel olan da bu. Gerçek şehirlere benziyorlar, Ama geçmişte, tarihlerindeki önemli bir noktada, en parlak dönemlerinde ya da her neyse, sıkışıp kalmışlardır."

Etrafıma bakındım. "Yani Miami'nin en parlak dönemi ilkel bir bataklık olduğu zamanlar mıydı?"

Eve sırtıttı. "Oradan sonra her şey yokuş aşağı, ha? Ya da belki de mecazi bir şeydir."

"Hayaletlerin diğer şehirlerde yaşadığını söylemiştin. Peki ya hayattayken Miami'de yaşasaydınız? Taşınmak zorunda kalır mıydınız?"

"Çoğunlukla, evet. Ama şu bahsettiğim şeyler, burada yaşayanlar? Söylentilere göre onlar eskiden-" Yüzünü buruşturdu ve ağzının üzerinde bir fermuar hareketi yaptı. "Başka soru yok, Paige."

"Ama bilmem gerekmiyor mu-"

"Hayır, yapmamalısın. Buna ihtiyacın yok. Sadece istiyorsun. Tanrım, ne kadar meraklı olduğunu unutmuşum. Sen küçükken, ilk kelimenin 'anne' değil, 'neden' olduğuna yemin edebilirim."

"Sadece son bir kez-"

"Son bir soru? Ha! Buna kaç kez kandığım hakkında bir fikrin var mı?" Yürümeye başladı. "Son bir soru. Son bir oyun. Son bir şarkı."

"Ben sadece-"

"Konuşmayı bırakın ve harekete geçin yoksa bu bataklık hakkında bilmek istediğinizden daha fazlasını öğreneceksiniz."

Blindsided

Eve, son iki hafta boyunca sık sık ziyaret ettiği hayalet dünyası Miami'nin yolunu biliyordu. Onu bu cehennem bataklığına çeken neydi? Bizi. Miami'ye geldiğimizden beri Lucas'la beni izliyordu, tıpkı Elena'nın gözetimi altındayken Savannah'yı düzenli olarak kontrol ettiği gibi. Görünüşe göre bunu onun ölümünden beri yapıyordu, kızının güvende olduğuna dair kendine güvence veriyordu ve şimdi onun koruyucularını da takip ediyordu. Bu tamamen görsel bir gözetimdi ama bunun tek nedeni koruyuculuğunu daha aktif bir şekilde sokmanın bir yolunu bulamamış olmasıydı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kaderler tüm bu koruyucu-melek rutinini hoş karşılamıyordu. Yaşayanlara müdahale etmek yasaktı. Eve'in yaptığı gibi sevdiklerini kontrol etmek bile hoş karşılanmıyordu. Hayalet yaşamına tam geçiş yapmak için, yaşayan dünyayla tüm bağlarınızı koparmanız gerekiyordu. Eve bu kavramla ilgili bazı zorluklar yaşıyordu.

Yaşayan dünyada otelimizin olduğu yere gitmek için iki mil yürümemiz gerekiyordu. Umarım Jaime oradadır. Aksi takdirde uzun bir av olacaktı.

Miami'nin büyüklüğü düşünülüğünde iki mil çok da uzak sayılmazdı, ancak bataklıkta, ayak bileklerinize kadar çamur içinde yürürken, ateş büyüleriyle bitki örtüsü arasında bir iz açarken, her birkaç metre mil gibi görünüyordu. Neyse ki Eve daha önce otelimize giden bir yol da dahil olmak üzere bazı patikalar açmıştı. Aksi takdirde bitki örtüsü geçit vermezdi. Eve'in gittiği yarım gün içinde sarmaşıklar onun izini sarmış, yemyeşil bitki örtüsü o kadar hızlı dolmuştu ki neredeyse büyüdüğünü görebiliyordunuz.

Özellikle otlarla kaplı bir bölgeden geçerken, birkaç metre ilerideki eğrelti otları durgun, kokuşmuş havada salınırken, bitki örtüsünün büyüdüğünü gördüğümü sandım. Sonra yaprakların arkasında bir şeklin hareket ettiğini gördüm.

"Kahretsin!" Eve dedi ki.

Figür loş ışıkta şekillenerek ilerledi. Belli belirsiz insansı bir form seçtim, sonra her şey karardı. Bir çığlık attım ve bir ışık büyüşü yapmaya başladım. Eve ön kolumu kavradı ve kulağıma doğru eğildi.

"Benim, Paige. Ben yaptım."

Ne yaptı? Ben daha soramadan Eve'in de bir Aspicio'nun soyundan gelen yarı iblis olduğunu hatırladım. Bir Aspicio'nun gücü görmektir ve onun soyu geçici körlük yaratabilir.

"Ne?" Tısladım. "Yapma, göremiyorum!"

"Amaç da bu zaten."

Bataklıkta ilerleyen şey her adımda biraz daha yaklaşırken çamur gıcırdıyordu. Gözlerimi kırptırdım ama sadece karanlığı gördüm.

"Eve!" Fısıldadım. "Kes şunu. Ben artık küçük bir kız değilim. Bir şeyler gördüm, bir sürü şey. İblisler, cesetler, *Yeniden canlanmış cesetler*, birden fazla yeniden canlanmış ceset. Orada her ne varsa, ben halledebilirim."

Cümlelerin ortasında durdum, ağızım açık, donup kalmıştım, korkuyla değil, bağlayıcı bir büyüyle. Eve üzerime eğilirken saçları kulağıma gıdıkladı.

"Belki üstesinden gelebilirsin Paige, ama buna ihtiyacın yok." Ona ya da onun olduğunu varsayıdığım yöne doğru ters ters baktım.

"Merak etme," diye fısıldadı. "Bu tür şeylerle daha önce de karşılaştım. Çoğu zaman kıpırdamadan durursan, yok olurlar."

Kıpırdamadan durmak mı? Başka seçeneğim var mıydı? Göremiyordum. Hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Yine de duyabiliyordum. Orada donup kalmıştım, kör olmuştum, bilinmeyen bir dehşetin bana doğru ilerlerken çıkardığı gıcirtıyı dinliyordum. Sonra başka bir duyum devreye girdi. Koku. Çürüyen bitkilerin kokusundan daha kötü, hastalıklı ve tatlı bir koku. Bağırsaklarım sıkıştı.

O şey yaklaştıkça, kuru yaprakların rüzgârda hışırdaması gibi hafif, kâğıt gibi bir ses yakaladım. Ses bir ritim kazandı, sonra net bir ses, sabit, hırıltılı bir "ung-ung-ung".

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve

bağlama büyü. Koku o kadar baskın hale geldi ki, boğazımda öğürme refleksi hissettim. Ama bağlama büyüüne yakalandığım için öğüremedim. Ağzım safra ile doldu. Büyüye karşı daha çok mücadele ettim ama büyü bozulmadı.

"Ung-ung-ung."

Ses artık o kadar yakındı ki yaratığın tam önümüzde, solumda, Eve'in durduğu yerde olduğunu biliyordum. Ses kesildi, yerini kuru bir hırıltı aldı.

"Sorun yok Paige," diye fısıldadı. "Sadece seni koklamasına izin ver, ve o-" Çiğneme sesi. Sonra bir nefes. "Seni lanet-!"

Bir büyü yaptı, tanımadığım bir şey. Yüksek perdeden bir çığlık havayı kirletti, sonra bir böğürtü ve çamurda hızlı ayak sesleri.

"Kaçsan iyi olur," dedi Eve. "Lanet olsun-"

"Ung-ung-ung!" Solumuzda bir yerden gelen bu haykırışın hemen ardından sağımızda bir başkası duyuldu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Eve.

Bağlama büyüünü bozdu ve ben öne doğru tökezledim, görüşüm tam zamanında geri geldi ve yerin hızla yükseldiğini gördüm. Eve kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Eve beni döndürmeden ve koşmaya başlamadan önce üç, belki de dört insansı şeklin bize doğru koştuğunu fark ettim.

Bataklıkta kayarak, sürünerek ve tırmanarak ilerledik. Görünüşe göre hızlı hareket etmeye alışık olmayan yaratıklar da bir o kadar zorlanıyordu. İçeri girerken kestiğimiz patikadan adımlarımızı geri takip ettik, bu da işimizi kolaylaştırdı.

Bir köşeyi döndüğümüzde Eve çamurlu bir alana doğru kaydı. Düşmeden önce onu yakaladım.

Tekrar ilerlerken, "Kaçmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum."

"Durup savaşıalım mı?"

"Atış yapmak için yeterli avantajı elde eder etmez. Geride kalıyorlar, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Güzel. Lanet olası piçler. Bana saldırdıklarına inanamıyorum."

"İyi tarafından bak," dedim bir virajı daha dönerken. "En azından bizi öldüremezler."

Eve'in kahkahası bataklıkta çınladı. "Bu doğru. Ölü olmanın getirdiği-"

Eve'in vücudu sanki biri bacaklarını altından çekmiş gibi sarsıldı. Dudakları bir yeminle ayrıldı, ancak herhangi bir ses çıkmadan önce bataklığın içine çekildi.

"Eve!" Bağırdım.

Bir şey sol ayağımı yakaladı. Tekmelemek için sağ ayağımı geri çektim ama muazzam bir çekiş beni dengemden etti ve bataklık beni yutmak için yukarı çıktı.

Yakalandı

Panik yapacak zamanım olmadan bataklık kayboldu ve soğuk, sert bir yüzeye düştüm. Kayalık düzlüğe geri mi dönmüştüm? Etrafıma bakındım ama bir sis etrafımı sarmıştı. Ara istasyondaki soğuk sisin aksine, bu sıcak ve neredeyse hissedilir derecede yumuşaktı. Çocukken sık sık çimlere uzanır, bulutlara bakar ve onların nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Etrafımdaki sis neredeyse tam olarak hayal ettiğim gibiydi. Birden bulutların, arpların ve trompet çalan meleklerin görüntüsü aklıma geldi. Ölmüş müydüm -yine- ve cennete mi gitmiştim?

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Eve yanımda bir yerde.

"Yakalandım."

Tamam, cennet değil. Vay be. Monoton mutluluk sonsuzluğum için aklımda olan şey değildi.

Sis geri çekildikçe büzüştü ve yoğunlaştı. Bir anlığına sisin içinde yüze benzer bir şey belirdi.

Sonra soluk bir şerit halinde uzadı, çatıya doğru kıvrıldı ve gözden kayboldu.

"Lanet olası Arayıcılar," diye mırıldandı Eve. "Onları alt etmenin bir yolu olmalı. Olmalı." Bana doğru baktı. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Sadece sessiz ol ve konuşmayı bana bırak."

Sis artık tamamen dağılmıştı, etrafıma bakındım. Gördüğüm şey o kadar şaşırtıcıydı ki, bir an için sadece bakabildim, anlayamadım. İçinde bulunduğumuz oda - hayır, oda değildi, bu kadar büyük bir oda olamazdı. Mavimsi beyaz mermer duvarlar sonsuzluğa uzanıyor gibiydi, koyu renkli mermer zemin ise ufka uzanan yeryüzü gibi onunla buluşmak için uzanıyordu. Tonoğlu beyaz tavan ve devasa sütunlar buraya bir Grek tapınağı görünümünü veriyordu ama duvarları süsleyen mozaik ve resimler akla gelebilecek her kültürden gelmiş gibiydi. Her friz yaşamdan bir sahneyi tasvir ediyordu. Hayatın her parçası, her kutlama, her trajedi, her sıradan an bu duvarlarda resmedilmiş gibiydi. Gibi

Bakışlarım kanlı bir savaş sahnesini geçti, şaha kalkmış bir atın ön ayağı sonsuz bir şekilde hareket etti. Gözlerimi kırptım. Binicinin ağzı açıldı, o kadar yavaştı ki sıradan bir bakış onu gözden kaçırabilirdi.

Eve'e bir şey söylemek üzereydim ki zemin dönmeye başladı.

"Dinleyici kabul edildi," diye mırıldandı Eve. "Tam zamanında."

Zemin, en az diğer taraftaki kadar akıl almaz derecede büyük bir açık alanla karşı karşıya kalana kadar döndü. Geniş alanın her santimetrekaresinde binlerce, on binlerce sarmaşık tavandan sarkıyordu. Bu manzara o kadar uyumsuzdu ki gözlerimi kırptırdım ve başparmağım ile işaret parmağımı gözlerime sürttüm. Tekrar baktığımda bunların sarmaşık değil, gökkuşağının her tonunda renklendirilmiş ve hepsi de aynı uzunlukta olan iplik parçaları olduğunu gördüm.

"Ne-?" Ben başladım.

"Şşşt," diye tısladı Eve. "Bırak da konuşayım, unuttun mu?"

İşte o zaman kadını gördüm. Bir kürsünün üzerinde, eski moda bir çıkışın arkasında duruyordu. Ne genç ne yaşlı, ne çirkin ne güzel, ne zayıf ne şişman, ne kısa ne uzun, kadın olan her şeyin mükemmel bir ortalamasıydı; bal rengine bir teni ve ağarmış uzun siyah saçları olan orta yaşlı bir başhemşire.

Başını eğmiş, çarktan aldığı bir iplik parçasını, etrafına asılı olanlarla aynı uzunlukta görünene kadar pompalıyordu. Sonra o kadar hızlı ve kesintisiz bir geçiş oldu ki, göz yanılgısı gibi göründü, kadın elli yaş yaşlandı, yaşlı bir kocakarı oldu, sırtı eğildi, uzun saçları tel gibi kaba ve gri, sade leylak rengi elbisesi şimdi menekşenin en soluk ipucuyla beyazdı. Çökmüş gözleri bir karganinki gibi karanlık ve hızlı parlıyordu. Yaşlı ellerinden biri ipliğı kaldırdı. Diğer, siyah bir makasa sarılmış, uzandı ve ipliğı kopardı. O kadar solgundu ki albinoya benziyordu; sarkan iplik ormanından bir adam belirdi, yeni kesilmiş parçayı aldı ve yünün karanlık derinliklerinde kayboldu.

Kocakarıya dönüp baktım, ama onun yerinde en fazla beş altı yaşlarında bir çocuk duruyordu, o kadar küçüktü ki çıkırığın üzerinden göremiyordu. Diğerleri gibi onun da saçları uzundu ama onunkiler pırıl pırıl altın sarısı kahverengiydi ve gözleri peygamber çiçeği mavisiydi. Elbisesi de aynı derecede canlı bir mordu.

Kız, çarka ulaşmak için parmak uçlarında durarak çarka iplik geçirdi. Çark hazır olduğunda, ipliği eğirmeye başlayan orta yaşlı kadının yerine geçti.

Yanımda Eve yüksek sesle iç çekti. "Gördün mü? Kaderler bile bizi burada oturtup güveçte pişiren küçük sadizmden üstün değiller."

Artık yaşlı bir kocakarı olan kadın, keskin gözleriyle Eve'i kıstırdı. "Küçük mü? Asla. Neyin peşinde olduğunuz konusunda endişelenmemize gerek olmayan nadir bir huzur anının tadını çıkarıyoruz."

İpliği kesmiş. Albino adam ipliği alırken, kız ortaya çıktı. Kız çarkı yükleyemeden durdu, başı eğikti, güzel yüzünde kaşları çatılmıştı. Albino ortaya çıktı, elinde bir iplik tutuyordu. Kız ciddiyetle başını salladı, sonra ipliği alan orta yaşlı kadına dönüştü. Parmaklarının arasından geçirdi, sonra gözlerini kapattı. Parmakları ipliği neredeyse tepesine kadar kaydırırken tek bir damla gözyaşı süzüldü. Kadın kocakarıya dönüştü ve parmaklarının arasına sıkıştırılmış küçük iplik parçasına baktı.

"Çok genç," diye mırıldandı ve saçlarını kestirdi.

Küçük iplik parçasını albinoya geri verdi, o da aldı ve solumuzdaki koridora doğru yürüdü. Yaşlı kadın kıza dönüştü.

"Demek duyduğumuz sorun buymuş," dedi kız, sesi yüksek ve müzikaldi. "Ve sen de bu işin içindesin, Eve? Şok edici."

"Hey, ben-"

Kız gülümsedi. "Hiçbir şey yapmadı mı? Yoksa asıl soruna neden olmadınız mı? İkincisinde masum olduğunuzun farkındayız ama ilkinde aynı fikirde değiliz. Bugün tam olarak kaç kuralı çiğnedin Eve? O kadar çok sayabileceğimden emin değilim."

"Alaycı tanrılar," diye mırıldandı Eve. "Tam da her öbür dünyanın ihtiyacı olan şey."

Kız, kadına dönüştü. "Günahlarını daha sonra tartışırız Eve. Şu anda-" Bakışları bana yönelirken sesi yumuşadı. "Uğraşmamız gereken daha üzücü bir durum var. Suçlu sen değilsin çocuğum, ama bunu hemen düzeltmeliyiz. Seni geri göndereceğiz elbette. Ziyaretinizi hâlâ hatırlıyor olacaksınız. Hafızayla oynamaktan nefret ederiz ve sizin durumunuzda buna gerek görmüyoruz." Bir gülümseme. "Bu deneyimi çok satan bir anı kitabına dönüştürecek tipte biri değilsiniz. Şimdi tek ihtiyacımız olan-"

"Lucas," dedim.

Eve bana dirsek attı. Onu görmezden geldim. "Lucas'a ihtiyacımız var. Onu bıraktık-"

Kadın başını salladı. "O gidemez, çocuğum. O öldü. Burada kalmalı."

"Hayır, kalmadı-"

"Buna inanmak istemediğinizi biliyoruz, ama-"

"Bekle," dedim ellerimi kaldırarak. "Ben gerçeği tartışıyorum, yorumu değil. Kurşun Lucas'a isabet etti ve o da geçide düştü."

"Ne olduğunu biliyoruz."

"O halde göğsünden vurulduktan sonra ölmenin o saniyeden daha uzun sürdüğünü biliyorsunuz. Bu nedenle, geçitten düştüğünde ölmemişti."

Kadın gülümseyerek başını salladı. "Her zaman mantıklı olan sensin, değil mi? Korkarım bu bir anlam meselesi, çocuğum. Atış onu öldürebilirdi. Bunu biliyoruz."

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ama devam ettim. "Tamam, bunu biliyorsun çünkü onun zamanı olduğunu biliyorsun, ama-"

"Onun zamanı mı?" dedi yaşlı kadın görüldüğünde. Elini arkasındaki yer elması ormanına doğru salladı. "Hiç kimsenin zamanı değil, kızım. Bu kararı biz vermeyiz. Olan olur ve olan da Lucas Cortez'in ölmesiydi-"

Ortanca kız kardeş araya girdi. "Bu da bir trajedi tabii ki. Ama burada işine devam edebilecek. Bu dünyada iyi de var kötü de. Lucas'ı burada kullanabiliriz ve sen öldüğünde ona katılacaksın. Birlikte olacaksınız. Bu çoktan belirlendi. Bu yüzden aynı boyuta geldiniz. Sadece beklemeniz gerekiyor-"

"Beklemeyeceğim. O kalırsa, ben de kalırım."

Kadının dudakları sempatik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu gerçekten yapmak isteyeceğin bir seçim değil. İşler umduğun gibi gitmeyecek."

"Hiçbir şey ummuyorum. Bir gerçeği ifade ediyorum. Lucas kalırsa, ben de kalırım."

"Yapma bunu," diye tısladı Eve kulağına. "Onları kandıramazsın."

"Bu bir blöf değil."

Kocakarı ortaya çıktı. "Gitmek ya da kalmak senin vereceğin bir karar değil kızım."

"Ama beni geri gönderirseniz, bu kararı ben verebilirim. Kader diye bir şey olmadığını söylediniz, o halde ölüm zamanımı kendim seçebilirim."

"Fark etmez. Kendini öldürsen bile onu bir daha göreceğinin garantisi yok."

"Elbette var. Kendin söyledin. Karar verildi -Birlikte olacağız. Sanırım bazı şeyleri değiştirebilirsin ama bu önemsiz olurdu ve sen asla önemsiz olmadığını söylemiştin."

Kadın iç çekerek ortaya çıktı. "Varlığımız karşısında sinen ve titreyen hayaletleri tercih ederim."

"Berbat biri, değil mi?" dedi Eve. "Çocukluğundan beri böyle. Her zaman her şeyi ve herkesi sorgular. Otoriteye hiç saygısı yok. Benim tavsiyem mi? Onu ve Lucas'ı geri gönderin ve kendinizi altmış, yetmiş yıllık gereksiz kederden kurtarın."

"Bu konudaki duygularımızı dikkate aldığın için teşekkür ederim Eve. Ancak, bu konudaki önyargınız çok iyi biliniyor. Paige'in kızınızın vasisi olmasını istiyorsunuz."

"Bunu hiç düşündün mü Paige?" diye sordu yaşlı kadın, ruhumu delip geçen bakışlarını üzerime dikerek. "Burada kalırsan Savannah'yı terk edersin, tüm yaptıklarından sonra-"

Ortanca kız kardeş araya girdi. "Hayır, bu hiç adil değil. Seni seçim yapmaya zorlamayacağız, çocuğum. Karar bizim olmalı. Bu gerçekten adil olan tek şey-" Durdu, başını eğdi. "Evet, abla, bu da bir fikir."

Kadın kayboldu, sonra çocuk görüldü, sonra kocakarı, sonra üçü o kadar hızlı dönmeye başladı ki kimi gördüğümü anlayamadım. Konuşma parçaları anlamsız ve bağlamından kopuk bir şekilde geçip gitti. Sonra orta yaşlı kadın devraldı.

"Eve, Paige ve Lucas'ı Savannah'nın vasileri olarak istiyorsun.

Bunun için takas yapmak ister misiniz?"

Eve çenesini kaldırdı ve diğer kadının bakışlarıyla doğrudan buluştu. "Öyleyim. Kurallara uymamı istiyorsun, değil mi? Onları geri gönder -ikisini de- ve ben de yapacağım."

Kadın gülümsedi ve başını salladı. "Kabullenmeden itaat etmek anlamsızdır. Kuralları anladığın zaman onlara itaat edeceksin. O zamana kadar-" Omuz silkti ve arkalarında asılı duran ipliğe el salladı. "Kendi hatalarınızı kendiniz yaparsınız. Kaderinizi kendiniz belirlersiniz. Bunu sizin için biz yapmıyoruz."

Eve kaşlarını çatı. "O zaman fiyatı ne?"

"Bize bir iyilik borçlusunuz. İstedığımız zaman çağırabileceğimiz bir chit."

"Ben yaparım."

"Emin misin?"

"Hayır, ama yine de kabul ediyorum. Bunu benim için yap, ben de sana borçlanayım. Şimdi, Lucas'ı bıraktık-"

Kader Eve'in sözünü el sallayarak kesti. "Biliyoruz." Gözlerini kapattı ve üç form bir bulanıklık içinde geçip gitti, sonra ortanca kız kardeşe döndü. "İşte. Lucas yaşayan dünyaya geri döndü. Paige, seni bir gün tekrar göreceğiz, umarım uzun ve-"

"Bekle!" Eve dedi ki. "Veda etmem gerekmiyor mu?"

"Evet, ben yaptıktan sonra. Şimdi Paige, arkana dön."

Gördüm. Yirmi metre ötede hava, sıcak asfalttan yükselen ısı gibi parıldıyordu.

"İşte geçit. Eve'le işiniz bittiğinde içinden geçin. Ama çabuk ol. Lucas'ı bıraktığı yere geri gönderdim ve muhtemelen kafası karışmış olacak. Az önce orada bir tehlike yoktu ama çabuk olun."

Kaderlere dönüp baktım. "Teşekkür ederim."

Kadın başını salladı. "Bir şey değil. Sadece öbür dünyadan ayrılmanın temel kuralını unutma." Sırıtan çocuğa dönüştü. "Arkana bakma."

Gülümsedim, döndüm ve geçide doğru ilerledim. Eve yanımda yürüdü. Geçide ulaşana kadar ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra ona döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

"Hey, çocuğumu sen büyütüyorsun. Her şeyi sana borçluyum. Savannah'ya söyle. Hayır, son dakikamızı bununla harcamayacağım. Ona ne söyleyeceğini biliyorsun. Ona iyi bakmanı da söylemeyeceğim, çünkü bakacağını biliyorum. O yüzden kendine iyi bakmanı söylemekle yetineceğim. Sen iyi büyüdün, Paige. Belki istediğimden daha 'iyi' ama yine de seninle gurur duyuyorum." Eğildi, alnımdan öptü ve fısıldadı, "İyi bir hayatın olsun, Paige. Bunu hak ediyorsun."

"I-"

Omuzlarımdan tuttu, beni çevirdi ve geçide doğru itti.

Kötü adam öldü mü?

Ara sokakta kendime geldim. Gözlerimi açtığımda sadece karanlığı gördüm. Gözlerimi kırptım ve gözlerim alıştıkça dünya odaklandı. Uyuşmuş beynimin dışarının neden karanlık olduğunu anlaması, o en bariz tümdengelimsel sıçramayı yapması bir an aldı. Gece. Geceydi. Ne kadar zamandır-? Düşünce beynimden kayıp gitti. Çok fazla çaba harcadım. Başımı kaldırmayı denedim, ama bu da çok fazla iş gibi görünüyordu.

Her şey çok ağırdı. Havada, ıslak bir Miami gecesinin rutubetinin ötesinde bir ağırlık vardı.

Esnedim ve gözlerimi kapattım. Uykuya doğru sürüklenirken beynim son sekiz saatten kesitleri tekrar oynattı ve her şeyi hatırlayarak ayağa fırladım. "Lucas?" Ayağa fırladım. "Lucas!" Karanlığa doğru ilerlerken bir şeye takıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim bana çelme takan nesneyi aradı ve Lucas olması için dua ettim. Kırık betonun soğuk ve pürüzlü yüzeyine dokundum. Dört ayak üstünde durarak etrafı çılgınca yokladım. Fazla uzandığımda karnıma bir ağrı saplandı; bu, geçitten atladığımdan beri hissettiğim ilk sancı olmuştu. Acının ani şoku düşünecek kadar uzun süre durmamı sağladı. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve bir ışık büyüü yaptım. Büyüyü yaptıktan sonra gözlerimi kapalı tuttum, kendime baktığımda Lucas'ı göreceğimi söyledim ama yine de korkuyordum. Gözlerimi açtım. Orada değildi.

"Lucas!"

Ayağa fırladım ve ışık topunu salladım. Burada olmalıydı. Söz verdiler, söz verdiler, onlar-

Işığım sokağın sonuna yakın bir yerde uzanmış bir eli aydınlattı. Lucas sırt üstü yatmış, kollarını açmış, yüzü gökyüzüne dönük, gözleri kapalı. Uyuyor, dedim kendi kendime. Benim gibi uyuyor. Sonra gömleğinin önündeki kanı gördüm.

İleri atıldığımda zihnimde bir görüntü canlandı, yarı hatırladığım bir filmde bir sahne.

bir dilek hakkı kazanmış ve bunu kullanamadan karısı ölmüş. O da bariz bir dilek tutmuş. Onun tekrar hayatta olmasını istiyordu. Ama kesin konuşmamıştı, onu kazadan önceki haliyle istediğini söylememişti ve son sahnede karısının parçalanmış bedeni ön kapıya doğru yalpalıyordu.

"Belirli değildin!" Kendi kendime bağırdım, zihnimdeki ses kafamın içinde yankılanıyordu. Lucas'ın benimle birlikte bu dünyaya geri gönderilmesini istediğimi söylemiştim ve Kader de tam olarak bunu yapmıştı. Onu bu dünyadan ayrılırken olduğu gibi geri getirmişlerdi -kalbinden vurulmuştu.

İnsanlar her zaman, biri öldükten sonra ilk düşündükleri şeyin ona söylemedikleri için pişman oldukları şeyler olduğunu söylerler. Kendi pişmanlıklarım beni diri diri gömmeye yeterdi, ama ne hayalet dünyasında, onun öldüğüne inanmayı reddettiğimde, ne de şimdi, öldüğünden emin olduğumda, aklımdan hiç geçmediler. Bunun yerine, o anda aklımdan geçen tek düşünce onun ölümünün benim hatam olduğuydu. Onu kurtarma, Kader'le başa çıkma şansım vardı ve ben her zamanki gibi aceleci davranmış, iyice düşünmeden bir şey talep etmiştim.

Lucas'ın yanına diz çöktüğümde göz kapakları titredi. Nefesim kesildi. Uzun bir süre nefes almadım, kaldırıma düşmemin bir şekilde göz kapaklarını hareket ettiren bir titreşime neden olduğundan emindim. Parmaklarım titreyerek boynunun yan tarafına dokundum.

"Mmmm," diye mırıldandı.

Ellerim gömleğine gitti ve düğmelerle uğraştım, sonra pes edip ıslak kumaşı yırttım. Kanlı deliğin altında Lucas'ın göğsünde hiçbir iz yoktu. Buna inanamayarak kurşunun girmiş olması gereken yere dokundum ve kalbinin her zamanki gibi güçlü attığını hissettim. Başımı göğsüne yasladım ve hayalet dünyasında bastırdığım tüm korku ve endişe, göğsümü burkan bir hıçkırıyla ortaya çıktı.

Nefes nefese kaldığımda, uzaktan gelen bir ses durup dinlememi sağladı. Tekrar geldi, betona karşı yumuşak ritmik bir kazıma. Birkaç metre ötede soluk bir şekil karanlığın içinde süzülüyordu. Gerildim ve ışık topumu daha yükseğe salladım, ta ki sokağın uzunluğuna loş bir parıltı yayana kadar. Hayalet beyazı bir kurt diğer uçta duruyordu, sanki beni gördüğüne ben de onu gördüğüme şaşırmış gibi başını eğmişti. Gözlerimiz buluştu. Kurt tekrar karanlığa daldı.

"Az önce ... gördün mü? ?" Lucas mırıldanarak başını kaldırdı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı.

"Sanırım öyle."

"O zaman geri mi döndük? Yoksa hala diğer tarafta mıyız?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece iyi olmana sevindim." Ona şiddetle sarıldım, sonra hızla geri çektim. "Acıdı mı? Sen iyisin, değil mi?"

Gülümsedi. "Ben iyiyim. Sadece biraz tutukum... sanki biri göğsüme bir kurşun sıkmış gibi."

"Hatırlıyor musun?"

"Pek çok şey hatırlıyorum," dedi ve sonra kaşlarını çattı.

"O sırada baygın olduğumu düşünürsek, gerçekten hatırlamamam gereken şeyler de dahil. Çok garipti. Ben-" Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oh."

"Oh ne?"

"Buraya nasıl döndüğümü hatırladım." Gülümsemesi genişleyerek gözlerini aydınlatan tembel bir sırıtışa dönüştü. "Kaderler. Kaderlerle konuştun. Onlara söyledin-" Durakladı ve sırıtışı dağıldı, gözleri ağırlaştı. "Yine de ciddi bir risk aldığını söylemeliyim, Paige. Eğer blöfünü görselerdi -"

"Blöf mü?" Ciyak ciyak bağırdım. "Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun? Bırak başkasınınkini, kendi hayatımı kurtarmak için bile yalan söyleyemem. Böyle düşündüğüne inanamıyorum-"

Beni kendine doğru çekip öptü. "Kontrol etmem gerekiyordu." Bir gülümseme. "Her ihtimale karşı."

"Buna mecbur olmamalısın ve eğer mecbur olduğunu düşünüyorsan, bu benim hatam. Daha fazla kafa oyunu yok. Bana bağılsın. Seni öbür dünyaya kadar takip ettim bile. İşte bu bağlılıktır. .. en korkutucu sapık-kız türünden."

Sırtışı genişledi. "Hayatta olduğuma emin misin? Çünkü eğer bu benim öbür dünyamsa, çok iyi bir çocuk olmuş olmalıyım."

"En iyisi," dedim ona doğru eğilerek.

Dudaklarımız buluştuğunda Lucas uzanıp beni üzerine çekti. Parmaklarımı başının arkasında dolaştırdım ve beni şaşırtan bir vahşilikle onu öptüm. O da öpücüğüme tüm gücüyle karşılık verdi, dudakları benimkileri ayırdı, dilinin ucu benimkileri gıdıkladı. Birkaç dakika öpüştük, sonra elleri arkama kayarak beni kendine doğru çekti-

"Böldüğüm için özür dilerim," diye bir ses yükseldi sokağın aşağısından. "Ama eğer giysilerinizi atmak üzereyseniz, bu tarafa atabilir misiniz?"

Lucas'ın üzerinden o kadar hızlı atladım ki neredeyse yaralanmasını istemediğim bir yerine dizimi vuracaktım.

"Elena?" Dedim.

Sokağın sonundan dışarı baktı, yüzü karanlığın içinde soluk bir leke gibiydi.

"Ah, evet. Çok özür dilerim çocuklar ama çok geç olmadan araya girsem iyi olur diye düşündüm."

"Demek o sendin. Kurt."

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Bu gece buraya yaklaşık yarım düzine kez gelmişim, bu yüzden kokunuzu aldığımda bunun bu sabahki eski iz olduğunu düşündüm. Sonra sen oradaydın."

İleriye doğru yürüdüm. Bir çöp kutusunun arkasındaki yerinden kıpırdamamıştı.

"Neden sen-" Başladım, sonra sııttım. "Oh, bekle. Kıyafetler konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?"

Lucas arkamdan geliyordu ama şimdi adımlarının ortasında durmuştu.

"Sorun değil Lucas," dedi. "Ben burada kalacağım. Ama yedek giysisi olan varsa ..."

Lucas gömleğinin düğmelerini yarı açmıştı bile. Bana uzattı ve ben de Elena'ya götürdüm.

"Her zaman bir centilmen," dedi adam arkasını dönerken. "Teşekkür ederim. Söz veriyorum onu tek parça halinde geri alacağım." Kanlı kurşun deliğini parmakladı, gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

"Kalbinden vuruldu," dedim. "Ama şimdi iyi." "Hı-hı," dedi kaşlarını çatarak. "Öyle olmalı bir iyileştirme büyüsü."

"Bu uzun bir hikaye. Sonra anlatırım. Her neyse, burada ne halt ediyorsun?"

"İkinizi arıyordum," dedi Lucas'ın gömleğini silkerken. "Dün sabah saat on birdeki kontrolünüzü kaçırdığınızda endişelenmeye başladım. Cep telefonunuzu aradım ve mesaj bıraktım, sonra aramaya devam ettim ve sonunda biri cevap verdi - telefonunuzu buraya yakın bir ara sokakta bulan bir adam. Bu iyiye işaret değil. Biz de bir sonraki Miami uçağını yakaladık."

Elena gömleği çekiştirerek aşağı indirdi ve ne kadar düştüğünü görmek için boynunu eğdi.

"Her şey halledildi." Köşeye doğru eğildim. "Lucas mı? O iyi biri."

"Eğilmediğim sürece," dedi iç çekerek. "Kıyafetlerimi daha uygun yerlerde bırakmaya başlamam gerekiyor."

"Ya da büyük bir bel çantası alabilirsin," dedim.

"Değişmeden önce beline bağlarsın."

"Gülmeyin. Aslında bunu düşünmüştüm."

"Clayton nerede?" Lucas sordu. "Sanırım yalnız gelmedin."

"Oh!" dedim. "Savannah. Sen-"

"Jeremy ile birlikte buraya yakın bir otelde. Çok endişeli ve aramanın dışında bırakıldığı için çok kızgın. Hemen aramalısın. Cep telefonum yanımda..." Yüzünü buruşturdu. "

.

. giysilerimle birlikte. Kusura

bakmayın." "Bel çantası," dedim.

"Şaka yapmıyorum. Şimdi, Clay ..." Etrafına bakındı.
"Daha fazla yol kat etmek için ayrıldık. Geri dönmeden önce onun için ulumalıydım ama ikinizi burada görünce o kadar şaşırdım ki tamamen unuttum."

"Şimdi uluyabilirsin," dedim.

Bana bir bakış attı. "Hayır, teşekkür ederim."

"İslık çalabilir misin?" Lucas sordu.

"Çok daha az utanç verici bir seçim," dedi. "Şimdi sadece bunu fark etmesini umalım."

Elena parmaklarını ağzına soktu ama sadece sıkışmış bir domuz gibi ses çıkaran bir çığlık atabildi. Arkamızdan bir kahkaha sesi geldi.

"Ulumanın daha az utanç verici olmayacağına emin misin, sevgilim?" Clay sokağın köşesini dönerken sordu. Bir demet giysiyi kaldırdı. "Bir şey mi unuttun?"

"Teşekkür ederim." Elena yığını aldı, kot pantolonunun cebini karıştırdı ve bana cep telefonunu uzattı. "Otel için tekrar aramaya bas."

Önce Jeremy'yle, sonra Savannah'yla konuştum. Onlara iyi olduğumuzu ve birkaç dakika içinde orada olacağımızı söyledim. Telefonu kapattığımda Elena bitişikteki sokaktan çıkmış, saçlarını atkuyruğu yapmış yürüyordu. Lucas ve Clay bir kenarda konuşuyorlardı.

Elena yaklaşırken Clay, "Çok geç kaldık hayatım," dedi. "Biz olmadan bitirmişler."

Bana baktı. "Kötü adam öldü mü?"

Başımı salladım. "Kötü adam öldü."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu iyi bir şey tabii ki ..."

"Ama pek eğlenceli değil."

Sırıttı. "Hayatta kalacağım. Ne oldu peki?"

"Ölü sevgilisi hayalet dünyasına açılan bir kapıyı yırttı ve hepimiz atladık. Lucas içeri düştü, ben de peşinden atladım ve Edward da onun peşinden atladı. Geri geldik, ki bu iyi bir şey. O geri dönmedi, ki bu da iyi bir şey... tabii bu onun işlediği suçların cezası olarak

tam da en başından beri istediği şeyi elde eder - sevdiği kadınla sonsuz yaşam."

"Uh-huh. Sanırım otele döndükten sonra yoğunlaştırılmamış versiyonunu alsam iyi olacak. Oh, bekleyin, açlıktan ölüyor olmalısınız. İlk durak: yemek."

"Saat kaç?" Lucas saatine dokunup kaşlarını çatarak sordu.

"Benimkiler de durdu," dedim. "Dönüş yolculuğundan sağ çıkabildiklerini sanmıyorum."

"Saat sabahın dördünü biraz geçiyor," dedi Elena.

Lucas, "Restoran bulmakta biraz zorluk çekebilirsiniz," dedi.

"Merak etme," dedi Clay. "Yiyecek bulacağız. Her zaman buluruz."

Yirmi dört saat açık bir Küba restoranının paket servis tezgâhında duruyorduk. Ne Elena ne de Clay daha önce Küba yemeği yememişlerdi, bu yüzden Lucas'tan fikir ve tavsiye istiyorlardı. Siparişi verdikten sonra kahvelerimizi alıp beklemek üzere yemek alanına geçtik. Birkaç dakika sonra çok fazla ilgi gördüğümüzü fark ettim. Restoranın sadece sekiz müşterisi daha vardı ama her göz birkaç kez bize doğru kaymıştı ve kahvem yarıya indiğinde yemin ederim her komi ve aşçı mutfaktan dışarı bakıyordu. Kabul ediyorum, Elena ve Clay göz alıcı bir çiftti ama bu biraz aşırıya kaçmış gibiydi. Bir dahaki sefere biri bize doğru baktığında, bakışlarını Lucas'ın gömleğine doğru takip ettim.

"Uh, Lucas?" Dedim.

Dikkatini çektiğimde parmaklarımı sol göğsüme dokundurdum. Tek kaşını kaldırdı, dudakları yavaş bir sırtışla kıvrıldı. Gözlerimi devirdim ve gizlice gömleğini işaret ettim. Bakışları kanlı kurşun deliğine kaydı.

"Ah," dedi. "Belki de dışarıda beklemeliyim... ara sokakta ya da uygun şekilde karanlık bir yerde."

"Ben de seninle geleceğim," dedim. "Elena? Cep telefonunu ödünç alabilir miyim?"

Cassandra'yı arayıp iyi olduğumuzu haber vermeliyim.

On sekiz saattir kayıp olduğumuzu fark etmiştir." "Pek olası değil," diye mırıldandı Clay. "On dolarına bahse girerim ki

henüz otel odasından çıkmadığınızı fark ettim."

"Sanırım bu kazanabileceğim bir bahis," dedi Lucas.

"Aslında bahsi yirmiye çıkaracağım ve bizi fark etmekle kalmayıp aramaya başladığını varsayacağım."

Clay başını salladı. "Gençlerin iyimserliğinden faydalanmak istemem ama tabii ki varsın. Yirmi dolar olsun."

Elena'nın cep telefonuna ihtiyacımız olmadığı ortaya çıkmıştı. Lucas'ınki hâlâ çalışıyordu -gerçi biz hayalet dünyasındayken kimsenin aramadığını umuyordum, yoksa epey bir uzun mesafe ücreti ödeyeceklerdi.

Cassandra otelde değildi. Aaron'la birlikte dışarıda bizi arıyordu ve önceki öğleden sonra erken saatlerden beri dışarıdaydı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Jaime bana haberi verdiğiinde Lucas'a fısıldadım.

Sadece küçük bir tebessüm etti ve bir saat önce otele dönmüş olan Jaime'yle konuşmaya devam etmem için bana el salladı. Ona Cassandra'yı Aaron'ın telefonundan arayacağımı söyledim.

"Önce Benicio'yu arasam iyi olacak," dedi. "Delirmek üzere. Yemin ederim, şehir bu gece ikinizi arayan doğaüstü varlıklarla kaynıyor. Ülkedeki tüm Cortez güvenlik güçlerini çağırdığını duydum. Kaybolduğunuzu fark eder etmez ona haber verdik." Durakladı. "Umarım sorun olmamıştır."

"Öyleydi. Teşekkürler. Sonra görüşecek miyiz? Yoksa çoktan gittiniz mi?"

"Kalkıyor musun?"

"Turneye geri döndüm. Artık her şey bittiğine göre-" "Bitti mi? Edward ne olacak?"

"Ah, doğru ya. Kusura bakmayın. Geri döneyim."

Ona neyi bilmediğini söyledim. O da bana benim bilmediklerimi söyledi. Elena ve Clay odadan çıktıklarında

Restoran, Lucas ve ben birbirimize sokulmuş, haberleri sindirmeye çalışırken sessizce konuşuyorduk.

"Ne var ne yok?" Elena
söyledi. "Bir sorunumuz
var," dedim. "Ne?"

"Kötü adam ölmedi."

Standoff

Edward'ı son gördüğümde geçide doğru koşuyordu, bu yüzden bizden hemen sonra atladığını düşündük. Ama başaramamıştı. Biz ortadan kaybolduktan bir saatten az bir süre sonra Edward New Orleans'tan John'u aradı ve Cassandra'yla bağlantı kurmasını istedi. John, Edward'la bizzat görüşmektense Aaron'ın numarasını verecek kadar sağduyuluydu. Edward sonunda Cassandra'yla temasa geçtiğinde, konseydeki vampir delegesi olarak Cortez Cabal'la onun adına pazarlık yapmasını istedi.

Bu bana hiç mantıklı gelmedi. Eğer Edward Natasha'nın diğer tarafta beklediğini biliyorsa, neden ölüm cezasından kurtulmak için pazarlık yapmak istesin ki? Öyle olmadığı ortaya çıktı. Cassandra'nın açıkladığı gibi, Edward işlediği suçlar yüzünden idam edileceğini biliyordu ve cezası orada bittiği sürece bunu kabul etti. Bir Kabal mahkemesinde, idamdan daha kötü bir ceza vardır: idam artı ruhunuzu arafa gönderen bir öbür dünya laneti. Bir vampir için bu tehdidin pek bir gücü yoktu çünkü çoğu kişi ölümden sonra bir yaşamları olmadığını varsayıyordu. Var olmayan bir ruh lanetlenemezdi. Ama şimdi Edward daha iyi biliyordu. Natasha hâlâ yaşıyordu, bir şekilde, bir yerde ve onunla birlikte olmak istiyordu. Belki de Natasha bu yüzden Jaime'yle bağlantı kurmaya çalışıyordu, bir şekilde bizimle pazarlık yapmak ya da Edward'a bir mesaj iletmek, çok ileri gitmeden önce durmasını ve idamı kabul etmesini söylemek için. Ama şimdi çok ileri gitmişti. Lucas'ı öldürerek, ölümünün Benicio'nun hayal edebileceği her lanetle birlikte gelmesini sağlamıştı. Tek umudu, Benicio sevgili küçük oğlunun öldüğünü öğrenmeden önce sağlam bir anlaşma yapmaktı.

Sorun şuydu ki Cassandra portallar ve Kabal lanetleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Edward'ı bulduğumuzdan bile emin değildi. O sadece bizim

ve suçlusu o olabilirdi. Bu yüzden bariz olanı yaptı: nerede olduğumuzu bilmek istedi, bunun üzerine Edward herkesin kaybolduğumuzu bildiğini fark etti, bu da Kaballarla pazarlık yapma umudunun da ortadan kalktığı anlamına geliyordu, bu da Cassandra'nın onun için arabuluculuk yapmasına ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu. O da telefonu kapattı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o zamandan beri kimse Edward'dan haber alamamıştı. İlk düşüncem hâlâ her şeyin bitmiş olduğuydu. Edward saklanacak, başka Kabal çocuğu ölmeyecek ve sorun çözülecekti, her ne kadar bu çözüm tatmin edici olmasa da. Yine de Jaime farklı düşünüyordu. Edward, Cassandra'yı kendisi için pazarlık yapmaya ikna etmeye çalışırken, şartları, Kabal onun için yeniden bir portal açarsa cinayetleri durduracağı yönündeydi. Elbette bu Cassandra için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve Edward, Cassandra bir açıklama talep edemedi telefonlu kapattı. Jaime'ye olanları anlattığımda, onun ne demek istediğini tam olarak anladı.

Hayalet dünyasına açılan bir portal bir kez açıldığında, yaklaşık kırk sekiz saat boyunca "sıcak" kalıyordu. Bu da doğru malzemelerle yeniden aktif hale getirilebileceği anlamına geliyordu. Böyle bir yeniden açmanın hangi malzemeyi gerektirdiğine gelince, Jaime sadece bunun bir fedakârlık, bir insan kurbanı gerektirdiğini biliyordu. Yine de bunun sokaktan rastgele bir kurban seçmek kadar kolay olmadığını da biliyordu. Ayinle ilgili ayrıntıları nerede bulabileceğine dair bir fikri vardı ve bunu hemen yapacağına söz verdi. Ben Elena ve Clay'e durumu açıklarken Lucas babasını aramıştı. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Edward'ın otelinin yakınındaki bir otoparka park edilmiş olan kiralık arabalarımıza doğru yola koyulduk. Tanıdık siyah bir SUV önümüzde U dönüşü yapmadan önce bir bloktan daha az yol almıştık.

"Nasıl olur da . . . ?" Dedim.

"Sanırım cep telefonu takibi," diye mırıldandı Lucas.

Cip kaldırırma yanaştığında Lucas'a bir şey söylemek için döndüm ama sonra gömleğindeki kanlı kurşun deliğini gördüm.

"Kahretsin!" Dedim. "Gömleğın. Bir ceket, kimsede var mı-"

Kimse bilmiyordu ama önemli değildi. Cip daha durmadan arka kapı açıldı ve Benicio dışarı fırladı. Ve tabii ki ilk gördüğü şey o kurşun deliği oldu.

Benicio adımlarının ortasında durdu, bakışları Lucas'ın gömleğindeki kanlı deliğe yapışmıştı. Yüzündeki tüm renk boşalmıştı. Oğluna doğru dengesiz bir adım attı. Lucas sadece bir an tereddüt etti, sonra Benicio'yla kucaklaştı.

İkisi kucaklaşırken Elena yana kaydı, sonra geri döndü, Clay'in kolunu tuttu ve onu çekiştirerek uzaklaştırdı, bana da bizi yalnız bırakmaları için köşede beklemelerini işaret etti.

Lucas deliği açıklamaya çalıştı ama artık çok geçti. Benicio zaten Faye'i görmeye gitmişti ve Faye ona Edward'ın bir sonraki hedefinin Lucas olduğunu söylemişti. Lucas'ın vurulduğunu bilmiyordu ama Benicio o gömleği gördüğü anda anlamıştı ve gerçekleri çarpıtmanın bir anlamı yoktu. Yine de öbür dünya ziyaretimizi geçiştirdik, sadece geçitten düştüğümüzü ve burada yeniden uyandığımızı söyledik. Daha sonra Benicio şüphesiz ayrıntılar için baskı yapacaktı ama şimdilik umurunda değildi. Lucas güvendediydi. Önemli olan tek şey buydu.

"Yani şimdi hâlâ Edward'ı bulmamız gerekiyor," dedi Lucas. "Muhtemelen yalan söyleyecektir."

Benicio başını salladı. "Geçidi yeniden açmak isteyecektir." "Bu olasılığı düşündük," dedi Lucas. "Biz Jaime'nin bunu araştırmasını sağlayın."

"Ve araştırmacılarımızı hemen bu konuda görevlendireceğim. Şimdilik önceliğim sizsiniz. Senin ve Paige'in güvenli eve uçmanız için gerekli ayarlamaları yaptım, orada-"

"Hayır, baba," dedi Lucas sessizce.

Benicio oğlunun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu konuda benimle tartışma Lucas. Gidiyorsun."

"Başladığım şeye devam edeceğim. Edward özgür olduğu sürece, hala yapacak bir işim var."

"Senin işin bitti. Burada bitiyor, Lucas. Daha önce hiç müdahale etmedim-"

Lucas ona bir bakış attı.

Benicio'nun ağzı kapandı. "Bununla değil, yapmadım. Hiçbir zaman senin bu haçlı seferlerini durdurmaya ya da seni bunlardan vazgeçirmeye çalışmadım." Geri adım attı. "Hayatının ne kadar sık tehlikede olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Lucas? Kaç geceyi endişelenerek geçirdiğimi biliyor musun? Bir sonraki sefer nasıl bir belaya bulaşacağını merak ederek? Ama tek kelime bile *etmedim*. Bir cadı yüzünden Kristof Nast'la kapışmak için Boston'a gidiyorsun ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Potansiyel bir seri katille yüzleşmek için Kaliforniya'ya uçuyorsun ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Ama şimdi bir şey söylüyorum. Bu kez ismim sizi korumaya yetmiyor, o yüzden bunu kendim yapacağım. Buna gideceksin-"

"Hayır, baba."

Bakışlarını kilitlediler ve bir dakika boyunca öylece durup birbirlerine baktılar. Sonra Lucas başını yavaşça salladı.

"Hayır, baba. Bu benim savaşım, şimdiye kadar yaptığım her şey gibi. Haklısın. Aldığım tüm 'riskler' aslında risk değildi, çünkü sen ve ben buyum. Bu beni her zaman güvende tuttu. Şimdi, muhtemelen ilk kez gerçek bir tehlike içindeyken, gerçekten senin arkana saklanmamı mı bekliyorsun? Bu beni ne tür bir adam yapar?"

"Güvenli bir tane."

Lucas babasının bakışlarına gözlerini kırpmadan karşılık verdi. Bir süre sonra Benicio arkasını döndü. Profilinden çenesinin çalıştığını, öfkesini dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. Sonunda Lucas'a döndü.

"Troy'u götürüyorsun," dedi.

"Bir korumaya ihtiyacım yok baba," dedi Lucas.

"Sen-"

"Zaten bir tane var," dedi arkamızdan bir ses.

Döndüğümüzde Clay'in bize doğru geldiğini gördük. Yirmi adım ötede ve köşede olmalarına rağmen, kulak misafiri olmaktan kendilerini alamadılar - bir kurt adamın gelişmiş işitme duyusunun bir dezavantajı.

"Ben hallederim," dedi Clay. "Bir korumaya ihtiyacı var; ben varım."

Benicio Clay'e baktı. Sonra bakışları Clay'in arkasından gelen Elena'ya kaydı. Sanki zihinsel bir bağlantı kuruyormuş gibi başını hafifçe salladı.

"Sanırım Clayton Danvers," dedi Benicio. "Ününüz sizden önce geliyor."

"O zaman oğlunuzun emin ellerde olduğunu biliyorsunuz."

Benicio bir an tereddüt ettikten sonra Lucas'a baktı. "Cep telefonunu açık mı tutacaksın?"

Lucas başıyla onayladı. "Ve seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

Bununla birlikte, Benicio gitmemize izin verdi. Nispeten kolay bir zafer. Fazla kolay. Benicio gittiğinde Lucas otele kadar Cortez güvenlik ekibini taşıyan başka bir araba tarafından takip edilmeyi beklememizi söyledi. Ve takip edildik. Yani Benicio uzun mesafeli korumalar görevlendirmişti. Zahmetli bir işti ama Troy'un her hareketimizi denetlemesinden ve her hareketimizi Benicio'ya iletmesinden daha iyiydi.

Yiyecekleri Jeremy ve Savannah'ya geri götürdük ve onları bilgilendirdik.

İşimiz bittikten sonra Jeremy en yakın pencereye doğru yürüdü ve perdeleri araladı. "Karanlığın çökmesine yaklaşık bir saat kaldı. Elena. . ."

"Sokağa geri dönün ve koklamaya başlayın," dedi. "Sizde Edward'a ait bir şey var mı?"

"Giysi sepetinden alınmış bir gömlek," dedi Lucas. Elena ona tuhaf bir bakış attığında, "Bir kâhin için kişisel bir eşyaya ihtiyacımız vardı," diye açıkladı.

"Clair-? Yani-?" Elena durdu ve başını salladı. "Dünyamda sadece kurtadamlar varken çok daha az kafa karıştırıcıydı. Yıpranmış bir gömlek mükemmeldir." Clay'e bir sırtış fırlattı. "Sen bile bunun izini sürebilirsin."

"Öyle mi? O halde benim de gelmemde bir sakınca yok... Tabii onu önce benim bulup size göstermemden korkmuyorsanız."

Sırtışı genişledi. "Asla."

"Güzel. Yani-" Clay durdu ve Lucas'a baktı. "Ya da belki bunu kendi başına halletmen gerekecek, hayatım. Lucas'ın babasına söz verdim-"

"Devam et," dedi Lucas. "Babam bile burada güvende olduğumu kabul ederdi. Edward içeri girip hepimizi alt edemez."

Hem Clay hem de Elena Jeremy'ye bakıp izin beklediler. Sürü kurtadamlarının Alfa'larının onayı olmadan hareket etmemeleri fikrini hâlâ çok tuhaf buluyorum. Ve daha da garibi bunu umursamıyor gibi görünmeleri. Eminim Jeremy'nin bunu asla büyütmemesine yardımcı oluyordur - onlar plan yaparken asla araya girip "Hey, bunu yapabileceğini söylememiştim!" diye bağırmasın. Bunun yerine, şimdi yaptığını yapar, soru soran bakışlarını en ufak bir baş sallamayla keserdi.

Faye'i ziyaret ettikten sonra Edward'ın gömleğini kiralık arabamızda bırakmıştık. Lucas Clayton'a anahtarları verdi ve gömleği nerede bulacağını söyledi.

"Paige?" Kapıya doğru giderlerken Elena konuştu. "Sen de gelmek ister misin?"

Tabii ki biliyordum ama bunun Clayton'ın gözünde bana puan kazandırmayacağını da biliyordum.

"Siz ikiniz devam edin," dedim. "Jaime'nin aramasını burada beklemeliyim."

"Gidebilir miyim?" Savannah ayağa fırladı.

Bir hayır korusu ona cevap verdi. Kaşlarını çattı ve kanepeye geri döndü.

"*Arepaları* denedin mi?" Lucas ona sordu. "Bunlar tavukla dolduruluyor, şuradakiler ise sığır eti."

İç geçirdi ama Lucas'ın tabağına birkaç *arepa* koymasına ve nasıl yapıldıklarını açıklamasına izin verdi.

Ardından Jeremy, Cassandra ve Aaron'ı da aramıza davet etmemizi önerdi, böylece hepimiz bir eylem planı üzerinde tartışabilecektik. Bunu ben de teklif edecektim ama Elena ve Clay'in gitmesini bekliyordum. Sanırım Jeremy de

ikisinin de Cassandra ile çalışma ihtimalinden memnun olmayacağını biliyordu. Jeremy ayrıca Jaime'nin de bize katılmasını önerdi. Bu daha zor bir karardı. Aaron ve Cassandra kurtadamları zaten tanıyordu; Jaime ise tanımıyordu. Sürü, bir asırdan fazla bir süre doğaüstü dünyanın geri kalanıyla bağlarını kopardıktan sonra, ırklararası konseye ancak geçen yıl katılmıştı. Elena kendi dünyasının sadece kurtadamları içerdiğinde daha kolay olduğu konusunda şaka yapabiliirdi ama bunda doğruluk payı vardı. Sürü için konseye geri dönmek demek Müttefik kazanmak ile izolasyonun getirdiği koruma katmanından vazgeçmek arasında bir değiş tokuş.

Irklar arası konsey dışında, çok az doğaüstü Sürü'nün üyelerini sayabilirdi ve daha da azı yüzlere isim koyabilirdi. Jeremy bu şekilde kalmasından memnundu ve ben de onu suçlamıyordum. Ancak bu durumda, Jaime'ye kendilerini tanıtmanın tehlikesini, portalda sağlayabileceği yardımla tarttı ve bize katılması gerektiğine karar verdi.

Saat altıda Jaime telefon ederek bir şey bulunduğunu ve hemen gelip açıklayacağını söyledi. Aaron mesajlarımıza henüz cevap vermemişti, muhtemelen onlar bizi ararken cep telefonunu kapatmıştı, bu yüzden bir tane daha bıraktık, ona otelin adresini verdik ve bizimle burada buluşmalarını söyledik. Birkaç dakika sonra Elena aradı. Çıkmaz sokağa girmişler ve geri dönüyorlarmış.

Jaime'nin aramasını beklerken Jeremy'yle dava hakkında konuşmuş, gözden kaçırdığımız bir ipucunu görebileceğini ummuştum. Yaklaşık yirmi dakika sonra Lucas'ın sessizleştiğini fark ettim, başımı çevirip baktığımda uyuduğunu gördüm. Sanırım ölmek bir insandan çok şey götürüyor. Yine de gözlüklerini çıkarma bahanesiyle gizlice nefes alıp almadığını kontrol ettiğimi itiraf etmeliyim. Muhtemelen bunu bir süre daha yapacaktım.

Sürünün Lideri

Elena aradığında Jeremy onlara dönüş yolundaki yemek işini atlamalarını söyledi. Savannah huzursuzlanmaya başlamıştı, bu yüzden onu kahvaltı için dışarı çıkaracaktı. Jaime geldiğinde on dakika kadar gitmişlerdi.

"Tanrım, burası çok sessiz," dedi onu odaya sokarken. "Kurt adamların gürültücü olması gerektiğini sanıyordum-" Lucas'ın kanepede uyuduğunu gördü. "Kahretsin, özür dilerim."

Ona el sallayarak balkona çıkmasını sağladım, sonra da konuşabilmemiz için veranda kapısını kapattım. Elbette bilmek istediği ilk şey bize ne olduğuydu. Otele giderken Lucas ve ben maceramızın temellerini diğerlerine anlatmaya ama ayrıntıları gizli tutmaya karar vermiştik. Hayaletlerin kendi dünyalarına dair ayrıntıları ifşa etmeleri yasaktır, bu yüzden bizim de aynısını yapmamızın beklendiğini varsaydık. Benicio'ya yaptığımız gibi, ne olduğunu hatırlamadığımızı iddia etmek daha iyiydi.

"Ve sonra, işte buradaydık, bu tarafa geri döndük. Hayalet dünyası tarafından tükürüldük."

"Büyükannem böyle şeyler hakkında hikayeler anlatırdı, portallar açılır ve yaşayanlar içeri girer ... ya da hayaletler dışarı çıkar. Yine de bu konuda çenemi kapalı tutacağım. Eğer insanlar sizin oradan geçip geri geldiğinizi bilselerdi-" İkinci katın korkuluklarına doğru eğildi. "Hey, bu senin koğuşun mu? Savannah mı?"

Aşağı baktım ve başımı salladım.

Jaime, "O zaman bunlar kurtadamlar olmalı," dedi.

Daha iyi görebilmek için biraz daha eğildi. Elena ve Clay ya Jeremy ve Savannah'yla otoparkta buluşmuş ya da onları sokaktan almışlardı, çünkü dördü de şimdi otoparkı birlikte geçiyorlardı. Jaime onlara baktı, dudakları bir kadının küçük gülümsemesiyle kıvrılmıştı.

Gerçekten sevdiği bir şey. Neredeyse her zaman karşı cinsten bir şey.

"Bu Clayton olurdu," dedim.

"Ah," dedi, pişmanlık dolu son bir bakışın ardından bakışlarını ayırarak. "Cassandra'nın atlamaya çalıştığı. Kahretsin, orijinal bile olamıyorum, değil mi?" Gözlerini dörtlüye dikti. "Sarışının onun seçimi olacağını tahmin ederdim. Biraz Aaron'a benziyor ve Cass'in tamamen unutamadığı bir eski sevgilisi olduğu izlenimini edindim."

Clay'e baktım. "Daha önce fark etmemiştim ama sanırım hafif bir benzerlik var. En azından renk olarak, belki de yapı olarak. Ama bu Clayton. Peki sen kimdi-" Bakışlarını takip ettim. "Jeremy'yi mi kastettin?"

Jeremy Danvers'ın hiçbir sorunu olmadığını belirtmeliyim. Geleneksel anlamda yakışıklı denebilecek biri değildi ama yeterince çekiciydi, yakışıklıdan çok dikkat çekiciydi, 1.80'den biraz uzun, zayıftı, siyah saçları, yüksek elmacık kemikleri ve siyah gözlerinde hafif bir çekiklik vardı, bu da soy ağacında bir yerlerde Asyalı kanı olduğunu düşündürüyordu. Eğer şaşırdıysam, bunun nedeni Jaime'nin seçiminin orijinal *olmasıydı*. Jeremy'yi sarı saçlı, mavi gözlü Clayton'ın yanına koyduğunuzda, Clayton'ın Asyalı olmadığını fark edecek nadir kadınlardan biri olurdu. Yalnız. Dürüst olmak gerekirse, Jaime'nin o kadın olacağını tahmin edemezdim.

"Jeremy Danvers?" Jaime söyledi. "O lider değil miydi, ah, Tanrım, o kelime neydi?"

"Alfa. Bir sürüdeki lider kurt Alfa'dır. Kurtadamlar da aynı terminolojiyi kullanır."

"Yani şu adam - siyah saçlı olan - siyah saçlı olandan bahsediyoruz, değil mi?"

"Siyah saçlı olan Jeremy. Alfa o. Sarışın olan Clayton. Jeremy'nin evlatlık oğluydu; şimdi sürünün kas gücü ve Jeremy'nin kendi atadığı koruması. Kadın olan Elena tabii ki. Clay'in ortağı ve Jeremy'nin sürü dışındaki temsilcisi. Clay ve Elena beta kurtlar, ancak bu terminolojiyi kullandıklarını sanmıyorum."

"Doğru ya," dedi Jaime, bakışları bir kez daha Jeremy'ye takılmıştı. Clayton ya da Elena hakkında söylediklerimin tek kelimesini bile duymadığı için on dakika sonra benden ilişkileri tekrar açıklamamı isteyeceğinden şüpheleniyordum. "Yani lider o mu? Alfa'nın yaşlı bir adam olacağını sanıyordum. Benden çok daha yaşlı olamaz." Daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. "Kahretsin, hayır, benden daha genç olabilir. Değil, değil mi?"

Manzaraya arkasını döndü ve ellerini yüzüne sürdü. "Bana mı öyle geliyor yoksa birden on beş yaşında aşk acısı çeken bir kızın hayaletine mi dönüştüm? Bunun nereden geldiğini sorma bana." Nefes aldı ve verdi. "İşte, her şey daha iyi. Peki, kaç yaşında?"

Sırıttım. "Kendisinden on yaş büyük erkeklerle çıkmayan biri için fazla yaşlı."

"Saçmalık. Demek istediğim, o kadar yaşlı olması, yapmayacağım anlamına gelmiyor - bu katı ve kesin bir kural değil, yani o kadar yaşlı olsaydı . . . Ama değil. Olamaz."

"Kurtadamların gençliği uzar. Sanırım elli üç yaşında. Belki elli dört."

"Hayatta olmaz." İç çekti. "Kahretsin, herkes harika güçlere sahip oluyor ve ben de musallat oluyorum. Hiç adil görünmüyor. Hem bir kurt adam gençlik pınarına neden ihtiyaç duyar ki?"

"Vampirlerin rejenerasyona sahip olmalarıyla aynı sebepten," dedim ve avlu kapısını açıp onu içeri buyur ettim. "Avcılar için her şey hayatta kalmakla ilgili. Uzun süreli gençlik, uzun süreli güç anlamına gelir, bu da kendinizi daha uzun süre savunabileceğiniz anlamına gelir."

"Ve bunu yaparken gerçekten iyi görün."

Kapı çarparak açıldı ve ikimiz de sıçradık. Savannah, Jeremy'nin önünde içeri daldı, Elena ve Clay de arkadan geliyordu.

Jaime'yi gören Savannah kayarak durdu. "Aman Tanrım! Sensin." Bana doğru bir bakış fırlattı. "O olduğunu söylememiştin!"

"Jaime, Savannah'yla tanış," dedim. "Bir hayran."

"Oh, inanamıyorum. Gördün mü Paige? Sana onun gerçekten ölümlerle iletişim kurabildiğini söyledim ve sen de dedin ki" -Savannah her gencin yetişkinler için kullandığı kötü taklide geçti- "'Sadece bir büyücü ölümlerle iletişim kurabilir, Savannah. Şey, ha! O bir büyücü. Bu çok havalı! Sen en iyisisin, Jaime. Seni her ay *Keni Bales Show*'da izliyorum - her zaman izleyemiyorum, çünkü genellikle okuldayım, ama kaydediyorum."

Jaime adeta parlıyor, bu hayranlık gösterisinin onda nasıl bir etki yarattığını görmek için Jeremy'ye hızlı bakışlar atıyordu.

Savannah devam etti: "Geçen ay gösterini izledim, yüzüne ne oldu?" Jaime'nin elleri yanağındaki çiziklere giderken Savannah onu daha yakından inceledi. "Pek iyi görünmüyorsun. Televizyondaki gibi değilsin. Hasta mısın?"

Savannah'nın kolunu tuttum ve onu kenara çektim. "Ona hâlâ görgü kurallarını öğretiyoruz. Normalde onu tavan arasında kilitli bir odada tutardık ama bugün kaçtı."

"Çok komik, Paige. Ben sadece-"

"Jaime çok kötü bir musallat geçiriyor, bize yardım ettiği için ödülü bu. Şimdi doğru düzgün tanışma faslına geçelim. Jaime, bu Jeremy Danvers. Jeremy, Jaime Vegas."

Jeremy, Jaime'nin elini sıkarken yüzünde kibar bir ilgi pırıltısından başka bir şey yoktu; Jeremy'nin Lucas'ı aşırı duygusal gösterebildiği düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Jaime'nin yüzünde hayal kırıklığı belirdi. Belli ki Jeremy'nin yeterince etkilenmediğini düşünen Savannah, koşarak onun yanına gitti.

"Jaime televizyonda," dedi

Savannah. "TELEVIZYONDA MI?"

Jeremy tekrarladı.

Elena sırtarak onun yanına geldi. "Evet, televizyon. Küçük kutu, hareket eden güzel resimler ..." Jaime'ye sahne fısıltısı yaptı. "O çok yaşlı. Henüz sanayi çağına alışamadı." Elini uzattı. "Ben Elena." Etrafına bakındı.

"Ve selam vermeden yanınızdan geçen kaba kişi de Clayton."

Durakladı, Clayton'ın gecikmiş bir selam vermesini bekliyordu ama Clayton, Lucas'ın yavaşça uyanmakta olduğu kanepeye doğru ilerlemeye devam etti. Lucas'a kahvesini uzattı, yanına oturdu ve yan masadaki gözlüğünü ona uzattı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Elena. "Onu görmezden gel. Lütfen. Biliyor musun, birkaç ay önce senin hakkında bir makale okumuştum. O zaman oldukça ilginç olduğunu düşünmüştüm. Sonra Paige bana kiminle çalıştığını söyleyince isim tanıdık geldi, ben de arama motoruna girdim ve hakkında okuduğum kişinin sen olduğunu fark ettim."

" Sen de onun kim olduğunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" Savannah kekeledi.

"Edward bir arabaya bindi," diye duyurdu Clay odanın öbür ucundan.

Bir an için herkes sessiz kaldı, bu ifadeyi mevcut konuşmaya uydurmaya çalıştılar, sonra da uymadığını ve uymaması gerektiğini fark ettiler.

"Evet, evet," dedi Elena. "O konuya birazdan geleceğiz. Bu kadar sabırsız olmayın."

Hep birlikte odaya yöneldik. Lucas hâlâ esnemeye karşı koyuyordu ama bana yorgun bir gülümseme göndermeyi başardı ve yanına oturmama izin vermek için yana kaydı. Clay onun diğer tarafında kaldı ve Elena onun yanındaki kanepenin koluna tüneyerek koltuğu Jeremy'ye bıraktı. Jaime ve Savannah yemek masasındaki sandalyeleri kaptılar.

"Yani Edward bir arabaya mı bindi?" Dedim. "Sanırım onu bu şekilde takip edemeyiz. Kahretsin."

"Otoparkta mı oldu?" Lucas sordu.

Clay başını salladı. "Otelinin önündeki sokakta."

"Yakınlarda bir otobüs durağı fark ettin mi?" Lucas sordu.

"Oh, çok iyi," dedi Elena. "Hayır. Otobüs durağı yok, sokakta park yeri de yok. Yani bir taksi çağırmiş olmalı. Taksi mi?"

Yardıma eder misin?"

"Olabilir," dedi. "Taksi şirketlerinden birinde bir tanıdığım var, genellikle küçük bir ücret karşılığında diğerlerinden bilgi alabilir. Gidip onu arayacağım."

Lucas yan odaya geçtiğinde Jaime'ye döndüm. "Biz ayrıldığımızdan beri işler nasıl gidiyor? Natasha hiç ses çıkarıyor mu?"

Jaime başını salladı. "O gitti. Kayboldu, muhtemelen o geçidi açtığı sırada. Görev tamamlandı sanırım."

"Belki, ama geçidi açtığında ona bir şey oldu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu iyi bir şey değildi. Şu anda size musallat olmayabilir çünkü musallat *olamaz*. Biri onu kapattı ya da-"

Lucas yeniden ortaya çıktı.

Yüz ifadesini inceledim. "İyi değil, anladığım kadarıyla."

"Edward, Peter'ın şirketinden bir taksi çağırdı, bu da işimizi kolaylaştırdı. Ne yazık ki Küçük Haiti'de, Karayipler pazarında bırakılmasını istedi, bu da bize hiç yardımcı olmuyor." Kanepeye yerleşti. "Peki ya şu portal ritüeli Jaime? Araştırmada şansın yaver gitti mi?"

"Evet," dedi Jaime. "Tam olarak aradığım şeyi buldum. Önce bir uyarı. Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Paige'e de söylediğim gibi, insanlar her gün hayalet dünyasına delik açmıyor. Portallar ve onları yeniden açmak için nasıl nekro efsane şeyler vardır. Yıllar önce büyükannemin kitaplarını karıştırırken bu konuda bir şeyler okuduğumu biliyordum. Yine de ayrıntıları bilen başka bir nekro bulmakta biraz zorlandım."

"Kitaplar senin evinde mi?" Dedim ki. "Yardıma olacaksa, onları alması için Kabal'dan birini gönderebiliriz. İkinci el bilgilere bel bağlamaktan kurtuluruz."

"Kitaplar bende değil," dedi Jaime, bakışları yerde gezinirken. "Evden ayrılırken onları yanıma almadım. Annem onları dışarı attı."

"Sorun değil," dedim. "Onlara ihtiyaçımız yok. Bilgiyi başka birinden aldın, yani sorun yok. Ne dediler?"

"Aradığım ilk üç nekrozcunun neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra bilen iki kişi buldum ve bana herhangi bir büyücünün portalı yeniden açabileceğini, özel aletlere gerek olmadığını söylemeye çalıştılar. Ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. Nan'ın kitapları var olanların en iyisiydi, gerçektir, bugün piyasada olan saçmalıklar gibi değildi." Bir başka pişmanlık dalgası gözlerini doldurdu. Silkindi. "Her neyse, bir geçidi yeniden açmanın özel bir tür insan kurban etmeyi gerektirdiğini biliyordum, bu yüzden etrafı aramaya devam ettim ve sonunda büyükannemin okuduğu kitabı okuyan birini buldum. İhtiyaçımız olan-"

Kapı çalındı. Herkes başını kaldırdı. Elena'nın burun delikleri alevlendi ve Clay'e bir şeyler fısıldamak için eğildi.

"Siktir," diye mırıldandı. "Konuşmaya devam et, Jaime. Sadece Cassandra. O bekleyebilir. Sonsuza kadar, eğer şanslıysak."

Cassandra içeri girerken, "Bunu duydum Clayton," dedi.

"Kapıyı kilitlemeyi kim unuttu?" Clay öyle dedi,

"En son sen geldin," diye mırıldandı Elena.

"Lanet olsun."

Siyah-Büyülü Bekleme

Aaron birkaç dakika sonra geldi, muhtemelen arabayı park ediyordu. Cassandra'dan daha sıcak karşılandı ama Jaime'nin ne bulduğunu duymak için sabırsızlandığımızdan tanışma faslı bu sefer daha da kısa sürdü. Yine de önce Cassandra ve Aaron'ı bilgilendirmemiz gerekiyordu.

"Yani şimdi Jaime bize Edward'ın geçidi yeniden açmak için neye ihtiyacı olduğunu söylemek üzereydi," diye bitirdim.

"Şey, dediğim gibi, anahtar bileşen kara-büyünün beklediği şey, eski güzel bir insan kurbanı. Edward kurbanı geçidin tam açıldığı noktada gerçekleştirirse, geçit birkaç dakikalığına yeniden açılacaktır."

"Peki bunu daha önce yapmadığı ne malum?" Cassandra dedi ki. "O bir vampir. Şimdiye kadar bir kurban almış ve geçitten geçmiş olabilir."

"O konuya geliyorum," dedi Jaime. "Paige'e de söylediğim gibi, belirli bir kurbanı ihtiyacı olduğunu biliyordum. Nekromantik ayın kitabına göre, geçitten geçen birinin kanını akıtması gerekiyor."

"Ne?" Cassandra dedi ki. "Bu çok saçma. Bir hata yaptın Jaime. Belli ki, eğer geçitten geçtilerse, burada değiller."

Aaron bir eliyle Cassandra'nın ağzını kapattı.

"Devam et lütfen Jaime."

"Cassandra haklı," dedi Jaime. "Geçitten geçen çoğu insan bir daha geri dönmüyor, yani ritüel aslında geçitten geçen kişiyi öldürmen ya da yeniden öldürmen gerektiği anlamına gelmiyor. Bu işe yarayabilir ama ritüel mecazi kan anlamına geliyor - en yakın aynı cinsiyetten akrabanın kanı. İkinciniz geçtiğiniz için geriye dört olasılık kalıyor.

Birisi Paige'in annesini ya da kızını ya da Lucas'ın babasını ya da oğlunu kullanabilir. Paige'in annesinin vefat ettiğini biliyorum.

Eğer içinizden birinin sakladığı bir çocuğu yoksa -ki bundan şüpheliyim- geriye tek bir ihtimal kalıyor."

"Babam," diye mırıldandı Lucas.

"Peki Edward'ın ne kadar zamanı kaldı?" Dedim. "Geçit tamamen kapanmadan önce yaklaşık yirmi dört saat mi? Bu da Cortez Cabal CEO'sunu kaçırap öldürmesi için ona bir gün bırakıyor. Şu anda Edward'ın 'gizli çocuk' teorisini ciddi ciddi araştırdığına bahse girerim. Benicio'yu yakalamak neredeyse imkânsız olurdu."

"Belki de," dedi Jeremy. "Ama görüldüğü kadar kararlıysa, kesinlikle deneyecektir."

"Onu uyarmalıyım," dedi Lucas.

Ayağa kalkarken elini koluma dokundurdu. Başımı kaldırdım ve neredeyse belli belirsiz başını sallayarak yatak odasına doğru ilerledi, ona katılmamı istedi. Ben de onu takip ettim. Telefon görüşmesinin üzerinden otuz saniye bile geçmeden, neden biraz moral desteğine ihtiyaç duyduğunu anladım.

"Hayır, baba," dedi kararlılıkla. "Kesinlikle tehlikede değilim. Bu seninle ilgili-" Duraklat. "Hayır, kanım-" Duraklama. "Benim kanım-" Duraklama. "Baba, beni dinle. Lütfen. Edward ayın için benim kanımı kullanamaz."

Yalan o kadar pürüzsüzce aktı ki neredeyse Jaime'yi yanlış anlayıp anlamadığımı merak edecektim.

"Mantıklı düşün baba," diye devam etti Lucas. "Ritüel neden içinden geçen kişinin kanını gerektirsin ki? O kişi gitti ve neredeyse her durumda bir daha geri gelmeyecek. Çoğu kurban ritüelinde, asıl özne artık mevcut değilse, en yakın aynı cinsiyetten kan akrabasını kullanmanız gerekir, değil mi?"

Kısa bir duraklama. Lucas'ın dudakları sessiz bir rahatlamayla aralandı. "Evet, bu doğru," dedi. "Bu yüzden tehlikede olan sensin. Zaten güvenlik konusunda son derece bilinçli olduğumu biliyorum, ancak bu ek koruma gerektirecektir. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca kamusal yaşamdan uzak durmalı ve-"

Lucas durdu ve dinledi, kaşlarının çatıklığı her geçen saniye daha da derinleşiyordu.

"Evet, evet, bundan bahsettiğinizi hatırlıyorum, ama-" Durun. "Bu durumda, katılmamak için makul bir mazeretiniz olduğuna inanıyorum-" Duraklama. "Evet, belki de bu onu tuzağa düşürmenin bir yolu olabilir, ama-" Bir iç çekiş daha, bu seferki duyulabilir. Gözleri bana kaydı. "Paige ile konuşmama izin ver, seni sonra ararım."

"Edward'ı tuzağa düşürmek de neyin nesi?" Lucas telefonu kapatırken söyledim.

"Babamın bu gece bir gösteri yapması planlanıyor -yarı kamusal bir gösteri- ve geri çekilmeyi reddediyor. Edward'ın geleceğini umuyor."

"Hayır maskeli balosu" dedim. "New York itfaiyecileri için."

"Kesinlikle."

"Edward onun orada olduğunu biliyor muydu?"

"Medyada geniş yer bulan büyük bir etkinlik. Cortez Şirketi sponsorlardan biri ve babamın da katılması bekleniyor. Edward'ın bunu görmek için bugünkü gazeteyi alması yeterli. Bu, taksinin onu neden Karayip pazarında bıraktığını da açıklayabilir. Kostüm malzemelerini almak için mükemmel bir yer olabilir." İçinden küfretti ve burnunun kenarını sıktı. "Belki onu bundan vazgeçirebilirim-"

"Gitmeyeceksin," dedim. "O güvenli eve senden daha fazla gitmeyecek. Onunla ilgilenmek zorundayız. Hadi gidip diğerleriyle konuşalım."

Ana odaya geri döndüğümüzde Elena konuşuyordu.

"Tamam," dedi. "Bu çok açık, yani kimse bir şey kaçırdığımı biliyorum. Edward'ın Natasha'ya ulaşmak için geçitten geri dönmek istediğini varsayıyoruz. Benim sorum şu: Neden sadece kendini öldürmüyor?"

"Kulağa kolay geldiğini biliyorum Elena, ama bir vampir için bundan daha karmaşık." Cassandra'nın sesinde bize karşı kullandığı o sabırsız sertlikten eser yoktu. "Ölmemizin tek yolu kafamızın kesilmesidir."

"En kolay intihar yöntemi değil. Tamam, anladım. Ama neden

... "Tereddüt etti, sanki başka kimse yoksa bir şeyi sorgulamak istemiyormuş gibi.

"Neden bunu başkasına yaptırmıyorsunuz?" Clay söyledi. Elena başını salladı. "Doğru."

"Çünkü sonunda Natasha'ya kavuşacağını garanti edemez," dedim kanepedeki yerimi alırken. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, bir tür vampir öbür dünyası mı yoksa ölümsüzlük deneylerinin bir yan etkisi mi? Edward'ın Natasha'yla birlikte olmasını sağlamanın en iyi yolu onun açtığı portalı kullanmak. Bu arada yeni bir sorunumuz var."

Onlara Benicio'nun planından bahsettim.

"Belki de en iyisi budur," dedi Cassandra. "Sen kendi payına düşeni yaptın, hem de payına düşenden fazlasını. Bırak da Kaballar bu işi bitirsin. Edward'ın sessizce götürölüp adil bir şekilde yargılanmasını tercih ederdim ama bir Kabal CEO'sunu kaçırmaya çalışırken öldürölürse, bu konuda yapabileceğim çok az şey var."

Onay almak istercesine Aaron'a baktı.

Başını salladı. "Bir hayır galasının ortasında adamın kafasını kesme ihtimalleri pek yok. Muhtemelen onu gözaltına almakla yetineceklerdir; daha sonra müdahale edebiliriz. Eğer yapmazlarsa, Cassandra ve ben vampir topluluğundaki herhangi bir serpintiyle başa çıkabiliriz. Edward yeterince suç işledi, sırf adil bir şekilde yargılandığından emin olmak için başkalarını tehlikeye atmayacağım."

Lucas'a baktım. Taş suratlı, tartışmamak için kendini zor tutuyordu ama gözlerinde kaygının kaynadığını görebiliyordum.

"Baban bizi maskeli baloya davet etti," dedim usulca. "Belki de gitmeliyiz."

"Yedek olarak, umarım," dedi Clay. "Çünkü eğer düşündüğüm şeyi kastediyorsan-"

Bir elimi kaldırdım. "Beni dinle, tamam mı? Evet, Lucas ve benim misafir olarak gittiğimizi, kendimizi yem olarak ayarladığımızı kastediyorum."

Clay'in ağzı açıldı ama Elena onu susturdu.

"Mantıklı, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Edward öldüğümüzü sanıyor. Bizi orada görürse bu onu şaşırtacak ve dikkatini Benicio'dan başka yöne çekecektir. Biz daha kolay hedef oluruz-" Durdum ve Lucas'a baktım. "Tabii baban Edward'ın kanımızı kullanabileceğini öğrenmezse. Ritüeli araştıran araştırmacıları yok muydu?"

"Hiçbir şey bulamadılar."

"Güzel. Bizi takip eden birkaç muhafızı olabilir ama Edward'ın odağının seni öldürerek intikam almak değil, o geçidi açmak olduğunu biliyor. Bu yüzden asıl hedefin *kendisi olduğunu* varsayacaktır. Edward bizi gördüğünde, yakalanmamızın daha kolay olacağını anlayacaktır."

"Ama sadece bir yemle diğerini takas ediyorsun," dedi Clay.

"Doğru ama bu eşit bir takas değil," dedi Lucas. "Paige ve ben

vampirler hakkında babamdan daha çok şey biliyorum. Ve doğrudan bir tehditle başa çıkmak için kesinlikle ondan daha donanımlıyız. Kendini savunmaya ihtiyaç duymayalı uzun yıllar oldu."

"Koruma görevini üstlenebilirim," dedi Aaron. "Kenardan sana göz kulak olurum."

Elena başıyla onaylayan Jeremy'ye baktı. "Ben de varım," dedi Elena.

"Biz," dedi Clay.

"Ne yapabileceğimden emin değilim ama ben de varım," dedi Jaime. "Ben de geleceğim," dedi Cassandra.

"Harika," dedi Savannah. "Ben de kostüm giyebilecek miyim? Yoksa Elena ve Clay'e yardım mı etmeliyim?"

Herkes dönüp ona baktı. Bakışları benim yüzümden Lucas'inkine, oradan da Jeremy'ninkine geçerken gözleri kısıldı.

"Hayatta olmaz," dedi. "Uh-uh. Geride kalmayacağım. Yardım edebilirim. En az Paige kadar iyi bir büyü ustasıyım-"

"Daha iyi," dedim. "Ama aynı zamanda on üç yaşındasın. Ne kadar iyi olursan ol, senden ben sorumluyum. Sadece Edward tarafından incitilmekle kalmazsın, aynı zamanda Kaballar için hâlâ bir ödölsün."

"Sen özelsin, unuttun mu?" Elena bir gülümseme sundu. "Tıpkı Jeremy gibi. Siz ikiniz birbirinize arkadaşlık edebilir, kontrol merkezini yönetebilir, bol bol pizza yiyebilir ve gerçekten geç saatlere kadar ayakta kalabilirsiniz."

Savannah gözlerini Jeremy'ye devirdi. "Bazen özel olmak berbat bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Jeremy.

Benicio galaya ona destek olarak katılma teklifimizden çok memnun olmuştu ama eminim arkasını kollamamıza izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Bu yarı iblis bir çalışanın işiydi, büyücü bir varisin değil ama Lucas'ın kamuya açık bir etkinlikte kendi isteğiyle yanında görünmesi anlamına geliyorsa Benicio bizi kırmazdı... özellikle de oğluna daha yakından göz kulak olabileceği anlamına geliyorsa.

Günümüzü geceye hazırlanmaya adadık. İlk endişemiz kostümlerdi. Gerçi bu hiçbir şekilde bizim *birincil* endişe kaynağı olsa da öncelikle ilgilenilmesi gerekiyordu. Edward'ın bizi görebileceği kostüm mağazalarını taramak bizim için güvenli olmadığından, Benicio'nun malzemeleri bize getirme teklifini kabul ettik. Cassandra, Jaime, Elena ve Savannah bana yardım ederken biz de Lucas için bir şeyler hazırlamaları için çocuklardan ayrıldık. Hızlıca bir araya getirilebilecek bir kıyafet bulduğumuzda Benicio'yu aradım ve ona malzeme listemi verdim.

Sonra Lucas salonun planlarını ve arazinin haritalarını elde etti. Bunları Edward'ın gidebileceği rotaları ve diğerlerinin saklanıp bizi izleyebileceği en iyi yerleri belirlemek için kullandık. Sonra öğleden sonranın geri kalanını planlar yaparak geçirdik.

Saat beşte giyinmeye başladık. Kostümümün temeli yeşil ipek bir elbiseydi. Annemden öğrendiğim minimal terzilik becerilerimi kullanarak yeşil ve kahverengi taftadan parçalar ve şeritler diktim. Sonra, gerçek yapraklar ve tüyler ekledim. Sonra da bakım. Cassandra altın sarısı ve kahverengi makyajımı yaptı. Savannah yüzümü boyadı.

tırnaklarım yosun yeşili. Jaime saçlarımı dağınık, yukarı doğru savrulmuş bir şekilde şekillendirdi, yapraklar ve tüyler ekledi. Elena aynayı tuttu.

Cassandra elbisemin fermuarını çekerken Clayton yatak odasının kapısını açtı.

"Kapalı kapı, kapı *çalmak* demektir," dedi Elena onu kovarak.

"İki saattir buradasın," dedi. "O yapamaz O kadar çok çalışmaya gerek yok." Kıyafetimi incelerken kaşlarını çatı. "O da ne? Bir ağaç mı?"

"Bir dryad," dedi Elena, onu kolundan kelepçeleyerek.

"Aman Tanrım," dedi Jaime, kıyafetimi incelerken.

"Çantayı unutmuşuz!"

"Çanta mı?" dedi Clay. "Bir kurbağanın neye ihtiyacı olur-" "Bir gece çantası," dedi Cassandra.

"Bir çanta." "Onun bir çantası var. Yatağın üzerinde duruyor." "O bir gündüz çantası," diye tersledi Cassandra.

"Ne yani, güneş battığında süreleri mi doluyor?"

Elena onu odadan dışarı itti. "Tamam, birinin dışarı çıkıp bir şeyler alması için hâlâ vaktimiz var mı?"

"Hayır!" Clay kapalı kapıdan geri seslendi. "Araba on beş dakika içinde geliyor."

"Çantayı atlamam gerekecek," dedim. "Rujumu Lucas'ın cebine koyabilirim. Onun cep telefonu var. Bu iş görür."

Jaime kapıyı açtı ve gerekli tantanayla beni anons etti. Jeremy ve Aaron'ın zorunlu iltifatlarını kabul ettim. Lucas gülümseyerek yanıma geldi ve özel olarak kulağıma iltifatlarını sundu.

"Lucas!" Savannah ağladı. "Kostümün nerede?" "Onu giyiyorum."

"Bu bir kostüm değil, bir takım elbise! Neredeyse her gün giydiğin şey."

"Bu bir smokin," dedim. "Ve çok güzel bir tane."

"Ama senin ne olman gerekiyor?" Cassandra dedi ki.

"Kokteyl garsonu mu?"

"Ben de James Bond diyecektim," dedi Jaime.

"Bana bakmayın," dedi Aaron. "Şövalye kostümü için bastırıyordum ama bu ikisi" -Lucas ve Clay'i işaret etti -"Kapat beni."

Jeremy, "Ben de akıllıca davranarak ağzımı kapalı tutmaya karar verdim," dedi.

"Kostüm giymek istemiyorsa, giymek zorunda da değil," dedi Clay. "Kahretsin, bir maskesi var. Yeterince iyi."

Lucas düz siyah bir göz maskesi tuttu.

"Renkleri yok mu?" Savannah içini çekti. "En azından lenslerini takmışsın." Balkon penceresinden dışarı baktı. "Limuzin alacak mısınız?"

Lucas başını salladı. "Şoförlü bir araba ama limuzin değil. Babam onları resmi davetler için bile fazla gösterişli bulur."

"Limuzinler lise mezuniyetleri içindir," dedi Cassandra. "Ve düğünler için," dedi Jaime.

"İyi olanlardan değil," dedi

Cassandra. "Limuzinleri severim," dedi Savannah.

"Ben de öyle," dedim Lucas'a gizlice sırıtarak. "Çok yer var . . . uzan."

Durakladı, sonra ağzının kenarları seğirdi ve cep telefonuna uzandı. "Sanırım araç değişikliği talep etmek için hâlâ vaktimiz var."

"Uh-uh," dedi Jaime. "Paige'in saçını yapmak için bir saat harcadım. Limuzin yok. Bak ne diyeceğim. Siz bu işi bitirin, ben de size Portland'a dönüş için bir limuzin kiralayayım."

"Harika," dedi Savannah.

"Doğru," dedi Jaime. "Tamam, bu fikri çöpe atalım. Daha kısa bir limuzin yolculuğuna ve bedava bebek bakıcılığına ne dersin?"

Clay pencerenin önündeki yerinden, "Araba geldi," dedi.

"Siz gidin o zaman," dedi Jaime. "Sizinle orada buluşuruz."

Maskeli Balo

Yardım balosunu düzenleyenler, etkinliğin zamanlaması nedeniyle -Cadılar Bayramı'ndan bir gece önce- maskeli baloyu seçmişlerdi. Ancak parti planlayıcıları, alışlagelmiş Cadılar Bayramı eğlencelerinden kaçınarak daha tuhaf bir şey tercih etmiş, korkutucu olmaktan ziyade fantastik olanı vurgulamışlardı. Balo salonunun etrafı, Kupa Kraliçesi'nden Puss-in-Boots'a ve Kuğu Prenses'e kadar çocuk romanlarından alınmış inanılmaz derecede özenli kostümler giymiş mankenlerle çevriliydi. Kağıttan ejderhalar kapıyı koruyor, kafaları görünmez bir esintiyle dalgalanıyor ve sallanıyordu. Büfe masaları yüzen sihirli halılardı, yiyecekler halıların desenlerini oluşturuyordu. Buzdan bir anka kuşu heykelinin ağzından punç akıyor, küçük bir ateşle aydınlatılan kuş eriyor, ancak aşağıdaki kaseden yeni bir tane çıkıyordu. Büyülü olan her şeye muhteşem bir övgü niteliğindeydi ve her dakikamı katil bir vampir için endişelenerek geçirmeseydim buna bayılırdım. Efsanevi yaratıklardan çok güzel buzdan heykeller olur, ama çok daha az büyüleyici düşmanlar.

Çoğu insan benimkinden bile daha az tanımlanabilir kostümler giyyordu.

-Gökkuşağı renginde tasarım elbiseler ve smokinler, karmaşık vücut makyajları ve muhteşem maskeler onları tanımlanabilir bir karaktere veya yaratığa dönüştürmedi. Ama hey, harika görünüyorlardı ve bence asıl mesele de buydu.

Lucas gibi Benicio da sade bir siyah smokin giymeyi tercih etmişti. Ancak maskesi sade olmaktan çok farklıydı; üst dudağına kadar uzanan, sadece ağzını ve çenesini açıkta bırakan, elle boyanmış, özenle hazırlanmış kırmızı bir şeytan yüzüydü. Muhteşemdi ve şeytan/CEO metaforu alaycı bir şekilde zekiceydi ama Benicio'nun normal sade tarzına pek uymuyordu. Bir anlık şaşkınlıktan sonra Lucas ve ben kılık değiştirmenin Benicio'nun iyi düşündüğü konusunda hemfikir olduk. Sade siyah smokin ve parlak kırmızı maske arasında

Bu gece kalabalığın içinde kaybolma ihtimali var. Ona göz kulak olmak çok kolay olurdu.

Cortez ailesinin diğer üyeleri sadece William ve William'ın eşiydi. William'ın karısının adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü onunla hiç tanışmadım. Geldiğimiz andan itibaren William başka bir yerde olmayı uygun buldu ve karısını yanında tuttu, bu yüzden sadece kısa boylu, tombul ve Hispanik olduğunu biliyorum.

Benicio'nun karısı Delores'e gelince, görünüşe göre bizim davetimiz onunkini iptal etmiş. Delores'in Lucas'ın bulunabileceği herhangi bir etkinliğe katılması yasaklanmıştı. Bahse girerim bu sabah ona sezonun etkinliğine gelemeyeceğini bildirmek iyi gitmiştir. Lucas'a göre, Benicio ve Delores'in evliliği çoktan formaliteden bir birlikteliğe dönüşmüştü. İkisi de kendi evlerinde yaşıyor ve sadece halka açık etkinliklerde birlikte görünüyordular. Delores'in hayır galasını kaçırmasına üzöldüysem bile, Benicio'nun sekiz yıl önce, Delores Lucas'ı lise mezuniyet yemeğinde zehirlemeye çalıştığında ortak etkinlik düzenlememe kuralını koyduğunu kendime hatırlatmam yeterliydi.

Lucas'ın ölmesini dilemekten bahsetmişken, Cortez'in en büyük oğlu Hector New York'ta gözaltında tutuluyordu ve bu geceki etkinliği kaçırmaması bekleniyordu. Gerçekten çok yazık. Bir gün Hector'la yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama bu durumda daha erken olması kesinlikle daha iyi değildi. O olmadan da endişelenecek yeterince şeyim vardı.

Endişelenmemize gerek *olmayan* tek şey Benicio'nun gözümüzün önünden ayrılmasına izin vermememizdi. Beklediğim gibi o da Lucas'ı gözünün önünden ayırmıyordu. İlk yarım saatimizi odada bize eşlik edilerek ve eyaletteki her politikacı ve iş dünyası lideriyle tanıştırılarak geçirdik. Etkilenmem gerektiğini biliyordum ama Florida'daki seçim karmaşasından ve ardından George W. Bush'un seçilmesinden sorumlu olan herkesle aynı odada olduğumu düşünmekten kendimi alamadım ve bir şekilde uygun bir hayranlık duygusu yaratamadım.

Benicio bizi odada dolaştırırken Lucas'a gizlice bakıp durdum, bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Silahlı bir vampirle tekrar yüzleşmekle babasıyla bir yardım balosuna katılmak arasında seçim yapma şansı verilse, ölüme yakın deneyimi seçeceğinden şüpheleniyorum. Cortez Şirketi'nin bir sonraki CEO'su olarak tanıtıldıktan yaklaşık elli tur sonra, muhtemelen onu hayalet dünyasından geri getirdiğim için bana lanet ediyordu. Yine de bunu hiç göstermedi. Bunun yerine geleceğiyle ilgili soruları gülümseyerek ve konuyu ustalıkla değiştirerek geçiştirdi. Sonunda, sürekli yapılan tanışma konuşmaları ikimizi de esnemekle tehdit etmeye başladığında Lucas beni dans pistine götürmek için izin istedi.

Beni diğer çiftlerin arasına götürürken, "Dans edemezsin sanıyordum," diye mırıldandım.

"Yapamam." Küçük bir gülümseme. "Ama birkaç dakikalığına numara yapabilirim."

Bizi hem Benicio'yu görebileceğimiz hem de dans pistini izleyen herkes tarafından kolayca görülebileceğimiz bir yere yerleştirdi.

"Görünüşe göre sen de başka bir dansın adımlarını öğreniyorsun," dedim.

"Hmmm?"

"Babanla birlikte. Ne yaptığını gördüm. Seni varisi olarak tanıtıyor, sen hiçbir şey söylemiyorsun. İnkâr etmiyorsun ama bunu doğrulayacak bir şey de söylemiyorsun."

"Sanırım ben ne kadar karşı çıkarsam onun da o kadar zorladığını fark ettim."

"Bu durum kararlılığınızı azaltmasa da sizi yıpratır."

Lucas beni kendine çekti ve dudaklarını başımın üstünde gezdirdi. "Evet, bunu fark ettim. Sen buradayken bunu senin gözlerinden görüyordum, sana nasıl göründüğünü hayal ediyordum ve yansıyan görüntüden pek de memnun değildim."

"Gördüğüm görüntü gayet iyi. Her zaman öyleydi."

Yumuşak bir kahkaha. "Bunu duymak güzel. Ama bu şekilde devam edemem, kaçarak, ondan kaçarak, beni terk edeceğini umarak

Tek başına. Yalnız kalmayacak. Ben onun oğluyum. Benimle bir tür ilişki kurmak istiyor ve sanırım ben de aynı şeyi istiyorum. Onunla kendi şartlarına göre anlaşmayı öğrenmeliyim çünkü o değişmeyecek. Evet, eğer babamla ilişki kurarsam, bazı insanlar bunu bir gerileme işareti olarak algılayacaktır, ancak bu konuda endişelenemem. Kabal'ı devralmayacağımı biliyorum. Ve eğer siz de bunu biliyorsanız, o zaman önemli olan tek şey budur. Bu da beni başka bir kararlılık alanına götürüyor. Sizinle ilgili. Ya da biz demeliyim."

"Umarım aynı çizgide olur," dedim. "Kaçmak yerine sağlam durmak."

"Dört aydır bu konuda kararlıydım. Senin ilk ilgi gösterdiğin andan itibaren savaşımdan hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyordum." Durakladı ve kaşlarını çatı, gözleriyle kalabalığı taradı.

"Barın yanında iki kadınla konuşuyor," dedim. "O maskeyi kaçıramazsın."

"Ah, evet, onu görüyorum. Şimdi, ben neydim . . . ? Çözün. Soruşturmalarıma katılmanızla ilgili."

"Beni orada istemiyorsun. Anlıyorum-"

İşaret parmağını dudaklarıma bastırdı. "Hayır, benim kararlılığım bu konuşmayı sonuna kadar götürmek, söylemek istediklerimi söylemek, bağımsızlık ihtiyacını dayatabilecek bir teklifle seni korkutmak korkusuyla geri adım atmamak."

"Uh-huh. Bir kez daha, lütfen . . . tercüme edin."

Kulağıma doğru eğildi. "Hayır, ortağım olmanı çok isterim Paige. İşimde, hayatımda, her şeyimde. Kendi isteklerin olduğunu biliyorum ve eğer hayatımı tamamen paylaşmak istemiyorsan bunu anlarım. Ama eğer istersen, soruşturmalarımda istediğin kadar büyük bir rol oynayabilirsin."

Ona gülümsedim. "Bunu söylediğine pişman olabilirsin." "Hayır, pişman olacağımı sanmıyorum. Bu bir evet mi?"

"Bu bir 'bunu daha fazla tartışmamız gerek, ama kesinlikle ilgileniyorum' mesajı."

Sonra sırtıttı, öyle geniş bir sırtıttı ki Benicio odanın öbür ucundan iki kez baktı.

Lucas babasının tepkisini fark etti ve hafifçe güldü. "Muhtemelen evlenme teklif ettiğimi düşünüyordur."

Benicio'ya bakmaya çalıştım ama başka bir çift görüşümü engelledi.

"Acele edip onu yola getirsek iyi olur," dedim. "Kalp krizi geçirmeden önce."

"Hayır, oldukça memnun görünüyor," dedi Lucas. "Sanırım evlenme teklif *etmediğimi* öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak. Bunun için beklemek zorunda kalacak. Şansımı zorlamaktan daha iyisini biliyorum. Bu işe girişmeden önce ona biraz zaman vereceğim." Sırtışı genişledi. "En az bir hafta."

Güldüm ama cevap veremedim saatini kontrol etti.

"Zamandan bahsetmişken, diğerleriyle randevumuza geç kaldık. Gitmeliyiz-"

"Ben giderim. Baban bu gece gözünün önünden ayrılmana izin vermiyor.

Merak etmeyin, dikkatli olacağım."

"O zaman dönüşünüz için birkaç kadeh şampanya bulacağım."

Ayrıldık ve ben dans pistinden kaydım.

Jaime'yi kararlaştırdığımız buluşma yerinde, mutfak ile banyo holü arasındaki kuytuda yalnız buldum.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedim. "Diğerleri beklemekten sıkıldı mı?" "Sabırsız olmaktan çok endişeliler," dedi. "Elena bu durumdan hoşlanmadı. hepimiz burada takılıyoruz, neler olduğunu göremiyoruz, bu yüzden bu iş için kendimi aday gösterdim. Yapabileceğim başka bir şey yok. Onları takip etmeye çalışırsam, ayak bağı olurum. Benim de takipçilerim oldu ama hiçbir zaman bu konuda bir yetenek geliştiremedim ve dördü de profesyonel."

"Avcılar."

Titredi. "Evet, şey, bunu düşünmemeye çalışıyorum. Kurtadamlar sadece hayvanları avlar, değil mi? Dört ayaklı olanları?"

"Sürü kurtları, evet. Diğer kurtadamlar ... şansınızı denersiniz."

"Uh-huh. Rapor edilecek bir şey yok. Edward'dan iz yok. Natasha da yok. Sanırım onu son kez gördüm. Bu da beni başka bir şeye götürüyor. Burada gerçekten iyi bir şey yapmıyorum, Paige. Eğer yardım ettiğimi düşünüyorsan kalırım, ama düşünmüyorsan -"

"Gitmek istiyorsan, sorun değil."

"Hayır, hayır. Evet, gitmek istiyorum ama bir sebebi var. Bu ritüeli araştırmaya devam edersem daha fazla yardımcı olabileceğimi düşünüyorum, birkaç kişiyi daha arayabilirim, bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görebilirim. Jeremy ve Savannah ile otel odasına geri dönebilir, aramalarımı yapabilir ve kontrol merkezini yönetmelerine yardımcı olabilirim."

"Kontrol merkezini yönetmek, hmm?" Sırıtarak söyledim. "Elbette, kulağa bir plan gibi geliyor. Devam et."

"Öyle demek istemedim," dedi kızarak. "Cidden, bu ipucunu kontrol etmenin daha faydalı olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Tamam, kontrol merkezinin muhtemelen ekstra personele ihtiyacı yoktur. Belki de bunun yerine aramaları otelimizden yapmalıyım-"

"Hayır, git Jeremy ile kal. Bu her açıdan daha güvenli ve ondan fikir alabilirsin. Nekromantik ritüeller hakkında pek bir şey bilmiyor olabilir ama zeki bir adam ve konuşması çok kolay."

"Öyle, değil mi? Yani, bir kurt adam için, üstelik bir Alfa kurt adam için, herifin kudretli ve güçlü olmasını, beyninden çok kas gücüne sahip olmasını beklersin ama öyle değil ve öyle biri gibi görünüyor ki-" Bir iniltiyle ellerini yüzüne gömdü. "Tanrım, bu saçmalıklar için çok yaşıyım." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Uykusuzluk. Uykusuzluk ve duygusal travma.

Bu vampir-hortlak yüzünden travma geçirdim ve doğru düşünemiyorum."

"Aynen öyle."

"Tamam. Oraya gidip aramalarımı yapmaya başlayacağım. Jeremy yardım edebilirse harika olur, ama

aksi takdirde

O da Savannah'ya eşlik edebilir. Savannah'yla arası çok iyi, değil mi? Yani, diğer erkekler ona gidip video oyunu oynamasını ya da televizyon izlemesini söyler ama o onunla ilgileniyor ve-" Nefes aldı ve verdi. "Tamam. Şimdi iyiyim. Şimdi çıkıyorum. Bana ihtiyacın olursa, doğruca otele gidiyorum." Durakladı. "Şey, otel odama uğrayıp hızlıca bir duş aldıktan sonra - sanırım daha önce saç spreyini sıktım ve yapış yapış oldum. Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra onların oteline gideceğim."

"Anladım," dedim, gülümsememek için yanağımı ısırarak.

"Önce Elena'yı bulup ona gideceğimi söyleyeceğim.

Görünüşe göre

Hoş. Pek konuşmadık ama iyi birine benziyor. Gerçekçi."

"Öyle."

Bununla birlikte Jaime gitti ve ben de partiye geri döndüm. Lucas'ı büfe masalarının yanında, söz verdiği şampanya kadehlerini tutarken buldum.

"Baban seni henüz kaçırmadı mı?" Dedim.

"Bu yöne doğru gidiyor, ancak diğer konuklar tarafından engellenmeye devam ediyor. Babalık ilişkilerine yönelik yeni stratejim ışığında, bu durumu bir saklambaç oyunu başlatmak için bir fırsat olarak kullanmıyorum, ancak sağlam duruyorum ve ne kadar uzun sürerse sürsün buraya gelmesine izin veriyorum."

Lucas'a Jaime'den bahsettim ve onun burada yapabileceği pek bir şey olmadığını kabul etti. Vampirler ve kurtadamlar arasında güvenlik detayları halledilmişti.

"İtiraf etmeliyim ki Edward'ın henüz ortaya çıkmamış olması beni endişelendiriyor," dedi Lucas. "İçinde bulunduğu zaman kısıtlamasını göz önüne alırsak, babamı yakalamak için en uygun an ve büyük ihtimalle sabaha kadar eline geçecek tek şans bu olurdu."

"Belki de güvenliği geçmekte zorlanıyordur," dedim. "Çok sıkı."

"Sıkı gibi *görünüyor*," dedi. "Yine de diğerleri onu geçmekte sorun yaşamadılar ve

Yaklaşık iki saattir herhangi bir olay yaşanmadı."

"Bunun bir maskeli balo olması da yardımcı olmuyor."
Kalabalığa baktım. "Ama Elena ya da Clay yine de Edward'ın kokusunu alırdı ya da Aaron ve Cassandra onu hissederdı, yani
_."

"Şampanya, anlıyorum." Benicio, Lucas'ın yanında belirdi ve gülümseyerek elini omzuna attı. "Tebrik etmeniz gerektiğini varsayabilir miyim?"

"Öyle. Paige soruşturmalarıma kalıcı olarak katılmayı kabul etti."

Benicio'nun gülümsemesi bir anlığına da olsa durakladı. "O zaman bu da bir başlangıç. Şimdiye kadar mükemmel bir ekip oluşturdunuz ve birlikte çalışmak size kesinlikle daha fazla zaman kazandıracak, ki bunun endişelerinizden biri olduğunu biliyorum."

Lucas gizlice bana baktı. "Öyleydi," diye mırıldandı.

"Peki ya ev?" Benicio söyledi.

"Bir ev alıyoruz," dedim. "Belki Portland'dakini, belki de değil ama kesinlikle bir ev alıyoruz."

"Güzel, güzel."

Benicio'nun tavsiye vermeye başlamasını bekleyerek kendimizi hazırladık ama onun yerine bana döndü.

"Dans edebilir miyim?"

"Tabii."

Dans pistine doğru yürüdük.

"Seattle'ı düşündün mü?" Dansımıza başladığımızda Benicio sordu. "Portland'ı sevdiysen eminim Seattle'ı da seversin."

"Portland iyi görünüyor, ancak emin olmak için muhtemelen başka yerlere de bakacağız."

"Olması gerektiği gibi. Bir ev satın almak büyük bir taahhüttür. Ayrıca Savannah'nın güvenliğini de düşünmelisiniz. Lucas Seattle'da bir uydu ofisimiz olduğundan bahsetti mi?"

"Gerçekten mi? Ne kadar şaşırtıcı."

Lucas'ın bakışlarını yerde yakaladım. Parmaklarını kulaklarına götürdü ve "Aldırma ona," diye mırıldandı. Ben de sııttım.

Benicio, Cortez şirket ofisinin bulunduğu bir şehirde yaşamının tüm faydalarını anlatarak devam etti. Ne kadar güvenli olacağını. Kaynakları nasıl paylaşabileceğimizi. Doğüstü varlıklara karşı "kazara" ciddi suçlar işlenmediğinden emin olmak için yerel şirket operasyonlarına nasıl göz kulak olabileceğimizi. Dinledikçe Lucas'ın doğru fikirde olduğunu anladım. Benicio'yla başa çıkmanın tek bir yolu vardı. Bırakın konuşsun. Bırakın "önersin." Tartışmayın. Cevap bile verme. Sadece dinleyin... ve bırakın her şey diğer kulağınızdan akıp gitsin.

Biz dans ederken ve Benicio konuşurken gözümü Lucas'tan ayırmamaya çalıştım ama bu giderek zorlaşıyordu. Benicio beni Lucas'tan uzaklaştırmaya kararlı görünüyordu, muhtemelen oğlu bu fırsatı bana "öğüt vermek" için kullandığını fark etmesin diye. Kısa süre sonra diğer dansçıların arasına o kadar dalmıştık ki onu gözden kaybettim.

Dansımızı bitirdiğimizde Benicio bana Lucas'ın durduğu yere kadar eşlik etti. Orada değildi. Benicio bir elini hafifçe kaldırdı ve Troy göründü.

"Lucas nerede?" Benicio sordu.

"Morris onu izliyordu; ben de seni izliyordum."

Troy etrafına bakındı, sonra Morris'e el salladı. Morris yaklaşırken, Troy uzaklaştı.

Morris, Lucas'ın büfe masasından uzaklaştığını gördüğünü ama takip etmeye çalıştığında onu bulamadığını itiraf etti.

"Sadece tuvalete gittiğini düşündüm. Onu sıkıştırmayın demiştiniz ve o da o yöne doğru gidiyordu."

Troy geri döndü. "Tim Lucas'ın gittiğini gördü, efendim. Takip etmeye çalıştı ama Lucas tuvaleti kullanması gerektiğini söyleyince Tim geri çekildi. Koridorun sonunda bekliyor. Lucas henüz dışarı çıkmadı."

"Doğru," dedim, Benicio yüzümdeki yalanı görmesin diye odayı taramak için döndüm. "Dansımızdan hemen önce tuvaletlerin nerede olduğunu görüp görmediğimi sordu. Muhtemelen biz meşgulken sıvışmaya karar verdi. Şimdi sen söyleyince, ben de kısa bir gezintiye çıkabilirim. Eğer Lucas benden önce dönerse..."

"Ona nerede olduğunu söyleyeceğim," dedi Benicio. "Teşekkürler."
Aceleyle çıktım.

Lucas'ın tuvalete gitmiş olmasını umuyordum ama bundan şüpheliydim. Zaten onun güvenliği için endişelendiğimi bildiğinden, bana haber vermeden bu kadar önemsiz bir şey için yola çıkmazdı. Görev yerini terk etmesine neden olacak tek şey Edward'i görmesi ya da daha doğrusu vampiri o kadar kısa bir an görmesi olurdu ki hemen takip etmezse onu kaybedeceğini bilirdi. Cortez güvenlik görevlisinin onu takip ettiğini gördüğünde, ondan kurtulmak için tuvalet bahanesini kullanacaktı.

Edward zaten Lucas'ı bir kez ölüme sürüklemişti. Aynı numara ikinci kez işe yarayabilir miydi? Kendime bunun olamayacağını, Lucas'ın bunun için fazla zeki olduğunu söyledim. Yine de durum tersine dönseydi ve Lucas başka bir şeyle meşgulken Edward'ı görseydim, "Hımm, buna bir daha kanmam," der ve yerimde durur muydum? Hayır. Bunun başka bir numara olabileceğini fark ederdim ama kendimi korumakla Edward'ı tekrar öldürmeden önce yakalamak arasında bir seçim yapmam gerekirse, iyi bir büyü hazırlar ve ihtiyatlı davranırdım. Ama devam *ederdim*. Lucas da öyle.

Partiye katılanları gözden geçirirken durumu mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalıştım. İhtiyacımız olan son şey, Lucas acil bir tuvalet ziyaretinden dönerken benim paniğe kapılıp arka koridora fırlamam ve doğruca Edward'ın pençesine düşmemdi. Önce cep telefonunu denemeliydim. Çantama uzandım ... ve çantamın olmadığını hatırladım. Cep telefonum da yoktu.

Aceleyle tuvalete gittim. Erkekler tuvaletinin dışında dururken, içeriye bir algılama büyüü yaptım. Bir kişiyi algıladı. Güzeldi. Sonra kapı açıldı ve yaşlı bir adam dışarı çıktı. O gittikten sonra tekrar büyü yaptım ama banyo boştu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım.

Lucas'ı bulmalıydım -hayır, Lucas'ı bulmama yardım edecek olan diğerlerini bulmalıydım. Diğerlerinin izini sürerek birkaç değerli dakikayı kaybetmek beni ne kadar kızdırsa da, fazladan çabaya değeceğini biliyordum. Benim harcayacağım zamanın çok daha kısa bir sürede Lucas'ın izini sürebilirlerdi.

Balo salonunun etrafına son bir kez bakındıktan sonra diğerlerinin dolaşıyor olması gereken arka koridorlara yöneldim. Galanın gürültüsü uzak bir mırıltıya dönüştüğünde, keşfedilmemiş -ve boş- bir bölgeye girdiğimi fark ettim. Kendimi savunma büyüsü hazırlama zamanı gelmişti. Boğma büyüsüne başladım, sonra durdum. Bu bir vampir üzerinde işe yarar mıydı? Tabii ki yaramazdı. Onlar nefes almaz. Ateş topu büyüsü? Öldürücü değil ama kaçmam için onu yeterince korkutabilirdi. Yoksa işe yarar mı? Ateş bir vampire zarar vermez.

Allah kahretsin! Neden bunu

düşünemedim- "Merhaba, Paige."

Sıçradım ve etrafımda döndüm. Arkamda yeşil gözlü, kumral saçlı bir vampir değil, kara gözlü, kara saçlı bir büyücü vardı. Hector Cortez.

Bir Korkağın Planı

"Konuşmamız gerek," dedi Hector, bana doğru yaklaşarak. Hector Cortez'in hayatıma yeniden girmek için seçebileceği tüm anlar arasında bu muhtemelen en kötüsüydü. Kafamın içindeki bir ses kaçmamı, ne kadar kötü görüneceğini, ne kadar utanç verici olacağını unutmamı, ondan uzaklaşmamı ve Lucas'ı aramaya devam etmemi söylüyordu. Ama ayaklarım bana itaat etmedi. Hayatları boyunca yüzleşmelerden kaçmayı reddettikten sonra, şimdi de kaçmaya başarlarsa lanetleneceklerdi.

"Doğru dürüst tanıştırıldığımızı sanmıyorum," dedim. "Evet, tanıştık ama o sırada elim kolum bağlıydı ve beni bir daha canlı görmeyi umduğunu sanmıyorum, bu yüzden formaliteleri atladın. Ben Paige Winterbourne. Siz Hector Cortez'siniz. Sizinle tanıştığıma memnun oldum derdim ama ikimiz de yalan söylemiş olacağımızı biliyoruz. Yani toplantınız Benicio'nun beklediği kadar uzun sürmedi mi? Bunu duyduğuma üzüldüm. Şimdi izin verirsiniz..."

Gitmek için döndüm. Hector önüme geçti.

"Geç bir toplantı mı? Kullandığı bahane bu mu? Benim toplantım yoktu. Babamın emriyle son iki haftadır New York'ta sürgündeydim. Bunu neden yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Lucas'ı öldürmeni engellemek dışında mı? Hayır, nedenini hayal bile edemiyorum." Durdum, gözlerindeki sert pırıltıyı, onu bölgesinden kovan serçeyle yüzleşen bir şahinin bakışlarını gördüm. "Seni sürgün ettirdiğimi mi düşünüyorsun? Benicio'ya beni Boston'da öldürtmeye çalıştığını söylediğimi mi? Tanrım, umarım ispiyonlasaydım, uzun bir New York tatilinden biraz daha kötü bir şey alırdın. Hayır, babana söylemedim. Şimdi, izin verirsiniz-"

Hector yoluma çıktı. "Hiçbir zaman bana **Baba.** "

"Ne? Yani Lucas'a söylediğimi ve onun da babandan seni uzak tutmasını istediğini mi düşünüyorsun?" Hector'un bakışlarına

kendiminkini. "Hayır, yapmadım. Ve yapmayacağım da. O evde olanlar seninle benim aramda ve orada kalacak. Şimdi yolumdan çekil."

"Planın bu mu, cadı? Başımın üzerinde tutmak mı?" Bir adım daha yaklaştı, üzerimde belirdi. "Bir kez hata yapabilirim ama asla iki kez değil. Ben senin yolundan çekilmeyeceğim, sen benim yolumdan çekileceksin. Lucas'la kal, tek soru seni ne zaman kalıcı olarak kenara çekmeye karar vereceğim."

"Peki ya şimdi?" dedi arkasından yavaş bir ses. "Ama önce beni kenara çekmelisin."

Hector arkasını döndüğünde Clayton'ı gördü. Bakışları diğer adamın üzerinde gezinirken dudaklarını küçümseyici bir şekilde büktü. Clay'i bir geri tepme büyüyle kenara itmek için parmaklarını kaldırdı ama daha ilk kelimeler ağzından çıkmadan Clay elini yakaladı.

"Lucas'a zarar vermek için Paige'i öldüreceğini mi sanıyorsun?" dedi eğilip yüzünü Hector'unkine yaklaştırarak. "Bu sana akıllıca bir plan gibi mi geliyor? Bana bir korkağın planı gibi geliyor."

Hector elini kurtarmaya çalıştı ama Clay'in avucunun içinde döndürmeyi bile başaramadı.

"Kimsin sen?" Hector talep etti.

Clay, "Asıl soru kim olduğu değil, ne olduğu," dedi. "Öğrenmek mi istiyorsun? Paige ya da Lucas'a elini sürersen öğrenirsin."

Clay boştaki elini Hector'un ağzının üzerine kapattı, sonra diğer elini Hector'un parmaklarının etrafında sıktı. Mide bulandırıcı bir kemik çatırtısı duyuldu ve Hector'un gözleri irileşti, çılgılığı Clay'in eli tarafından bastırıldı.

"Sence bu acıttı mı?" Clay söyledi. "Gerçekten kızgın olsaydım ne yapardım bir düşünsene."

Hector'u itti ve bana döndü. "Hadi gel."

Clay beni yakalayacak kadar yavaşlamadan önce onu iki viraj boyunca takip ettim.

"Boston'da seni öldürmeye mi çalıştı?" Clay sordu. "Kulak misafiri mi oldun?"

"Köşede bekliyordum. Bu kadar erken müdahale etmemin hoşuna gideceğini düşünmemiştim. Yani Lucas bilmiyor mu?"

"Hayır, bilmiyor ve lütfen ona söylemeyin. Belki bilmeye hakkı var gibi görünüyor ama-"

"Yapmamalı. Seni tehlikeye atmak konusunda yeterince endişeleniyor. Eğer riski kabul etmek istiyorsan, bu senin vereceğin bir karar, onun değil. Sadece önlem al ve eğer adı her neyse-"

"Hector. Lucas'ın en büyük kardeşi."

Clay başını sallayarak, "Boktan bir aile," dedi. "Bu Hector bir daha peşine düşerse bana haber ver. Evet, biliyorum, işleri bu şekilde halletmeyi sevmiyorsun ama böyle bir şeyde birbirinizi ileri geri dürterek bir yere varamazsınız. Büyük bir itiş kakış yap ve bu işi bitir."

Kesişen koridorun her iki tarafına da baktı, başını eğerek hızlıca kokladı, sonra çenesini sola doğru salladı ve yola koyuldu.

"Anladığım kadarıyla Lucas'ı takip ediyoruz?" Dedim.

"Evet. Şey, hayır. Elena Lucas'ı takip ediyor. Ben de Elena'yı takip ediyorum. Lucas'ın Edward'ı takip ettiğini düşünüyoruz."

"Uh-huh."

"Lucas'ın kaçtığını gördük, bu yüzden Elena onu takip ederken seni almam için beni gönderdi."

Başka bir köşeyi döndü, bir düzine metre yürüdü, sonra dönüp bir çıkış kapısına doğru geri gitti. Kapıyı açtı ve kafasını dışarı uzattı, sonra da beni takip etmem için el salladı.

"Bekle," dedim. "Benicio. İzleyen var mı?"

"Aaron."

Tam dışarı çıkmak üzereydim ki Cassandra koridorun sonundan bizi selamladı.

"Dışarı çık ve kapıyı kapat," dedi Clay. "Belki ipucunu anlar."

"Bekleyin. Önemli olabilir."

"Neler oluyor Paige?" Cassandra ona yetiştiğinde söyledi. "Neden balo salonunda değilsin?" Gözlerini dikip

Kapıdan dışarı. "Clayton? Burada kimi arıyorsun?" "Elena'yı." Cassandra gözlerini devirdi. "Ne sürpriz ama. Zavallı kadın senden on adım uzaklaştı ve sen hemen kaçtın-"

"Edward'ı takip eden Lucas'ı takip ediyor," dedim.

"Oh."

Clay çoktan gölgelere doğru ilerliyordu.

Cassandra'ya baktım. "Aaron Benicio'ya bakıyor. Ona yardım edebilir misin? Edward'ın geri dönme ihtimaline karşı?"

Karşı çıkmasını bekliyordum ama başını salladı. "Bize ihtiyacın olursa Elena Aaron'ı arasın."

Clayton'a yetişmek için koştum. En azından denedim - iki inçlik topuklarla "koşu" yapılmaz. Onun yerine, duvarın yanında durup kollarını kavuşturmuş, başını salladığını görece kadar yaklaşıp kadar tökezleyerek ilerledim. Görüş alanıma girdiğinde durdum, ayakkabılarımı çıkardım ve elbisemin içinde olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

"İyi fikir," dedi elimdeki ayakkabıları göstererek. "Ama adımlarına dikkat et. Zemin sert."

"Hafif bir büyü için yeterince güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

Başıyla onayladı. Büyüyü yaptıktan sonra tekrar yola koyulduk.

Yaklaşık yirmi metre gitmiştik ki Lucas ve Elena otoparka giden patikada yürürken göründüler.

"Onu kaybettin mi?" Ben aradım.

"O değildi," diye karşılık verdi Elena. Devam etmeden önce yaklaştı. "Lucas'ı yakaladığımda zaten şüpheleri vardı, ben de bir koku testi yaptım. Adam başarısız oldu ama emin olmak için onu biraz daha takip etmeye karar verdik. Onu otoparka kadar takip ettik, orada bir SUV'nin arkasına tırmandı ve karısı olduğundan gerçekten şüphelendiğim bir kadınla buluştu. Gösteri başlamadan önce oradan ayrıldık."

O konuşurken Lucas ana binaya doğru endişeli bakışlar atmaya devam etti.

"Aaron ve Cassandra babana göz kulak oluyorlar," dedim. "Ama biz içeri dönmeliyiz."

Benicio'yu bir ortağının karısına dans pistini gezdirirken bulduk. Olaysız geçen bir kırk beş dakikanın ardından, Benicio'yu hâlâ görebildiğimiz bir yan odada diğerlerine katıldık.

Etkinliğin bitmesine bir saatten az bir süre kalmıştı ve Edward'ın ortaya çıkma ihtimali giderek azalıyordu. Benicio'yu etkinliğin sonunda, herkesin arabalarına akın ettiği o karmaşada yakalamaya çalışabilirdi. Yine de Benicio'nun son anlara kadar kalmaya niyetli olup olmadığını bilmesinin bir yolu yoktu, bu yüzden hâlâ burada bir yerde olmalı, Benicio'nun erken ayrılma ihtimaline karşı gözcülük yapmalıydı. Benicio'yu eviyle burası arasında kaçırmayı deneyebilirdi ama bu da korumalarla dolu zırhlı bir arabayı karşısına almak anlamına gelirdi. Ve belli ki Benicio'nun evi de en az arabası kadar iyi korunuyordu. Onu burada yakalamak en mantıklısıydı. Peki Edward neredeydi?

Partiye dönmeden önce Jaime'yi kontrol etmeye karar verdim. Edward'ın ortaya çıkmamasının en olası açıklaması, geçidi açmanın daha kolay bir yolunu bulmuş olmasıydı. Jaime ikinci bir ritüeli ortaya çıkarmış olsaydı, eminim arardı, ama kontrol etmekten zarar gelmezdi.

Jaime'nin cep telefonu dört kez çaldı, sonra telesekreteri açıldı. Bu muhtemelen onun hatta olduğu ve büyücü bağlantılarını aradığı anlamına geliyordu. Ben de Jeremy'nin otel odasını aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Ben Paige," dedim. "Korkarım bildirecek bir şey yok. Jaime'nin elinde bir şeyler olabileceğini umuyorduk. Onunla konuşabilir miyim?"

"Jaime?"

"Ah, doğru. Kızıl saçlı mı? Necromancer? Şu anda otel odanda mı takılıyorsun? Ve umarım Savannah tarafından rahatsız edilmiyorsundur..."

"Evet, kimi kastettiğini biliyorum Paige. Ama Jaime burada değil." "Gitti mi? Kahretsin, bizi aramaya mı çalışıyordu? Biz etrafta koşturup duruyordum-"

"Yavaşla, Paige. Jaime buraya gelmedi. Sizinle birlikte ayrıldığından beri. Buraya mı geliyordu?"

"İki saat önce. Önce otel odasına uğrayacağını biliyorum ama iki saat mi?"

"Otel odasını aradın mı?" "Hayır, şimdi arayacağım."

"Eğer orada değilse, otelin resepsiyonunu kontrol edin, onu içeri girerken gören olup olmadığına bakın."

Önerdiği gibi yaptım. Otel odasında cevap yok. Cep telefonundan da cevap yok. Resepsiyon görevlisi onu içeri girerken görmediğini söyledi. Belki geçip gitmiştir dediğim de, fark etmiş olacağına yemin etti ve kekelemesinden, bu yarı ünlü, tamamen çekici konuğa göz kulak olduğunu tahmin ettim. Odasına gitmeyi teklif etti ve cevap veremedi beni hatta bıraktı. Beş dakika sonra Jaime'den iz olmadığını söyleyerek geri döndü. Odasının içini bile kontrol etmişti, ki bu şüphesiz şirket politikasına aykırıydı, ama onu bu konuda aramayacaktım. Yardımları için teşekkür ettim, sonra da haberi diğerlerine ilettim.

"Tanrı aşkına," dedi Cassandra. "Kadın bir sivrisineğin dikkat süresine sahip. Muhtemelen otelin yarısına kadar araba sürmüş, bir ayakkabı satışı görmüş ve bizi tamamen unutmuştur."

Lucas başını salladı. "Jaime uçarı gibi görünse de bundan çok daha fazla ciddiyete ve çok daha fazla adanmışlığa sahip. Ciddi darbelere rağmen şimdiye kadar bizimle kaldı."

"Lucas haklı," dedim. "Jaime gerçekten yardım etmek istiyordu ve onu bundan alıkoymak için bir ayakkabı satışından çok daha ciddi bir şey gerekirdi."

"Striptiz kulübünde kadınlar gecesi, belki?" dedi Cassandra.

"Mrrow," dedi Aaron. "Pençelerini geri çek, Cass, önce Kendini kes. Bu konuda Lucas ve Paige'e katılıyorum."

"O zaman anlaştık," dedi Clay. "Jaime kayıp, yani Birinin onu araması gerekiyor ve Elena ile ben en iyi iz sürücüleriz. Aaron ve Cassandra burada kalıp vampir arkadaşlarına göz kulak olabilirler. Lucas ve Paige? İstediginizi seçin."

Dans pistindeki Benicio'ya doğru baktım. "Kalsak iyi olur."

"Hayır," dedi Lucas. "Biz gideceğiz. Babam muhafızları tarafından iyi korunuyor ve Aaron ile Cassandra da Edward ortaya çıkarsa onu halledebilirler, ki bundan şüphe duymaya başladım. Elimizde nekromantik bir ayinle yeniden açılması gereken bir geçit var ve şimdi de kayıp bir büyücümüz var. Bu ikisinin bağlantısız olmadığından şüpheleniyorum."

"Oh, kahretsın."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Kayıp: **Bir Ünlü Ölü Çağırın**

Otelin otoparkında Elena bir koku aldı. Ama bu Jaime'nin kokusu değildi. Edward'ındı. Kokuyu boş bir park yerine kadar takip etti ve orada Jaime'nin tasarım cep telefonunu asfaltın üzerinde yatarken buldu. Elena ve Clay olay yerinde Jaime'nin kokusunun izlerini bulmuşlardı ama iz yoktu, sanki arabadan inmiş ama daha uzağa gitmemiş gibiydi. Ve eğer Edward kendi yolunu mükemmel bir şekilde takip etmediyse, o da daha uzağa gitmemişti. Mantıklı sonuç: Edward, Jaime'yi arabasından inerken şaşırtmıştı; Jaime'nin cep telefonunu almak için zamanı vardı ama Edward onu ezerken telefonu düşürmüştü. Sonra da onun kiralık arabasına binip gitmişti.

Bunun olacağını göremediğim için kendime lanet ettim. Yine de Lucas'ın ısrar ettiği gibi, Jaime'yi kaçırmak bariz bir senaryo değildi.

Bir geçidi yeniden açmak sadece ölümlere erişim içerdiği için nekromantik bir ritüel olarak kabul edilirdi. Edward'ın bunu yapmak için bir büyücüye ihtiyacı yoktu. Eğer doğru kurbanı bulduysa, tek yapması gereken o kişinin boğazını portalın bulunduğu yerde kesmekti.

O kan olmadan, bir düzine büyücü ona yardım etse bile geçidi açamazdı.

Yine de gözden kaçırdığımız şey, Edward'ın geçidi nasıl yeniden açacağı konusunda hiçbir fikri olmaması ihtimaliydi. Jaime'nin de söylediği gibi, bu karanlık bir ritüeldi. Edward bunu sorabileceği bir büyücü bile tanımıyor olabilirdi. Yine de bir tanesini nerede bulabileceğini biliyordu. Jaime'nin şöhreti göz önüne alındığında, davamıza dahil olması doğaüstü dedikoduların her yerinde olmalıydı. New Orleans'taki John bile muhtemelen bunu biliyordu. Ve Jaime'nin bir fotoğrafını bulmak için Edward'ın tek yapması gereken Elena'nın yaptığı gibi internette bir arama yapmaktı.

Jaime'nin Edward'a töreni tamamlaması için gerekenleri söyleyeceğini düşünmüş müydüm? Evet ve bu onun karakterini yansıtmıyor. Ona söylememek için ne sebebi vardı? Benicio'nun güvenli bir şekilde koruma altında olduğunu biliyordu ve Edward'ı ona doğru yönlendirirse, onu bizimkine yönlendirmiş olacaktı ki bu tam da istediğimiz şeydi. Asıl endişemiz Edward'ın Jaime'den istediğini aldıktan sonra onu öldürmesiydi. Tek umudumuz, geçidi yeniden açtırmadan önce Jaime'nin sözüne onu öldürecek kadar güvenmemesiydi.

Saldırımızı iki uçtan planladık, ilk uç Edward'ın Benicio'yu bulacağı gala, diğer uç ise görevi başarılı olursa geri dönmek zorunda kalacağı portal alanıydı. Elena ve Clay galada Aaron ve Cassandra'ya katılacaktı; bu tür bir doğaüstü ateş gücü alarmdayken Edward'ın Benicio'yu yakalaması neredeyse imkânsızdı. Ama her ihtimale karşı Lucas ve ben portal alanında nöbet tutacaktık.

Lucas bizi geçidin açıldığı mahalleye geri götürdü. Yolda çevrenin bir haritasını çizdim, olası tüm giriş noktalarını ve çevre büyüleri için en iyi yerleri not ettim. Sonra pusuya yatacağımız yerleri düşündük. Lucas'ın cep telefonu çaldığında hâlâ seçimlerimizi tartışıyorduk. Arama ekranını kontrol etti ve sonra bana uzattı.

Aaron araya girmeden önce merhaba demeye bile fırsatım olmamıştı. "Lucas? Neredesin?"

"Ben Paige ve hâlâ portal alanına doğru gidiyoruz. Konuşmak ister misin-"

"Hayır, elimden gelse yapmam." Sesi gergin ve biraz da nefessiz çıkmıştı. "Kahretsin! Çok özür dilerim çocuklar. Her şeyi berbat ettik.

Çok fena sıçtım." "Sorun nedir?"

Sesimi sabit tutmaya çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Lucas'ın bakışları üzerime çevrildi. "Sorun yok," diye mırıldandım ve yolu işaret ettim.

"Benicio'yu izliyorduk," dedi Aaron. "Cass ve ben. Dans pistindeydi. O maskeyle onu fark etmemek mümkün değildi. Sonra Cass korumasının gittiğini gördü. Şu tuhaf mavi gözlü olan."

"Troy."

"Doğru, ve onu takip etmemi istedi. Benicio'ya oldukça yakın durduğunu ve eğer kaçırırsa bir şeyler döndüğünü söyledi. O Benicio'yu izlerken ben de peşinden gittim. Adamı arkadan gizlice çıkarken yakaladım. Benimle konuşmasını sağlamaya çalıştım ama konuşma havasında değildi. İtişip kakıştık ve tam onu yere sererken Cass koşarak geldi. Dans pistindeki adamın Benicio olmadığını söyledi."

İçim buz kesti. "Değil miydi-?"

"O bir dublördü. Maske ile birlikte, kahretsin! Maskeyi gördük ve o olduğundan emindik."

"Yani Benicio'nun-"

Kendimi durdurdum ama artık çok geçti. Lucas arabayı kaldırımın kenarına çekti ve frene öyle sert bastı ki emniyet kemeri beni koltuğa yapıştırdı. Telefonu ona uzattım.

"Aaron?" dedi. "Troy'la konuşmama izin ver."

Birkaç dakika sonra Lucas bütün hikâyeyi öğrenmiş, geçidin bulunduğu yere doğru can havliyle giderken bana da anlatmıştı. Kabal araştırmacıları ayini bulmuşlardı, bu yüzden Benicio, Edward'ın Lucas'ın kanını kullanarak geçidi yeniden açabileceğini her zaman biliyordu. Bizimle birlikte oynamıştı çünkü Lucas'ın maskeli baloda, Kabal'ın koruması altında güvende olmasını sağlamanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Önlem olarak, o kendine özgü maskeyle onun yerini alabilecek bir benzerini getirmişti.

Lucas ve ben Jaime'nin peşinden gittiğimizde Benicio en kötüsünden korkmuştu. Tüm Kabal SWAT ekibini çağırmanın Kaliforniya benzeri bir fiyaskoyla sonuçlanabileceğinden ve bunun da Lucas'ı bir kez daha tehlikeye atacağından korkmuştu. Bunun hassas bir şekilde ele alınması gerekiyordu. O günün erken saatlerinde Benicio bize yemin etmişti.

artık oğlunu korumak için yeterli değildi, bunu kendisi yapacaktı; yapmaya karar verdiği şey buydu.

Benicio Morris'i yakalamış, Troy'a tekrar ortaya çıkma ihtimalimize karşı geride kalmasını söylemişti. Sonra da Edward'ın oraya gideceğini bildiği için portal alanına doğru yola çıkmıştı. Yine de Troy, patronunun sadece geçici bir korumanın yardımıyla katil bir vampirle mücadele etmesine izin veremezdi. Bu yüzden Benicio gidene kadar bekledi, sonra da peşinden gitti. İşte o zaman Aaron onun yolunu kesti.

Şimdi Benicio gerçekten de portal alanına gidiyordu ve yanında sadece Morris vardı. Ama uzun sürmeyecekti. Alana sadece birkaç dakika uzaklıktaydık. Aaron, Cassandra ve Troy da yoldaydı ve Aaron Elena'yı arayıp geri dönmesini ve geçide gitmesini söylüyordu. Yarım saat içinde yedi doğaüstü Edward'la savaşmaya hazır olacaktı. Sadece Benicio'dan önce ona ulaşabilmek için dua ediyorduk.

Cesaret edebildiğimiz kadar yakın bir yere park ettik. İkimiz de oraya varmak için ne kadar hevesli olsak da dikkatli olmalıydık. Ve büyük olasılıkla acele etmemize gerek yoktu. Benicio bizden önce gelmiş olabilirdi ama Jaime Edward'a kurban için kime ihtiyacı olduğunu söylediyse, muhtemelen şu anda şehrin öbür ucunda, maskeli baloya gidiyordur. Muhtemelen karşı karşıya olduğumuz en büyük tehlike Benicio'nun kendisiydi. Lucas'ın da dediği gibi, Benicio'nun kendini savunması gerekmeyeli yıllar, belki de on yıllar olmuştu. Eğer ara sokaktan aşağı uçarak inersek, kendimizi ölümcül bir enerji okunun hedefinde bulabilirdik.

Arabadan iner inmez aceleyle kafeye gittik. Her iki taraftaki sokağa ve arka kapıya çevre büyülerini yaptım. Bu doğu tarafını kapsıyordu. Şimdi batıya, Edward'la karşılaştığımız çıkmaz sokağın diğer tarafına.

Lucas beni durdurmak için elini kaldırdığında sadece birkaç adım gitmiştik. Bakışlarını yere kadar takip ettim. Parmak gibi bir su birikintisi köşeden kıvrılıyor, neredeyse belli belirsiz hareket ederek genişliyordu. Su birikintisi güneşin altında simsiyah parlıyordu.

Karanlık. Işık büyüğü bile yapmadan, bunun su olmadığını biliyordum.

Lucas köşeden bakarken bakışlarımı yüzüne sabitledim ve görmemek için dua ettiğim bir tepkiye hazırlandım. Gözleri yumuşak bir irkilmeye kapandı ve nefesim kesildi. Ona doğru kaydım ve baktım.

Morris duvara yaslanmış oturuyordu. Ölmüştü. Gömleği parçalara ayrılmıştı ve elleri hâlâ boğazındaki kanlı yarıyı tutuyordu, kendini kurtarmak için çılgınca bir son girişimdi bu. Kumaşın üzerinde Edward'ın boğazını yırttığı uzun, sivri delikleri görebiliyordum. Sonra Morris'i kan kaybından ölmeye terk etmiş ve dikkatini ikinci tehdide vermişti: Benicio.

Lucas olabildiğince sessiz hareket ederek köşeyi döndü. Onun peşinden yola koyulduğumda, seslerin fısıltısı durgun gecenin içinde uçuştı. İkimiz de donup kaldık ve dinledik.

". . . yardımcı olmaz . ." dedi bir kadın.

Lucas'a baktım ve "Jaime?" diye seslendim. Başını salladı.

"Fedakârlık demiştin." Edward, kelimeleri kırılmış Öfke.

Jaime bize ihanet mi etmişti? Başından beri bize ihanet mi ediyordu? Kendime hiçbir motivasyon olmadığını, bundan kazanılacak bir şey olmadığını söyledim ama bunu düşünecek zamanım da yoktu. Eğer düşünseydim, belki bir neden bulabilirdim. Şimdilik, çok daha acil bir sorunumuz vardı.

Biz ilerledikçe sesler netleşmeye başladı.

"Sana işe *yaramayacağını* söylüyorum," dedi Jaime. "Onu kullanamazsın. Çok özel bir fedakârlık olması gerekiyor. Sana bunu anlatmaya çalışıyordum-"

"Bana bir şey anlatmaya çalışmıyordun," diye hırladı Edward. "Bir kurbanı ihtiyacım olduğunu söyledin. *Herhangi bir fedakârlık.*"

"Yalan söyledim, tamam mı?"

"Oh, şimdi de doğruyu mu söylüyorsun?"

Lucas onu geçmemi işaret etti. Dışarı bakmadan önce eğildim, sonra hızlı bir siper büyüğü yaptım. Jaime elleri ve ayakları bağlı, derme çatma bir sunağın önünde diz çökmüştü. Onun yanında,

Benicio da bağılı bir şekilde yan yatıyordu. Gözleri kapalıydı. İçim buz kesti.

"Evet, *şimdi* doğruyu söylüyorum," dedi Jaime. "Neden? Çünkü ödüm bokuma karıştı, tamam mı? Belki daha önce yalan söyledim ama bu sen bir Kabal korumasını öldürmeden ve lanet CEO'yu yakalamadan önceydi."

Mizahsız bir kahkaha. "Yani şimdi beni ciddiye mi alıyorsun?" "Bak, Benicio'yu öldüremezsin, tamam mı?"

Yanımda Lucas nefes verdi ve duvara yaslandı. Gizlenme büyümü bozmaktan korktuğum için kendi rahatlama iç çekişimi bastırdım.

Jaime devam etti, "Geçit yeniden açılmayacak."

"Oh, ama deneyebilirim ... ve sanırım deneyeceğim. Sadece emin olmak için."

Edward Benicio'ya doğru adım attı. Siperimi bozdum, dudaklarıma bir büyü uçu. Lucas köşede sallanmaya başladı.

"Bekle!" Jaime dedi ki. "Onu öldürürsen Lucas'ı alamazsın." Edward durdu. Lucas beni duvarın arkasına çekti. "Lucas'a ihtiyacın var," dedi Jaime. "Lucas'a ihtiyacın var," dedi Jaime.

portaldan geçti."

"Peki bunun bu piçi hayatta tutmakla ne ilgisi var?"

"Bunu bir düşünün. Lucas'ı arayıp babasının sende olduğunu söylersen ne olur? Eğer babasının sizde olduğunu kanıtlayabilirseniz? Çocuk hiç tanımadığı insanlar için hayatını tehlikeye atıyor. Babasını kurtarmak için koşarak gelmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Güzel," diye fısıldadı Lucas. "Teşekkür ederim, Jaime."

Başımı salladım. Bu elbette mükemmel bir plandı. Edward, Lucas'ı ele geçirmeden Benicio'yu öldürmeyecekti ve Jaime, Lucas o çağrıyı aldığı anda gerçekten de küçük bir doğaüstü ordu tarafından desteklenerek koşarak geleceğini biliyordu.

"Benim telefonum yok ama onunkini kullanabilirsin," dedi Jaime. "Eminim hızlı aramada Lucas vardır. Muhtemelen en üsttedir."

Lucas gerildi, sesini duyurmadan telefonuna cevap verebilmek için kafeye doğru koşmaya hazırды.

"Bir dakika içinde," dedi Edward. "Önce bunu uyandırmam gerek... en azından benim için o aramayı yapacak kadar

uzun bir süre. Sonra

Yine de, sanırım sözünüzü test edeceğim. Umarım başarısız olmazsın."

"Ne?"

"Ona tek ihtiyacım olan Lucas'a telefon etmek. Bu iş bittiğinde, faydasını yitirmiş olacak. Ve eğer onun kanı geçidi yeniden açarsa, sen de kendi ömrünü doldurmuş olacaksın. İnan bana, eğer bu konuda yalan söylüyorsan, seni de yanımda diğer tarafa götürürüm. Ya yalan söylemiyorsan? O zaman çocuk o köşeyi döndüğünde çifte sürprizle karşılaşacak, ama babasıyla yeniden bir araya gelmeden önce yas tutması uzun sürmeyecek."

Lucas ve ben birbirimize baktık. Fısıldamadan konuşabilmek için bir gizlilik büyüsü yaptım.

"Telefona cevap verme," dedim. "Sadece cevap verme."

Kendi büyüsünü yaptı. "Yapmayacaktım. Eğer geçemezse, bu bize biraz zaman kazandırır. Ama diğerlerini bekleyecek kadar uzun değil. Bunu kendimiz halletmemiz gerekecek." Parmaklarını koluma koydu. Tenimde titriyorlardı. Korkusunu bastırmak için gözlerini sıkıca kapattı. "Biz halledebiliriz. Büyülerimiz var ve sürpriz yapma şansımız var."

"Ama vampirler üzerinde hangi büyülerin işe yaradığını bilmiyoruz. Biz-" Derin bir nefes aldım ve kendi paniğimi bastırdım. "Bir bağlama büyüsü işe yarayacaktır. Ama o beni görmeden büyüü yapacak kadar yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Belki dikkat dağıtıcı bir şey. Ama ne yapacağımı bilmiyorum-"

"Olabilir," diye fısıldadı solumuzdan bir ses.

Jeremy yanımızda belirdi. Savannah'nın beklediği sokağın diğer ucuna kadar onu takip etmemizi işaret etti.

"Aaron Elena'nın numarasını almak için oteli aradı," diye fısıldadı Jeremy. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm ve biz diğerlerinden daha yakındık. Şimdi ne oldu?"

Ona mümkün olduğunca çabuk söyledik.

"Paige haklıydı," dedi. "Dikkat dağıtmak ve ardından saldırmak en iyi seçeneğimiz. İlkini ben sağlayabilirim, ikincisinde de size yardımcı olurum."

"Ben de," dedi Savannah. "Yardım edebilirim." "Uh-uh," dedim. "Sen kalıyorsun-"

"Hayır, Savannah haklı," dedi Jeremy. "Dikkat dağıtma konusunda bana yardımcı olabilir."

Bize fikrini söyledi, sonra Savannah'ya döndü. "Şimdi Paige ve Lucas'la bekleyeceksiniz. Beni görür görmez başlayabilirsiniz ama beni görene kadar olmaz."

Başıyla onayladı ve Jeremy kuzeydeki binanın etrafından dolaşmak için yan sokağa yöneldi. Biz de geçidin başındaki saklanma yerimize döndük.

Güzel köpekçik

Edward artık bilinci yerinde olan Benicio'ya bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylemeyi bitirdiğinde köşeye geri döndük. Jeremy'yi beklerken, ara sokakta acele etmemiz gerekebilir diye topuklarımdan kaydım.

"Peki ya reddedersem?" Benicio söyledi.

Sessizliğin içinde bir tokat yankılandı. Benicio nefes bile almadı.

"Bu pazarlıkla kurtulabileceğin bir iş anlaşması değil," diye tısladı Edward. "Reddedersen sana ne olacağını sanıyorsun?"

"Beni öldüreceksin," dedi Benicio sakince. "Ve eğer Lucas'ı çağırırsam ve o da gelirse, onu da öldürürsün. Gerçekten hayatımı oğlumunkine değişeceğimi mi sanıyorsun?"

Edward kısa bir kahkaha attı. "Yani onu kurtarmak için kendini feda etmeyi teklif ediyorsun. Çok asilce ama işe yaramayacak. Onu yine de bulup öldüreceğim."

"Ama buna gerek yok. Beni öldür, kanımı o portalda kullan ve portal yeniden açılsın."

Lucas'ın gözleri yuvarlaklaştı ve dudaklarında sessiz bir hayır ifadesi belirdi. Kolunu tuttum ve endişeyle Jeremy'ye baktım, hâlâ çok erken olduğunu, asla hazır olamayacağını biliyordum.

"Hayır," dedi Jaime. "İşe yaramayacak. Onu dinleme. Lucas'ın kanına ihtiyacın var-"

"Benimkini dene," dedi Benicio, sesi hâlâ öğle yemeğinin fiyatını tartışıyormuş gibi sakindi. "Eğer yalan söylüyorsam, hiçbir şey kaybetmiş sayılmazsın. Dediğin gibi, muhtemelen Lucas'ı benim yardımım olmadan da yakalayabilirsin ki bunu asla başaramayacaksın. Yine de beni öldürürsen portalının yeniden açılacağını garanti ederim."

Lucas ileri atılarak elimden kurtuldu. O anda Jeremy diğer köşeden adımını attı. Lucas durdu. Gözlerimiz buluştu ve ne düşündüğünü anladım.

Yine de Jeremy'nin planını denemeye cesaret edebildik mi? İkimiz de oraya girip büyülerimizi uçurarak çok daha mutlu olabilirdik. Ama bu akıllıca bir hareket miydi? Güvenli hamle? Savannah bize doğru baktı. Lucas yutkundu, sonra gitmesini işaret etti. O arkasını dönerken elimi tuttu ve öyle sert sıktı ki kemiklerinin çatırdadığını duydum. Ben de onun sırtını sıktım.

Savannah'nın gidişini izlerken beynimde binlerce yeni şüphe dolaştı. Çok gençti. Ya bunu başaramazsa? Ya donup kalırsa? Ya böyle bir şey olduysa ve Edward üzerine atlamadan önce atış yapamadıysak? Ya Jeremy onu zamanında durduramazsa? Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Jeremy bunun işe yarayacağını düşünüyordu ve Savannah'yı asla tehlikeye atmayacağına güveniyordum.

Ara sokağa adım attı. Edward ona arkasını dönmüş, hâlâ Benicio'yla konuşuyordu. Ama Jaime ve Benicio onu gördü. Jaime'nin gözleri büyüdü. Saklandığım yerden cesaret edebildiğim kadar uzağa eğildim ve beni gören Jaime şaşkın bakışlarını susturdu. Benicio tereddüt etti, sonra başını hafifçe salladı ve Edward'a bir şeyler söyleyerek onu meşgul etti.

Bir gizlenme büyüğü yaptım, sonra da bir ateş topu hazırladım. Büyüyü hazırlamam için geçen birkaç saniye boyunca görünür haldeydim ama durduğum anda görünmezlik pelerinim tekrar düştü. Arkamda Lucas bir geri tepme büyüğü hazırlamıştı; ölümcül olmaktan uzaktı ama bir vampir üzerinde işe yarayacağını bildiğimiz birkaç büyüden biriydi.

Savannah ara sokaktan aşağı süzüldü. Edward onu fark edemeyecek kadar Benicio'ya odaklanmıştı. Kararlaştırdığımız hedefe ulaştığında durdu.

"Hey," dedi. "Güzel sunak."

Edward dönüp baktı, on üç yaşında bir çocuğun gece yarısı bir ara sokakta tek başına olduğunu görünce bir an için şaşkına dönmüştü.

Savannah bir adım daha öne çıktı. "Bu şeytani bir sunak mı? Bir iblis falan mı çağıracaksınız?" Jaime'nin yanına doğru yürüdü ve Jaime ile Benicio'nun bağlarını ilk kez fark

ediyormuş gibi yaptı. "A

Fedakarlık mı? Harika. Daha önce kimsenin kurban edildiğini görmemiştim. İzleyebilir miyim?"

Edward'ın ağzı açıldı, sonra kapandı, sanki beyni hâlâ bunu karıştırıyormuş gibiydi. Jeremy'ye baktım ama o çoktan yola koyulmuş, Edward'ın görüş alanının dışında, uzak duvar boyunca sürünüyordu. Bir vampir kadar sessiz hareket ediyordu.

Saniyeler içinde Edward'a bir metreden daha yakındı.

Savannah'nın gözleri *fincan* tabağına dönmüş, ağzı sevinçli bir şaşkınlıkla açılmıştı.

"Vay canına," dedi. "Bu sizin köpeğiniz mi, bayım?"

Edward onun bakışlarını takip etti, sonra hızla geri çekildi. Arkasında Danua büyüklüğünde simsiyah bir kurt duruyordu. Jeremy Edward'a baktığında, siyah gözleri kürküyle mükemmel bir şekilde karıştı, bu yüzden etki ürkütücü bir şekilde rahatlatılmamış bir karanlıktı, bir hayvanın kendisinden çok bir kurdun gölgesi gibiydi. Elena varken, onu kolayca büyük bir köpek sanabilirdim. Jeremy'ye yeterince yaklaşan hiç kimse bu hatayı yapamazdı. Edward'ın yüzünden bunun başıboş bir köpek olmadığını anladığını söyleyebilirdim.

Savannah yaklaştı ve parmaklarını Jeremy'nin boynundaki kırışıkların arasında gezdirdi. Edward sanki elini kaybetmesini bekliyormuş gibi keskin bir nefes aldı ama Jeremy kıpırdamadı.

"Çok güzel," dedi Savannah. "Adı ne?"

Elini Jeremy'nin ensesinde tutmaya devam etti. Jeremy başını kaldırdı, gözleri Edward'ın kollarıyla buluştu. Dudaklarını geri çekti ve o kadar yumuşak bir şekilde hırladı ki, ses sokakta titreşirken duyulmaktan çok hissediliyor gibiydi.

"Oooh," dedi Savannah. "Köpeğinizin sizden hoşlandığını sanmıyorum bayım."

Jeremy'nin yüzünü incelerken yüzünü düşünceli bir ifadeyle buruşturdu. "Biliyor musun, sanırım acıktı."

Edward'a baktı ve gülümsedi. "Belki de onu beslemelisin."

Jeremy atladı.

Edward'ı karnından yakaladı ve onu sokağın karşısına, Jaime ve Savannah'dan uzağa fırlattı. Lucas ve ben

saklandığımız yerden fırladık ve ara sokağa doğru koştuk. Oraya vardığımızda Jeremy Edward'ın tepesindeydi ve dişlerini omzuna gömmüştü. Edward tekmeledi ve yumrukladı ama hiçbir etkisi olmadı. Ne yazık ki Jeremy'nin ısırığının da bir etkisi olmamıştı. Yaradan tek bir damla bile kan akımıyordu ve Jeremy tutuşunu bıraktığı anda Edward'ın etindeki yırtıklar birbirine kenetlendi.

Edward'ın kafası yukarı kalktı, dişlerini göstererek Jeremy'nin ön bacağını hedef aldı.

"Jeremy!" Bağırdım.

Jeremy bacağını yoldan çekti. Edward'ın ısırığındaki yatıştırıcının bir kurtadamı bayıltıp bayıltmayacağını bilmiyorduk ama bunu öğrenmenin zamanı değildi. Jeremy onu sıkıştırmak için ön ayaklarını Edward'ın omuzlarına koydu, sonra boğazını keserek, ölümlü biri için ölümcül olabilecek bir kesikle eti parçaladı. Edward acıyla hırladı ama Jeremy başını ısırıktan kaldırdığı anda Edward'ın boynu yeniden bütün olmuştu.

Lucas'a bir şey söylemek için döndüm ama o çoktan sunağa doğru koşmaya başlamıştı. Jaime'yi bağlamaktan arta kalan ipi kaptı ve koşarak Edward ile Jeremy'nin yanına gitti. Jeremy ne kadar güçlü olursa olsun, Edward'ın kafasını kesemediği sürece bu dövüş için bir çift insan eli gerekiyordu.

Lucas yaklaşırken Jeremy başını kaldırdı ve Lucas'ın bakışlarıyla buluştu. Sonra dişlerini Edward'ın böğrüne geçirdi ve Lucas'ın onu bağlayabilmesi için sırt üstü çevirmek üzere onu kaldırdı. Edward yumruğunu Jeremy'nin sol ön bacak eklemine arkasına indirdi.

Jeremy'nin bacağı büküldü ve Edward'ı tutuşu kaydı.

Yanımda Savannah büyü yapmaya başladı. Bir geri püskürtme büyüü hazırladım, sonra Savannah'nın büyüünü duydum ve döndüm.

"Hayır!" Bağırdım. "Yapma-"

Büyünün son sözcükleri dudaklarından dökülürken Jeremy kendini toparladı ve Edward'ı havaya fırlattı. Jeremy Edward'ı savururken, Edward Savannah'nın bağlama büyüünün yoluna girdi ve durdu. Edward, Jeremy'nin üzerine düştü. Savannah büyüü bozdu ama Edward çoktan Jeremy'nin ellerini tutmuştu.

arka bacak. Isırdı. Jeremy toparlanıp döndü ama Edward dişlerini Jeremy'nin bacağına sıkıca geçirdi, kan akıttı ve sakinleştiricisini enjekte etti. Lucas ikiliye doğru hamle yaptı. Edward'ı yandan yakaladı ve Jeremy'den uzaklaştırdı. İkili ara sokakta savrulurken Jeremy olduğu yerde kaldı ve kafası karışmış gibi etrafına bakındı. Sonra homurdandı ve kaldırırma doğru kaydı.

Lucas ve Edward kavga ederek yere düştüler, her biri diğerine tutunmaya çalışıyordu. Bir bağlama büyüü hazırladım. Onlar birlikte yuvarlanırken kullanamayacağımı biliyordum ama tehlikeli bir şey kullanma riskini de göze alamazdım. Orada durup izlerken kendimi yeterince işe yaramaz hissediyordum. En azından bağlama büyüü, işler ters giderse Edward'ı durdurabileceğimi hissettiriyordu.

İki adam cüsse ve güç bakımından birbirine denkti. Lucas'ın bir ön kolu Edward'ın boğazının altında sıkışmıştı, bu yüzden ısırımıyordu ama Lucas serbest elini atmak için her kaldırdığında Edward onu indiriyordu.

Edward Lucas'tan sıyrıldı ve Lucas onu tekrar aşağı çekmeden önce ayağa kalkmayı başardı. Birlikte yuvarlandılar. Duvara ulaştıklarında Edward şaha kalktı ve döndü. Lucas'ın kafası tuğlaya çarptı.

Darbe Lucas'ı sadece bir an için sersemletti ama o anda Edward şansını gördü. Başı geriye doğru eğildi, ağzı açıldı. Bağlama büyümü yaptım -çok hızlı yaptım ve daha bitirmeden işe yaramadığını anladım. Savannah ve ben ikimiz de onlara doğru koştuk ama aramızda üç metre vardı, mesafeyi zamanında kapatamayacak kadar uzaktaydık. Edward'ın kafası ısırma için aşağı doğru savrulurken Lucas toparlanıp eğildi.

Edward'ın dişleri hâlâ boynunun derisini yakalıyordu. Lucas kendini uzaklaştırırken, ince bir kan sisi sokağa yayıldı. Lucas'ı çevreleyen hava parıldamaya başladı. Yoldan çekildi. Savannah'yı yakaladım ve geriye doğru çektim.

Edward durdu. Geçidin ilk parıltısını gördü ve dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Natasha," diye fısıldadı.

Lucas Edward'ın üzerine atılarak onu geçitten uzaklaştırmaya çalıştı. Edward da ona izin verdi. Geçidin açılmak üzere olmadığını biliyordu. Henüz değil. Lucas'ın kanını yeterince dökmemişti. Edward Lucas'ı saçlarından yakaladı ve başını geriye attı, dişleri boğazını parçalamak için aşağıya doğru fırladı. Hatasını anlayan Lucas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bağlama büyüsü!" Savannah'ya bağırdım.

O atarken ben de Edward'a doğru atıldım. Gömleğinin arkasından yakaladım ve kendimi yana doğru fırlattım. Onu Lucas'tan uzaklaştırmayı başardım ama dişleri temas etmeden önce değil. Daha fazla kan sıçradı. Yer titremeye başladı.

Edward benden uzaklaştı. Gömleğini kavrayışım kayarken Savannah bağlama büyüsünü yaptı. Edward dondu kaldı. Lucas onu yakalamak için

döndü. "Hayır!" Bağırdım.

"Git!"

Terreddüt etti.

"Geçitten uzaklaşın!"

Lucas'ın bakışları benden babasına, oradan da arkamda parıldayan geçide kaydı. Sonra döndü ve sokağın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Savannah'ya, "Onu tutmaya devam et," dedim. "Ben ipi tutacağım."

Savannah'nın arkasında bir şey hareket etti. Bu sadece Jeremy'nin uyanıp ayağa kalkmasıydı ama ani hareket onu ürküttü ve bağlama büyüsü bozuldu. Edward elimden kurtuldu. Lucas döndü, Edward'ı gördü ve büyü yapmak için ellerini kaldırdı.

"Hayır!" Ben bağırdım. "Devam et!"

Lucas ara sokakta hızla ilerlemeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. Edward peşinden fırladı. Ben de onu takip ettim, sakinleştiricinin etkisinden kurtulmaya çalışan Jeremy'nin yanından geçerken hafifçe hırladım.

İleride, iki adam köşede gözden kayboldu. Bir anlık sessizlik. Sonra çöp kutuları ziller gibi çarptı, ses acı dolu bir çılgılığı bastıramadı. Eteğimi yukarı kaldırdım ve ara sokağa daldım.

Edward, Lucas'ın ona yaptığı büyü'nün etkisinden kurtulup ayağa fırladığında köşeyi döndüm. Edward bir kükremeye kendini Lucas'a doğru fırlattı. Lucas geri çekildi ve tekrar büyü yapmak için ellerini kaldırdı. Sonra Jeremy köşeden savruldu. Beni hızla geçti ve kendini Edward'a fırlattı. Edward yere düşerken, Jeremy çenesini Edward'ın ensesine geçirdi. Sonra onu kaldırıma yapıştırdı, ön ayakları omuzlarında, ağzı hâlâ boynundaydı. İple koştum. Lucas Edward'ın ellerini tutup arkasından çekti, ben de bildiğim en iyi düğümlerle bağladım, sonra emin olmak için Lucas'ın da kendi düğümlerini atmasına izin verdim.

İşimiz bittiğinde Savannah'ya döndüm ve başımı salladım. Edward'a bir bağlama büyü'sü yaptı. Ve her şey bitti.

Jeremy geri dönerken Lucas'la ilgilendim, akan kanı durdurmak için bir büyü yaptım, sonra da elbisemden aldığım kumaş şeritleriyle boynunu sardım. Sonra bağlama büyü'sünü Savannah'ya bırakarak Jaime ve Benicio'yu kurtarmak için aceleyle ara sokağa girdik. Lucas doğruca babasına yöneldi.

Jaime başını öne eğmişti ama beni duyunca başını kaldırdı ve geniş bir sırıtış attı.

"Hey," dedi. "Her şey kontrol altında mı?"

"Evet," dedim, arkasında diz çökerek. "Çok teşekkür ederim. Harikaydın."

Arkamdan gelen onay sesiyle Jaime başını kaldırdı ve yüzündeki ani ışıktan orada kimin durduğunu anladım. Jeremy'ye baktım ve ipleri işaret ettim.

"Sakıncası var mı?" Dedim ki. "Parmaklarım çok kaygan. Sanırım çok terlemişim."

Başını salladı ve Jaime'nin etrafında döndü. "Ellerinle başlayacağım. Eğer çok sıkarsam söylemen yeterli."

"Ummm, henüz değil, tamam mı? Bir dakika bekle. Hâlâ nasıl kaçacağımı bulmaya çalışıyorum."

"Kaçmana gerek yok Jaime," dedi nazikçe. "Her şey bitti. Seni şimdi çözebilirim."

"Biliyorum ve bunu nasıl yapmış *olabileceğimi* öğrenir öğrenmez yapabilirsin. Kaçırılmak, bağlanmak ve kurtarılmaya ihtiyaç duymak yeterince aşağılayıcı. En azından 'Beni serbest bıraktığın için teşekkürler, ama aslında bunu kendim yapmaktan sadece birkaç dakika uzaktaydım' diyebilmeliyim."

Düşük bir kıkırdama. "Anlıyorum."

"Dudak parlaticısı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Genel olarak mı? Yoksa bir kaçış aracı olarak mı?"

"Kaç. Cebimde biraz var ve neredeyse ona ulaşabilirim. Ya iplere dudak parlaticısı sürmüş olsaydım? Kayabilir miydim?"

Jeremy cevap verirken omzumda bir el hissettim. Benicio'yu görmek için başımı kaldırdım. Ayağa kalktığımda beni kucakladı.

"Aferin," diye fısıldadı kulağıma.

"Az önce Kabal'ı aradım, baba," dedi Lucas. "Bir kurtarma ekibi gönderiyorlar."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

Benicio benden uzaklaştı. Lucas'la birbirimize bakarken Benicio sokağın sonuna doğru ilerledi.

"O oldukça güvende, baba," diye arkasından seslendi Lucas.

"Belki de

."

Benicio parmağını kaldırdı ve yürümeye devam etti. Sesi bize doğru süzüldü, fısıltının biraz üzerindeydi. Lucas kaşlarını çattı ve peşinden koştu. Ben de Benicio'nun ne dediğini duymaya çalışarak onu takip ettim. Sonra birkaç Latince kelime yakaladım ve oyuncu olduğunu anladım. Lucas da aynı anda fark etti ve koşmaya başladı. Köşeye vardığımızda Benicio büyü yapmayı bırakmıştı. Sırt üstü yatmış, soğuk gözlerle yukarı bakan ve meydan okuyan Edward'in üzerine eğilmişti.

Benicio'nun dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Vampirler gerçekten de kibirli bir ırk, değil mi?" dedi, ses tonu hoş, hatta cana yakındı. "Ve belki de sebepsiz değiller. Oğlumu bir kez öldürmeyi başardın. Neredeyse iki kez yapacaktın. Gerçekten bundan paçayı sıyrabileceğini mi sandın? Eğer öyle olsaydı, seni her seviyede takip ederdim."

Cehennem'de intikamımı almak için. Şu anda işler biraz daha kolay" -gülümsemesi dişlerini gösterecek şekilde genişledi-"daha kolay."

Benicio ellerini kaldırdı ve büyüünün son üç kelimesini söyledi. Elleri aşağı inerken, bir şimşek Edward'ın kafasını boynundan ayırdı.

Kimse kımıldamadı. Hepimiz şok içinde durmuş, Edward'ın kafasının sokakta yuvarlanışını izliyorduk.

Benicio ellerini tekrar kaldırdı. Bu kez Edward'ın ruhunu sonsuza dek lanetlerken sesi sokakta yankılandı.

Tam Döngü

Benim için dava ancak başladığı yere, Dana MacArthur adlı genç bir cadıya döndüğünde gerçekten sona erdi.

Biz Edward'ın izini sürerken, Randy MacArthur sonunda kızını görmek için Miami'ye gelmişti. Edward'ın idamıyla ilgili ilk telaş sona erdiğinde, Benicio'ya Dana'nın gittiğini itiraf ettik. Elbette Cortez Cabal Jaime'nin sözünü dinlemiyordu ama büyücüleri Dana'ya ulaşmaya çalışmış ve onun gerçekten de öldüğünü doğrulamışlardı. Böylece iki gün sonra Lucas, Savannah ve ben bir Kabal mezarlığında durup hiç tanımadığımız bir kıza veda ettik.

Artık diğer tarafta ne olduğunu gördüğüm için Dana'nın ölümü bana olması gerekenden daha az acı verdi. Yine de ölümünün babası, küçük kız kardeşi ve hatta belki de annesi için yarattığı trajedinin tüm ağırlığını hissettim. Dana'nın kendisi için bile burada bir trajedi vardı. İyi bir yere gitmişti ve mutlu olacağından emindim, ama bu hayatının kısa kesilmediği, çok şey kaçırmadığı anlamına gelmiyordu. Peki ne için? Kendisi de pek çok kişiyi öldürmüş, doğasının gereklerinin çok ötesine geçmiş bir vampirin intikamını almak için mi? O mezarlıkta durup papazın hiç tanımadığı bir kıızı övmeye çalışmasını dinlerken, mezarlara baktım ve diğer Cabal mezarlıklarındaki tüm diğer taze mezarları düşündüm. Savannah'ya baktım ve hiç tanımadığı kuzeni Joey Nast'ı düşündüm. Yas tutanların diğer tarafında Holden Wyngaard'ı görebiliyordum, tombul, kızıl saçlı bir çocuktu, şimdi hayatta kalan tek kişiydi. Diğerlerini düşündüm. Jacob Sorenson.

Stephen St. Cloud. Colby Washington. Sarah Dermack. Michael Shane. Matthew Tucker. Hepsi öldü. Ve bu insanların hayatlarını anmak için kaç tane mezar taşı gerekir?

Edward ve Natasha'nın öldürdüğü diğer herkesi, ölümsüz olmaya çalışırken öldürdükleri onlarca insanı? Bunu, tüm o hayatları düşündüm ve Benicio'nun yaptığına bir an bile karşı çıkmadım. Edward şimdi nasıl bir cehennemle karşı karşıya olursa olsun, bu onun hak ettiğinden daha az değildi.

Dana'nın açık mezarı etrafında toplanan küçük kalabalığa baktım. Annesi orada değildi. Hâlâ o kadının hayatında kızını terk etmesine neden olacak neyin yanlış gittiğini merak ediyordum ve bir Cadılar Meclisi'ne sahip olmanın yardımcı olup olmayacağını düşünmeden edemiyordum. Eminim olurdu, en azından Dana için. Eğer başvurabileceği başka cadılar olsaydı, kendini Atlanta sokaklarında ve şimdi de burada bulmazdı.

Dana için ne kadar kötü hissetsem de, ikinci bir Meclis kurma sorumluluğunun sadece benim omuzlarımda olmadığını kabul etmek zorundaydım. Bir tane başlatmaya istekliydim. Her zaman istekli olacaktım ve bu isteğimi belli edecektim ama artık cadıları bir Meclise ihtiyaçları olduğuna ikna etmeye çalışmayacaktım. Bunu gelip kendileri görmeliydiler. Bu arada, kesinlikle iş sıkıntısı çekmiyordum. Düzeltmem gereken ırklararası bir konsey ve Lucas'la sürdürmem gereken yeni bir ortaklık vardı. Evet, enerjimi benimle başlayan bir hayale akıtmak daha rahat olurdu ama sanırım büyümenin bir parçası da her şeyin *benim* olmak zorunda olmadığını fark etmek. *Bizim* olabilirdi ve bu bir zayıflık ya da bağımlılık göstergesi değildi. Lucas'ın yaptığı şeyi sevdim. Ona inandım. Paylaşmak istedim. Ve eğer o da paylaşmak istiyorsa, bu mükemmele yakın bir şeydi.

Tören sona erdiğinde, Benicio Portland'a gitmeden önce bize doğru eğildi ve fısıldayarak öğle yemeğine davet etti. Kabul ettik ve Randy MacArthur'a son taziyelerini sunmak üzere oradan ayrıldı.

Diğerlerinin hepsi kendi yollarına gitmişti. Kurtadamlar Miami'den ayrıldıktan sonraki sabah

Edward. Cassandra ve Aaron, Kaballar ve vampir topluluğu arasındaki olası anlaşmazlıkları görüşmek üzere Benicio ve diğer CEO'larla buluştuktan sonra, o günün ilerleyen saatlerinde onu takip etmişlerdi. Jaime bir gece önce Memphis'te Cadılar Bayramı gösterisini yapmış, ardından Dana'nın sabahki anma törenine katılmak için hızla geri dönmüş ve bir sonraki gösterisi için Tennessee'ye gelmişti.

Yas tutanlar mezar alanından uzaklaşırken son bir kez arkama baktım. Lucas elimi tuttu ve sıkıttı.

"O iyi olacak," dedi.

Gülümsemeyi başardım. "Yapacağını biliyorum." "Bay Cortez? Bayan Winterbourne?"

Arkamıza döndüğümüzde Randy MacArthur'u gördük, çok dar siyah bir takım elbise içinde rahatsız görünüyordu. Eli, Dana'nın uzun sarı saçlarına sahip, aynı derecede rahatsız görünen genç bir kızın omzundaydı.

"Size teşekkür etmek istedik," dedi. "Onu durdurduğunuz için. Bu- bu asla olmamalıydı- nasıl oldu bilmiyorum. İşlerin ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Sorun yok baba," diye mırıldandı kız, kırmızı çerçeveli gözleri yere sabitlenmişti. "Annemin hatasıydı. Onun ve o adamın. Adam çocuk istemiyordu ve annem de Dana'yı kovalamasına izin verdi."

"Bu Gillian," dedi Randy. "Dana'nın kız kardeşi. Artık ona ben bakacağım. Bay Cortez bana kasabada bir iş veriyor, böylece onunla kalabileceğim."

"Bu harika," dedim. Gillian'la göz göze gelmeye çalıştım ve gülümsedim. "Kaç yaşında olmalısın, on üç mü? On dört mü? Bahse girerim ikinci seviye büyülerine yeni başlıyorsundur."

Gillian bana baktı ve bir an için gözleri donuklaştı, sonra ne demek istediğimi anladı. "Büyüler, hayır, biz bunu yapmayız. Yani annem. O hiç ... şey, pek değil."

Randy, "Gitmeden önce sizinle konuşmak istememin bir nedeni de buydu," dedi. "Bayan Nast'ın Gillian'ın yaşlarında olduğunu biliyorum..."

Savannah'yı kastettiğini anlamam bir anımı aldı.

Randy devam etti. "Ona öğretmenlik yaptığını biliyorum, eskiden Cadılar Meclisi'ndeydin ve orada biraz öğretmenlik yaptın, bu yüzden belki Gillian'a yardım edebilirsin diye düşündüm. Tabii ki uzun mesafeli olarak. Telefonla, e-postayla ya da her neyse, belki şehirdeyken ziyaret edebilirsin ya da orada ziyaret edebiliriz. Sana ödeme yaparım tabii ki. Zorlamak istemem ama başka cadı tanımıyorum. Eski karım kız kardeşiyle iletişim halinde değildi ve onu nerede bulacağımı bile bilmiyorum, ama Gillian'ın daha fazla şey öğrenmesini, büyü yapabilmesini ve böylece kendini koruyabilmesini gerçekten istiyorum -" kızının mezarına hızlı bir bakış attı- "her şeye karşı."

"Öyle de olmalı," dedim. "Elimden geldiğince ona yardım etmek isterim."

"Emin misin?" Randy sordu.

Gillian'ın utangaç bakışlarını geniş bir gülümsemeyle karşıladım. "Eminim."

Yazar Hakkında

Kelley Armstrong ailesiyle birlikte Ontario'da yaşamaktadır. Web sitesini www.kelleyarmstrong.com adresinde ziyaret edin.

İçindekiler

[Adanmışlık](#)
[Tesekkür Önsöz](#)
[Cortez Boy](#)
[Onursuzluktan Önce](#)
[Ölüm](#)
[Reddedebileceğim Bir](#)
[Teklif](#)
[Manipülasyon Beyni](#)
[Günahın Bedeli Gerçekten de Çok Güzel](#)
[Ödeniyor Ailevi Şiddet Sigortası](#)
[Minibar Boşaltma Zamanı](#)
[Miami'ye Hoş Geldiniz](#)
[Yerel Yaban Hayatı](#)
[Bir Örüntünün Kanıtı](#)
[Gezegendeki En Tehlikede Olan Çocuk](#)
[Ziyaret Saati](#)
[Koşulların Şanslı Bir Çarpışması Meridian](#)
[Tiyatrosu Gururla Sunar . Ölüler Divası](#)
[Gitti](#)
[İkiye Bir Özel Bir](#)
[Teori](#)
[Yasal Olmayan Maceracılık](#)
[Bir Umut Mesajı](#)
[Her Zaman Suçu Atan Kızı](#)
[Yakalarlar](#)
[Son Derece Uygunsuz](#)
[İmzalı. Mühürlü. İşaret](#)
[Parmaklarıyla Teslim Edildi](#)
[Ölüleri Uyandırmak](#)
[Üzgünüm. Burada](#)
[Bakireler Yok](#)
[Olağan Süpheliler](#)

Edebi Hayaletler Teslim
Edilmemiş Mesaj —
Kasırga Sırasında Akıntıya Karşı Kürek
Çekmek Henüz Ölmedim
Yırtıcı İçgörü Doğal
Doğmamış Katil Vekil
Kayınvalide Bağlantısı
Kesildi
New Orleans Vampir Durumu
Zamana Ayak Uydurmak
Cassandra'yı Anlayan Vampir Egosunun Gücünü
Asla Küçümsemeyin
Kültürel Mirası Kucaklamak Edward
ve Natasha
Ölümsüzlük Arayışı Sanat
için İştah
Banyo Yapmak İçin Tuhaf Bir
Yer Çok İstenmeyen Bir
Davetsiz Misafir Haklı Histeri
Net Görüşün Laneti Nefretin
Kara Deliği
Otel Alışverişi
The Target
Coup de Grâce
Arka Kapıdan İlkel Bataklık
Körleştirildi —
Yakalandı
Kötü Adam
Öldü mü?
Çatışma
Sürü Lideri Siyah-
Büyülü Bekleme .
Maskeli Balosu
Bir Korkağın Planı
Kayıp: Bir Ünlü Ölü Çağırın Güzel
Köpekçik —

[Tam Döngü](#)
[Yazar Hakkında](#)

